

Tôi Là Nam Phụ, Không Phải Dụ Thu

Contents

Tôi Là Nam Phụ, Không Phải Dụ Thu	2
1. Chương 1: Ngủ Mơ Mà Cũng Xuyên Qua, Thật Sự Là Không Khoa Học!	2
2. Chương 2: Nữ Chính, Ta Không Trêu Chọc Nổi, Trốn Đi Thôi Tạt	4
3. Chương 3: Mục Tiêu, Công Chiếm Nam Chính Đại Nhân?	6
4. Chương 4: Xin Chào Nữ Chính, Tạm Biệt Nữ Chính!	8
5. Chương 5: Vòng Phối, Ta Tới Rồi Đây!	11
6. Chương 6: Âm Thanh Dụ Thu Tuyệt Đối Là Manh Vật!	12
7. Chương 7: Phụ Thân Bày Tổ ~	15
8. Chương 8: Nhi Khổng Và Vân Vân Là Khả Ái Nhất~	17
9. Chương 9: Thời Đại Này Trung Khuyển Mới Là Vương Đạo.	18
10. Chương 10	20
11. Chương 11: Thời Gian Như Nước ~ Chảy ~	22
12. Chương 12: Ngốc Manh~	24
13. Chương 13	26
14. Chương 14: In Đậm, Cp & Fancp	28
15. Chương 15: Boss Phụ Nhân Vạn Tuế!	30
16. Chương 16: Phụ Xướng Phụ Tùy Mới Là Trung Khuyển Tốt!	32
17. Chương 17: Chú Ý! Nữ Chính Quay Lại!	34
18. Chương 18: Đi Qua Trái, Đi Qua Phải.	37
19. Chương 19: Trung Khuyển, Người Sẽ Hối Hận!	40
20. Chương 20: Xoắn Xuýt Rồi Lại Xoắn Xuýt ~	42
21. Chương 21: Vị Nam Chính Này Có Phải Là Quá Nghe Lời Không?	44
22. Chương 22: What ? Boss Giá Lâm!	47
23. Chương 23: Người Đoán Xem, Người Đoán Xem~	49
24. Chương 24: Muốn Nhìn Thấy Cậu Thật Không Dễ Dàng!	52
25. Chương 25	54
26. Chương 26: Nào Bỏ Không Được Đầu, Không Được ~	56
27. Chương 27: Không Tìm Đường Chết Sẽ Không Phải Chết	59
28. Chương 28: Ánh Mắt Của Quân Chúng Thật Sáng Như Tuyết!	61
29. Chương 29: Cái Thế Giới Trần Ngập Cơ Tình Này...	64
30. Chương 30	67
31. Chương 31: Tình Cảm Không Biết Từ Lúc Nào Đã Bắt Đầu.	72
32. Chương 32: Một Mảnh Thâm Tình.	76
33. Chương 33: Nữ Chính Tự Làm Bậy Đột Thứ Nhất ~	78
34. Chương 34: Fan Cp Thực Sự Là Vật Biểu Tượng Đó.	81
35. Chương 35: Nữ Chính Tự Làm Bậy Làn Sóng Thứ Hai ~	84
36. Chương 36: Những Chuyện Sau Đó ~	87
37. Chương 37: Gặp Gia Trưởng	91
38. Chương 38: Trác Tịch Khác Thường	94
39. Chương 39: Mặc Em Thống Trị, Vui Vẻ Chịu Đựng	97
40. Chương 40: Kết Cục Chuyển Hướng Ở Đây Sao?	98
41. Chương 41: Nữ Phụ Đột Kích ~	102

42. Chương 42: Che Giấu Sự Thật	105
43. Chương 43: Cận Thủy Lâu Thai Tiên Đắc Nguyệt? (lâu Đài Gần Nước Sẽ Được Thưởng Trăng Trước)	108
44. Chương 44: Ngao Cò Tranh Nhau?	111
45. Chương 45: Khó Nhận Nhất Chính Là Ân Tình Của Mỹ Nhân.	115
46. Chương 46: Khiến Hiểu Lâm Mạnh Liệt Thêm Chút Đi.	115
47. Chương 47: Thi Đấu Tiến Vào Giai Đoạn Cuối Cùng.	118
48. Chương 48: Cậu Không Nói Thì Tôi Vẫn Hiểu.	121
49. Chương 49: Thời Điểm Tiếng Hành Gặp Mặt.	125
50. Chương 50: Hoa Thủy Tiên Mở Hai Mười Mốt.	128
51. Chương 51: Nữ Chính Tự Làm Bảy Lần Sóng Thứ Ba ~~~	131
52. Chương 52: Duyên Phận Trời Xui Đất Khiến.	135
53. Chương 53: Khách Hàng Lần Lượt Thành Đôi ~	138
54. Chương 54: Phiên Ngoại: Kiếp Trước Kiếp Này	141
55. Chương 55: Năm Tháng Yên Bình Nhưng Phù Du Vẫn Chưa Nghỉ Ngơi.	143
56. Chương 56: Kết Cục Như Vậy.	147
57. Chương 57	150
58. Chương 58	154
59. Chương 59	156
60. Chương 60	159
61. Chương 61	162
62. Chương 62	164

Tôi Là Nam Phụ, Không Phải Dụ Thu

Giới thiệu

Ảnh mặt trời rực rỡ xuyên qua tấm rèm cửa sổ không kín không dày, chiếu lên mặt người nào đó. Rồi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-la-nam-phu-khong-phai-du-thu>

1. Chương 1: Ngủ Mơ Mà Cũng Xuyên Qua, Thật Sự Là Không Khoa Học!

CHƯƠNG 1: NGỦ MƠ MÀ CŨNG XUYÊN QUA, THẬT SỰ LÀ KHÔNG KHOA HỌC!

“Anh hai.” Một âm thanh yêu kiều mang theo ngữ khí mềm mại, “Ngày hôm qua em có đưa cho anh một cuốn sách kia, anh có xem qua chưa?” Âm thanh mang sức sống thiếu nữ nọ lại vang lên bên giường, hỏi người đang nằm ngủ, ý thức 몽 lung.

“Sách?” Mở mắt ra, Mộ Mục nhớ đến gần đây em gái có ném cho mình một ít tiểu thuyết đam mỹ, khiến một người luôn bình tĩnh như cậu cũng có chút đau đầu, “Ừm, để chút nữa anh đọc.”

“Anh phải nhớ kỹ nha, em đi học trước đây.” Em gái Mộ Mực liền đem cuốn sách trong tay đặt lên bàn, “Quyển này cũng đọc luôn đi, lúc về em sẽ kiểm tra nội dung đó.” Nói xong nàng liền nghe tiếng mẹ giục ở dưới lầu, “Cộc cộc cộc” mà chạy xuống.

Hiếm khi Mộ Mực có chút thất bại mà thở dài, dường như muốn trốn tránh, đem chăn bị kín, tiếp tục ngủ.

Có một đứa em gái hủ nữ quả thật là một nỗi đau ngọt ngào! Đối với Mộ Mực chính là như vậy. Mưa dầm thấm dất lâu (*), cậu cư nhiên bị em gái kéo vào hàng ngũ hủ nam.

Càng khổ não hơn là gần đây, đối với những em gái nhỏ nhắn đáng yêu, Mộ Mực đều không có dục vọng tiếp xúc. Cậu nghĩ là mình cong mắt rồi ==!

Vì để xác nhận lại tính hướng, cậu dự định vứt bỏ BL văn, liên tục chiến đấu ở các chiến trường tiểu thuyết ngôn tình BG.

Mà... hình như là nhân phẩm mấy ngày nay của cậu không tốt cho nên mới đọc phải một tiểu thuyết dấn nhân vông phổi văn, Mary Sue văn.

Nhìn thấy nam chính không có một chút lý do gì liền lập tức yêu nữ chính, mà nữ chính kia thì lại có tư duy kì quái, đã vậy còn tự tin quá mức.

Mộ Mực lập tức sầm mặt lại.

Sau khi đọc xong, cậu triệt để từ bỏ BG, lao nhanh về phía BL.

Đóng PC, cậu nhanh chóng tiếp nhận tính hướng của mình, an tâm mà chìm vào mộng đẹp. . .

Ánh mặt trời rực rỡ xuyên qua tấm rèm cửa sổ không kín không dày, chiếu lên mặt người nào đó. Rốt cục, người này không chịu được sự quấy rầy của ánh nắng liền mở mắt ra.

Từ trong giấc mộng, Mộ Mực dần dần tỉnh táo, lấy ngón tay tàn nhẫn mà xoa xoa huyết thái dương, nỗ lực giảm bớt cơn đau đầu kịch liệt kia.

“Lẽ nào tác dụng phụ của tiểu thuyết Mary Sue ngày hôm qua lại lớn như vậy? !” Cậu cau mày lầm bầm.

Sau khi cơn đau đầu thoáng giảm bớt, cậu mới chậm rãi rời giường, lại bị một khung cảnh xa lạ dọa sợ.

Căn phòng được thiết kế theo phong cách châu Âu cực kì xa hoa. Giữa gian phòng, cậu đang nằm trên một chiếc giường king-size lớn, xung quanh được bao phủ bởi hai loại màu sắc trắng và đen.

Cậu rời giường, mang chân trần đi tới phòng rửa tay được trang trí hoa lệ. Quả nhiên, trong gương không còn là bộ dáng bình thường mang theo vẻ nhàn hạ trước kia của cậu mà là một khuôn mặt có chút thiên hướng nhu hòa.

Cậu lại lấy tay nâng trán lên một lần nữa, mỹ nhân trong gương cũng làm động tác như vậy.

Không sai, mỹ nhân!

Cậu tin rằng nếu như đổi thành cổ trang, người trong gương có thể đi diễn cảnh cung nữ đoan trang mỹ lệ — dĩ nhiên, điều kiện tiên quyết là không có cặp mắt phượng hơi cong lên kia.

Mộ Mực nhớ là gần đây thể loại tiểu thuyết xuyên thư đang hot, liền đi vòng vòng trong phòng ngủ để chắc chắn bản thân đã bắt kịp vấn đề hiện tại.

Xuyên vào cuốn tiểu thuyết BG ngày hôm qua, thế nhưng bây giờ lại không biết bộ dạng của mình ở bên kia như thế nào, em gái có thương tâm hay không.

Khuôn mặt thanh tú nhu hòa, đôi mắt có một hàng lông mi dày mượt, khóe mắt hơi câu lên một chút, cười rộ lên thì thủy quang trong mắt lấp lánh diễm lệ. Vóc người thon dài mà mảnh khảnh, nụ cười ôn hòa, cử chỉ tao nhã nhưng có vẻ là người không thích nói chuyện.

Mộ Mực nhớ đến nguyên văn miêu tả “Cậu”, quả nhiên người ôn nhu đều không có kết quả tốt ...

Mộ Mực bắt đầu nhớ lại nội dung cuốn tiểu thuyết vông phổi Mary Sue kia.

Nữ chính trời sinh quynh rũ, thân thể bấp bênh lại tự lập cố gắng bằng chính sức mình. Ở đại học, thời điểm vừa học vừa làm, vì để giảm bớt áp lực nên cô chơi võng phối. Sau đó trong giới võng phối liền gặp CV Quân Lâm nổi tiếng, không sai, người kia chính là nam chính đại nhân!

Vì anh ta thích âm thanh của cô nàng, vừa nghe liền chung tình nên hai người cũng từ từ qua lại với nhau.

Đương nhiên giống như tất cả những Sue văn khác, nam chính bị tính cách của cô hấp dẫn, từ bên trong lẫn bên ngoài, thương tiếc thân thể của cô balabalabala...

Sau đó, một hồi có tình có nghĩa, củi khô bốc lửa, xxoo.

Trong tiểu thuyết, nam chính đại nhân nhất định là rất cường đại, vì vậy khi câu được người đàn ông như anh ta thì đương nhiên về sự nghiệp lẫn ái tình sau này của nữ trụ cũng song song được mùa, dù là trên internet hay hiện thực đều viên mãn.

Đương nhiên, bất kể là Sue văn hay những cuốn tiểu thuyết khác, không có nhân vật phản diện, không có pháo hôi và nam nữ phụ là rất phản khoa học.

Và chính vì thế nên Mộ Mục của chúng ta vinh quang vào vai đệ nhất nam phụ.

Gọi cậu là đệ nhất nam phụ, tất nhiên, không phải ý nói là đại BOSS của các nhân vật phản diện mà vì cậu là một thành viên vĩ đại nhất dưới váy nữ chính.

Cô ta ngã bệnh cậu chăm sóc, cô ta thương tâm cậu an ủi, ngay cả lúc nữ chính cãi nhau với nam chính Trúc cậu vẫn luôn bên cạnh cô. Cuối cùng khi nữ chính kết hôn, cậu còn làm —— phù rể.

Về phần nam phụ làm sao quen biết nữ chính đại nhân...

Học trưởng và học muội == sao lại cẩu huyết như vậy.

Học trưởng ôn văn nho nhã cuối cùng vẫn đánh không lại sự nghiệp thành công của nam chính cần trọng tuần khốc. Một thân một mình nhìn người mình yêu ngọt ngào thành đôi với người khác, cuối cùng cả đời chưa lập gia đình! !

Mộ Mục đại khái nhớ lại nội dung một chút, lông mày càng thêm nhú chặt, không nhận được gào to “Mệnh pháo hôi mẹ nó rồi!”

Đem thân mình ngã xuống giường lớn mềm mại, Mộ Mục nghe tiếng nói khác biệt xa lạ so với trước kia của bản thân, có chút khổ não mà thở dài, “Cuối cùng tôi cũng hiểu được vì sao nam phụ ôn văn nho nhã lại trầm mặc ít nói rồi!”

Trong phòng còn quanh quẩn âm thanh so với nữ sinh còn mềm mại hơn, nếu như em gái Mộ Mục mà ở đây chắc chắn sẽ phải khen, thật đúng là dụ thụ nha! ! !

*Chú thích:

(*) Ở đây ý chỉ em gái Mộ Mục kiên nhẫn kéo anh trai mình đọc đam mỹ. Đăng bởi: admin

2. Chương 2: Nữ Chính, Ta Không Trêu Chọc Nổi, Trốn Đi Thôi Tạt

CHƯƠNG 2: NỮ CHÍNH, TA KHÔNG TRÊU CHỌC NỔI, TRỐN ĐI THÔI TẠT

“Rìng rìng rìng rìng rìng rìng rìng rìng. . .” Chuông điện thoại đặt ở tủ đầu giường vang lên.

Mộ Mục chậm rãi cầm điện thoại di động lên, liếc nhìn cuộc gọi tới, sau đó nghe máy.

“A lô?” Mỗ Mộ đề thấp thanh tuyến.

“A lô, là Mộ Mục sao? Tổ là Lâm Dạ Kiệt đây, sao cậu vẫn chưa đến vậy. Hôm nay chính là một cơ hội tốt để dụ dỗ mấy học muội đó!” Âm thanh tràn ngập sức sống từ điện thoại truyền đến.

“Hả? Cái gì?” Vẫn là âm thanh trầm thấp như trước.

“Không phải cậu quên đó chứ? !” Bên kia dường như đang giậm chân chân, “Hôm nay là ngày đi đón tân sinh! Đại ban trưởng ạ!”

Mộ Mục nhìn ngày tháng trên di động, nhớ đến nghiệt duyên của nam phụ và nữ chính cũng bắt đầu từ ngày khai giảng đó, rùng mình một cái.

“Ừ, hôm nay tôi có chút mệt mỏi, cậu giúp tôi tổ chức một bữa đi.”

“Không thoải mái à? Chả trách giọng nói của cậu hôm nay có chút lạ lạ, được rồi, cậu nghỉ ngơi thật tốt đi ^_^.” Đầu dây bên kia truyền tới quan tâm.

“Ừm.”

Cúp điện thoại, Mộ Mục lại nằm xuống giường, tựa hồ như muốn trốn tránh, đem mặt vùi vào gối.

“Ngủ một giấc đi, ngủ một giấc liền trở về đi.” Tâm lý bất an vẫn lộ ra, âm thanh vốn đẹp dễ lại càng khiến người ta sinh lòng thương tiếc.

...

“Rìng rìng rìng rìng rìng rìng rìng. . .” Điện thoại di động lại một lần nữa vang lên.

Một cái tay từ trong chăn duỗi ra, lục lọi một chút. Phảng phất nhớ ra cái gì đó, người đang ngủ “Phịch” một cái ngồi xuống, trợn to hai mắt đánh giá bốn phía, mới ử rử cúi đầu tiếp điện thoại đang reo không ngừng nghỉ.

“A lô?”

“A lô, Mộ Mục, cậu có đỡ hơn chút nào chưa?” Lại là giọng nói lúc sáng sớm, “Tớ cho cậu biết nha, tớ vừa mới tiếp một em gái cực kỳ xinh đẹp, tên cũng rất êm tai, Lăng Tuyết Vũ, thế nào, rất dễ nghe phải không! Tớ đã nói với cậu rồi...”

“Ừm, đầu còn đau một chút.” Nghe được cái tên “Lăng Tuyết Vũ” này, Mộ Mục triệt để tỉnh táo, cả kinh đến mức quên che giấu tiếng nói.

“Vậy. . . Vậy cậu nghỉ ngơi thật tốt đi, ngày mai tôi gọi cậu.”

“Ừm, bye bye” người nào đó hoàn hồn, sau đó tiếp tục đè nén âm thanh.

Ký túc xá nam, một nam sinh dương quang suốt khí cúp điện thoại, lại nhìn điện thoại di động một chút, “Kỳ quái, tại sao vừa rồi mình lại cảm thấy giọng nói của Mộ Mục rất dễ nghe nhỉ? ! Mình cũng bị bệnh sao?” Nói xong còn dùng tay sờ sờ cái trán.

Ở bên này, Mộ Mục cúp điện thoại, sau đó trực tiếp ngã xuống, dường như có thanh âm rên rỉ vang lên, “Cư nhiên không phải là mơ! Còn miễn phí thêm một bộ kí ức ____, quả nhiên mình tích lũy thật nhiều nhân phẩm TAT.”

Dù sao Mộ Mục có nằm mơ giữa ban ngày đi chẳng nữa thì cũng không làm cho cậu trở về, trái lại còn thấy được nhân sinh của nam phụ Mộ Mục kia.

Đúng! Đệ nhất nam phụ đại nhân cũng gọi là Mộ Mục. Lúc trước vì để trở về đội ngũ khác phái luyện, mồ Mộ đặc biệt tìm kiếm tiểu thuyết có tên của mình để nhập tâm vào nhân vật hơn. . . .

Kết quả lại thật sự nhập vào, hơn nữa còn là hình ảnh ba chiều sống động 100% ! ! !

Đáng tiếc sau khi bị BG Sue văn tàn phá, mồ Mộ đã hoàn toàn cong. Thế giới thẳng thật là khủng khiếp! !

Trong mơ, nam phụ Mộ Mục kia muốn dung mạo có dung mạo, muốn gia thế có gia thế, chỉ thiếu tình yêu và cảm giác an toàn.

Cũng không đúng, có tình yêu, nhưng vốn dĩ rất mờ nhạt và lạnh lẽo đến mức chính cậu ta cũng không biết. Cha mẹ cậu là hai bên lương tình nguyện, cử án tề mi trăm năm hòa hợp(1).

Sự lạnh nhạt kia vốn bắt đầu từ lúc mẹ cậu mang thai cậu ta rồi khó sinh, kết quả là game over . . .

Vì vậy khi đó, tinh thần của cha cậu có chút không bình thường liền quyết định giận chó đánh mèo, đem cơn giận này kéo dài đến mấy năm.

Đợi đến khi cha Mộ suy nghĩ rõ ràng xong, lúc quay đầu lại để nhìn đến con trai bảo bối thì Mộ nam phụ đã có ý thức, cha không thích mình nên cậu đành phải uyển chuyển quan tâm đến cha, lấy lòng mà không bị xuyên tạc.

Sau đó, cha Mộ rơi nước mắt, nam phụ nào đó đã khiếm khuyết tình yêu và cảm giác an toàn rồi.

Ở đại học, cậu gặp được nữ chính ngoài mềm trong cứng, cho rằng mình đã tìm được cảm giác an toàn, kết quả...

Mà cha Mộ nhìn thấy bảo bối nhỏ của mình tiêu cực như vậy liền muốn giúp con trai thoát nữ chính họa thủy này tới tay, kết quả. . . .

Thành công thì làm sao có thể gọi là Sue văn đây! Vì thế cha Mộ được quyết định là vật hi sinh rồi.

Cuối cùng, khi nghe được tin tức, Mộ nam phụ lại nghĩ mình chính là người đã hại cha, vì vậy, cả đời không kết hôn.

Đúng rồi, cái bộ tiểu thuyết kia tên là “Võng phổi, từ tai đi vào tâm”.

Về phần cái tên này, theo tác giả thích là vì nam chính đại nhân có chút thanh khổng(2), cho nên mới có thể lẫn lộn vào võng phổi, coi trọng nữ trư đại nhân.

Rất tốt! Mỗ Mộ hắc hóa, cái hồ do tác giả viết hoàn toàn là vì muốn hãm hại cậu đúng không! Đều là thủ tiện, nếu còn nhẫn nhịn một ngụm máu nữa thì xem như xong rồi.

*Chú thích:

(1) Cữ án tề mi trăm năm hòa hợp: ý chỉ cuộc sống vợ chồng hạnh phúc, cả 2 đều tôn trọng lẫn nhau.

(2) Thanh khổng: cuồng âm thanh giọng nói. Đăng bởi: admin

3. Chương 3: Mục Tiêu, Công Chiếm Nam Chính Đại Nhân?

CHƯƠNG 3: MỤC TIÊU, CÔNG CHIẾM NAM CHÍNH ĐẠI NHÂN?

“Rột rột ~” Vì ngũ nguyên một ngày cho nên dạ dày người nào đó đã bắt đầu kháng nghị.

Mộ Mục không thể làm gì khác hơn là thu hồi tâm tình đang phát điên của mình, rời giường rửa mặt.

Một thân nhẹ nhàng khoan khoái từ trong buồng tắm bước ra, Mộ Mục liền tiện tay lấy một bộ quần áo thể dục từ trong tủ rồi mặc vào.

Nhìn toàn thân mình trong gương một chút, quần áo thể dục trắng đen rõ ràng rất tao nhã thế nhưng vẫn là lộ ra một luồng mê hoặc.

Cậu quay người cầm mắt kính gọng đen trên tủ đầu giường lên. Rất tốt, cuối cùng cũng có thể đem cặp mắt cậu nhân kia thu lại.

Hài lòng nhếch miệng, cầm lấy bóp tiền và chìa khóa rồi rời khỏi nhà.

Làm đệ nhất nam phụ giống như là một người thập phần toàn năng vậy.

Thổi kèn đàn hát hay thi từ ca phú đừng nói, nếu xuống được nhà bếp cũng coi như hoàn hảo. Nhưng cho đến bây giờ, khuyết điểm của Mộ Mục chỉ có một!

Bất luận là Mộ Mục hay là Mộ đại nam phụ đều là loại người mười ngón không dính nước mùa xuân.

Nam phụ đại thiếu gia vốn được nuông chiều từ nhỏ, mà Mộ Mục tuyệt đối là sát thủ nhà bếp không cần giải thích!

Cho nên, Mộ Mục không thể làm gì khác hơn là khiêm tốn điều khiển xe thể thao của nguyên chủ, tùy tiện chui vào một nhà hàng nào đó để lấp đầy bụng.

Ném chiếc chìa khóa cho thẳng nhóc ở bãi đậu xe, Mộ Mục bước nhanh đi vào nhà hàng, không nhanh không được đâu, bụng đói đến mức dạ dày đều co giật rồi TAT

“Bộp!” Vì chưa thích ứng với việc mang kính, Mộ Mục đụng phải một người nào đó vừa mới bước ra ngoài.

“Cảnh thiếu, ngài không có sao chứ!” Đằng sau có mấy người vội vã đến thể hiện mình thật quan tâm tới lãnh đạo.

“Không có chuyện gì.” Chỉ lui một bước, Cảnh Dực Tước liền tránh được một vài cánh tay muốn dìu hắn.

Mấy người nọ nhìn thấy vậy mới nhớ là thủ trưởng của mình có tính khiết phích.

“Ưm ~” Mộ Mục bị lực tác dụng ngược lại “Đẩy ngã”, không kịp hãm được khẽ ngậm một tiếng.

Mộ Mục vừa định đứng lên, một cánh tay hoàn mỹ xuất hiện ở trước mắt cậu.

Mộ Mục liếc mắt nhìn chủ nhân của cánh tay, tự mình ưu nhã đứng dậy (. . .).

“Xin lỗi.” Mỗ Mộ lại bắt đầu dè dặt âm thanh.

“Ừ.” Cảnh Dực Tước gật đầu một cái, đi vòng qua cậu, phía sau mang theo một đồng cái đuôi, rời đi...

“Cảnh thiếu?” Mộ Mục vừa đi vừa lẩm bẩm, “Sẽ không khéo như vậy chứ!”

Một bên khác, khi đã ngồi vào trong xe, Cảnh Dực Tước vẫn còn đang suy nghĩ về tiếng rên rỉ khiến tim hắn đập nhanh một nhịp kia có phải là do mình sinh ra ảo giác rồi nghe nhầm hay không.

Đã gọi xong các món ăn, trong khi chờ phục vụ mang lên, vì để dời đi cảm giác đói khát, cậu bắt đầu lập kế hoạch sau này.

Đầu tiên, tuyệt đối phải rời xa nữ chính! Tuy rằng nam phụ này xác nhận đã đổi tâm, sẽ không yêu cô ta lần nữa.

Mà ai biết được, trên đầu cô ta không phải là có một vầng sáng Mary Sue sao! Trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết là điều không tốt mà!

Tiếp theo, sau khi xác định tính hướng có vấn đề, Mộ Mục cũng muốn tìm một người tri kỷ nhân nhả sinh sống, phấn đấu và vân vân, người vô tâm vô phế nào đó cũng không thể không nghĩ tới chuyện này.

Dù sao, sản nghiệp của cha Mộ cũng đủ cho cậu tiêu xài cả đời. Nghĩ đến cha, tất nhiên, cậu cũng nghĩ tới việc nam chính đại nhân trong tương lai sẽ lật đổ cha Mộ.

Việc này hơi khó xử lý đây!

Mộ Mục theo thói quen lấy ngón tay gõ lên mặt bàn, hào quang của nhân vật chính trong tiểu thuyết không phải là nói chơi đâu nhỉ, việc xuyên vào sách thần kì hiếm thấy như thế đều đã xảy ra đó thôi!

Chính lúc cậu đang chăm chú suy nghĩ, phục vụ đã bắt đầu dọn thức ăn lên. Mộ Mục liền dứt bỏ tâm tư hỗn loạn, nghiêm túc an ủi dạ dày của mình.

Dạ dày bị bỏ đói cuối cùng cũng đã bình phục, sau khi thanh toán xong, Mộ Mục rời khỏi nhà hàng, quay đầu lại nhìn bảng hiệu “Cảnh thị” bên trên, khẳng định người mà mình đụng phải lúc này chính là nam chính đại nhân.

Nghĩ đến hắn bất động mà cùng mình chạt vật ngã xuống đất, mỗ Mộ nâng kính mắt lên, quyền uy mà rút ra kết luận: Quả nhiên, hào quang của nhân vật chính là có thật.

Cậu hoàn toàn không hề nghĩ tới vóc người đơn bạc của mình có thể chạm tới bắp thịt kiện mỹ của anh ta XDD

Ngồi lên xe, mỗ Mộ quyết định, công chiếm nam chính. Có hắn bảo bọc sẽ không có việc kia xảy ra.

Mà không biết hào quang của nhân vật chính mà đối kháng với vàng sáng Mary Sue thì không biết bên nào sẽ thắng ta?

Về phần hiện tại, ăn uống no đủ, về nhà ngủ!

Sao cơ? Các người nói hiện tại lập tức đi tấn công?

Khà khà, nghỉ ngơi đi, dù sao nam chính đại nhân cũng không nhớ mặt của mỗ Mộ đầu mà.

Mộ Mục, nếu như dùng lời của em gái cậu để hình dung thì chính là một người vô tâm vô phế, làm người ta khó yên lòng. Không thấy khi cậu ta biết mình là một tên gay thì không có bất kỳ một chút phản kháng nào liền lập tức tiếp nhận sao! Không thấy lúc cậu xuyên qua đây cũng chỉ là xoắn xuýt một chút liền trực tiếp thích ứng sao!

Nếu như dùng từ văn nhã một chút thì là bàng quan, lãnh đạm mà ngắm nhìn thế giới XDD

Cho nên mới nói, việc mà mỗ Mộ thích nhất chính là mặc cho số phận, tùy duyên đi

~~~~~ Đăng bởi: admin

4. Chương 4: Xin Chào Nữ Chính, Tạm Biệt Nữ Chính!

CHƯƠNG 4: XIN CHÀO NỮ CHÍNH, TẠM BIỆT NỮ CHÍNH!

Vào ngày thứ hai, vì hôm trước ngủ quá nhiều nên vừa mới năm giờ sáng, Mộ Mục đã thức dậy. Mở tấm rèm cửa sổ vừa dày vừa nặng ra, quan sát cảnh vật xuyên qua tấm cửa sổ sát đất, sắc trời một mảnh mênh mông.

Mộ Mục cau mày, mắt phượng câu nhân cũng trở nên trầm trọng.

Nếu như để người khác nhìn thấy bộ dáng của Mộ Mục lúc này, nhất định sẽ cho là cậu ta đang suy nghĩ về nhân sinh hay triết học gì đó thâm ảo lắm.

Kỳ thực...

“Sớm như vậy thì làm sao có quán ăn nào mở cửa!” Do trong phòng không có ai nên âm thanh của cậu không hề có chút đè nén nào mà vang lên, “Vẫn nên ngủ tiếp một chút thôi!” Lời nói còn chưa dứt, người đã tiến vào ổ chăn ấm áp...

Thời điểm Mộ Mục lại mở mắt lần nữa, tay mò tìm điện thoại di động bên cạnh.

Vừa nhìn, 9 giờ, xoa nhẹ đầu tóc xốc xếch rồi rời giường rửa mặt.

Đợi đến lúc Mộ Mục chậm rãi đem mình vệ sinh sạch sẽ gọn gàng xong xuôi, kim giờ đã chỉ đến con số 10, mỗ Mộ mới vừa định ra ngoài, chuông điện thoại di động lại vang lên lên.

“Mộ Thần?” Mộ Mục liếc nhìn cuộc gọi tới hiện lên, nhận máy, “A lô?”

“Nghe nói con ngã bệnh?” Âm thanh trầm ổn lại có chút lạnh lùng.

Mộ Mục nhớ lại thái độ của nguyên chủ đối với cha Mộ một hồi, giọng nói bình tĩnh trả lời, “Không có chuyện gì.”

“Ừm, xin phép trường nghỉ học chưa?” Ngữ khí ở đầu dây bên kia vẫn cứng nhắc như trước.

“Dạ, chuẩn bị đi học lại.” Mộ Mục thầm nghĩ đây là một cách quan tâm không được tự nhiên của cha Mộ, chẳng trách lúc đầu nam phụ nghĩ ông không thương yêu mình. Từ ngữ cứng rắn như vậy, nghe được ngữ khí quan tâm bên trong mới là lạ.

Nói xong, cả hai đều trầm mặc.

“Mộ tổng, hội nghị sắp bắt đầu. . .” Thư ký ở bên cạnh nhắc nhở.

Cha Mộ vừa định nói bọn họ chờ một chút, trong điện thoại đã truyền đến âm thanh của Mộ Mục, “Cha, quấy rầy người rồi. Ngày mai con sẽ về nhà, trước tiên người cứ tiếp tục công việc của mình. Tít tít. . .”

Cha Mộ nhìn điện thoại đã treo máy, không ai biết rằng trong nội tâm của ông đang phát điên mà giàn giụa nước mắt, 555555 làm sao làm bây giờ, có phải là con trai đã chán ghét ta hay không, ta chỉ muốn giúp nó xin nghỉ học thôi mà TAT, cái hội nghị chết tiệt gì đó, ai cho người quấy rối ta và con trai bảo bồi trao đổi tình cảm!

Đã quên bản thân mình là lão đại của một công ty, giờ đây cha Mộ lại chỉ nghĩ đến lời nói của Mộ Mục.

Đúng rồi, bồi bồi nhỏ bồi ngày mai sẽ trở về?! Ta phải nói chú Lý chuẩn bị một chút!

Nghĩ đến đây, Mộ Thần cầm lấy áo khoác lập tức đi ra ngoài.

“Mộ tổng!” Thư ký vội vàng theo sau nhắc nhở, “Còn hội nghị?”

“Hội nghị hủy đi!” Cha Mộ đã tiến vào thang máy, “Đúng rồi, sau hai tiếng mới được thông báo.”

“Dạ!”

Hừ, dám quấy rối điện thoại của ta và con trai, cho mấy người chờ dài cổ luôn! — Người cha nào đó có tâm lý thật ngạo kiêu nghì

Mộ Mục lái xe chạy tới trường học, hoàn toàn không biết mình đã tạo ra bi kịch cho tất cả những người ở phòng hội đồng.

Đến trường, Mộ Mục dừng xe, đi đến một phòng ăn, cậu lại muốn chăm sóc cái dạ dày trống rỗng của mình rồi.

Bởi vì thời gian ăn trưa còn sớm nên phòng ăn chỉ có rải rác mấy người, làm cho một người yêu thích yên tĩnh như mộ Mộ rất hài lòng.

Nhận lấy phần cơm, tùy tiện tìm chỗ ngồi xuống. Mộ Mục đang chuyên tâm ăn uống không phát hiện ra rằng trong phòng, các nữ sinh đều lặng lẽ tìm một chỗ ở phía sau cậu ngồi xuống.

Mãi đến khi nghe được cuộc nói chuyện của hai nam sinh đang ngồi cách đó không xa.

“Học trưởng, tại sao mấy nữ sinh nọ đều ngồi xếp hàng sau lưng tên lạ mặt kia một đồng vậy?” Nam sinh có khuôn mặt rất thanh tú hỏi.

Một nam sinh ăn mặt có phần lồi thối nhìn Mộ Mục, thở dài, “Ai nói là người lạ, cậu ta đã từng xuất hiện trước đây rồi, vừa có tướng mạo vừa có tài.”

“Vậy tại sao em chưa từng thấy? Hơn nữa, buổi nói chuyện hôm khai giảng hẳn cũng không xuất hiện?” Học đệ nọ kiên nhẫn hỏi.

“Đó là cựu chủ tịch hội học sinh, đã có đầy đủ điểm số, chỉ chờ tốt nghiệp thôi đấy. Nghe nói cậu ta còn có một người cha khiến hiệu trưởng cũng phải ngênh đón. Cho nên, những nữ sinh kia đều mơ ước từ chim sẻ biến thành Phượng Hoàng thôi!” Học trưởng lồi thối nào đó rất thích thay người khác giải đáp nghi hoặc.

“Ừ ~ em cũng cảm thấy vậy, đám nữ sinh này không có khả năng, đến hoa khôi của trường còn cũng chưa chắc trèo cao được. Nói đến hoa khôi của trường, học trưởng, tân sinh mỹ nữ lần này cũng không ít đâu!” Nhắc đến hoa khôi của trường cậu ta liền dừng đũa.

Học trưởng cũng để hai chân xuống, ngồi ngay ngắn, giống như muốn thảo luận chính sự gì đó, “Đúng vậy! Đặc biệt đệ nhất hoa khôi của trường kia! Cái gì mà Lăng Tuyết Vũ, nghe nói còn là thủ khoa đại học đó! Đáng tiếc thật, nhất định không thuộc về điều ti(1), chỉ có thể thưởng thức, nhìn cho đã mắt . . .”

Sau khi nghe chuyện bát quái của mình và nữ chính đại nhân, Mộ Mục thanh toán xong bữa cơm liền ra khỏi cửa.

Tiếp theo, khi phát hiện một đám người đang vây quanh ở cửa thật đông đúc, Mộ Mục không thích tham gia trò vui đang định đi vòng qua, đột nhiên phát hiện cánh tay của mình bị ôm (°_°)

Mồ Mộ quay đầu nhìn nữ sinh đang ngăn cản cậu: Một mái tóc dài đen nhánh nhu thuận phiêu dật, khuôn mặt cực kỳ mỹ lệ, đôi mắt to ngập nước, cánh môi đỏ bồng, da dẻ trắng mịn, một bộ dáng từ trên xuống

dưới trăng toát khiến cô càng lộ vẻ nhu nhược làm người người yêu mến, khiến nam sinh tràn ngập ý muốn bảo hộ.

Đây là thời điểm sau khi Mộ Mục nhìn thấy nữ sinh liền nhớ tới ngôi bút miêu tả của tác giả về nữ chính đại nhân. (°u°) ”

Ý thức được bản thân đã đụng mặt cô nàng, Mộ Mục cảm thán, ngày hôm nay tuyệt đối không thích hợp để ra ngoài!

Vừa muốn rời đi để thoát khỏi cô ta, đột nhiên cậu phát hiện đoàn người di chuyển lại gần.

“Tuyệt Nhi, vì hần nên em mới từ chối anh sao?!” Một thanh âm phần nộ mang theo một bó hồng thật lớn lao tới.

“Mới một ngày thì đã có người theo đuổi cuồng nhiệt, quả nhiên là có vàng sáng Mary Sue rồi! Trốn xa một chút!” Đây là tiếng lòng của Mộ Mục.

Vì vậy, trước khi nữ chính đại nhân muốn trả lời “Đúng”, cậu liền khách khí đem cánh tay ngọc ngà thon dài gỡ xuống, tặng kèm một nụ cười thật dịu dàng, “Thật ngại quá, vị tiểu thư này cô nhận lầm người rồi.” Nói xong cũng xuyên qua người vậy xem, bước nhanh rời đi, đám người nọ cũng đưa mắt nhìn bóng lưng kia.

Lăng Tuyết Vũ nhìn cánh tay đang lơ lửng giữa khoảng không nhất thời không kịp phản ứng.

Cái người kia cư nhiên dám cự tuyệt cô!

Hôm nay tâm tình nữ chính đại nhân của chúng ta rất tốt, bên người đều là mấy nam hài tới góp vui.

Trong cuộc sống đã không còn người phụ nữ luôn đối nghịch với cô, mặc dù mình không sợ cô ta, nhưng nếu thiếu đi một chút phiền phức thì cuộc sống của cô sẽ tốt đẹp hơn.

Vượt qua thời gian vui vẻ vào buổi trưa, đang định cùng bạn cùng phòng mới quen đi ăn cơm thì có một tên phú nhị đại (2) nâng một bó hoa hồng lớn đứng trước nhà ăn tỏ tình, còn kéo theo rất nhiều người ồn ào.

Đang khổ não phải làm sao để từ chối, cô liền phát hiện một nam sinh ăn mặc mặc nhàn nhã, ôn nhu tuấn dạng đang đi qua. Vì vậy linh quang lóe lên, cô ta lập tức đi tới kéo tay của hắn. Nam sinh ôn nhu như thế nên chắc chắn sẽ giúp mình.

Kết quả, hắn lại nói là hiểu lầm. Mà sau khi dùng âm thanh trầm thấp giải thích rõ ràng thì nam sinh đó lại Rời! Đi! Rời!

Lăng Tuyết Vũ biết mình rất đẹp, những nam sinh đó đều giống nhau, không thể từ chối cô. Từ nhỏ cô ta cũng dựa vào bề ngoài hơn người mà vượt qua rất nhiều khó khăn. Vì vậy, mỗi Mộ không phối hợp vinh dự bị nàng ghi nhớ .

“Tuyệt Nhi, đáp ứng anh đi.” Hoa hồng liền hô lớn, đem nữ chính đại nhân còn đang hoảng hốt gọi hoàn hồn .

“Thật không tiện, học trưởng, ở đại học tôi không muốn nói chuyện yêu đương.” Trong âm thanh êm tai chứa một nỗi oan ức, lông mày chợt nhướn lên, nữ chính đại nhân điềm đạm đáng yêu liền giải quyết pháo hôi số một dễ như ăn cháo.

Pháo hôi số một nghe xong cũng có cảm giác mình quá phận (?!), “Được rồi, nhưng vòng tay của anh sẽ vĩnh viễn mở rộng vì em!” Một mặt ôn nhu nói xong, quay đầu liền bắt đầu rút gào “Tránh ra, tránh ra, nhìn cái gì vậy, vây quanh làm gì, đáng sợ quá!”

Mộ Mục bước nhanh chóng tới bãi đậu xe, ngồi vào, phóng nhanh rời đi, tạm biệt nữ chính!

*Chú thích:

(1) Điều ti: đại khái là tầng lớp dưới đáy xã hội.

(2) Phú nhị đại: con ông cháu cha. Đăng bởi: admin

5. Chương 5: Vồng Phối, Ta Tới Rồi Đây!

CHƯƠNG 5: VỒNG PHỐI, TA TỚI RỒI ĐÂY!

Trên đường cái rộng rãi, một chiếc xe thể thao cực ngầu chạy như bay, sau đó “Két ~” một tiếng dừng ở ven đường.

Mộ Mục ngồi ở ghế lái, dùng ngón tay đỡ đỡ dưới kính mắt, bắt đầu dĩ thử dài, “Đây là hậu quả của việc không thèm nhìn đến nữ chính phải không?”

Mộ Mục lấy điện thoại di động ra, sau đó ấn số. . . Điện thoại rất nhanh liền được chuyển đến.

“Bác Lý,” lần này Mộ Mục không còn cố ý dè dặt thanh tuyến, “Xe của cháu hết xăng mất rồi, bác đến đón cháu nhé.”

“Được rồi, thiếu gia. Tôi phái người đến đón cậu được không?” Bên trong biệt thự nọ, lão quản gia nghiêm cẩn dò hỏi đối phương qua điện thoại.

Mộ Mục nhớ đến gần đây mình cũng không bận việc gì, về nhà lại có người làm nấu cơm cho mình ăn bất cứ lúc nào, vì thế liền đáp ứng, thuận tiện báo luôn vị trí của mình.

Bên kia, Mộ Thần mới vừa vào cửa thì nghe được giọng Lý quản gia gọi “Thiếu gia”, lập tức hỏi: “Mục Mục đã về ư?”

Nhận ra khuôn mặt than của cha Mộ đang hưng phấn, bác Lý bỏ điện thoại xuống, cung kính trả lời: “Thiếu gia chưa có về nhà, chỉ là nhờ tôi phái người lái xe tới đón.”

“Mục Mục làm sao vậy? !” Nghe vậy, ông cho là con trai bảo bối có chuyện, liền nóng lòng, “Xảy ra tai nạn xe cộ sao?” Mới vừa hỏi xong liền cảm giác miệng mình thật xui xẻo.

“Không có, thiếu gia không có chuyện gì.” Lý quản gia vội vã giải thích, “Chỉ là xe cậu ấy hết xăng nên thiếu gia nhờ tôi phái người đi đón cậu ấy trở về.”

“Ừ, để tôi đi cho.” Ông luôn muốn tìm cơ hội để trao đổi tình cảm với con trai, Mộ Thần lại nói tiếp, “Chú đi phái người tới đó đi.” Nói xong cũng vội vã mà chạy tới ga ra.

Bác Lý nhìn bộ dáng sốt ruột, lo lắng của lão gia yêu con nhà mình, ở trong lòng lén lút thay hấn lau nước mắt chua xót, lão gia à, nếu ông cứ dùng ngữ khí cứng nhắc của mình mà nói chuyện với thiếu gia như thế, chắc chắn cậu ấy sẽ không muốn gần gũi hay thân cận với ông đâu (;)!

Còn nữa, tôi còn chưa nói cho ông biết thiếu gia đang ở nơi nào mà!

Quản gia lập tức làm tròn phận sự của mình, cung cấp địa chỉ của Mộ Mục cho cha Mộ, sau đó phái người lái xe tới.

Trong lúc chờ người tới, Mộ Mục nhàm chán chơi điện thoại di động, đột nhiên nghe tiếng gõ cửa xe.

“Thiếu gia,” Tài xế mặc âu phục thẳng tắp, mang kính râm, “BOSS mời cậu lên xe.”

Mộ Mục bước ra, đi tới chiếc xe hơi xa hoa kia.

Sau khi lên xe, mỗi Mộ phi thường tự giác khơi gợi đề tài: “Cha, làm phiền người rồi.”

“Tiện đường mà thôi.” Cha Mộ trong lòng phát điên, đây không phải là lời nói từ đáy lòng của ta! ! !

Sau đó suốt đường trầm mặc. . .

Trở lại nhà cũ, Mộ Mục và cha Mộ lại nhìn nhau, trạng thái im lặng cuối cùng cũng coi như ngừng lại.

Trong lòng trào nước mắt, cha Mộ lại chui vào thư phòng, đứng hiểu lầm, không phải vì sự ngăn cách với con trai mà ông lại vui đầu vào công việc đâu.

Mà là. . . Lại bắt đầu lật mấy cuốn sách “Làm sao để tìm được đề tài chung nói chuyện cùng con trai”, “10 phương pháp để trở thành bằng hữu của con trai”, v.v

Mộ Mục nhìn thân ảnh nhanh chóng rời đi của cha Mộ, lẽ nào công ty phát sinh chuyện gì? !

Nhưng mình chỉ mới chạm mặt nam chính và nữ trư thôi mà!

Vừa nghĩ, chân tự động đi về phòng, mở cửa, cách trang trí của căn phòng cũng giống như căn nhà kia.

“Trời ạ, tại sao cậu ta lại cho rằng cha chán ghét mình vậy?” Mộ Mục nhìn thấy gian phòng, tâm lý lại trào phúng nam phụ nọ một chút, “Đến giường trong phòng cũng cố ý làm cho giống vì sợ mình không quen. Thôi, lần sau thân cận cha một chút vậy, nếu không trong lòng ông ấy sẽ xoắn xuýt đến phát điên mất.”

Cho nên nói, Mộ Mục đã thấy rõ bản chất nhi khổng của người nào đó từ lâu rồi, ở trên xe trầm mặc tuyệt đối là cố ý thôi --!

Cảm khái vì cha Mộ yêu con đến sốt ruột, từ khi xuyên qua đến giờ, lần đầu tiên Mộ Mục hạ quyết tâm: Giúp cha rời xa nguyên nhân dẫn đến vận mệnh kia!

Trong nguyên văn, xí nghiệp của cha sau khi bị nam chính lật đổ, cha Mộ vì tiếp diện thoại, đồng thời tâm tình bất ổn mà xảy ra tai nạn xe cộ, đi đời nhà ma. Cho nên khi đó, nam phụ kia đã dần dần cảm nhận được tình thương sâu thẳm của cha, cậu ta hổ thẹn tới mức cô độc cả một đời. Trùng phạt bản thân vì một cuộc tình buồn cười mà mất đi người nhà thân thương nhất của mình.

Vì bộ thân thể này đã bị mình xuyên vào, cho nên bất luận như thế nào thì lúc này, tâm nguyện của nam phụ vẫn là mong cha yêu thương “Mình”, Mộ Mục cũng đã đem Mộ Thần đặt vào phạm vi bảo vệ của cậu.

Cho nên vì để thay đổi vận mệnh, phải cẩn thận kẻ đã gây ra việc này — nam chính là nhân vật tuyệt đối không thể sơ sót. (Cảnh thiếu ủy khuất cắn ngón tay: Ta tuyệt đối không nghĩ đến việc lật đổ công ty của cha vợ đại nhân ! !)

Lão tổ tông nói được lắm, biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng. Để tiếp cận nam chính, vào giới vông phối tuyệt đối là phương pháp tốt nhất.

Mộ Mục mở máy tính lên, click vào phần đăng kí tài khoản, mỗ Mộ lại lười nghĩ ID nên trực tiếp dùng tên thật để ra trận. Đăng bởi: admin

6. Chương 6: Âm Thanh Dụ Thụ Tuyệt Đối Là Mạnh Vật!

CHƯƠNG 6: ÂM THANH DỤ THỤ TUYỆT ĐỐI LÀ MẠNH VẬT!

Sau khi Mộ Mục đăng ký xong, cậu liền cảm thấy nhàn rồi mà lại không chuyện gì làm nên lên internet đi dạo một vòng.

Nhìn thấy một bài viết tuyển chọn CV chủ dịch(1), liền tiến vào xem một chút.

Chiêu mộ! Cầu thụ âm! ! Cầu âm thanh của yêu nghiệt dụ thụ! !

1L : Ghế sô pha(2)! ! ! Mang cơ hữu(3) cùng ngồi o(^__^o

~2L: Sáo Trúc Hiên muốn làm kịch mới? ! Vị nào đại thần nào là chủ công vậy? *. . o( )o . . :*

3L: Nghe nói là Quân Lâm sama, nhưng mà thụ âm còn chưa xác định +__+

4L: Lầu trên thật phí lời, nếu quyết định rồi thì đạo diễn đại nhân còn có thể lên đây tuyển người sao !

...

246L: Cầm Trạch sama (chiêu mộ đạo diễn) muốn âm thanh của thụ như thế nào? ! Tôi muốn thử âm ^-^

247L: Lầu trên là vị nổi tiếng nào? Không suy nghĩ một chút, làm như chủ dịch để làm lắm vậy (buông tay)

...

444L: Bản kịch chiêu mộ chủ dịch thụ âm, yêu nghiệt thụ, dụ thụ, khác với chiêu mộ diễn viên quần chúng. Có ý định muốn thử xin hãy gọi 1234567890—— Cầm Trạch

445L: Oa! Lầu trên là đại thần, chụp ảnh lưu niệm! ! Đến đây!

446L: Thật hy vọng công tử nhà ta có thể lên đây! ! — fan của một CV nào đó.

447L: Nằm mơ! Đạo diễn nói là yêu nghiệt thụ, người mới nghe âm thanh của thanh lãnh dụ thụ thôi mà!

448L: Nghe nói là Quân Lâm đại thần là chủ công? ! Thật sự sao, thật sự sao? Đại thần chưa từng xứng đam mỹ kịch nào nha!

449L: Đúng vậy, cầu tin tức!

500L: Tin tức bên trong, Quân Lâm sama nhận kịch này (^o^)

...

Mộ Mục hoàn toàn đem mấy comment trên bài chiêu mộ ra để tiêu khiển, lướt xong comment, đóng máy tính lại, đăng ký QQ, click vào nhóm “Chiêu mộ CV”.

Rất nhanh liền được hồi đáp, được kéo vào nhóm.

Mộ Mục: Chào mọi người.

Đạo diễn — Cẩm Trạch: Hoan nghênh người mới *(^o^)/*

Kế hoạch — Đối với ta gầy đều là thụ: Tung hoa

~Hậu kỳ — Diệp Ly Nan Hoa: Lại có người đến? +__+

...

Quân Lâm: Hoan nghênh

Đạo diễn — Cẩm Trạch: Tiểu Mục muốn thử âm nào?

Mộ Mục: Chủ dịch thụ.

Kế hoạch — Đối với ta gầy đều là thụ: A nha nha, thụ quân đến đây để tỷ tỷ sủng ái người (^o^)

Trang trí — Trong Mộng Vũ Đình Hà: Vây cậu thử thu âm một chút đi.

Biên kịch — Trà Trà Cười: (phát ra một đoạn lời kịch) Cậu thử một đoạn này, chúng tôi sẽ lắng nghe và thưởng thức âm thanh của cậu ^__^

Mộ Mục: Được, chờ một chút.

Mộ Mục đem khung chat thu nhỏ lại, mở tệp ghi âm ra, sau khi xem xong lời kịch, trong lòng nổi lên một chút tình cảm.

Người cho rằng bản vương sẽ tin sao ! Bản vương muốn trở về phủ, tránh ra! Người đang làm gì? ! Không muốn sờ nơi đó ~ ưm ~ dừng lại ~ ưm ~ a ~. . .

Sau khi ghi âm xong cậu liền đem tệp âm thanh gửi cho nhóm.

Yên tĩnh khí thế ngất trời. . .

Mấy chục giây sau (mọi người đều đi nghe âm) đã bắt đầu điên cuồng.

Tuyên truyền — Nhớ Thật Lâu: A a a a a! Yêu nghiệt thật mê người! ! Đại thần từ đâu tới a a a! (_)

Soạn nhạc — Nước Mắt Thương Nhan: Lâu rồi người mới trở lại sao, chưa từng nghe nói có CV nổi tiếng nào gọi là Mộ Mục, bí danh ư?

Đạo diễn — Cẩm Trạch: Tuyệt đối là người mới, âm thanh tốt như vậy thì làm sao tôi có thể không có ấn tượng chứ ! !

Biên kịch — Trà Trà Cười: Rất tốt đó, chủ dịch thụ âm chính là cậu. Vào nhóm đi ^__^ 62729493

Mộ Mục: OK.

Trả lời xong, mở Mộ lại mở trang chủ QQ ra thêm vào nhóm.

Nhóm chim cách cụt: (cho bản vương lẫn)

Mộ Mục: Chào mọi người.

Đạo diễn — Cẩm Trạch: Mọi người đến hoan nghênh người mới rồi đây XDDD

Tuyên truyền — Thật Lâu: Hoan nghênh ^-^ yêu nghiệt thụ quân

~~Biên tập — Trà Trà Cười: Hoan nghênh ( ) Để tôi giúp cậu thay đổi ghi chú ^__^

Vương gia — Mộ Mục: Cảm tạ ^__^

Biên tập — Trà Trà Cười: Oa, được thụ quân nở nụ cười, thật vinh hạnh! ! !

Bệ hạ — Quân Lâm: Xin chào, tôi là công của cậu, âm thanh của cậu nghe thật êm tai ^__^

Thực phi — Không phải Laury: A a a, cho ta trở thành fan nào tàn của các người đi! ! !

...

Mộ Mục vượt qua một buổi trưa bị đoàn người trong nhóm vây quanh đùa giỡn.

Là một sinh viên hệ phát thanh, đối với việc phối âm mà nói, mỗi Mộ hoàn toàn không có áp lực.

Tuy rằng muốn biểu hiện mị hoặc thì có chút cảm giác kỳ quái nhưng không hề ảnh hưởng đến sự phát huy của cậu. Huống chi, nguyên chủ lại có âm thanh du dương như vậy. Em gái cậu đã từng nói, tình cảm của cậu đều dành cho việc phối âm, cho nên mới có cảm giác cậu là một người vô tâm vô phế.

Về phần người vừa mới onl đã đùa giỡn mỗi Mộ, nam chính đại nhân phát hiện nhịp tim của mình đập có chút mất cân bằng. Hắn hoàn toàn không ý thức được sự việc diễn ra sau đó như thế nào, đây chính là hậu quả của thanh không XDDDDDDD.

Cảnh Dực Tước luôn vì BG văn mà phối âm. Do một lần nào đó mà thiếu người ta một ân tình nên mới đáp ứng phối vai chủ dịch công.

Kết quả thật bất ngờ phát hiện âm thanh của bạn diễn lần này lại làm cho hắn thật kinh diễm. Tiếng nói sạch sẽ mang theo từng tia mê hoặc, thanh động tâm theo.

Cho nên lúc chào hỏi, hắn không kìm hãm được liền thốt lên “Tôi là công của cậu” .

“Cốc cốc ~” quản gia gõ gõ cửa, “Thiếu gia, có thể ăn cơm rồi .”

“Cháu biết rồi.” Mộ Mục đề giọng nói xuống, tuy rằng trong giấc mộng kia, cha Mộ và quản gia đều đã nghe qua âm thanh của nam phụ nhưng mà mình vẫn không quen, vẫn nên đề nén thôi.

Nhìn mọi người vẫn sôi nổi bàn tán như trước, Mộ Mục liền nói tiếp “Tôi đi ăn cơm, bye bye mọi người.”

Đạo diễn — Cẩm Trạch: Vầy vầy ~ mai nhớ lên YY PIA diễn nha

~Kế hoạch — Đối với ta gầy đều là thụ: Kịch bản chia sẻ trong nhóm ~~ Mộ quân đi nhé

~~Hậu kỳ — Diệp Ly Nan Hoa: A a a, ta thật vất vả mới chiến thắng website trường để tới đây mà người lại muốn đi TAT, được rồi, vầy vầy

~...

Bệ hạ — Quân Lâm: Bye bye

~*Chú thích:

- (1) Chủ dịch: chủ lực, vai chính.
- (2) Ghế số pha: là Tem~ bên mình đó.
- (3) Cơ hữu: Bạn gay Đăng bởi: admin

7. Chương 7: Phụ Thân Bày Tổ ~

CHƯƠNG 7: PHỤ THÂN BÀY TỔ

~Sau khi nói lời tạm biệt với mọi người trong nhóm kịch, Mộ Mục đóng máy tính lại, đứng dậy xuống lầu.

Đi vào phòng ăn, cậu phát hiện trên bàn ngoại trừ cha Mộ còn có thêm một người đàn ông lạ mặt.

Khác với cha Mộ bên trong nho nhã lại mang phong thái uy quyền của một vị lãnh đạo, người đàn ông kia trưởng thành mà có chút lãnh đạm, khí chất cũng rất lạnh lùng, có thể thấy được hẳn nhất định cũng là một nhân sĩ(*) ưu việt, bất phàm, sự nghiệp lại vô cùng thành công.

Lạ thay, ánh mắt sắc bén như lưỡi kiếm nọ lúc về phía cha Mộ lại có thể mang tới cảm giác ấm áp.

“Con tới rồi!” Cha Mộ nhìn thấy Mộ Mục đến, hưng phấn chào hỏi, thế nhưng vì ngữ khí cứng nhắc trước sau như một kia lại khiến người ta không nắm rõ tâm lý của ông, cứ tưởng ông đang trách móc.

“Cha.” Mộ Mục chào hỏi Mộ Thần.

“Đây là Trác Tịch, con cứ gọi y là chú Trác đi.” Mộ phụ thân nhìn thấy tầm mắt của con trai, vội vã giới thiệu.

“Chú Trác.” Mộ Mục chào hỏi người đàn ông đang ngồi bên cạnh cha mình.

Trác Tịch đem tầm mắt đặt trên người cha Mộ dời đi, thấy rõ người bên cạnh rất quan tâm đến Mộ Mục, cũng nở nụ cười vui vẻ, gật gù đầu, “Tiểu Mục đứng không, vẫn luôn nghe Thần nói về cậu, lần này cuối cùng được gặp mặt. Quả nhiên thật xuất sắc giống Thần.”

“A Tịch ~” cha Mộ nghe thấy bạn bè của mình trêu ghẹo, không khỏi lên tiếng oán giận, thế nhưng lại nghe như đang làm nũng, cái trừng mắt kia cũng giống như phóng điện.

Mộ Mục nhìn thấy hành vi của cha mình, trong lòng phun trào, phụ thân đại nhân ơi, cha có thể đem chỉ số IQ của mình bán đi để mua chỉ số EQ về được không!

Cha không biết con sói lớn bên kia bất cứ lúc nào cũng có thể đem cha ăn sạch đó. EQ của người thấp thì dùng trên người con là tốt rồi, đừng tiếp tục trừng mắt phóng mị nhãn nữa!

“Ha ha ha, coi như tôi không nói gì.” Nhận được cái “Trừng mắt” của cha Mộ, Trác Tịch vui mừng cười mở hơn, còn đâu nét lạnh lùng ban nãy.

Nếu như bị cấp dưới của y thấy được, nhất định sẽ lao nhanh đến bệnh viện để kiểm tra mắt.

“Mục Mục ngồi xuống đi, dạ dày của con không tốt, phải ăn cơm đúng giờ.” Rõ ràng nhờ Trác Tịch ở đây mới làm ông bớt căng thẳng, trong lòng lặng lẽ cảm động nên cũng tự nhiên nói ra lời quan tâm với Mộ Mục.

“Dạ, thưa cha.” Tuy rằng cậu luôn biết rõ cha quan tâm tới mình nhưng mà trực tiếp nói ra lời quan tâm ấm áp như vậy vẫn làm cho Mộ Mục sung sờ.

Để báo đáp lại, cũng dự định vứt bỏ cái kiểu xưng hô lạnh băng kia nên dùng kiểu xưng hô khi còn bé để gọi người, khiến ông kinh hỉ một chút.

Không ngoài dự đoán, Mộ Thần thật cao hứng, thậm chí, đỏ cả vành mắt.

Phải biết, từ lúc Mộ Mục bắt đầu hiểu chuyện thì tiếng “cha” này không xuất hiện quá thường xuyên nữa.

Mà lúc Mộ Mục thân mật gọi cha thì ông vẫn còn đang đắm chìm trong bể bi thương của mình mà không hề để ý tới.

Sau đó dù có “Cường ép” hay dụ dỗ thì cũng không thể nghe lại, cái xưng hô cứng rắn này cho thấy tình cảm cha con của hai người đã bắt đầu có khoảng cách.

Nhìn thấy cha Mộ luôn kiên cường vì một cái xưng hô của mình mà cảm động rơi lệ khiến cho một người luôn lãnh đạm trong tình cảm như Mộ Mục cũng sung sờ.

Vội vã đi đến bên Mộ Thần và ôm lấy ông, “Lúc trước là con không hiểu chuyện, hiện tại nhối lại mới phát hiện, cha là người luôn yêu con nhất. Khi con rời khỏi nhà, người luôn lặng lẽ đứng phía sau dõi theo. Con bị người ta đẩy ngã gãy xương, cha trăm phương ngàn kế sai thuộc hạ đi phết bỏ người kia, rồi tự tay nấu canh xương cho con tắm bổ nhưng cũng không nói là mình làm. Còn có lần con sốt cao, cha lấy rượu lau tay lau chân cho con, không chịu rời đi một bước, cuối cùng lúc con khỏi rồi, người gầy đi rất nhiều...”

Mộ Mục nói tất cả những điều mà mình thấy trong giấc mơ kia, mắt cũng dần dần đỏ.

Mộ Mục phát hiện, mình muốn bảo vệ cha không chỉ là vì cậu đã chiếm thân thể của nam phụ kia, mà còn vì xưa nay cậu chưa bao giờ cảm nhận được một tình thương sâu sắc và thuần túy từ cha như thế.

Thật ra cậu chỉ là con nuôi của cha mẹ em gái mình.

Kết quả là sau mấy năm nhận nuôi, mẹ Mộ lại phát hiện mình mang thai, mặc dù chỉ là con gái nhưng dù sao cũng là con ruột mình cho nên khó tránh khỏi việc bắt công về tình cảm.

Mà một người thanh lãnh như cậu lại không hiểu việc làm nũng, chính vì thế cho nên, người có quan hệ tốt nhất với cậu trong nhà là em gái luôn kề cận mình.

Mộ Mục đối với ai cũng tùy tiện qua loa, nhưng khi đối mặt với người thân cận nhất với mình thì cậu luôn có chút dung túng.

Mà bây giờ ở trong mơ, nhìn thấy cha Mộ phải trả giá, lại bị nguyên chủ liên tiếp hiểu lầm, Mộ Mục cũng có chút ghen tị với cậu ta có phúc mà không biết hưởng.

Khi phát hiện mình trở thành nam phụ, Mộ Mục nổi lòng tham muốn đem phần tình thương của cha biến thành cho riêng mình. Hôm nay mới có dịp ngã bài, cậu liền đem tình cảm đối với cha mẹ bấy lâu nay bày tỏ.

“Được! Được!” Nghe đến mấy câu này, nước mắt Mộ Thần cuối cùng vẫn rơi xuống. Nam nhi chảy máu không đổ lệ, chỉ là chưa chạm tới chỗ thương tâm. Ngày hôm nay, rốt cục thì cha Mộ đem cũng đem tất cả những áy náy, tự trách và khúc mắc của mười mấy năm trước buông xuống.

Sau khi rơi nước mắt, cha Mộ liền khôi phục tâm tình, nhìn thấy Trác Tịch ngồi bên cạnh không có ý tốt mà đỏ mặt, vội vã quay đầu, gọi hai người ăn cơm.

Mộ Thần cũng không thấy trong mắt Trác Tịch tràn đầy thương tiếc.

Nói đến hai cha con, họ liền bày tỏ tình thân với nhau ngay tại bàn ăn.

Được rồi, nói chính xác hơn thì chỉ có cha Mộ mà thôi.

Ông không ngừng gấp một đĩa rau cho Mộ Mục, khiến cho trước mặt cậu giờ đây chỉ toàn là đồ ăn. Mỗ Mộ không thể làm gì khác hơn là không ngừng ăn, nghiêng ngả một hồi lại đưa cho cha một đĩa rau.

Liếc mắt nhìn Trác Tịch đối diện đang tào nhả ăn, Mộ Mục nổi lên ý xấu, nói một câu với cha mình, “Cha, con ăn nhiều món như vậy là đủ rồi, nhưng trong chén của chú Trác lại không có nhiều món ăn lắm. Cha gấp cho y một chút đi ~”

Đáy lòng chậm rãi đâm tiểu nhân, cho chú mơ ước cha tôi nè, cho chú hả hê mà nhìn tôi, cho chú nhàn nhả ăn cơm...”

“A, xin lỗi, A Tịch. Tôi quên mất cậu.” Ông vừa nói vừa cầm đĩa rau chuyển mục tiêu thành Trác Tịch.

Nhiệt tình kiểu này làm cho Trác Tịch vừa thống khổ vừa vui sướng. Một mặt, Mộ Thần là vì lời “Dận dò” của con trai trai bảo bối, mặt khác thì ông cảm thấy ngày hôm nay, việc gỡ được khúc mắc giữa mình và con trai Trác Tịch cũng có một phần công lao.

“Đừng khách khí, ăn đi!”

“Ừ, vậy được.” Người nào đó tiếp tục ưu nhả ăn uống, chỉ là trên mặt nét cười nhiều hơn.

“Mục Mục, ăn không vô nữa thì dừng lại, dừng cổ quá sẽ không tốt cho dạ dày.” Nhìn thấy con trai ăn liên tục, Mộ Thần cũng ý thức được cách biểu hiện tình thương của mình có chút hơi quá.

“Con biết rồi, thưa cha.”

“Khà khà.” Một lần nữa lại nghe được một tiếng cha, Mộ Thần thật thỏa mãn, cho tới bây giờ, hắn vẫn giống như trước, cứ nghĩ mình đang nằm mơ.

Tác giả có lời muốn nói:

Vẫn là câu nói kia, Mộ Mục và cha cậu ta tuyệt đối là tình phụ tử thuần túy! Hiểu sai thì tự phạt đứng đi!

Chú thích:

(*) Nhân sĩ: người trí thức có danh vọng Đăng bởi: admin

8. Chương 8: Nhi Khổng Và Vân Vân Là Khả Ái Nhất~

CHƯƠNG 8: NHI KHỔNG VÀ VÂN VÂN LÀ KHẢ ÁI NHẤT

~Khí hậu đầu xuân mát mẻ, gió thổi qua làm mặt nước gợn sóng. Nụ hoa thủy tiên cũng hơi rung động khiến lòng người sinh thương tiếc.

“Cảm ơn.” Sau khi ăn xong, Trác Tịch tản bộ với Mộ Thần trong nhà kính trồng hoa, ông trịnh trọng nói lời cảm ơn với y.

Bên trong, phiến hoa thủy tiên trắng nõn, hai người đàn ông một nho nhã một lạnh lùng thân mật trò chuyện, hình ảnh đẹp đẽ tới mức tựa như một bức tranh.

“Không cần.” Trác Tịch ngồi xổm xuống, nhẹ tay vuốt ve nụ hoa mềm mại, “Cậu vẫn yêu thích hoa thủy tiên giống như trước.”

Mộ Thần cũng thuận theo, ngồi xổm xuống, hỏi ngược lại: “Đúng vậy, trước đây lúc cô ấy còn sống vẫn lấy điểm này để trêu tôi, nói rằng chỉ có người tự luyện mới thích hoa thủy tiên. . . Biết tại sao tôi lại yêu thích nó không?”

“Bởi vì cậu sợ sâu nhưng lại thích trồng hoa.” Trong lòng Trác Tịch yên lặng trả lời.

Không đợi được câu trả lời, Mộ Thần liền nói tiếp, “Bởi vì thủy tiên chỉ cần nước là sống được, tôi không cần mang nó ra bùn, hoàn toàn ngây thơ không nhiễm bẩn. . .”

Trác Tịch vẫn luôn biết bản thân Mộ Thần luôn có sự kiên trì, chỉ là bị phần lạnh lùng bị nho nhã bề ngoài che giấu, người không quen biết sẽ không hiểu, người được y quan tâm sẽ không cảm nhận được.

Có lúc, y thật sự đổ kị với Mộ Mục, được Mộ Thần yêu tha thiết như vậy, tuy rằng y biết rõ mình không phải muốn loại yêu thương giống vậy.

“Trở về đi, chúng ta ra ngoài lâu rồi.” Vì Mộ Thần ngồi chồm hổm lâu nên không thể đứng lên, đồng thời vì máu cung cấp không đủ mà trước mắt biến thành màu đen, được Trác Tịch vứng vàng đỡ lấy.

“Không có chuyện gì chứ!”

Sau khi cảm giác mê man tản đi, trước mắt xuất hiện khuôn mặt thân thiết của Trác Tịch, khoảng cách không chỉ rất gần mà cả hai cũng cảm nhận được hơi thở lẫn nhau.

Sắc mặt chậm rãi đỏ lên, Mộ Thần hoảng loạn mà ngồi dậy, liền đưa tay cho người nửa ngồi dưới đất là Trác Tịch, kéo hắn lên.

“Tôi không sao, quần áo của cậu bẩn rồi, tới phòng khách đổi một bộ khác đi.” Nói xong, cũng không quay đầu lại, rời khỏi nhà kính trồng hoa.

“Rốt cục là sao chứ?” Trác Tịch lạnh lùng nghiêm mặt, một bên không nhanh không chậm theo ở phía sau.

Một bên khác, sau khi cơm nước xong, Mộ Mục bắt đầu chậm rãi về phòng.

Trên bàn là một ít sách liên quan tới ngành phát thanh chuyên nghiệp, xem ra nguyên chủ cũng thuộc hệ phát thanh. Trong lòng Mộ Mục hài lòng gật đầu, đúng lúc mình cũng am hiểu.

Trong phòng không có quá nhiều đồ vật cá nhân, đại khái là vì nguyên chủ không ở nơi này thường xuyên lắm.

Mộ Mục phát hiện cậu ta đã học đến năm thứ tư nhưng lại không đi thực tập, để lát nữa hỏi cha một chút vậy.

Quả nhiên, có cha chống lưng là một chuyện hạnh phúc! Một người nào đó lười biếng nghỉ.

Lúc Mộ Mục xuống lầu, phát hiện trong phòng khách chỉ có một mình cha Mộ đang ngồi.

“Cha.” Sau khi Mộ Mục “ngoan ngoãn” mà kêu một tiếng mới hỏi, “Chú Trác về rồi sao?”

Cha Mộ nhi không đối với biểu hiện thân mật của con trai thật cao hứng, “À, y lên lầu để thay quần áo. Chú Trác của con mới vừa về nước nên sẽ ở chỗ này trong một thời gian ngắn.”

“Chú ấy làm nghề gì ạ?” Rõ ràng có thể quen biết với cha mình nên chắc chắn không phải là người bình thường, hơn nữa cậu còn muốn biết rõ hơn về Trác Tịch, người có thể trở thành “Mẹ kế” của mình sau này, Mộ Mục liền thuận miệng hỏi tiếp.

“Chớ nhìn bộ dáng mặt than của y, tuy Trác Tịch kinh doanh nhưng chủ yếu là về ngành giải trí.” Mộ Thần trả lời, trong lòng lại ủy khuất cắn khăn tay, từ trước đến nay bố nhỏ không có quan tâm đến ta như thế!

“Nước ngoài?”

“Không, trong nước cũng có chi nhánh. Cháu có nghe qua công ty X&C nhỉ, chính là nó. Thế nào, Mục Mục có hứng thú không?” Thay quần áo xong, Trác Tịch bước xuống lầu trả lời.

“Dạ không, chỉ là cháu đã là sinh viên đại học năm tư nên muốn đi thực tập, vì thế tiện thể hỏi một chút.” Mộ Mục bưng cà phê lên, trong bụng lại mở cờ, thì cái công ty giải trí X&C kia lại lớn như vậy, còn nữa, khiêm tốn và vân vân là tốt đẹp nhất rồi!

“Mục Mục muốn tới công ty của cha sao? Để cha an bài cho con.” Nghe được lời nói của con trai, người cha nào đó lại bắt đầu tính toán sắp xếp chức vụ cho con trai bảo bối của mình.

“Không cần đâu cha.” Mộ Mục vội vã từ chối, “Công ty của người là sản xuất phần mềm, chuyên ngành của con không thích hợp đâu.”

“Có vẻ là vậy.” Nghe con trai nói thế, Mộ Thần buồn bực dặn dò người nào đó, “A Tịch, vậy cậu giúp Mục Mục sắp xếp vị trí làm việc ở chỗ cậu đi.”

“Được thôi.” Trác Tịch dễ dàng đáp ứng.

“Vậy thưa BOSS, xin hãy chăm sóc!” Giải quyết xong vấn đề thực tập, mỗ Mộ đùa giỡn nghiêng mình về phía Trác Tịch.

Mộ Mục đặc biệt phun tào loại hành vi đi cửa sau, cậu hi vọng mình có thể tự đi kiếm việc làm, thế nhưng với sức lực lười nhác của cậu, chờ người khác tốt nghiệp hết cũng không có ai thèm tìm tới mình.

Hơn nữa, chung quy phải cho người nào đó một cơ hội biểu hiện để theo đuổi cha mình chứ.

Tác giả có lời muốn nói:

Mọi người đoán được hàm nghĩa của X&C không~ Đăng bởi: admin

9. Chương 9: Thời Đại Này Trung Khuyển Mới Là Vương Đạo.

CHƯƠNG 9: THỜI ĐẠI NÀY TRUNG KHUYỂN MỚI LÀ VƯƠNG ĐẠO.

Sau khi Mộ Mục và người cha nhi khổng của mình bày tỏ tâm ý tình cảm với nhau xong (?!), được rồi, là sau khi thăng thấn với nhau (. . .). Hiện tại, dưới sự yêu cầu cường liệt của cha, Mộ Mục chỉ có thể chuyển về nhà ở. Mặc dù xa trường, nhưng đại học năm tư vốn dĩ cũng không vất vả lắm, lại có xe đưa đón, đồng thời lúc nào cũng có thể quan sát chuyện yêu đương của phụ thân đại nhân .

Sau khi Mộ Mực gật đầu đáp ứng, cha Mộ lại sợ cậu đổi ý nên đã đích thân tới nhà Mộ Mực mà thu thập một vài thứ trở về. Khiến Trác Tịch lần thứ hai nhận ra rằng con đường truy thê phải bắt đầu ra tay từ phía Mộ Mực.

Ngày tiếp theo không có giờ học, thời điểm Mộ Mực tỉnh lại đã tám, chín giờ, cha Mộ và Trác Tịch cũng đã đi làm.

Mộ Mực vén chăn lên, chân trần đạp lên thảm len mềm mại, đi vào buồng tắm, tiếng nước ào ào vang lên.

Một lúc sau, cửa phòng tắm mở ra, hơi nước bốc lên tràn ra khỏi cửa, phía dưới, Mộ Mực chỉ quần theo một cái khăn lông trắng xóa mà đi tới.

Hai điểm đỏ bừng trước ngực hiện trên da thịt trắng nõn, trơn bóng cực kỳ mê hoặc. Con mắt màu đen do hơi nước nên có vẻ hơi mờ mịt, thủy châu trên tóc chưa được lau khô, không chống cự được lực hút mà lặn xuống, bướng bỉnh mà hôn qua ***g ngực, trêu đùa cơ thịt, đi vào vùng tam giác bí mật.

Sau khi Mộ Mực cầm lấy cái khăn trên ghế lau khô mình, liền đi tới tủ quần áo tìm áo ngủ mặc vào rồi rời khỏi phòng ngủ.

“Thiếu gia, xin hỏi cậu muốn chuẩn bị bữa sáng như thế nào?” Quản gia nhìn thấy Mộ Mực xuống lầu liền hỏi.

“Cháo là được rồi.” Không có khẩu vị gì, Mộ Mực tùy tiện nói ra một món ăn.

“Vâng, xin chờ một chút.”

Mộ Mực kéo ghế ra, ngồi xuống trước bàn ăn.

Không bao lâu sau, quản gia lại tới, đằng sau là người hầu gái bưng điểm tâm. Sau khi Lý quản gia đem một bát cháo đặt lên bàn rồi lại tiếp tục bưng thêm 1 váng há cảo thịt cua(1) long lanh, bên cạnh còn có kèm thêm hồng dầm(2).

“Húp cháo để đói bụng, đây là nhà bếp đã dùng phương pháp mới để chế biến há cảo, ăn ngon không ngán, tốt xấu gì cậu cũng nên thử một chút xem sao.” Quản gia giải thích.

Mộ Mực biết rõ là quản gia quan tâm mình nên cũng không hỏi gì thêm liền gấp một miếng lên, chấm một chút giấm chua rồi đưa vào miệng.

Nhìn Lý quản gia bởi vì việc này mà cao hứng, Mộ Mực lại một lần nữa phải nhờ nam phụ kia có phúc mà không biết hưởng.

Ăn điểm tâm xong, Mộ Mực liền trở về phòng của mình, mở máy vi tính ra, download kịch bản hôm qua.

Lần này, Sáo Trúc Hiền làm mạnh văn “Cút cho bản vương!”.

Tác giả cũng coi như là tay có tiếng trong giới đam mỹ, rất nhiều đạo diễn tổ kịch vồng phối hay nhóm kế hoạch nhỏ đều thử đi nói chuyện với tác giả đại nhân, ngỏ ý muốn mua bản quyền, nhưng cuối cùng lại bị Cẩm Trạch đoạt mất.

Truyện này tác giả viết theo lối thoải mái. Công là hoàng tử Cận Tỳ, một lần vì sự trong sạch của mình nên hấn với thụ quân Vô Trần sinh ra hiểu lầm. Quả thật, không đánh nhau thì không quen biết, dần dần, Cận Tỳ phát hiện mình thích Vô Trần. Vì vậy, hấn phát huy trọn vẹn công lực mặt dày mày dạn, từng bước một xâm chiếm trái tim thụ. Sau khi leo lên vị trí cao nhất, âm thầm dùng mưu kế công bằng, thường xuyên triệu Vô Trần đến cung bồi dưỡng tình cảm. Cuối cùng, Cận Tỳ đem ngôi vị hoàng đế tặng cho đệ đệ hấn, cùng Vô Trần du ngoạn.

Tên truyện cũng chính là câu mà thụ thường rống lên với công. Nói tóm lại, đây là một chuyện cũ về một nữ vương thụ trong lúc vô tình lại dụ dỗ đế vương công, tiện thể đem hấn dạy dỗ thành trung khuyển.

Thời gian Mộ Mực chuyên tâm nghiên cứu kịch bản vội vã trôi qua, sau khi tự mình diễn thử mấy màn, Mộ Mực lại nghe thấy tiếng quản gia nhắc nhở thời gian ăn tối.

Buông con chuột ra, Mộ Mực ăn đĩa rau mà cha đưa tới, Trác Tịch cũng ăn xong bữa tối, sau đó cậu liền lên lầu mở QQ và YY, chờ những người khác tới.

Kế hoạch — Gầy Thụ: Tôi tới rồi ~ có ai tới chưa? ^__^

Vương gia — Mộ Mục: Tôi đây.

Bệ hạ — Quân Lâm: Tôi đây.

Mộ Mục gõ chữ xong, lại phát hiện nam chính đại nhân cũng trả lời một câu.

Cảnh Dực Tước nhìn thấy trên khung chat xuất hiện một câu cùng lúc như vậy, đáy mắt mang theo ý cười.

Kế hoạch — Gầy Thụ: Oa oa, tôi vừa nhìn thấy cái gì (°u°) ”

Hậu kỳ — Diệp Ly Nan Hoa: Người thấy gì thế thụ thụ ~ lẽ nào ta lại tới chậm ? QAQ

Kế hoạch — Gầy Thụ: Thụ em gái người! Còn nữa, ai dám đem tên trong nhóm của ta sửa lại! Đam mê thật thô thiển!

Đạo diễn — Cẩm Trạch: Ta đổi đó, làm sao thế. Ai bảo ID của người dài như vậy, ta liền giúp người rút ngắn, không cần cảm ơn

~Kế hoạch — Gầy Thụ: Ai muốn cảm ơn người! ! TAT

Trang trí — Ngọc Đình Hà: Chào mọi người ~ Gầy Gầy không nên gấp gáp mà, ta và Thật Lâu cũng bị sửa đây.

Tuyên truyền — Thật Lâu: Đúng vậy đúng vậy XD, mà người phát hiện ra cái gì thế?

Kế hoạch — Gầy Thụ: À, ta phát hiện Bệ hạ và Vương gia sớm đã ở đó rồi, còn đồng thời trả lời ta! (^O^)/

Bệ hạ — Quân Lâm: Trùng hợp mà thôi

Vương gia — Mộ Mục: Trùng hợp.

Những người khác: (; 0), ta hiểu rồi!

Biên kịch — Trà Trà Cười: Tất cả mọi người lên YY, số phòng 67929308, bắt đầu PIA(3) diễn!

Mọi người: Được.

Đạo diễn — Cẩm Trạch: Trà Trà thật là uy vũ! ! !

Chú thích:

(1) Há cảo thịt tôm: Mời search GG

(2) Hồng dấm: giấm đỏ hay giấm làm từ gạo Đỏ, ít chua hơn giấm trắng, Việt Nam mình hay gọi là giấm Tàu hay giấm Tiều

(3) PIA: đánh, đá. Trong trường hợp Trà Trà dùng là “PIA diễn” ở đây chúng ta cứ hiểu là diễn thử để tiến hành chỉ đạo và sửa chữa kịch bản, ngữ điệu, phát thanh của CV,v.v Đăng bởi: admin

10. Chương 10

CHƯƠNG 10:

Thời điểm tiến hành PIA diễn, trên tầng cao nhất của một khách sạn nào đó được thiết kế theo phong cách Châu Âu trang nhã, thanh lịch.

Trong phòng khách, trên sàn trải một tấm thảm nhung mềm mại, chất liệu bàn trà làm bằng thủy tinh, ghế salon da màu xanh đậm, bức tường đằng sau treo những bức tranh cổ xưa . . . Ngoài ra còn có quầy bar được làm từ đá cẩm thạch dạng hình cung, ở trên bày đầy đủ tất cả các loại rượu như trong phòng chứa. . .

Thư phòng là nơi duy nhất có ánh đèn sáng lên. Giá sách màu trắng bày các loại sách tra cứu thuộc nhiều ngôn ngữ khác nhau liên quan đến kinh doanh, được ánh đèn chiếu xuống lại hiện ra nét lạnh lùng.

Sau bàn làm việc, Cảnh Dực Tước mặc áo ngủ đang tựa lưng vào ghế ngồi, dùng tay phải chống cái đầu đang nghiêng, tai thì nghe âm thanh truyền tới từ bên kia, khóe miệng hơi cong lên, nhìn chăm chăm trên màn hình máy vi tính, đúng hơn là đang nhìn vào cái ID xanh biếc đang phát sáng trên cửa sổ YY — Mộ Mục.

Phía dưới khung chat, âm thanh của Mộ Mục bắt đầu vang lên, mười lăm phút sau mọi người lại bắt đầu sôi nổi không ngừng.

Thật Lâu: A a a, được nghe live trực tiếp thiệt tốt

Cầm Trạch: ( ) Kinh thật! Âm thanh của Mộ Mục thật mềm mại mà cũng không kém phần cứng rắn, sao tất cả đều lộ ra vẻ mê hoặc như vậy chứ! ! Ha ha ha, hạt mầm tốt như vậy rơi xuống tay ta rồi

~~Trà Trà Cười: Trạch Trạch ~ bình tĩnh! Biểu hiện vừa rồi của cô sẽ dọa bạn nhỏ ngốc nghếch nào đó sợ hãi ( )

Gầy Thụ: Nàng là vốn dĩ là trứng gổ(1), làm sao hiểu được ~~(?)

Cầm Trạch: (° °) (Tên ngạo kiều thụ kia! Bỏ cô nương trứng gổ đó, thì sao? ! Người dám có ý kiến?

Diệp Ly Nan Hoa: Gầy Gầy ~ nhanh nhanh vượt lòng

~Ngọc Đình Hà: Trạch tỷ xin bớt giận ~ chúng ta vẫn đang nghiêm túc nghe Mộ Mục PIA diễn

~Gầy Thụ: ( ) Tôi sai rồi

~~Cầm Trạch: Thật là không có chí khí gì hết (T_T)(^_^)

...

“Người, ta nói người, đứng lại cho ta!” Âm thanh của vị thiếu gia thật giận dữ, giậm chân.

“Huynh đài nói tại hạ ?” Giọng nói không nhanh không chậm đáp.

“Mau lấy túi tiền của ta ra đây!”

“Là cái này? Đây là vật mà ta mới đoạt lại từ trong tay của một tên cướp.”

“Ai thèm tin người! Nếu như ta không có việc gấp thì..., Hừ!”

“Đây gọi là làm ơn mắc oán ?” Ngữ khí thật bất đắc dĩ.

...

“Trần!” Giọng nói không giận mà uy trần ngập khăn cầu.

“Nếu bộ hạ không có lời nào để nói, thần xin cáo lui trước.” Ngữ khí vẫn lạnh nhạt như trước.

“Ta sai rồi, ta không nên hiểu lầm người. Chỉ là ta đổ kị thôi mà, Trần, không nên rời bỏ ta!” Âm thanh gần như tuyệt vọng mà gằm nhẹ.

“Bộ hạ quá lời, thần chịu không nổi!” Trả lời một cách công thức hóa.

...

“Người đang làm gì. . . Buông tay!” Âm thanh mềm mại tức giận ra lệnh.

“Trần ~ mấy ngày nay người đều không để ý tới ta.” Quân vương nào đó lại thận trọng giở trò đùa giỡn tế nhị.

“Ai bảo lúc nào người người cũng động dục!”

“Cũng bởi vì ta yêu người mà.”

“Buông tay, lấy ra, um ~ Tỳ ~” tiếng rên rỉ hòa lẫn tiếng khóc.

...

Rất cực, vì biểu hiện xuất sắc của cả hai chủ dịch, sau ba giờ PIA, diễn thêm mấy lần nữa cũng là lúc tiến vào đêm khuya.

Trà Trà Cười: Tốt, mọi người cực khổ rồi, cảm ơn hai vị sama ~ hôm nay đến đây thôi.

Thật Lâu: (T . T) Tôi vẫn không nghe đủ làm sao bây giờ!

Diệp Ly Nan Hoa: XDD may quá, tôi có ghi âm 233333(2)

Mộ Mục: Không khổ cực, vậy tôi off trước đây, 88.

Gầy Thụ: Bye

~Ngọc Đình Hà: Ngủ ngon ^__^

Quân Lâm: Bye bye

~...

Mộ Mục tháo tai nghe ra, xoa nhẹ đùi lớn ở phía dưới bị nhéo đỏ vì phải tạo ra tiếng khóc.

Chậm rãi xoay người, cậu đứng dậy cầm lấy áo ngủ bên cạnh rồi bước vào phòng, định tắm một chút rồi sau đó mới ngủ.

Nhưng mà một bên khác, Cảnh Dực Tước nhìn Dực Tước “nhỏ” của mình đã đứng dậy kính chào, lại nhớ đến câu rên rỉ vừa rồi của người kia, nơi nào đó lại càng có xu hướng to hơn.

Cảnh Dực Tước cau mày, đứng lên, sau đó cũng chui vào buồng tắm.

Chỉ chốc lát sau, hân mang theo một thân mát mẻ ra ngoài.

Tay cầm một bộ quần áo lên rồi mặc vào. Cảnh Dực Tước đi về phía cánh cửa sổ sát đất đằng trước, quan sát toàn bộ thành phố lúc vào đêm, lông mày không lộ ra một chút sắc thái biểu cảm nào lại càng làm cho khuôn mặt cực kỳ tuấn mỹ kia thêm phần lạnh lùng.

Vốn là cho rằng bản thân chưa bao giờ phối đam mỹ kịch thì lần PIA diễn đầu tiên sẽ không quá thuận lợi. Thế nhưng, ngoài ý muốn, sau khi âm thanh mềm mại kia vang lên liền thu hút hết lực chú ý của hắn, thậm chí chính mình còn có thể diễn một cách tự nhiên mà không hề có một chút miễn cưỡng nào, dường như, mình chính là nhân vật kia vậy.

Cảnh Dực Tước biết mình có chút thanh khổng nên đối với giọng nói tốt cũng sẽ có chút hảo cảm mà thôi, nhưng lần này lại nhiều lần làm ra những hành động khác thường...

Nghĩ đến đây, lông mày Cảnh Dực Tước càng nhíu chặt, nắm tay tàn nhẫn mà đập xuống ghế salon.

Đây rốt cuộc là làm sao vậy? !

Chú thích:

(1) Trứng gỗ: ở đây theo mình hiểu Gầy Gầy nói Trạch tỷ là một người con gái mạnh mẽ, cứ rắn, lại có chút ngốc. (TwT mình không rành về mấy cái này, nguyên văn là “mộc hữu đản”, ai hiểu thì comt mình sửa nha >/// Đăng bởi: admin

11. Chương 11: Thời Gian Như Nước ~ Chảy ~

CHƯƠNG 11: THỜI GIAN NHƯ NƯỚC ~ CHẢY

~Ngày hôm sau, Mộ Mục PIA diễn thêm lần nữa, sau đó lại tiếp tục trao đổi tình cảm với cha Mộ, rồi thỉnh thoảng đi dạo trên đường đi học, lịch trình đơn điệu cứ thế “Áo ào” chảy qua.

Dĩ nhiên, dưới sự tận lực tránh né của bản thân nên cậu đã không còn chạm mặt với nữ chính, cũng không xuất hiện vở kịch cầu huyết như trong tiểu thuyết kia, ví dụ như anh hùng cứu mỹ nhân gì đó.

Nhưng vì thành tích xuất sắc và khuôn mặt đẹp “Hơn người”, Lăng Tuyết Vũ cũng coi như là một nhân vật nổi tiếng ở trong trường. Vì thế, mặc dù không được Mộ Mục để ý thì cũng nghe người ta nói cô được một vị học trưởng nào đó ưu ái, giao tình không tẻ và vãn vãn.

Sau khi nghe xong, Mộ Mục cảm khái, quả nhiên nội dung tiểu thuyết vẫn không thể thay đổi. Nếu như cậu không còn là nam phụ thì vẫn còn những người khác. Nhưng không biết cô ta có vào giới võng phối không, cũng không biết là có được nam chính coi trọng hay không.

Nhưng mà mấy ngày nay, đối với Cảnh Dục Tước mà nói thì thực sự là hai tầng băng hỏa đó!

“BOSS BOSS!”

“Hả?” Thần trí của Cảnh Dục Tước đột nhiên bị một giọng nói ngày càng lớn kéo tỉnh, “Sao vậy, Bill?”

Trước mắt, một thanh niên tóc vàng mắt xanh tức giận trả lời một câu, “Báo cáo đã hoàn thành mà tôi thì đã đứng mấy phút ở đây, thế nhưng anh lại không có phản ứng! Đã vậy biểu tình lại xuất thần.”

“Xin lỗi.” Cảnh Dục Tước cúi đầu, có chút buồn bực mà bóp bóp sống mũi.

Bill nhìn hắn, dường như nghĩ tới điều gì đó, “Hửm, không phải anh đang yêu đó chứ? Có người nói tình yêu sẽ khiến cho con người ta làm ra một ít hành động khác thường.”

Cảnh Dục Tước nghe, ngẩng đầu lên theo dõi hắn, “Tôi khác thường?”

“Ồm. . . Cũng không có, nhưng mà lúc tôi báo cáo thì anh thường xuyên thất thần, còn trước mặt người khác thì tôi không biết. . .” Thấy được tâm mất áp bức của người nào đó, Bill vội vã vứt bỏ lập trường của mình, hàm hồ trả lời.

“Được rồi, cậu trở về đi.” Cảnh Dục Tước khoát tay một cái.

Nghe lời mà đi tới cửa, Bill liền quay đầu lưu lại một câu, “Tôi nghĩ anh nên tìm hiểu một chút về biểu hiện của người đang yêu, tuyệt đối giống anh vào lúc này!” Sau đó nhanh chóng chuồn ra khỏi cửa, bước vào thang máy, rời khỏi tầng làm việc của ông chủ.

“Đang yêu?” Cảnh Dục Tước khẽ cười một tiếng, lấy văn kiện nằm bên cạnh, mở ra.

Nhưng mấy phút sau, hắn vẫn không lật qua trang tiếp theo.

“Aiii”, một tiếng thở dài vang lên.

Cảnh Dục Tước mở trang web ra, bắt đầu tìm kiếm “Biểu hiện đang yêu” . . .

“Thật là một mớ hỗn độn, không có cái nào đúng hết!”

Hắn không có thất thần mà nhớ đến âm thanh mềm mại mê của người kia!

Mỗi lần hắn lên QQ cũng không có nhìn xem người nọ có onl hay không.

Hắn mới không nhìn trộm cậu ấy tán gẫu với người của đoàn kịch, sau đó lại yên lặng lơ đãng ghi nhớ thông tin của người ta. . .

Cảnh Dục Tước một bên xem những biểu hiện được liệt kê kia, còn một bên lại ở trong lòng kiên quyết phủ nhận là mình đã làm hết những việc nọ.

Mãi đến tận một điều cuối cùng: Nếu như đối phương ở bên người khác, sẽ đổ kị đến đau lòng!

Trong tâm, Cảnh Dục Tước tưởng tượng hình bóng mơ hồ của người kia dựa vào trong lòng người khác, dùng âm thanh mềm mại mà trò chuyện thân mật với người ta, không giống như lúc cậu đối mặt với hắn, nhàn nhạt, xa cách, quanh quẩn.

Rốt cục hắn cũng thừa nhận mình đã triệt để trầm luân. Chỉ mới nghe qua âm thanh giọng nói, thậm chí ngay cả mặt cũng chưa từng nhìn thấy. Không biết cậu ta cao hay thấp, mập hay ốm, tuổi tác lớn hay nhỏ.

. . .

Có người nói, tất cả đàn ông khi chưa gặp đúng người mình yêu đều nghĩ rằng bản thân họ chỉ thích người khác phái. Mà dường như, Cảnh Dực Tước còn biết đến một câu nói khác, mình chỉ yêu chính người nọ, không liên quan tới giới tính.

Sau khi tâm ý đã rõ ràng, Cảnh đại BOSS bắt đầu lập ra “Kế hoạch truy thê”, không ngừng tìm hiểu cái gì mà “Mười phương pháp theo đuổi”, “Vĩnh biệt độc thân: Nhật kí theo đuổi trái tim” . . .

Làm việc quyết đoán, nghĩ gì làm đó, tất cả đều nắm giữ trong tay luôn luôn là phong cách làm việc của Cảnh Dực Tước, đây cũng chính là một trong những nguyên nhân khiến hắn trăm trận trăm thắng trên thương trường.

Cho nên, lần này cũng giống vậy. Tuy rằng bởi vì bản thân xuất sắc lại có gia thế đáng kiêu ngạo, người nào đó xưa nay toàn được người khác theo đuổi nên hoàn toàn không có kinh nghiệm trong phương diện này. Nhưng trong cuộc sống đều có lần đầu tiên mà.

Lại nói đến Mộ Mục, nam phụ đang nhàn nhã sống qua ngày của chúng ta cũng bắt đầu xoắn xuýt .

Bởi vì ngày hôm nay vừa lên QQ thì phát hiện trên hệ thống thông báo của có tin xác nhận “Tôi là Quân Lâm” làm bạn bè.

Mộ Mục bắt đầu hắc tuyến, nam chính đại nhân sao có thể thêm mình làm bạn bè vậy? Rõ ràng ngoại trừ PIA diễn, mình và hắn cũng đâu có trò chuyện gì nhiều đâu ta. Thậm chí, gần đây, Mộ Mục còn cảm thấy rằng anh ta đang che giấu bản thân mình, mà hiện tại cậu cảm thấy mình nghĩ hơi quá rồi.

Nam chủ đại nhân à, không phải anh nên tương thân tương ái với nữ chính sao. =__=

Phun tào rồi lại phun tào, nhưng Mộ Mục vẫn nhấn “Đồng ý”, đem người nào đó kéo vào danh sách bạn tốt của mình. Đăng bởi: admin

12. Chương 12: Ngốc Manh~

CHƯƠNG 12: NGỐC MANH

~Sau khi Cảnh Dực Tước nghiên cứu xong các loại kế sách tình yêu, cuối cùng lại tổng kết được một điều: “Lâu ngày sinh tình” .

Trước tiên nên làm bạn bè, đương nhiên dựa theo tình huống hiện tại nên bắt đầu từ internet rồi từ từ phát triển đến hiện thực, sau đó sẽ khiến cho mối quan hệ bạn bè này từng bước một trở thành quan hệ người yêu.

Cho nên, Cảnh Dực Tước làm việc cực kì quyết đoán, lập tức tiến hành bước thứ nhất. Từ trong danh sách thành viên của nhóm, tìm ra tài khoản của người nọ rồi đánh một câu “Tôi là Quân Lâm”, tiếp theo là gửi yêu cầu kết bạn đó đi.

Sau khi gửi xong, người luôn tự tin như Cảnh Dực Tước lại thấp thỏm, quả thực là một giây như trăm năm vậy. Hắn không ngừng tưởng tượng rằng đối phương có thể từ chối hoặc là trực tiếp quên luôn hay không. Dù sao từ những lời tán gẫu của cậu cũng có thể nhìn ra sự lạnh lùng bên trong, giống như là trả lời theo quy củ vậy, thậm chí ngay cả dấu chấm tròn cũng không quên.

Rất cực, một phút sau, kèm theo một âm hiệu “Tít Tít”, biểu tượng chim cánh cụt lấp lóe xuất hiện một cái kèn nhỏ.

Cảnh Dực Tước không chế nổi thấp thỏm, mở hệ thống thông báo ra thì nhìn thấy đối phương đồng ý, đồng thời cũng thêm mình làm bạn tốt.

Dung nhan lãnh tuấn của hắn rất cực cũng nhu hòa, ghi chú một chút rồi lập tức chuyển sang một nhóm đơn độc chỉ có mình và người kia, sau đó mới gửi đến một khuôn mặt tươi cười trong quá khứ.

Quân Lâm: ^__^

Mộ: Xin chào.

Cảnh Dực Tước mới vừa gửi tin nhắn chưa tới một giây, đối phương cũng gửi lời thăm hỏi.

Nhìn ngữ khí thăm hỏi ngắn gọn khách sáo kia, hẳn thật sự không biết phải làm sao bây giờ, vì vậy, sân khấu liền vắng lặng mấy phút sau.

Cảnh Dực Tước luôn nghĩ trong đầu cách hồi đáp, cuối cùng liền gửi tới một câu “Xin chào. Tôi đã nghe cậu phối âm, truyền tải tình cảm vào nhân vật rất khá, còn âm thanh cũng rất êm tai.” Cuối cùng cũng bỏ thêm một dấu chấm tròn.

Sau khi gửi đi, lại cảm thấy giọng điệu này nhìn thế nào cũng giống như như hoa si.

Đúng lúc này, người nào đó lại xoắn xuýt-ing lập tức nhận được câu trả lời.

Mộ: Cám ơn đã khen.

Nhìn thấy câu trả lời của cậu, Cảnh Dực Tước có một loại kích động muốn đổi tên thành “Vua im lặng”.

Hắn tự giác biết mình là một newbie trong chuyện yêu đương, thấy ứng phó không xong, Cảnh Dực Tước lập tức khiêm tốn mà đi cầu sự giúp đỡ.

Cái gì mà “Một trăm phương pháp tiếp cận”, “Những đề tài vĩnh viễn không nhàm chán”. . .

Vì vậy, cuối cùng cuộc tán gẫu của bọn họ là như vậy:

Quân Lâm: Cậu tin Tử vi không ?

Mộ: Không tin.

(. . . Cảnh Dực Tước ở trong lòng lấy cái xiên loại bỏ Tử vi)

Quân Lâm: A Mộ, bình thường cậu thích làm gì?”

Mộ: Phối âm.

Quân Lâm: Ngoại trừ phối âm còn nữa không?

Mộ: Ngủ.

Mộ: Hết rồi.

(Cảnh Dực Tước nước mắt giàn giụa, cuối cùng cũng coi như không phải hỏi một câu đáp một câu .)

Quân Lâm: Cậu vẫn là học sinh sao?

Mộ: Ừ.

...

Thời gian hai tên ngốc hỏi đáp cứ thế trôi qua, mãi đến lúc đạo diễn Cẩm Trạch ra lệnh triệu hồi mọi người, cuộc đối thoại mới kết thúc.

Lúc này, Cảnh Dực Tước đã bị công lực khiến sân khấu yên lặng của người nào đó đóng băng, hẳn chưa bao giờ muốn cảm ơn đạo diễn vì đã đến như lúc này.

Mà tên nam phụ vô tâm vô phế nào đó chẳng qua là cảm thấy kỳ quái, không phải nam chính kiêu ngạo lãnh diễm bị cái gì đó kích thích chứ. Hôm nay không chỉ thêm cậu làm bạn tốt, hơn nữa còn đến chào hỏi. Rõ ràng không thích cùng mình tán gẫu (sau khi cậu trả lời thì mười mấy phút sau anh ta mới hồi đáp) còn không ngừng hỏi thăm tin tức về cậu.

Mộ Mục suy đoán, sẽ không phải là Cảnh Dực Tước đã gặp nữ chính, vì thế nên mới đến đây để dò xét tình địch đó chứ. Nhưng cậu nhớ lại lúc mình và nữ chính gặp nhau, lại càng không có khả năng này. Hay là đến giúp nữ chính báo thù? ! Lê nào mình đang nằm dưới họng súng sao ? ! ORZ. . .

Người nào đó hoàn toàn không nghĩ ra, nguyên nhân một lát sau cậu mới nhận được câu trả lời là bởi vì lúc đó Dực Tước đang vắt hết óc để tìm đề tài nói chuyện. Còn điều tra thông tin của cậu là vì Cảnh Dực Tước muốn hiểu thêm mình thôi.

Có người nói “Ngốc đến sâu xa, ngốc đến cực điểm gọi là ngốc mạnh.”

Hành vi của Mỗ Mỗ có thể giải thích giống nửa câu đầu. Mà đồng thời, người đang muốn theo đuổi cậu – nam chính đại nhân cũng hoa hoa lệ lệ gặp bi kịch. Đăng bởi: admin

13. Chương 13

CHƯƠNG 13:

Trải qua một tháng xử lý âm thanh và hậu kỳ, bộ kịch chuyển thể từ tiểu thuyết “Cút cho bản vương!” được vạn người chú ý cuối cùng cũng chính thức ra mắt.

Thậm chí các đại thần CV và các nhóm fan cũng vì chủ dịch Quân Lâm mà đặc biệt để ý, cho nên nói vạn người mê quả thật không có sai, mặc dù chỉ là quần chúng trong giới võng phối. . .

Mà sau khi Cảnh Dực Tước nhận ra tâm ý của mình, hắn liền không ngừng tìm cơ hội để tán gẫu cùng với Mỗ Mỗ, nỗ lực để hiểu cậu nhiều hơn, hận không thể trực tiếp hỏi ra tên của cậu, địa chỉ gia đình nhưng cũng chỉ có thể là kiểm chế lại mà thôi.

Cuối cùng mỗ Mỗ cũng phát hiện vì cái gì mà Cảnh Dực Tước không ngừng tìm đề tài để tán gẫu với cậu. Nam chính đại nhân căn bản không phải vì lý do tìm hiểu tình địch gì gì đó như cậu đã đoán vì vốn dĩ nữ chính còn chưa ra tay cấm dỗ hắn mà.

Mỗ Mỗ lại nghĩ, trước khi nữ chính xuất hiện, bây giờ cậu cứ cùng Cảnh Dực Tước kết thành huynh đệ, có một phần giao tình như vậy, kết cục của mình và cha cũng sẽ không giống như trong tiểu thuyết.

Vì thế, cậu dần dần thu liễm công lực khiến sân khấu im lặng, thấp thoáng thào xuống phòng bị. Cậu biết rằng nếu muốn người khác thổ lộ tình cảm với mình thì bản thân nên thành tâm.

Hai người, một bên có tình, một bên tùy ý, cũng dần dần quen thuộc.

Sau khi biết ngày hôm nay phát kịch, Cảnh Dực Tước chủ động dẫn đường link thông báo nhiệm vụ của Cẩm Trạch cho Mỗ Mỗ, còn tỉ mỉ muốn hướng dẫn một số “Quy tắc” trong giới võng phối cho người mới như mỗ Mỗ.

Quân Lâm: Mỗ, có ở đó không?

Mỗ: Có.

Quân Lâm: Hôm nay sẽ phát kịch, cậu nhớ tới chào hỏi một tí

~Mỗ: Làm thế nào?

Quân Lâm: Chính là viết một ít lời chúc mừng là tốt rồi, nếu không biết thì để một lát tôi viết một đoạn cho, cậu chỉ việc sao chép và dán lại là được rồi.

Mỗ: Uhm, cảm ơn

~...

“Mẹ nó, không thể nào, Cảnh thiếu, Cảnh lão đại, anh thật sự đã trầm luân rồi sao? !”

Vẫn là văn phòng kia, ngoại trừ Cảnh Dực Tước còn có thêm một người đàn ông anh tuấn. Đôi mắt hoa đào quyến rũ câu người, âu phục được thiết kế riêng tôn lên một vóc người hoàn mỹ. Người đàn ông nọ không buộc cà vạt nghiêm cẩn giống như Cảnh Dực Tước, trái lại anh ta còn gỡ hai cái nút áo phía trên, khiến cổ áo lộ ra. Cả người anh tản mát một loại khí chất gợi cảm của đàn ông, lưu manh xen lẫn ưu nhã.

Mà thời khắc này, người đàn ông kia nhìn thấy bộ dáng Cảnh Dực Tước vì vài câu tán gẫu liền ngốc lăng cười khúc khích, hô to “Hết thuốc chữa, hoàn toàn trầm luân!”

“An Trưng Vũ.” Lấy lại tinh thần, Cảnh lão đại hừ lạnh một tiếng, cái người kích động kia làm liền làm bé ngoan mà im miệng.

“Thì làm sao.” Nửa giả nửa thật trả lời, mà người anh em thân thiết như An Trưng Vũ lại hiểu.

“Lão đại, còn nhớ lúc đầu, khi anh còn học ở trường có bao nhiêu người theo đuổi anh không, thậm chí còn lập một CLB hâm mộ vương tử nhưng một chút anh cũng không thèm để ý. Hôm nay cứ nhiên sẽ vì một vài câu tán gẫu mà cười ngây ngô. Tôi thật muốn cảm khái đó! Mà này, chị dâu rất đẹp hả?” Vừa nói, còn giả vờ làm bộ dáng chảy nước miếng.

“Không biết.” Trả lời thẳng thắn dứt khoát, tiện thể bổ sung thêm một câu, “Cậu ấy là nam.”

“Bộp”, người nào đó cả kinh rơi mất cằm.

-Trên mạng-

Chủ đề: Phát kịch, kịch mới của Sáo Trúc Hiên “Cút cho bản vương!

~~Đế vương trung khuyến công x nữ vương dụ thụ.

Cast:

Bệ hạ — Quân Lâm

Vương gia — Mộ Mục

Thục phi — Không Phải Laury

...

Staff:

Đạo diễn — Cẩm Trạch

Biên kịch — Trà Trà Cười

Hậu kỳ — Diệp Ly Nan Hoa

Trang trí — Trong Mộng Vũ Đình Hà

Kế hoạch — Đối với ta gây đều là thụ

Tuyên truyền — Nhớ Thật Lâu

Soạn nhạc — Nước Mắt Thương Nhan

...

Trong suốt một tháng, cảm tạ các vị đã nỗ lực, đặc biệt là cảm tạ hai CV chủ dịch, cảm tạ

~1L: Ghế sô pha vốn là của ta! — Đối với ta gây đều là thụ

2L: Ghế sô pha!

3L: TAT Không cướp được QAQ

4L: Chúc mừng phát kịch

~...

33L: Âm thanh của Vương gia nghe thật tốt! ! XDD

34L: Tuyệt phối a a a! Quân Lâm sama và Mộ Mục sama thật hài hòa!

35L: Lầu trên +10086

36L: Đáng tiếc Quân Lâm đại thần là thẳng QAQ, cũng không biết Mộ Mục sama có phải là thẳng hay không.

37L: Đúng vậy, hơn nữa đây là bộ kịch đam mỹ đầu tiên và cũng là bộ cuối cùng của Quân Lâm sama QAQ, thật thương tâm.

...

nL: Cảm tạ đạo diễn ~ chúc mừng tổ kịch phát kịch ~ — Quân Lâm

n+1L: Oa oa oa ~ kinh sợ đại thần xuất hiện! ! Chụp ảnh chung

~...

xL: Cảm tạ đạo diễn, chúc mừng tổ kịch phát kịch. — Mộ Mục

x+1L: Bắt được một sama ~ nhưng cái cảm nghĩ này sao lại quen thuộc như vậy? (nghi hoặc)

x+2L: Dem con chuột lẩn lên trên, xem nL, bỏ qua dấu chấm!

x+3L: Có vẻ như tôi đã hiểu được cái gì đó rồi ~ (lầu dưới bảo trì đội hình)

x+4L: Có vẻ như tôi đã hiểu được cái gì đó rồi ~ (thời điểm bọn họ PIA diễn cũng như vậy, tôi chỉ hiểu ngầm, không đi nói lung tung) — Đối với ta gầy đều là thụ

x+5L: Có vẻ như tôi đã hiểu được cái gì đó rồi ~ (Tôi đồng ý với lầu trên ~) — Nhớ Thật Lâu. Đăng bởi: admin

14. Chương 14: In Đậm, Cp & Fancp

CHƯƠNG 14: IN ĐẬM, CP & FANCP

Bởi vì thời gian phát kịch là buổi tối, sau khi Mộ Mục sao chép lời chúc của Quân Lâm rồi dán lên mạng, thì lập tức tắt máy vì tính đi ngủ.

Mặc dù bình thường, thời gian kết thúc PIA diễn với mọi người trong đoàn kịch còn trẻ hơn thế này, nhưng ai bảo ngủ là chuyện mờ Mộ thích nhất làm chi.

Hơn nữa ngày hôm nay lại bị cha Mộ kéo đi leo núi, gọi một cách mỹ miều là “Cha con trao đổi tình cảm”.

Kết quả là chủ tịch của một công ty phần mềm nào đó vì thường xuyên phải ngồi trong văn phòng nên bình thường rất ít rèn luyện, cuối cùng lại được Trác Tịch cẩn thận nửa dìu nửa ôm xuống núi. Nếu không phải bận tâm đến mặt mũi của cha, Mộ Mục cảm thấy rằng chú Trác sẽ trực tiếp công luôn phụ thân đại nhân lên lưng rồi mang xuống núi.

Tất nhiên, vốn dĩ việc “Cha con trao đổi tình cảm” này cũng đã làm cho Mộ Thần chú ý tới người nào đó đặc biệt quan tâm mình.

Mà Mộ Mục đang ngủ hoàn toàn không biết vì bản thân lười biếng nên hiện tại lúc phát kịch thì cậu và Quân Lâm đã trở thành CP.

Còn Quân Lâm, cũng chính là nam chính đại nhân của chúng ta – Cảnh Dục Tước thì lại thích thú quan sát những suy đoán ngày càng nhiều từ fan CP, trong lòng đã sớm hồi hộp.

Căn phòng được trang trí hết sức xa hoa với hai màu trắng đen đơn điệu, một người đàn ông anh tuấn đang nhìn chăm chăm vào màn hình máy vi tính, trên mặt còn mang theo vẻ cười khúc khích không phù hợp với khí chất của mình.

Nếu để An Trung Vũ thấy được, nhất định sẽ kêu to “Hình tượng lão đại trong lòng mình bị hủy diệt rồi! Trong một giây, BOSS đã biến thành người đàn ông si tình.”

————— tôi vốn là ranh giới được in đậm thứ nhất —————

Trong giới vồng phối, có nhiều người đã phối âm nhiều năm nhưng vẫn là tiểu trong suốt(1), cũng có những người chỉ cần phối một bản kịch phù hợp với mình một lần thì đã trở nên nổi tiếng, đây chính là mị lực trong giới.

Mà Mộ Mục rõ ràng thuộc về loại người thứ hai.

Sau khi bộ kịch đầu tiên do cậu phối là “Cút cho bản vương!” được phát ra, rất nhiều người hướng về phía Quân Lâm, hướng về phía Cẩm Trạch, hướng về phía Sáo Trúc Hiền lập tức mê mẩn vị vương gia kiêu ngạo mị hoặc kia, thậm chí có người gọi lớn “Bản mệnh à!”(2)

Âm thanh của Mộ Mực vốn rất tuyệt vời, hơn nữa cậu lại diễn rất khớp với nhân vật nên tạo cảm giác rất tốt, tất cả những thứ này trăm phần trăm sẽ khiến Mộ Mực trở thành một CV mới có tiếng tăm, phỏng chừng cậu chỉ cần phối thêm vài kịch nữa thì hoàn toàn có thể gọi cậu là tử hống(3).

Dĩ nhiên ở hiện tại, tiếng tăm của cậu cũng không kém với mấy CV nổi tiếng kia là mấy, nhưng đa số họ đều là fan của CP Quân Mộ thôi.

Bởi đây là lần đầu tiên Quân Lâm phối kịch đam mỹ, mà lúc trước, khi Quân Lâm phối kịch BG cũng được rất nhiều người hâm mộ lập ra fanclub, nhưng hắn không hề vào nhóm. Mà Mộ Mực lại là người mới, nên hiện tại trên QQ, họ chính là fan hâm mộ chính thức của cậu.

Cảnh Dục Tước tràn đầy phấn khởi mà lướt xem những comment mà fan ghép hắn và Mộ Mực thành một cặp, đột nhiên QQ của đạo diễn Cầm Trạch gửi tin nhắn đến.

Cầm Trạch: Quân Lâm sama, có ở đây không?

Quân Lâm: ?

Cầm Trạch: Cái kia *hai ngón tay chọt chọt vào nhau*, người hâm mộ của hai người vừa lập một nhóm fanclub trên QQ, hi vọng lão gia ngài có thể giá lâm.

Quân Lâm: Hai người?

Cầm Trạch: À ừm, vì vốn dĩ anh đã là đại thần mà hiện tại fan CP của hai người lại nhiều hơn fan của một cá nhân CV. . . Đi mà ~( )

Quân Lâm: Cô đã bàn với Mộ Mực về chuyện này chưa?

Cầm Trạch: Vẫn chưa, Mộ sama đi ngủ nhưng tôi sẽ nhắn với cậu ấy.

Quân Lâm: Ừm, tại sao cô lại quản lý nhóm fan của chúng tôi?

Cầm Trạch: Còn không phải tại hai người đều không thích nói chuyện với người lạ sao, đã vậy lại không thêm bạn tốt. . . Fan không thể làm gì khác hơn là tìm tới tôi :-I

Quân Lâm: Ủ, đưa số nhóm cho tôi.

Cầm Trạch: Sama, anh đáp ứng thêm nhóm rồi! ! ?

Quân Lâm: Còn đợi xem câu trả lời của Mộ Mực.

Cầm Trạch: Tôi sẽ đem Mộ Mực sama lừa gạt vào đó!

Quân Lâm: Lừa gạt? !

Cầm Trạch: TAT Tôi sai rồi, là mời vào. . .

Quân Lâm: Ủ, tôi off đây, bye.

Cầm Trạch: Tạm biệt Sama ~*: . . o( )o . . :*

Cảnh Dục Tước vốn đang chờ Mộ Mực PM(4) hắn, trao đổi về những cái nhìn của mấy fan CP kia. Kết quả là từ Cầm Trạch lại biết được, người nào đó đã sớm đi ngủ, nhất thời cảm thấy thật vô vị, off QQ, tắt máy vì tính đi xử lý văn kiện.

Ngày tiếp theo, sau khi Mộ Mực thì liền thấy một đồng tin nhắn của Cầm Trạch.

Cầm Trạch: Mộ Mực sama, tôi biết bây giờ cậu không có ở đây, khi nào onl nhớ PM tôi ^__^

Cầm Trạch: Sama ~ thôi để tôi nói luôn đi XD, fan CP có lập một nhóm fanclub trên QQ cho cậu và Quân Lâm sama, hi vọng cậu và anh ấy có thể gia nhập

~~Cầm Trạch: Sama, tôi xin đó ~ cậu mà không đi, Quân Lâm đại thần cũng không đi luôn cho coi ( )

Cầm Trạch: Sama, cậu onl à? (p_-)

...

Sau khi xem xong, Mộ Mục ghi nhớ trong đầu, lập tức trả lời một câu “Tôi đây.”

Cầm Trạch: Sama o(^_^)o, thêm nhóm nha?

Mộ Mục: Fan CP là cái gì?

Cầm Trạch: À vốn là. . . Người hâm mộ của cả hai người đó mà Đăng bởi: admin

15. Chương 15: Boss Phu Nhân Vạn Tuế!

CHƯƠNG 15: BOSS PHU NHÂN VẠN TUẾ!

Bởi vì ngày hôm qua không có PIA diễn đồng thời trao đổi tình cảm với Mộ Mục, Cảnh Dực Tước phát hiện mình mất ngủ. Vì vậy hắn lấy điều này để làm động lực thức trắng đêm ngồi xem văn kiện. Lúc ánh nắng ban mai hơi lấp ló thì hắn mới có chút buồn ngủ, chui vào ổ chăn.

Mới ngủ chưa được mấy tiếng, Cảnh Dực Tước đã bị đồng hồ báo thức gọi dậy, hôm nay là hội nghị mỗi tháng theo thường lệ của tập đoàn Cảnh thị, mỗi người được phân phó phụ trách công ty đều đến phòng họp.

Vì vậy, không còn cách nào để ngủ tiếp, tên BOSS nào đó mang theo khuôn mặt áp suất thấp vì thiếu ngủ đi họp.

Cảnh thị là một cao ốc 20 tầng, phòng hội nghị trang trí hiện đại, phần lớn tinh anh âu phục giấy da đã có mặt đầy đủ ngồi trong phòng hội nghị, mấy người đó thỉnh thoảng lại giơ đồng hồ trên tay lên nhìn. BOSS chưa bao giờ đến muộn sao hôm nay đến giờ này vẫn chưa thấy mặt.

“Rầm”, cửa mở, bước chân Cảnh Dực Tước vững vàng, quanh mình chính đại mà đi tới vị trí đầu tiên ở trước mặt mà ngồi xuống. Một thư ký đi theo, ôm một tờ văn kiện đứng ở phía sau.

“Bắt đầu họp, ” Cảnh Dực Tước nói với mọi người, “Báo cáo hiệu suất của từng người trước. Anh bắt đầu trước đi.”

“Vâng, ” Người nọ bị chỉ tới, cảm thấy ngữ khí của BOSS hôm nay không tốt lắm, nơm nớp lo sợ mà đứng lên cầm lấy tài liệu rồi bắt đầu báo cáo, trong lòng thầm than vận may không tốt mà đứng trên lưỡi dao.

“Nói chung ý của anh là hiệu suất tháng này của công ty không tốt?” Tay Cảnh Dực nâng cằm giống như tùy ý hỏi.

“Dạ đúng, là bởi vì gần đây. . .” Người kia chảy mồ hôi ướt sũng cả người, vội vàng giải thích.

“Tôi nói rồi, ở đây tôi chỉ cần kết quả, không cần giải thích. Làm không xong thì đừng ngồi ở vị trí này nữa.” Ngữ khí không giận nhưng trong lòng mọi người lại âm âm gợn sóng, “Cho anh thêm một cơ hội nữa, tháng sau tôi không hy vọng lại nhìn thấy thêm một kết quả nào giống vậy, nếu không thì nghỉ việc đi.” Nói xong, hắn đem văn kiện vứt trước mặt người nọ.

“Dạ!” Sau khi người kia ngồi xuống, tim đập một lúc lâu mới bình phục lại như ban đầu.

Trong phòng, mọi người đành phải ngồi họp dưới áp suất thấp của nam chính đại nhân, thấp thỏm bất an tiến hành báo cáo, ngay cả thở cũng không dám lớn tiếng, sợ mình sơ ý một chút sẽ thành mục tiêu trút giận.

Cảnh Dực Tước nghe cấp dưới cơ hồ không thay đổi mà lần lượt báo cáo, nhàm chán cầm điện thoại di động lên đăng nhập vào QQ, muốn xem thử người nọ có onl hay không, thuận tiện hỏi han trong lúc chờ đợi một chút.

Mới vừa kết nối internet, liền thấy một cái thông báo từ hệ từ nhảy lên: Mộ Mục mời bạn gia nhập nhóm “Quân Lâm thiên hạ, chỉ mình Mộ Mục” trên QQ.

Cảnh Dực Tước kinh ngạc, đồng tử khê sáng, sau nhiều lần xác nhận mình không có hoa mắt, đẹp nỗi phiên muộn lúc trước qua một bên, thậm chí khóe miệng còn cong lên.

Vội vả click đồng ý, tiến vào nhóm liền phát hiện một đồng fan CP tới hoan nghênh, chỉ là có chút tiếc nuối khi phát hiện thân ảnh người kia không có ở đây.

Mở tài khoản xám tro của Mộ Mục ra, để lại một câu “Onl xin trả lời ~”

Kết quả, không ngờ vài giây sau, điện thoại di động vì nhận được tin nhắn mà rung lên.

Mộ: Có việc gì thế?

Quân Lâm: Trùng hợp vậy, mới vừa lên?

Mộ: Không có, tôi để ẩn.

Quân Lâm: Ô, không công bằng!

Mộ: ?

Quân Lâm: Tôi muốn dù cậu để ẩn thì tôi vẫn thấy được (^)

Mộ: . . .

Mộ: Làm xong.

Quân Lâm: (3)

Mộ: Gọi tôi có chuyện gì không?

Quân Lâm: Không có, chỉ là có chút tế nhị, muốn tìm cậu tán gẫu (*_*)

(Tế nhị? BOSS đại nhân, cấp dưới của người sẽ khóc thật tê dại!)

Mộ: ...

Mộ Mục nhìn câu trả lời của hắn ta, biểu tình càng ngày càng xoắn xuýt, người bên kia không phải nam chính đâu đúng không! Sao nam chính lại bán manh? ! Đặc biệt còn bán manh với mình! Đây là giới hạn cuối cùng sao? !

Thật tốt, vì hưng phấn quá độ nên ngữ khí không kiềm được của Cảnh Dực Tước cuối cùng cũng khôi phục lại bình thường.

Quân Lâm: Khả khả, đùa cậu thôi. Mà sao cậu lại vào nhóm kia?

Mộ Mục: Đạo diễn mời tôi vào..

Quân Lâm: Cậu có biết fan CP là cái gì không?

Mộ Mục: Ừm, đạo diễn nói là người hâm mộ yêu thích hai nhân vật bệ hạ và vương gia trong vở kịch kia. Không đúng sao?

Quân Lâm: Không có ^__^

Cảnh Dực Tước trong lòng yên lặng mà khen thưởng Cẩm Trạch một chút, một bên cảm thán Mộ Mục quá dễ lừa, đầu phải là yêu thích Bệ hạ và Vương gia, rõ ràng là YY Quân Lâm với Mộ Mục mà!

Không ngừng tìm đề tài cùng tán gẫu với mỗ Mộ, Cảnh Dực Tước hoàn toàn quên mất cấp dưới của mình. Mãi đến lúc thư ký nhắc nhở, hắn mới phất tay một cái, ra hiệu buổi họp kết thúc.

Lần đầu tiên bỏ qua mà không truy cứu những người kia, chỉ yêu cầu tháng sau trong hội nghị không còn tồn tại những kết quả tương tự.

Mọi người như trút được gánh nặng cảm cấp văn kiện rời đi phòng hội nghị. Khi rời xa BOSS mới bắt đầu nghị luận.

Giám đốc L: “Ngày hôm nay BOSS rất khác thường đó!”

Giám đốc G: “Đúng vậy, không chỉ đến muộn, hơn nữa không biết trên điện thoại di động thấy cái gì mà tâm tình lập tức từ mùa đông biến thành mùa xuân.”

Giám đốc C: “Để tôi nói, BOSS nhất định là đang yêu! Nhưng không biết phu nhân là người như thế nào, cứ nhiên có thể đem bạo quân biến thành ngón tay mềm!”

Tổng giám đốc K: “Nói chung, hôm nay chúng ta nhờ BOSS phu nhân nên mới tránh được một kiếp. Sau có khả năng phải dựa vào nàng rồi!”

Mọi người: “Phu nhân uy vũ! Phu nhân vạn tuế!” Đăng bởi: admin

16. Chương 16: Phu Xướng Phu Tùy Mới Là Trung Khuyển Tốt!

Chương 16: Phu xướng phu tùy mới là trung khuyển tốt!

Sau hôm đóng vai vô lại, giả bộ đáng thương mà thành công khiến Mộ Mực dù để ẩn nhưng mình vẫn thấy được, Cảnh Dục Tước lại như giống một loại chó nào đó, mỗi lần nhìn thấy avatar của Mộ Mực sáng lên liền chạy đến chào hỏi. Ngay cả người vẫn luôn dùng định nghĩa nam chính trong tiểu thuyết như Mộ Mực cũng cảm thấy người đàn ông nào đó có phải là nhiệt tình hơi quá không, cậu cũng đâu phải là nữ chính đại nhân đâu. . .

Hôm nay Mộ Mực hiếm khi dậy sớm, mới vừa lên QQ liền thấy 999+ thông báo tán gẫu vẫn lập lòe như trước. Làm cho tử hống CV nào đó không tiếp thu được.

Mộ Mực click vào, vừa vặn mở cái nhóm CP “Quân Lâm thiên hạ, chỉ Mộ Mực” kia ra.

Đám cô nương nọ đang uy hiếp dụ dỗ một vị đạo diễn nào đó phải thuyết phục được Quân Mộ nhận thêm một vở CP kịch.

(Quân Mộ Thiên Hạ) Thiên Thu Lá Rụng Hóa Điệp: Cầm Trạch sama ~~Quân Lâm và Mộ Mực sama khi nào mới ra kịch tiếp vậy

~~(Quân Mộ Thiên Hạ) Trời Cao Đúc Cát: 9494, đều đã một tháng rồi, sao vẫn chưa có kịch mới vậy TAT nhóm to như vậy phải biết nắm bắt chứ =__=

(Quân Mộ Thiên Hạ) 456 Heo Nho Nhỏ: Đúng vậy! ! Đã hơn một tháng mà hai vị sama vẫn không có tác phẩm mới (_), không riêng gì nhóm mình, Phi Tần (fan Quân Lâm) và Dê Con (fan Mộ Mực) cũng đã bắt đầu cuống lên!

(Quân Mộ Thiên Hạ) Ngày Hè Lang Ca: Cầm Trạch đại đại, đi thôi ~ nếu không, cho dù tôi có biến thành hạt bụi cũng không tha cho cô đâu (;)

...

(Quân Mộ Thiên Hạ) Cầm Trạch: ( ) sao mấy người cứ nhìn chăm chăm tôi như vậy, giới võng phối đâu chỉ có mình tôi là đạo diễn. . .

(Quân Mộ Thiên Hạ) Như Hỏa Lưu Lam: Bởi vì quan hệ của cô và hai vị sama là tốt nhất (^^)

(Quân Mộ Thiên Hạ) Cầm Trạch: ( ). . . Được rồi

(Quân Mộ Thiên Hạ) Cầm Trạch: Nhưng vốn dĩ không phải là tôi không nghĩ tới đâu, gần đây tôi không có thấy bọn họ >_<, hơn=“” nữa,=“” tôi=“” không=“” biết=“” quân=“” lâm=“” sama=“” có=“” tiếp=“” kịch=“” đam=“” mỹ=“” nữa=“” hay=“” không.=“” .=“” .=“” lần=“” trước=“” là=“” dựa=“” vào=“” ân=“” tình=“” nên=“” hần=“” mới=“” miễn=“” cưỡng=“” đáp=“” ứng=“”>

(Quân Mộ Thiên Hạ) Thật Lâu: Ờ ha, nói mới nhớ, nếu không ta cũng quên mất, Quân Lâm sama bắt đầu nổi lên từ ngôn tình. . . Nhưng chất giọng này mà không đi phối công âm thì thật lãng phí rồi (O__O)

(Quân Mộ Thiên Hạ) Mai Trinh Tiết: Hu hu hu. . . Nếu Quân Lâm đại đại không phối kịch đam mỹ thì nhóm fan CP quần lầy này làm sao chịu nổi đây...

(Quân Mộ Thiên Hạ) Bên Phải Không Có Yêu: Bày tỏ đi (|||), như vậy mới có được tình yêu. . .

...

Hiếm thấy vừa lên mà không nhận được lời thăm hỏi dĩ vãng của ai kia, Mộ Mực cảm thấy thật nhàm chán. Sau đó, cậu cũng không hiểu một đám bên trong đang nói về việc gì, gửi tới một lời thăm hỏi quen thuộc.

(Vương gia) Mộ Mực: Chào mọi người.

(Quân Mộ Thiên Hạ) Có Một Giao Dịch Với Ma Quỷ: Nếu bọn họ đều không tiếp kịch, tôi đây sẽ không bao giờ tin tưởng vào ái tình TAT

(Quân Mộ Thiên Hạ) Thật Lâu: Đúng vậy đúng vậy

(Quân Mộ Thiên Hạ) Mễ Mạch Thiên: A a a a a, Mộ Mực sama xuất hiện ! ! !

(Quân Mộ Thiên Hạ) 456 Heo Nho Nhỏ: Chào sama! ! XDD

(Quân Mộ Thiên Hạ) Thương Ảnh Tiêu: (^o^)/ quả nhiên dậy sớm chim nhỏ có sâu ăn! !

(Quân Mộ Thiên Hạ) Như Hỏa Lưu Lam: Sama, chào buổi sáng ^__^

...

(Quân Mộ Thiên Hạ) Cầm Trạch: Mộ Mực sama. . . Sao gần đây cậu không tiếp kịch sao? *oan ức*

(Vương gia) Mộ Mực: Tiếp kịch? Không có ai tới tìm tôi tiếp kịch hết.

(Quân Mộ Thiên Hạ) Không Phải Laury: Cái gì? ! Mấy nhóm đạo diễn kia đều bị điếc ? !

(Vương gia) Mộ Mực: Có vẻ như tôi thiết lập chế độ không nhận thông báo từ người lạ.. . .

Mọi người...

(Quân Mộ Thiên Hạ) Cầm Trạch: Như vậy đi Mộ Mực sama, tôi đây vừa xin được bản quyền của một bộ mới, cầu tiếp kịch

~~(Vương gia) Mộ Mực: Thể loại gì?

(Quân Mộ Thiên Hạ) Cầm Trạch: Hiện đại có một chút vườn trường.

(Vương gia) Mộ Mực: Được rồi. Gửi kịch bản qua cho tôi đi.

(Quân Mộ Thiên Hạ) Ngày Hè Lang Ca: Thật kích động! ! Kích động! ! !

(Quân Mộ Thiên Hạ) 456 Heo nho nhỏ: *:.. . o( )o . . . :*

(Quân Mộ Thiên Hạ) Thật Lâu: *:.. . o( )o . . . :*

(Quân Mộ Thiên Hạ) Mai Trinh Tiết: *:.. . o( )o . . . :*

...

(Bệ hạ) Quân Lâm: Đang làm gì vậy?

(Quân Mộ Thiên Hạ) Như Hỏa Lưu Lam: Bệ hạ, ngài tới rồi? !

(Quân Mộ Thiên Hạ) Cầm Trạch: Ngày hôm nay sao cả hai vị đại thần đều online?

Hôm nay, Cảnh Dực Tước mở đồng hồ xem giờ, phát hiện thời gian người nọ login vẫn còn xa nên liền dành thời gian xử lý văn kiện để lát nữa dành nhiều thời gian còn trống mà nói chuyện yêu đương.

Sau đó đợi đến lúc hần xử lý xong một tập văn kiện, thì lại phát hiện người nào đó đã lên, hơn nữa còn chào hỏi đám đông. Lập tức quăng mất bút rồi nhanh chóng vào trong nhóm.

(Quân Mộ Thiên Hạ) Có Một Giao Dịch Với Ma Quỷ: Quân Lâm sama, anh thật sự không tiếp kịch đam mỹ ? (°_°)

(Quân Mộ Thiên Hạ) Mễ Mạch Thiên: Cầu đừng vứt bỏ nhóm chúng tôi TAT

(Bệ hạ) Quân Lâm: Ai nói thế?

(Quân Mộ Thiên Hạ) Cầm Trạch: . . . Sama, tiếp kịch nha?

(Quân Mộ Thiên Hạ) Bên Phải Không Yêu: Cầm Trạch sama, bán manh đáng then =__=

(Vương gia) Mộ Mục: Quân Lâm, không phải anh chỉ tiếp BG thôi sao?

(Bệ hạ) Quân Lâm: Không có, đam mỹ cũng nhận ^__^

(Quân Mộ Thiên Hạ) Cầm Trạch: Bệ hạ đại nhân, tiếp kịch được không? Mộ Mục sama đã nhận

~(Quân Mộ Thiên Hạ) Không Phải Laury: Đúng rồi đúng rồi, tiếp đi ~ thỏa mãn nhóm fan CP của chúng tôi đi

~~(Bệ hạ) Quân Lâm: Nhận.

(Quân Mộ Thiên Hạ) Thật Lâu: Quả nhiên, phu xướng phu tùy nha.

(Quân Mộ Thiên Hạ) Ngày Hè Lang Ca: Quả nhiên, phu xướng phu tùy nha. (trung khuyến không giải thích!)

(Quân Mộ Thiên Hạ) 456 Heo Nho Nhỏ: Quả nhiên, phu xướng phu tùy nha. (bảo trì đội hình)

...

Cảnh Dực Tước nhìn đám người phu xướng phu tùy kia thì không khỏi nở nụ cười, không biết người kia đang nghĩ gì nhỉ?

Bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, mở trang web ra, đăng nhập weibo, đem cái thông báo “Không tiếp kịch đam mỹ” thật lâu trước kia xóa .

Sau đó nhanh chóng quay lại tán gẫu cùng với mỗ Mộ để xúc tiến tình cảm, mặc kệ hành vi của mình mang lại bao nhiêu chấn động cho giới vồng phổi .

Tác giả có lời muốn nói:

Buổi tối đăng liền mấy chương. . . Lại một lần nữa cảm giác mình viết văn không tốt, đều không có bình luận. . . (tiếp tục ngồi chồm hổm góc tường. . .) Đăng bởi: admin

17. Chương 17: Chú Ý! Nữ Chính Quay Lại!

CHƯƠNG 17: CHÚ Ý! NỮ CHÍNH QUAY LẠI!

Từ lần Cảnh Dực Tước xóa cái thông báo “Không tiếp đam mỹ kịch” kia, những đạo diễn hoặc biên kịch đam mỹ luôn để lại lời nhắn trong weibo của Quân Lâm là “Cần tiếp kịch” .

Về phần tại sao hắn không hề nhận bất cứ yêu cầu nào trên QQ, chẳng lẽ các người không biết Quân Lâm thiết lập chế độ “Không nhận thông báo từ người lạ hay” hay sao.

Cho nên, hai CV nổi tiếng nào đó cứ thế bị Cầm Trạch bắt đi chuẩn bị cho bộ kịch đam mỹ tiếp theo. Cầm Trạch ý mình có vũ khí lợi hại là Mộ Mục sama, mời kịch và văn vần hoàn toàn không có áp lực ( )r

~Về phần Mộ Mục, người đối với sự việc này cảm thấy không có vấn đề gì cả...

Sau khi cậu xem xong kịch bản cũng sinh ra cảm giác hồi hận.

Nếu như lần trước trong “Cút cho bản vương!” là ngạo kiều nữ vương thụ, vô ý câu dẫn công thì lần này hoàn toàn là yêu nghiệt dụ thụ.

Anh trai của tiểu thụ Mộc Huân và tiểu công Ôn Triệt là huynh đệ cùng nhau lớn lên, thụ vẫn luôn theo sau bọn họ. Không giống như anh hai có khuynh hướng bạo lực, thụ phát hiện mình dần dần thích cái anh hàng xóm ôn nhu kiệt xuất kia.

Anh của Mộc Huân có thói quen xuất ngoại để rèn luyện theo sự sắp xếp của gia tộc vì vậy y liền đem em trai giao cho Ôn Triệt. Tiếp theo, tiểu thụ chuyển đến nhà trọ của công, bắt đầu hành trình dụ dỗ của mình.

. .

Mà Ôn Triệt lại luôn xoắn xuýt về tình cảm của mình nên mãi đến lúc Mộc Huân đã xuất ngoại, bản thân anh mới hiểu được rằng mình đã yêu cậu mất rồi.

Mấy năm sau, khi Mộc Huân về nước, đôi bên còn chưa làm rõ tình cảm thì họ đã bắt đầu quá trình yêu đương

~Mãi đến khi bị nữ phụ bỏ thuốc, cả hai mới thấu hiểu được tình cảm của đối phương. Vì vậy từ đây, dụ thụ và trung khuyến trải qua những tháng ngày thật tươi đẹp.

Mà Cảnh Dực Tước lại rất thỏa mãn, vừa nghĩ tới người kia dùng âm thanh mềm mại để mê hoặc mình, khuôn mặt không tự chủ được lại bắt đầu cười khúc khích.

Tưởng tượng là tốt đẹp nhưng mà thực tế thì thật sai lệch.

Bây giờ, mỗi một lần đến thời điểm PIA diễn, Cảnh Dực Tước đều cảm thấy hạnh phúc và thống khổ đan xen lẫn nhau.

Hạnh phúc là bởi vì có thể nghe được giọng nói mềm mại mê người làm nũng với mình, nhưng thống khổ là mỗi lần PIA diễn xong lúc nào cũng phải vọt vào buồng tắm, sau đó mang một thân mát mẻ mà đi ra. Mặc dù bây giờ không phải mùa đông, nhưng khí trời đầu xuân cũng không ấm lên được chút nào hết!

Mỗi ngày đều là hai tầng băng hỏa như thế, tuy thân thể trắng kiết nhưng cũng hold không được đâu.

Vì vậy, khi một biên kịch tìm tới hắc đế nhờ phối âm cho một bộ kịch BG, Cảnh Dực Tước chỉ đại khái nhìn xuống kịch bản, cảm giác là vẫn có thể đáp ứng, cũng không hỏi CV hợp tác là ai.

Không có Mộ Mục thì phối với ai cũng như nhau cả thôi. ← tâm lý mỗ Cảnh.

Cảnh Dực Tước hoàn toàn đem kịch bản BG dờ đi sự chú ý của mình.

Tiến vào nhóm mới phát hiện, đạo diễn Cách Chí chưa bao giờ dùng người mới nhưng lần này cư nhiên lại phá lệ.

ID người nọ cũng không tệ lắm, tên gì mà Yên Nhiên Che Thành Sắc, rất có ý thơ, vừa nghe liền nhận ra đây là một nữ sinh lãng mạn.

Biên kịch kia thấy hắc đế đáp ứng thẳng thắn như vậy, còn tưởng rằng mình đang nằm mơ, sau khi tàn nhẫn mà đâm mình một cái, đau đến nhe răng trợn mắt nàng lập tức đem Quân Lâm kéo vào nhóm đoàn kịch, sợ rằng người nào đó phục hồi tinh thần lại cự tuyệt.

Nhóm QQ

Biên kịch — Khuynh Chén Tự: Hoan nghênh Quân Lâm sama ~~ tung hoa

~~Đạo diễn — Cách Chí: Hoan nghênh ~~^__^

Diễn viên quần chúng A: Oa oa oa! ! Đại thần xuất hiện! ! !

Diễn viên quần chúng B: Sama, em là fan nào tàn của anh a a a Y(^__^)Y

Nam chính — Quân Lâm: Chào mọi người

Kế hoạch — Aurora Quýt: Đại thần, anh phối kịch đam mỹ thật tốt, thụ của anh cũng không tồi ~^__^ tôi là fan CP của hai người đây!

Nữ chính — Yên Nhiên Che Thành Sắc: Xin chào, tôi là Yên Nhiên.

Nam phụ — Vạn Chúng Lao Nhanh: Tiểu Yên, cô cũng ở đây sao ^__^

Nữ chính — Yên Nhiên Che Thành Sắc : Ừ, vừa mới lên đến

~Nam chính — Quân Lâm: Kịch này khi nào thì PIA diễn? Hay chỉ cần giao âm thôi?

Đạo diễn — Cách Chí: Yên Nhiên, cô nói xem?

Nữ chính — Yên Nhiên Che Thành Sắc : Tôi là người mới, có nhiều chỗ không hiểu lắm, hi vọng được học tập từ Quân Lâm sama nhiều hơn ^__^

Nam phụ — Vạn Chúng Lao Nhanh: Tiểu Yên, tôi cũng có thể dạy cô mà

~Nữ chính — Yên Nhiên Che Thành Sắc: Cảm ơn Lao Nhanh.

Biên kịch — Khuyneh Chén Tự: Quân Lâm sama, thời gian PIA diễn không có vấn đề chứ (_)

Nam chính — Quân Lâm: Ủ, đêm nay chín giờ tôi rảnh.

Đạo diễn — Cách Chí: Tất cả mọi người đều có thời gian phải không?

Diễn viên quần chúng A: Không thành vấn đề

~Diễn viên quần chúng B: Có thể!

Nữ chính — Yên Nhiên Che Thành Sắc : Uhm ^__^

Nam chính — Quân Lâm: Tôi off trước đây, bye.

Sau đó không nhìn tới một đám “Đại thần tạm biệt” “Sama tạm biệt” lập tức đem trạng thái chuyển sang chế độ ẩn, gửi cho người nào đó mới onl một khuôn mặt cười.

Đã thành thói quen, trước tiên khi nhận được lời thăm hỏi, Mộ Mục luôn gửi lại một khuôn mặt tươi cười cho Quân Lâm.

Quân Lâm: ^__^

Mộ Mục: ^__^

Quân Lâm: Hôm nay sao onl sớm vậy?

Mộ Mục: Tôi tới trường, lúc trở về nhà lại không có chuyện gì làm.

Quân Lâm: Cậu vẫn còn đi học à?

Mộ Mục: Đúng thế, đại học năm tư.

Quân Lâm: Vậy cậu đang tìm chỗ thực tập ?

Mộ Mục: Ủ.

Quân Lâm: Cậu ở đâu?

Mộ Mục: Thành phố S.

Quân Lâm: Trùng hợp quá, tôi cũng ở thành phố S. Cậu xem chúng ta đều đã quen biết như vậy, muốn gặp mặt không?

Mộ Mục: Nói sau đi.

...

Lúc Cảnh Dực Tước nhìn thấy Mộ Mục nói mình là người thành phố S, tim hần đập nhanh hơn. Nghĩ tới bản thân cách cậu ấy gần như vậy, đều đi trên cùng một con đường, đều cùng nhìn qua cảnh vật thành phố, không chừng người đó cũng đã từng lướt qua mình.

Cảnh Dực Tước nhanh tay mà gõ ra yêu cầu gặp mặt. Sau đó mới hối hận mình quá nóng lòng, mới quen biết chưa tới một tháng liền muốn xin gặp mặt, cậu ấy có thể nghĩ mình là người không đáng tin cậy, không phải là người tốt hay không? !

Đang đợi trả lời, cũng giống như lúc trước, trong lòng Cảnh Dực Tước luôn thấp thỏm bất an .

Nhìn thấy cậu hồi đáp, tuy rằng Cảnh Dực Tước có chút mất mát nhưng hần lập tức tự an ủi mình là cậu không trực tiếp từ chối là tốt rồi, chỉ là mình chưa cố gắng hết sức thôi!

Bởi vì ngày hôm nay không cần PIA diễn, Cảnh Dực Tước liền tránh đề tài gặp mặt hôm nọ, không ngừng tìm chủ đề khác khiến Mộ Mục cảm thấy hứng thú.

Thời gian trôi qua cực nhanh, mới đó mà đã 9 giờ.

Quân Lâm: Tôi vừa nhận một bộ kịch BG, cậu có muốn nghe tôi PIA diễn không?

Mộ Mực: Được.

Chờ hai người họ tới phòng thì liền phát hiện những người khác đều đã đến.

Bởi vì Mộ Mực để bí danh, mọi người đều không chú ý đến ý cậu.

Đạo diễn — Cách Chí: Sama đã đến, như vậy có thể bắt đầu.

Mọi người: Tốt quá.

Nữ chính quả nhiên vẫn có chút tài năng, mặc dù Cảnh Dực Tước không có cùng cảm giác giống như diễn với Mộ Mực, nhưng so với những người mới khác thì không tồi chút nào.

Sau khi Cảnh Dực Tước nghe cô mở miệng thì không khỏi cảm thán, thật sự là một âm thanh tốt. Hơn nữa lúc trước đã từng tán gẫu với cô, câu nào cũng không quên đặt dấu chấm ở cuối, thật giống với người nào đó, hảo cảm liền tăng lên.

Mộ Mực vốn nhàm chán nên không có cảm giác buồn ngủ vì thế tới phòng nghe bọn họ PIA diễn, lại không nghĩ tới việc lại nghe được giọng nói của nữ chính.

Cho nên cuối cùng thì nữ chính cũng câu được nam chính? ! ! Đăng bởi: admin

18. Chương 18: Đi Qua Trái, Đi Qua Phải. . .

CHƯƠNG 18: ĐI QUA TRÁI, ĐI QUA PHẢI. . .

Mộ Mực ôm tâm tình tẻ nhạt, đột nhiên nghe thấy âm thanh của nữ chính, cậu cảm thấy rất kinh hãi.

Nam chính và nữ chính gặp nhau lúc nào?! Biểu hiện này cho thấy nội dung trong tiểu thuyết sắp bắt đầu? Vận mệnh của cậu và cha vẫn không thể nào sửa lại được?

Mồ Mộ hoàn toàn đắm chìm vào suy nghĩ của mình nên không hề nghe mọi người PIA diễn, đồng thời cũng không thấy được thái độ của Cảnh Dực Tước khi đối mặt với mình và người khác tuyệt đối bất đồng

Vì lần PIA diễn đầu tiên chỉ có ý định làm cho mọi người ngầm hiểu trình độ của nhau, thử thêm mấy cảnh quan trọng nữa cũng rất ok .

Cảnh Dực Tước vẫn còn muốn ở trong thế giới của hai người thêm một lát nữa với Mộ Mực để trao đổi tình cảm, cũng không để ý mọi người giữ lại, nói rằng có việc nên muốn off trước.

Sau khi Mà Mộ Mực nhìn thấy người nào đó rời đi, cũng vô thanh vô tức rời khỏi phòng.

Chẳng được bao lâu, biểu tượng chim cánh cụt lại hiện lên thông báo tin nhắn của người nào đó.

Quân Lâm: Mộ ^__^

Mộ Mực: À, anh phối âm ngôn tình cũng rất tốt.

Quân Lâm: (^o^) Nhận được lời khích lệ của cậu, thật là cao hứng!

Mộ Mực: Ừm.

Quân Lâm: Khả khả

~Mộ Mực: CP trong kịch của anh cũng không tồi.

Quân Lâm: Ừa, âm thanh rất đặc sắc, rất êm tai rất khác người. Cảm giác lúc diễn cũng không tồi.

Mộ Mực: Anh rất thích cô ấy?

Quân Lâm: Hả? Sao cậu lại hỏi thế?

Mộ Mực: Đoán. . .

Quân Lâm: Mới vừa quen hôm nay, không thể nói là yêu thích được, chỉ là rất thương thức thanh âm của cô ấy.

Quân Lâm: Mộ, cậu ghen sao? ! (^o^)

Mộ Mục: Anh nghĩ quá rồi.

Mộ Mục: Tôi đi ngủ, 88

Quân Lâm: Ngủ ngon ^__^

Mộ Mục nhìn thấy nam chính bảo đây là ngày đầu tiên gặp phải nữ chính Lăng Tuyết Vũ, sự rối loạn trong lòng cuối cùng đã bình tĩnh một chút.

Đồng hồ sinh học luôn luôn buồn ngủ cuối cùng cũng đã phát huy tác dụng, vì vậy, mỗi Mộ không còn rầu rĩ mà nhanh chóng đóng PC, đầu vừa dính lên gối thì lập tức rơi vào mộng đẹp.

Mà Cảnh Dực Tước nhìn thấy xưa nay toàn do mình đặt câu hỏi trong lúc tán gẫu, thế nhưng hôm nay đối phương cư nhiên phá lệ mà hỏi cái nhìn của hắn về người khác. Vì vậy, máu gà của hắn lại kích động nên lập tức đùa giỡn Mộ Mục một chút.

Tuy rằng đáp án của Mộ Mục không nằm ngoài dự đoán, khiến cho một người đã trầm mê như hắn vẫn không thể tự kiềm chế được mà nào bỏ đây là biểu hiện ghen tuông của Mộ Mục.

Vì thế nên ngày tiếp theo, trong hội nghị của Cảnh thị, nhiều tình anh đã được diện kiến một đôi mắt gấu trúc Cảnh đại BOSS và tâm tình tốt đẹp của hắn.

Về phần nữ chính mà hai người nói tới, Cảnh Dực Tước thừa nhận bản thân thương thức thanh âm của cô ta. Nếu như lúc trước mình không gặp phải Mộ Mục, cũng không đến mức trầm luân thì e rằng, chỉ là e rằng, hắn sẽ yêu cô. Nam chính nào đó vẫn luôn hiểu rõ bản thân mình bị chứng thanh khổng đặc thù, nghĩ như vậy.

Một bên khác, Lăng Tuyết Vũ hồi tưởng lại giọng nam trầm thấp từ tính hôm nay, lại nghĩ đến thân phận CV tử huyệt của người nọ. Được người nọ tán thưởng, trong lòng cô tràn ngập mơ tưởng.

Lăng Tuyết Vũ vẫn luôn muốn đứng ở vị trí cao nhất để hưởng thụ cảm giác được mọi người vây quanh tán thưởng, thế nhưng, giới giải trí gì đó tuần nam mỹ nữ cũng không ít, hơn nữa nếu như không có gia thế tốt đẹp hậu thuẫn, cô ta cũng không muốn ủy khuất bản thân mà dựa vào quy tắc ngầm để trở thành minh tinh.

Rõ ràng cô muốn dựa vào lợi thế âm thanh trời phú xưa nay của mình mà bước vào giới vông phổi, cảm thụ cảm giác được hàng vạn fan tung hô một chút. Thậm chí, việc tìm mấy con rùa vàng(*) cũng sẽ dễ dàng hơn. . .

Dù sao một số tên công tử bột hay mấy nhà doanh nhân thành đạt nào đó cũng sẽ tìm tới chỗ này để giết thời gian.

Mà hôm nay, sau khi nghe âm thanh của CV Quân Lâm nổi tiếng trong giới vông phổi, giác quan thứ sáu cực kì chuẩn xác của cô nói rằng, chính là anh ta.

Những ngày đùa giỡn và bị đùa giỡn đã trôi vào quá khứ, đã hơn một tháng Mộ Mục vẫn chưa đến trường. Hôm nay cậu giật mình tỉnh giấc, chuẩn bị đi học lại, khởi động xe của mình rồi chạy thẳng tới trường.

Đại học S rộng lớn sáng sủa, đại sảnh diễn thuyết đã chật kín người. Một người đàn ông anh tuấn thành thực đang đứng nói ở phía trên, không mặc âu phục mà lại mặc một bộ quần áo xám tro bình thường, khiến cho hắn càng thêm trẻ tuổi. Giọng nói mang ngữ khí tự tin càng làm tăng thêm mị lực của hắn, dẫn tới việc một đám nữ sinh bình thường luôn ngạo khí mười phần, luôn tự nhận mình là xinh đẹp thông minh si mê không ngớt.

Không sai, người đó chính là Cảnh Dực Tước. Khi hắn đồng ý yêu cầu của hiệu trưởng đến đại học S truyền thụ một ít kinh nghiệm cho học sinh của trường thì bản thân lại không ngăn được những suy nghĩ quỷ dị ủa tới.

Nếu Mộ Mục là học sinh đại học S. . .

Kết quả lại bị một đám người dùng những ánh mắt ngược nhìn, bội phục, ngưỡng mộ tấn công dồn dập.

Dĩ nhiên, chuyện này không hề ảnh hưởng tới Cảnh Dực Tước. Hiện tại hắn đang cảm thán, sau khi mình gặp người nọ, bản thân lại không ngừng xuất hiện nhiều hành vi khác thường. Hắn cũng đã chấp nhận khả năng gặp cậu là rất nhỏ.

Sau khi nói xong, hiệu trưởng dẫn mấy học viên xuất sắc đến chào hỏi Cảnh Dực Tước, còn dự định giới thiệu cho hắn quen mặt, nói không chừng sau đó có thể có cơ hội đến thực tập ở tập đoàn Cảnh thị và vân vân.

Cảnh Dực Tước đối với việc đi diễn thuyết lần này cũng không có hứng thú gì mấy, lại lười đối phó với người khác.

Nhìn thấy những học viên xuất sắc kia giả vờ xem thường, đồng thời thần thái ngôn ngữ cũng có chút nịnh nọt thì càng không muốn để ý.

Hắn tùy tiện chỉ ra một người vừa mắt, sau đó ném một câu “Đi dạo quanh trường” thì lập tức rời khỏi đám người kia.

Lăng Tuyết Vũ rất hưng phấn, ngày hôm nay quả nhiên là một ngày may mắn của cô! Đã sớm biết hôm nay sẽ có một doanh nhân thành đạt tới trường đọc diễn thuyết, không nghĩ tới lại là Cảnh Dực Tước! ! Đại BOSS tập đoàn Cảnh thị!

Sau đó, lúc hắn vừa mới mở miệng, Lăng Tuyết Vũ liền nhận ra hắn chính là Quân Lâm. Khi hiệu trưởng mang bọn họ theo, hắn cứ nhiên lại để mình dẫn đi dạo quanh trường.

Nữ chính đại nhân viên mẫn nghị, quả nhiên tên nam sinh lúc trước là trường hợp ngoại lệ.

“Quân Lâm?” Lăng Tuyết Vũ gọi Cảnh Dực Tước.

“Hả?” Sau khi nghe cô ta gọi, Cảnh Dực Tước sững sờ, hỏi “Cô là?”

“Yên Nhiên Che Thành Sắc.”

“Ồ.” Thì ra là CV mà mình có chút thưởng thức, mặt Cảnh Dực Tước nhu hòa.”Thì ra là học sinh đại học S.”

“Đúng vậy.” Lăng Tuyết Vũ đẹp đẽ mà trả lời, “Chỉ giáo nhiều hơn nha, đại thần.”

Hai người vừa đi vừa tán gẫu, người ngoài nhìn vào tuần nam mỹ nữ rất xứng đôi.

Dần dần, hai người tới một toà nhà kiến trúc cao nhất.

“Đây là một tòa nhà tổng hợp được xây dựng vào năm ngoái. Trong đó có lớp học và văn phòng của giáo sư. Chúng tôi không đến đây thường xuyên lắm vì không có gì để tham quan.” Nói xong, Lăng Tuyết Vũ nháy mắt với Cảnh Dực Tước.

Đột nhiên lại chỉ vào một lầu kiến trúc có thiết kế đặc biệt, “Đúng rồi. Đó là lầu Cảnh Hạnh do Cảnh tổng anh góp vốn!”

“Cảnh tổng, chúng ta đi xem một chút chứ?”

Dọc đường đi, Cảnh Dực Tước nghe cô giới thiệu, tuy rằng tỏ nhợt nhưng vẫn bỏ mặc âm thanh êm tai đang luyên thuyên không ngừng bên cạnh kia.

Nhắc tới lầu Cảnh Hạnh, hắn cũng có chút hứng thú đi theo Lăng Tuyết Vũ – người mà anh xem như em gái hàng xóm xinh đẹp, đến nhìn qua công trình kiến trúc kia.

Chỉ là, hắn không chú ý tới phía sau tòa nhà tổng hợp, một nam sinh trắng trẻo như ngọc mang mắt kính gọng đen đi ra.

Mộ Mục đem luận văn giao cho giáo viên, nhìn đồng hồ đeo tay một cái thì thấy đã gần trưa rồi, chắc là buổi diễn thuyết kia đã kết thúc. Sợ gặp phải nữ chính, Mộ Mục lại quẹo đến lầu tổng hợp rồi nhìn thấy khung cảnh ấy, sau đó lại quẹo trái đi thẳng đến ga ra. . .

Chú thích:

(*) Rùa vàng: ý chỉ mấy người giàu có. Đăng bởi: admin

19. Chương 19: Trung Khuyển, Người Sẽ Hối Hận!

CHƯƠNG 19: TRUNG KHUYỂN, NGƯỜI SẼ HỐI HẬN!

Hắn hoàn toàn không biết mình đã bỏ lỡ cái người mà bản thân luôn tâm niệm niệm kia, Cảnh Dực Tước nhàn nhã cùng Lăng Tuyết Vũ đi tới lầu Cảnh Hạnh.

“Anh đoán tại sao nơi này gọi là lầu Cảnh Hạnh?” Lăng Tuyết Vũ giới thiệu đến một nửa, nhìn thấy mõ Cảnh không tập trung, vì vậy đổi đề tài, hỏi hắn một câu.

“Ngưỡng mộ núi cao, cảnh dừng lại.” Cảnh Dực Tước thuận miệng đáp.

“Đáp án đúng một nửa.” Lăng Tuyết Vũ quay đầu, cười xán lạn với hắn, “Vì đây là nơi mà tập đoàn Cảnh thị của anh bỏ tiền ra xây dựng nữa...”

Lúc này cả hai đã lên tới tầng bốn, Cảnh Dực Tước từ trên nhìn xuống, khi thấy một chiếc xe thể thao rời khỏi cổng trường, thần xui quỷ khiến lại nói một câu, “Trường học các cô đúng là có không ít công tử bột, tôi nghĩ không cần đến Cảnh thị góp vốn, lầu này cũng có thể được xây nên.”

Lúc Lăng Tuyết Vũ theo nhìn theo tầm mắt của hắn, sững sốt một chút, “Đó là xe của học trưởng Mộ, không ngờ hôm nay anh ta lại đi học.”

“Học trưởng Mộ? Việc cậu ta đến trường rất kỳ quái sao?” Nghe thấy chữ “Mộ”, Cảnh Dực Tước đã tự giác vĩnh tai lên mà nghe, còn gặp phải biểu tình ngạc nhiên của cô ta, tò mò hỏi.

“Hừm, nghe nói học trưởng Mộ trong một học kỳ chỉ đến trường có vài lần. Cha anh ta còn là một chủ tịch của một công ty phần mềm, đúng là một tên công tử bột.”

Nói xong liền thấp giọng lầm bầm một câu “Tuy vậy gia đình lại có đủ tiền cho anh ta xài.”

Nghe thế, Cảnh Dực Tước cũng phai nhạt tâm tư tìm tòi nghiên cứu về tên học trưởng họ Mộ kia. Vốn dĩ nghe được chữ “Mộ”, hắn vẫn đang suy nghĩ đó có phải là Mộ Mục hay không.

Nhưng nghe Lăng Tuyết Vũ miêu tả như vậy, học trưởng kia hoàn toàn là một tên công tử bột. Mộ của hắn hoàn toàn mỹ như vậy, mới không phải là một tên nhóc mỏng manh không chịu học tập đàng hoàng.

Lăng Tuyết Vũ nhìn thấy trong đáy mắt Cảnh Dực Tước giấu diếm một tia chán ghét thì trong lòng vô cùng vui vẻ.

Trong nhà có tiền một chút thì có thể ngạo mạn sao? Còn nguy trang đến mức ra vẻ bộ dáng ôn hòa ưu nhã, còn không chịu giúp mình giải vây! Nếu vậy đúng lúc này mình sẽ vạch trần bộ mặt thật của hắn trước mặt Cảnh tổng để cho anh ấy không bị mê hoặc giống như những người khác.

Chính vì thế, mỗi Mộ quyết đang quyết đoán lái xe về nhà đã hoa hoa lệ lệ bị Knock-out.

Buổi tối, sau khi Cảnh Dực Tước và Mộ Mục đã PIA xong thì được nhân viên của đoàn kịch nhất trí rít gào ca ngợi. Như mọi ngày, cả hai đều song song để ẩn, bắt đầu hình thức âm thầm trò chuyện.

Cảnh Dực Tước không biết từ lúc nào đã bắt đầu có thói quen nói một ít sự tình trong cuộc sống cho Mộ Mục, dần dần càng ngày càng tăng thêm, rồi từ từ lại tự nhiên biến thành việc báo cáo lịch trình mỗi ngày...

Có vẻ như hắn lại nhìn thấy một cuốn sổ tay yêu đương nào đó đã viết “Làm cho đối phương hiểu rõ cuộc sống của mình, khiến cả hai quen thuộc lẫn nhau”, thế nó đã được sinh ra từ đó...

Mà Mộ Mực chưa từng yêu đương cũng không có ý thức được những hành động này của đối phương có gì kỳ quái, chẳng qua chỉ cảm thấy có chút dài dòng, lẽ nào fan lại thích kiểu đại thần nói nhiều như vậy? !

Ngày hôm nay cũng giống thế, đương nhiên, hắn còn muốn thuận tiện dụ dỗ Mộ Mực nói ra trường học.

Quân Lâm: Hôm nay tôi đến một trường đại học để đọc diễn thuyết đó ^__^

Mộ Mực: Ừ.

Quân Lâm: Tôi còn đang suy nghĩ xem lúc ngồi phía dưới cậu có nghe thấy hay không

~Mộ Mực: Không biết.

Quân Lâm: Tại sao? (O_O)

Mộ Mực: Bởi vì hôm nay tôi không có đi nghe diễn thuyết.

Quân Lâm: Ô, thật đáng tiếc (_ ')

Cảnh Dực Tước nhìn thấy Mộ Mực trả lời như vậy, cứ nghĩ là cậu nói trường học không có diễn thuyết, bị thương than vãn, quả nhiên mình lại nghĩ nhiều rồi, Mộ Mực không học ở đại học S.

Mà Mộ Mực bên này lại hoảng hốt ngạc nhiên, thì ra người tọa đàm hôm nay chính là nam chính đại nhân sao.

Lại nhìn thấy tin nhắn tiếp theo được Cảnh Dực Tước gửi tới, Mộ Mực lập tức cảm thấy tiền đồ của mình đang nhấp nhô. Nhớ lại hành động không hợp tác với nữ chính của bản thân, khiến cô ta cư nhiên trực tiếp đi tới chỗ nam chính đại nhân mà kể tội cậu.

Quân Lâm: Ngày hôm nay tôi gặp một người trên vòng phối.

Mộ Mực: ?

Quân Lâm: Chính người mà cậu khen phối âm tốt kia, Yên Nhiên Che Thành Sắc.

Mộ Mực: Ừ.

Quân Lâm: Vóc người tốt, âm thanh thì càng phù hợp ^__^ Còn nữa, cô ấy cũng có một tên học trưởng họ Mộ. Lúc đầu tôi nghe cứ tưởng là cậu ~XDD

Mộ Mực: Sau đó thì sao?

Quân Lâm: Theo Tuyết Vũ kể thì đó chỉ là một tên công tử bột thôi. Làm sao có thể là cậu ^__^

Mộ Mực: Ừ.

Mộ Mực: Muộn lắm rồi, tôi đi ngủ, 88.

Quân Lâm: Ừa. . .

Quân Lâm: Ngủ ngon, mơ đẹp (^ ^)

Sau khi thấy avatar của đối phương xám lại, Cảnh Dực Tước mới đóng máy, cầm lấy văn kiện bên cạnh xem qua. Hôm nay lại không hỏi được cậu ấy học ở trường nào, trong lòng có cảm giác thật đáng tiếc.

Mộ Mực tắt đèn rồi lên giường nằm, hoàn toàn không buồn ngủ.

Thì ra quan hệ của nam chính và nữ chính đã tốt hơn rồi sao? Giao tình của mình và nam chính trước đó so với tình cảm hiện tại của bọn họ làm sao có tác dụng. Nữ chính nói cái gì, Cảnh Dực Tước sẽ tin cái gì cái đó!

Vận mệnh của nam phụ và cha nam phụ liệu có thể thay đổi hay không? Bản thân mình nên làm thế nào bây giờ...

Hoàn toàn không biết tâm ý của Cảnh Dực Tước đối với mình, Mộ Mục đang miên man suy nghĩ dần dần mơ hồ ngủ, không biết có phải là mơ đến kết cục nhà tan cửa nát kia hay không, một giọt nước từ khóe mắt rơi xuống, thấm vào đệm chăn, biến mất không thấy tăm hơi. . . Đăng bởi: admin

20. Chương 20: Xoắn Xuýt Rồi Lại Xoắn Xuýt ~

CHƯƠNG 20: XOẮN XUÝT RỒI LẠI XOẮN XUÝT

~Lúc hồi cảm giác của Cảnh Dực Tước đối với nữ chính là gì, cậu thấy rõ ràng nam chính rất chân thành với cô. Nữ chính nói một câu, hần lập tức tin tưởng mà không hề nghi ngờ, nói gì nghe nấy. Tuy Mộ Mục luôn bình tĩnh nhưng trong lòng cũng bắt đầu lo lắng. Thậm chí liên tiếp mấy ngày nay đều mơ tới cái kết cục trong tiểu thuyết kia.

Nói thật, kết cục ban đầu của nam phụ kia so với các Mary Sue văn khác coi như không tệ, chỉ là cô độc một đời thôi, đối với người vô tâm vô phế như mõ Mộ cũng không phải đáng sợ lắm.

Thế nhưng xưa nay, Mộ Mục chưa bao giờ cảm nhận được tình thương của cha mẹ, mà hiện tại dưới tính cách biệt nữ cùng nụ cười tràn ngập yêu thương và quan tâm của cha Mộ, cậu đang dần dần chìm đắm.

Tuy rằng biết rõ chúng không phải dành cho mình nhưng cậu vẫn cảm động. Vì thế nên Mộ Mục đã đem cha Mộ đặt vào vị trí người thân, sao có thể khiến cho ông rơi vào tình cảnh chán nản đến mức bị tai nạn xe cộ mà chết.

Nhưng Mộ Mục biết, để có thể thay đổi tất cả những sự việc trên, khả năng lớn nhất là phải dựa vào sự giúp đỡ của nam chính. Tuy rằng trước đây, cậu đã xác định được mục tiêu tấn công nhưng từ đó đến giờ cậu vẫn luôn tam quan hài lòng(1).

Mà trước khi xuyên qua đây, cậu cũng vừa mới xác nhận mình là gay, hơn nữa lại là số làm thụ! Nhưng nam chính thích phụ nữ đó! Chẳng lẽ muốn cậu đi Thái Lan chuyển giới rồi quay về câu dẫn người ta? (°u°) Ôi mẹ ơi, đây thực sự là quá kinh khủng!

Cho nên Mộ Mục lại nào bỏ quá độ, bắt đầu quá trình xoắn xuýt, không ngừng nỗ lực nghĩ biện pháp giải quyết.

Nếu để cho em gái cậu biết được, nhất định sẽ khen thưởng một chút, sau đó lại vui vẻ mà đi tuyên truyền rộng rãi.

Bạn sẽ đi bắt gà sao ?! Không phải bạn luôn là người bình tĩnh và thích thú khi nhìn một đám người phàm chúng tôi bắt gà mà, phải không?(2)

Ở một bên khác, Cảnh Dực Tước cũng xoắn xuýt theo. Rõ ràng hết thấy đều phát triển rất thuận lợi mà. Lâu ngày sinh tình và vân vân thật là tốt! Nhưng mà tại sao Mộ Mục lại không để ý tới mình nữa vậy! ! ! Chẳng lẽ mình đã làm sai điều gì?

Trong lòng Cảnh Dực Tước không biết đã bao nhiêu lần mà lau đi nước mắt chua xót.

Hình như việc này đã bắt đầu từ lúc mình và Mộ Mục nói về ngày diễn thuyết ở đại học.

Đúng, nhất định là ngày đó!

Cảnh Dực Tước mở đoạn lịch sử của đoạn tán gẫu ra, nghiên cứu từng câu một để ngẫm xem rốt cuộc là hỏi sai câu nào, sau mới có thể nhận sai một cách chính xác.

Sao cơ? Bạn nói vốn là một đại đại đại BOSS mà lại không có chí khí như thế.

Cảnh thiếu rỗng lớn, chí khí và vân vân tuyệt đối không ăn ngon bằng vợ mình!

Còn nữa, hần thực sự không chịu được thái độ đột nhiên xa cách kia của người yêu. Giống như trở về trước lúc giải phóng vậy!

Một tháng qua, ngoại trừ lúc PIA diễn, Mộ Mục không hề phải ứng với hấn TAT tin nhắn trên QQ cũng không trả lời luôn, avatar thì chưa bao giờ sáng lên với mình. Điều duy nhất hấn mà có thể nhìn thấy là lời chào của cậu với tất cả thành viên trong nhóm. . .

Các bộ trưởng và các giám đốc lớn nhỏ trong Cảnh thị cũng đang trong tình trạng thống khổ giống vậy. Bọn họ nói rằng mùa hè còn chưa tới thì mười phần sẽ bị hàn khí trong phòng hội nghị làm cho cảm mạo đó. . .

Vì vậy, trong khoảng thời gian này, hết thầy sản nghiệp của Cảnh thị hay mấy khoản thu nhập gần đây đều không hề tụt giảm. Có thể hiểu được, lãnh đạo tối cao mà tỏa ra hàn khí thì sẽ dọa người như thế nào. Các cấp dưới nhất trí suy đoán, chẳng lẽ là mâu thuẫn với BOSS phu nhân?

Ngày đó, bởi vì vở kịch sắp đến đoạn cuối cùng, PIA xong cũng quá nửa giờ, Mộ Mục vừa định thoát ra lập tức bị Quân Lâm kéo vào một phòng YY.

“Mộ, tại sao lại trốn tôi?” Giọng nam trầm ấm hoa lệ ưu nhã truyền đến, nghe có vẻ như còn chứa một tia oan ức.

“Đâu có đâu.” Mộ Mục hoàn toàn không hề che giấu tiếng nói mềm mại.

“Vậy tại sao cậu lại không để ý tới tôi?” Người nào đó luôn luôn cường thế lại tiếp tục dùng giọng điệu đầy ủy khuất.

Không để Mộ Mục nghĩ kỹ câu trả lời, Quân Lâm liền tiếp tục lên án, “Cậu đều nói chuyện với người khác nhưng lại không để ý tới tôi!”

Vì trong khoảng thời gian này, Mộ Mục đang xoắn xuýt không biết phải đối mặt với nam chính như thế nào, chính vì thế, cậu hoàn toàn không nghĩ tới hành vi của mình lại khiến hấn phản ứng lớn đến vậy.

Vừa định nói “Xin lỗi” thì bên kia truyền đến một câu “Xin lỗi”, âm thanh thật quen thuộc mà mỗi ngày cậu đều nghe.

“Tại sao anh lại xin lỗi?” Mộ Mục nghi ngờ hỏi.

“Tôi không nên hỏi về thông tin ngoài đời thực của cậu.”

“Hả?”

“Không phải là vì cái này sao?” Quân Lâm lại lập tức bổ thêm một câu, “Như vậy cậu nói đi, tôi tuyệt đối sẽ thay đổi, sẽ không tái phạm lần nữa!”

“Tôi không muốn cậu không để ý tới tôi đâu.”

Mộ Mục nghe những lời nhận sai và đảm bảo ở đầu bên nọ, cậu lại có một loại ảo giác là người kia rất yêu mình. Nhưng mà. . . Làm sao có khả năng! Anh ta nên yêu nữ chính là được rồi, dù giọng nói của cậu có chút mềm mại cũng không đến nỗi đến bị người coi là nữ đi!

“Anh không làm gì sai hết.” Ngữ khí lạnh nhạt đánh gãy mấy lời nhận sai của người nào đó.

“Vậy thì tại sao?” Hoàn toàn mất hết khí chất cao quý lãnh diễm của BOSS và đại thần, Cảnh Dục Tước liền truy hỏi.

“Vì anh chán ghét tôi cho nên tôi cũng không xuất hiện để làm phiền anh nữa.” Ngữ khí vẫn lạnh nhạt như trước phối hợp với tiếng nói thanh lệ, mềm mại.

“Đâu có?” Cảm giác mình bị oan uổng, trung khuyến cười ngựa chứng tỏ quyết tâm, “Tôi tuyệt đối chưa từng nói vậy! Tôi thấy ai phiền chứ tuyệt đối không thấy cậu phiền!”

Cảm giác bầu không khí của cuộc đối thoại có chút quỷ dị, Mộ Mục giải thích nghi vấn của mình “Không phải anh nói tôi là công tử bột sao?”

“Nào có?” Chờ một chút, đột nhiên ý thức được cái gì đó, âm thanh bỗng nhiên cất cao, “Cậu là tên học trưởng họ Mộ kia của Tuyệt Vũ ư?!”

Quả nhiên quan hệ đủ sâu sắc, nhìn cái cách xưng hô thân mật kia kìa. Cảm giác nhiệm vụ của mình thật gian nan, Mộ Mục “Ừ” một tiếng.

Hơn nửa ngày, người nọ không lên tiếng.

“Quân Lâm?”

“Tôi sai rồi.” Lại biến thành bộ dáng mang theo âm thanh đáng thương, “Tôi không biết đó là cậu mà. . .”

“Thôi được rồi, đừng giả bộ, giả bộ đáng thương không thích hợp với anh.”

“Cảm giác rất không tốt sao?” Cảnh Dực Tước nghe lời mà khôi phục lại giọng nói ban đầu. Trong lòng lại không ngừng hối hận, quả nhiên, một tháng này là đáng đời hắn. . .

“Tôi không biết đó là cậu. Nếu không, tôi tuyệt đối sẽ không tin lời mấy đồn kia!”

“Ừm.” Mộ Mục đáp một tiếng, “Còn chuyện gì khác sao?”

“Không còn. . .”

“Vậy tôi off trước. Ngày mai tán gẫu tiếp.”

“Tạm biệt ~” nghe được câu “Ngày mai tán gẫu tiếp”, người nào đó lại nhộn nhạo.

Ngày hôm nay không chỉ giải quyết hiểu lầm mà còn biết được trường học của người yêu. Sau đó, Cảnh Dực Tước cả người tràn đầy sung sướng, trong văn phòng tràn ngập không khí thoải mái đến nỗi làm thư ký tiểu thư vừa vào phòng để đưa văn kiện hoài nghi mắt mình xảy ra vấn đề. . .

Sau khi Cảnh Dực Tước ký xong văn kiện, lại lên mạng nhìn qua CP của mình và Mộ Mục, đó là một thói quen được hình thành từ lúc trước. Lại phát hiện một bài viết được đánh dấu trang.

“Giải đấu CP đẹp nhất sắp bắt đầu, hoan nghênh báo danh ~”

Theo quan điểm của các fan CP, để chọn ra một cặp có chất lượng tốt nhất trong giới vồng phối, họ liền tổ chức một giải đấu về CP đẹp nhất.

Chấm điểm theo tiêu chuẩn về độ khớp âm thanh CP, độ phối hợp và thấu hiểu, độ ám muội của công và thụ. Bây giờ chính thức báo danh.

Đấu vòng loại: Một tiểu kịch ngắn.

Đấu bán kết: Lên YY, các tổ tiến hành hình thức hỏi đáp.

Chung kết: Hình thức đang quyết định.

Thưởng phong phú, đảm bảo không mất gì

Cảnh Dực Tước nhìn thấy cái này, mắt sáng lên. Cuộc thi đấu này tuyệt đối là một nơi tốt để tăng tiến tình cảm phu phu! (?!)

Chú thích:

(1) Tam quan hài lòng:

Gồm có ba cửa: Cửa Không, Cửa Vô Tướng, Cửa Vô Nguyện.

=> Ở đây ý là thụ đang rất hài lòng với cuộc sống của mình.

(2) Nguyên đoạn ” Bạn sẽ đi bắt gà...đến...phải không?” => Tác giả đang ẩn dụ, ám chỉ những người chỉ biết đứng ở ngoài mà thường thức nỗi khổ cực của người ta mà không giúp đỡ. Đăng bởi: admin

21. Chương 21: Vị Nam Chính Đây Có Phải Là Quá Nghe Lời Không?

CHƯƠNG 21: VỊ NAM CHÍNH NÀY CÓ PHẢI LÀ QUÁ NGHE LỜI KHÔNG?

Bởi vì lý do gì đó của một số người trong đoàn kịch, bây giờ PIA âm thanh và vân vân chỉ cần đối diễn, hai bên hẹn thời gian thật chuẩn xác là có thể PIA, không cần giới hạn vào buổi tối nữa.

Sáng sớm hôm nay, Mộ Mục muốn PIA diễn. Nguyên nhân là vì cậu phải cùng với cha Mộ và Trác Tịch – người theo đuổi ông, đi cắt băng khánh thành cho một cái resort suối nước nóng, sau đó du ngoạn để thư giãn một chút, tiện thể xúc tiến tình cảm luôn.

Mà Cảnh đại BOSS đã dần dần đi trên con đường trung khuỷu, dĩ nhiên đối với việc này không có chút dị nghị nào, thậm chí còn từ chối thời gian thảo luận ngắn vào sáng sớm để PIA diễn với cục cưng của mình (?).

Dĩ nhiên, trong mắt Cảnh thiếu, việc đẩy thời gian thảo luận xuống là hoàn toàn đáng giá. Không chỉ giải trừ hiểu lầm mà còn khiến Mộ Mục để ý tới hắn thêm lần nữa, ngoài ra còn biết được trường học của cậu ấy!

Mộ Mục thoát khỏi YY và QQ, sau khi tắt máy vi tính liền xuống lầu, đến phòng khách chờ cha Mộ và chú Trác.

Không bao lâu sau, cậu chỉ thấy Trác Tịch vẫn mang một bản mặt than như trước mà xuống, chỉ là bên người còn quấn theo một loại khí tức gì đó, việc này là sao đây ? !

Tuy rằng Mộ Mục luôn hồ hững, thế nhưng khi thấy cảnh tượng này thì vẫn cảm thấy rất quỷ dị.

Tuy khí chất của cha Mộ vẫn nho nhã như vậy, chỉ là thời điểm xuống lầu, đôi môi hơi sưng so với lúc bình thường. Mộ Mục bình tĩnh, cũng không còn cảm thấy kỳ quái nữa. Đặc biệt là cha Mộ đang trấn định, nhưng tầm mắt vẫn có ý thức tránh né tên mặt than nào đó, càng hiện rõ hàm xúc không đánh mà khai.

Ba người đã chuẩn bị xong, cuối cùng cũng xuất phát. Từ gara, Trác Tịch lấy một chiếc xe BMW ra, đem đồ dùng đã chuẩn bị cất vào cốp xe.

Còn cha Mộ xoắn xuýt biệt nữ không ngoài ý muốn mà ngồi ghế sau cùng với Mộ Mục.

Trong xe, âm nhạc chậm rãi vang lên, tuy suốt một đường ba người họ đều không nói gì nhưng bầu không khí dường như rất ấm áp.

Tại sao lại có một loại ảo giác ba mẹ mang theo đứa nhỏ đi chơi vậy nè.

Mộ Mục cảm thấy nhất định là do gần đây mình không ngủ ngon! Cậu mới không phải là đứa nhỏ đâu! . °°(>__

Tuy hai người kia có thể thành đôi, nhưng mà nếu thật sự thành đôi thì bản thân mình phải gọi chú Trác là gì đây, không lẽ là mẹ sao? ! Mộ Mục càng nghĩ càng quá đáng nên lập tức hoàn hồn .

Cũng không tiếp tục nào bỏ mà lấy điện thoại di động ra, đăng nhập vào QQ.

Trên internet, một cuộc thảo luận nóng hổi đang xảy ra tại một bài viết đầu trang.

“Cuộc thi CP đẹp nhất, hoan nghênh báo danh ~”

Theo quan điểm của các đảng CP, để chọn ra một cặp có chất lượng tốt nhất trong giới võng phối, họ liền đề nghị tổ chức một giải đấu về CP đẹp nhất.

Chấm điểm theo tiêu chuẩn về độ khớp âm thanh CP, độ phối hợp và thấu hiểu, độ ám muội của công và thụ. Bây giờ chính thức báo danh.

Đấu vòng loại: Một tiểu kịch ngắn.

Đấu bán kết: Lên YY, các tổ tiến hành hình thức hỏi đáp.

Chung kết: Hình thức đang quyết định.

Thưởng phong phú, đảm bảo không mất gì

1L: Tôi đang nhìn thấy cái gì ! Tôi không có hoa mắt đi! ! ! Lại có một cuộc thi đấu hữu ái như thế sao! ! ! CP của tôi a a! !

2L: Tôi nói! ! Một đám sama cùng nhìn nhau mà không nói gì tuyệt đối là đẹp nhất! ! !

3L: Lầu trên cùng xin số ID! ! !

4L: Nói vậy, rõ ràng Lưu Ly mới là tuyệt phối! ! ! Âm thanh ôn nhuận công tử của Phong Quá Lưu Niên sama và Tô Ly Thế sama mới là manh kiện khí thụ nhất! !

Manh đến khóc luôn! ! !

5L: Kỳ thực phải là Quân Mộ mới đúng. . . .

6L: Chân tướng ở lầu trên *:.. o( )o . . . :*

7L: Đúng vậy, nữ vương thụ và trung khuyến công! ! ! Tài liệu giảng dạy về CP ở trong nhóm đếm đêm không xuể đó!

... ..

457L: Ta cũng là fan của CP Quân Mộ. Nhưng ta luôn cảm thấy chỉ có mình Quân Lâm đại đại là không ngừng bày tỏ tình cảm thôi phải không? !

458L: Ta tin Mộ Mục sama chỉ là đang thẹn thùng! (^o^)/

459L: Ta cũng vậy!

460L: Nhưng Quân Lâm sama và Mộ Mục sama có đến đây tham gia không thể... >_ 461L: Cùng thực hiện kế tàn nhẫn. . .

... ..

778L: Cảm ơn mọi người đã yêu quý. —— Quân Lâm

779L: Chân thân? Hay là giả ? ? !

780L: Xin hỏi sama, Quân Mộ có tham gia cuộc thi này không

~~781L: Cùng hỏi ~~. °°(>_

782L: Cái này để nghe ý kiến của Mộ Mục. —— Quân Lâm

783L: Đây là chân thân, giám định xong xuôi. V(^_^)V

784L: Đây là chân thân, giám định xong xuôi +1@ ( )@

785L: Đây là chân thân, giám định xong xuôi +2 (quả nhiên là trung khuyến nuôi trong nhà! ! !)

786L: Đây là chân thân, giám định xong xuôi +3 (Mộ Mục sama, trung khuyến của ngài đang đi lạc trên internet, mau mau tới đón về nhà

~~... ..

nL: Đây là chân thân, giám định xong xuôi. +10086 (sao lại nghe lời như thế, manh khóc ( )

Cảnh Dực Tước nhìn những bình luận trên bài viết kia, tâm tình thật tốt. Vừa định chạy đến nhóm CP của mình, thấy QQ của người nọ lấp lóe, vội vàng mở ra rồi trả lời.

Mộ: Có ở đó không?

Quân Lâm: Có đây!

Mộ: Anh muốn biết cuộc sống trong hiện thực của tôi?

Quân Lâm: Đúng vậy!

Mộ: Vậy anh có thể dừng điều tra tôi được không?

Quân Lâm: Yên tâm, cậu không cho phép tuyệt đối sẽ không làm!

Mộ: ^ _ ^

Cảnh Dục Tước nhìn thấy khuôn mặt tươi cười kia, cả người đều sắp hưng phấn bay lên . Đây là lần đầu tiên cậu ấy gửi tới cho mình một cái biểu tình! ! ! Lại còn là mỉm cười! ! !

Mà Mộ Mục lại cảm thấy kỳ quái, vì sao nam chính lại đáp ứng một cách sảng khoái như vậy. Với lại một khi mà hắn đã quyết định rồi thì không một ai có thể thay đổi. Vì thế nên cậu cũng đã chuẩn bị tốt một đồng lời khuyên bảo.

Quân Lâm: Mộ, trên internet hiện nay có một cuộc thi, muốn CV tham gia chung, cậu đi đi ~((x))

Mộ: Phải làm gì?

Quân Lâm: Chính là phối một bản kịch rồi lên YY trả lời một số vấn đề

~~Mộ: Ừ.

Quân Lâm: Đi thôi

Mộ: Ừ.

Quân Lâm: Cậu đáp ứng rồi? !

Mộ: Ừm.

Cảnh Dục Tước nhìn thấy Mộ Mục đáp ứng tham gia thi đấu , lập tức đi báo danh ngay.

Mà khi nhìn thấy hắn báo danh, Quân Mộ đăng lại bắt đầu làm ầm ĩ trong nhóm CP. Đăng bởi: admin

22. Chương 22: What ? Boss Giá Lâm!

CHƯƠNG 22: WHAT ? BOSS GIÁ LÂM!

Do resort này vẫn chưa khai trương nên không có nhiều người, vì thế khá yên tĩnh.

Hiện tại Tửu Điểm chỉ cho phép các nhà phát triển hay các doanh nhân nổi tiếng được mời đến để cắt băng khánh thành vào trong ngày cuối tuần.

Gian phòng được sắp xếp khá tốt, gồm có ba bảy loại vì đa phần người ở đây đều có quyền lực và địa vị.

Tuy rằng, Mộ gia cũng được coi là một thành viên của xã hội thượng lưu, thế nhưng vừa nhắc đến cha của Mộ Thần đồng thời là ông nội của Mộ Mục, thật sự là một tên công tử bột. Sau khi quản lý gia nghiệp thất bại liền buông tay qua đời, để lại một đồng hỗn loạn cho Mộ Thần.

Cuối cùng, vì cục cung tận tụy nên Mộ Thần đã đưa công ty đi vào quỹ đạo ổn định thêm một lần nữa, chẳng những không hề xuống dốc mà còn có chút danh tiếng trong giới kinh doanh.

Vì thế cho nên Mộ Mục và cha Mộ được sắp xếp vào phòng VIP, cả Trác Tịch cũng vậy.

Dù sao sản nghiệp của Trác gia đa phần đều ở nước ngoài, nhưng cũng không thể khinh thường mấy cái công ty đa quốc gia kia, ví dụ như công ty giải trí X&C danh tiếng hiển hách. Hơn nữa Trác gia hoàn toàn là do Trác Tịch làm chủ, tuyệt đối không có mấy thứ quan hệ ngổn ngang.

Mà gần đây, khi biết Trác Tịch về nước để xem tình hình phát triển nội địa, đương nhiên mấy tên hồ lý kia sẽ không bỏ qua cơ hội để xây dựng quan hệ.

Mộ Mục và cha Mộ đã đến đây từ sớm. Tất nhiên cắt băng khánh thành hay gì đó là việc của hai ngày sau, vì thế lần du ngoạn này cũng có thể coi như là nghỉ phép.

Quan hệ của cậu và cha đã không còn lạnh lẽo như lúc trước, thậm chí so với các cặp cha con khác càng thêm thân mật.

Mộ Thần cũng không có làm ra mấy hành động kỳ lạ như trước kia, cứ nhất định khẩn cấp lôi kéo con trai bồi dưỡng tình cảm.

Mộ Mục mừng rỡ tạm thời chạy trốn khỏi vòng tay của người cha nhiệt tình quá mức kia, đem ông giao cho cái con sói đuôi lớn nọ, chỉ hi vọng tên mặt than nào đó sẽ không gấp gáp mà đem cha cậu ăn sạch sẽ đến mức một mẫu xương cũng không chừa.

Sau khi Mộ Mục sắp xếp lại hành lý, lập tức cậu phóng thẳng lên giường mà ngủ. Hết cách rồi, ai bảo hôm nay cậu phải thức dậy thật sớm để PIA diễn chứ.

Người chỉ thích thú với việc ăn và ngủ như Mộ Mục lập tức cự tuyệt đề nghị đi dạo của cha Mộ. Được rồi, hiện tại phổi âm cũng đã được thêm vào danh sách những việc mà cậu yêu thích.

Thời điểm cậu tỉnh lại từ trong giấc ngủ, sắc trời đã tối. Sau khi Mộ Mục gọi người đưa đồ ăn đến phòng thì nhanh chóng tiến vào buồng tắm. Đợi đến khi cậu mang theo tinh thần sảng khoái mà bước ra, thức ăn cũng vừa vận được đưa tới.

Mộ Mục vừa nhàn nhả vừa chậm rãi mà ăn hết bữa tối, dù sao cũng rảnh rỗi liền mang máy tính ra, đăng nhập vào biểu tượng chim cánh cụt. Nhớ đến mấy ngày gần đây, nam chính đại nhân luôn làm ra nhiều hành động kỳ quái với cậu, chính vì vậy cậu liền quyết định tiếp xúc nhiều hơn với anh ta, hy vọng có thể tìm ra nguyên nhân.

Cảnh trung khuyến hoàn toàn không biết mục tiêu “Lâu ngày sinh tình” của hắn đã uyển chuyển biến thành hành động “Khác thường” trong mắt người yêu.

Vừa phát hiện Mộ Mục online, hắn liền nhanh chóng chào hỏi

Hiện tượng này vừa mới bắt đầu thì cảm thấy kỳ quái, nhưng giờ đây Mộ Mục đã tập mãi thành quen. Chỉ là ở trong lòng cảm khái, lẽ nào đại BOSS đều rảnh rỗi như vậy sao? !

Quân Lâm: Mộ, chào buổi tối ^__^

Mộ: Chào buổi tối, ăn cơm chưa?

Quân Lâm: Ăn rồi, Mộ quan tâm tới tôi, thật vui vẻ

~~Mộ: ...

Quân Lâm: Không phải cậu nói đêm nay không lên sao?

Mộ: Ờ, tôi cứ nghĩ là có hoạt động gì đó mà bây giờ lại chỉ có một mình tôi trong Tửu Điểm, thật chán.

Quân Lâm: Tửu Điểm?

Mộ: Ừ, cùng cha tham gia cắt băng khánh thành. Nhưng phải hai ngày sau mới khai trương.

Quân Lâm: Ừ, cha cậu tham gia tiệc rượu rồi à?

Mộ: Không phải, ông ấy cùng đi tới suối nước nóng với bạn mình.

Trải qua nhiều ngày như vậy, được tên trung khuyến nào đó tấn công một cách ôn nhu, Mộ Mục lại không hề có chút phòng bị nào, cứ như vậy mà bất tri bất giác bán đứng bản thân.

Mà Cảnh Dực Tước nhìn con thỏ trắng ngoan ngoãn tự khai ra hành động của mình, trong lòng đã hồi hộp. Tuy rằng đã đáp ứng không được điều tra, thế nhưng cậu ấy lại tự nói ra như thế, không thể trách hắn được.

Cảnh Dực Tước một bên tiếp tục tán gẫu với Mộ Mục trên QQ, nói chút sự tình bên mình, thỉnh thoảng lại cung cấp thêm một chút tin đồn thú vị, chọc cho cậu ấy vui. Một bên khác, lập tức gọi cho thư ký của mình, bảo nàng đi thăm dò... đến suối nước nóng ở Tửu Điểm, khu resort gì đó sắp khai trương.

“BOSS, gần đây suối nước nóng của Hà thị sắp khai trương, bọn họ cũng từng mời ngài tới cắt băng khánh thành, nhưng vì ngài nói gần đây không muốn tham gia vào mấy việc như thế, cho nên tôi đã cự tuyệt.”

“Ừm, nói với bọn họ, ngày mai tôi sẽ tới.”

“Dạ!” Thư ký tiểu thư biết rõ tính cách của BOSS mình cho nên không có đi hỏi loại vấn đề “Tại sao” nhàm chán kia.

Mà Mộ Mục – người vẫn đang trò chuyện với Quân Lâm thì hoàn toàn không biết ngày mai mình sẽ gặp phải một “Kinh hi” lớn.

Cuối cùng nhìn thấy đối phương nói “Tạm biệt”, Cảnh Dực Tước mới lưu luyến không rời chúc cậu ngủ ngon, đi sủng hạnh những văn kiện bị lạnh nhạt đã được mang về nhà từ lâu. Sau đó cả đêm mơ đẹp.

Mà chủ nhân của cái resort suối nước nóng nọ không sao hạnh phúc được. Toàn bộ công nhân viên của họ đều đang bận bịu, không chỉ muốn đem lại sự hoàn mỹ mà họ phải tuyệt đối không được quấy rầy đến những vị khách mời kia, sao lại đau khổ vậy trời.

Nhưng giám đốc của Tử Điểm vẫn cảm thấy rất may mắn, tuy rằng ngay từ đầu, vị kia đã từ chối đến lễ cắt băng khánh thành nhưng mình vẫn sắp xếp trước một căn phòng thượng hạng, để phòng cho bất cứ tình huống nào.

Lần này đúng là chó ngáp phải ruồi, khiến cho mấy tên tai to mặt lớn kia yên tĩnh, đồng thời cũng làm cho vị trí của hắn được an ổn. Không khỏi có chút cảm kích nhân vật lớn kia.

Mà hai cái người đã gây ra tất cả những việc này, một tên vô tâm vô phế thì đang ngủ, một tên khác không thèm để ý đến ai lập tức đưa ra quyết định của mình. Quả nhiên là một đôi trời sinh! Đăng bởi: admin

23. Chương 23: Người Đoán Xem, Người Đoán Xem~

CHƯƠNG 23: NGƯỜI ĐOÁN XEM, NGƯỜI ĐOÁN XEM

~Sáng sớm, không khí luôn yên tĩnh ở suối nước nóng lại có chút ồn ào.

Những vị khách tới sớm đã có chút miễn cảm lập tức phát hiện ra một cảnh tượng hoang mang, nhân viên resort đã bận rộn từ tối hôm qua, giống như họ đang chuẩn bị nghênh đón một nhân vật quan trọng nào đó. Mà sự chuẩn bị của Tử Điểm là rõ ràng nhất.

Hiện tại, Tử Điểm đã bày ra lại tư thế hoan nghênh, làm cho mọi người suy đoán. Không biết, rốt cuộc là vị nhân vật lớn nào lại có thể khiến cho tập đoàn Hà thị coi trọng như vậy.

Vì hôm qua ngủ nhiều nên Mộ Mục đã sớm tỉnh lại. Lười biếng nằm ở trên giường một lúc, sau đó cậu mới rời giường rửa mặt. Sau khi đã chuẩn bị xong tất cả, Mộ Mục gõ cửa phòng bên cạnh, gọi cha lên lầu ba để ăn điểm tâm. Chỉ là. . .

“Chú Trác? !” Mộ Mục thấy người mở cửa, cả kinh quên đề thấp thanh tuyến.

Trác Tịch nghe âm thanh của Mộ Mục liền ngẩn ra, sau đó mới phục hồi tinh thần, nghiêng người sang nhường đường, cũng giải thích nguyên nhân mình xuất hiện ở đây, “Do hôm qua cha cháu uống nhiều.”

Mộ Mục vừa đi vào, vừa phun tào: Cha uống nhiều cũng đâu phải chú uống nhiều, mang về phòng là tốt rồi mà, ở lại nơi này không phải là có tâm tư thì là gì. Lại còn mượn cớ qua loa như thế? ! (_)

Bước vào, cậu lại phát hiện phụ thân đại nhân đang cau mày, ần ần huyết thái dương từ phòng ngủ đi ra.

Nhìn thấy Mộ Mục, lại nhìn Trác Tịch đang mặc áo ngủ đứng ở phía sau, mặt “Phùng” một cái đỏ lên.

“Mục Mục, con tới rồi. . . Cha. . . Ngày hôm qua uống say. . . Chú Trác của con đưa cha. . . Đưa cha về. . .”

Nghe phụ thân đại nhân của mình ập a ập úng giải thích. Mộ Mục phát hiện mình trách oan chú Trác rồi, cái kẻ vụng về này không thể là do y nghĩ ra được. Còn nữa, cha ơi, ngài không biết giải thích như vậy là để che giấu sao ?

Cuối cùng sau một phen dằn vặt, ba người mặc quần áo chỉnh tề mà dùng thang máy đi xuống lầu.

Sau khi ăn điểm tâm xong, Trác Tịch vì muốn giúp Mộ Mục thoát khỏi tình cảnh lúng túng vào buổi sáng, y liền đưa họ đến xem một nông trại gần resort, câu cá một chút rồi vui vẻ hái trái cây mang về.

Vì thái độ của Mộ Mục luôn thờ ơ cho nên liền gặt đầu. Mà Mộ Mục nhi khổng đương nhiên cũng sẽ không có ý kiến. Cuối cùng, hành trình nguyên một ngày cứ như vậy mà được quyết định.

Ba người lái xe rời khỏi resort không lâu thì một chiếc Bugatti(1) liền lái vào đây.

Lúc xe dừng trước Tửu Điểm, quản lý và giám đốc của đã đợi sẵn ở đó từ lâu nhanh chóng tiến lên, một người giúp mở cửa xe, một người ngồi vào ghế lái rồi tự mình chạy đến bãi đậu xe.

Khách của bọn họ vừa nhìn thấy người quản lý đón một người đàn ông tuấn mỹ, cẩn trọng, trẻ tuổi bước vào, đều hơi kinh ngạc.

Cứ tưởng nhân vật khiến cả resort đổi dời quan trọng như thế nhất định là chủ của một gia tộc lớn hùng hậu, mà để trở thành một người đứng đầu trong gia tộc thì nhất định phải trải qua nhiều năm, chần chẫn sẽ không trẻ tuổi.

“Chẳng lẽ là. . .” Trong đại sảnh của Tửu Điểm, tên đàn ông trung niên có diện mạo khôn khéo suy đoán nói.

“Là cái gì?”

“Đúng vậy, lẽ nào ông biết cái gì?”

Nghe thấy đám bằng hữu thúc giục, hắn cũng không giấu giếm diêm diêm, “Hắn là mấy người biết đến tập đoàn Cảnh thị chứ?”

“Biết, lẽ nào hắn chính là cái tên Cảnh thiếu kia? Nhưng sản nghiệp của tập đoàn đó cũng không quá rộng lớn, sao lại được nghênh đón long trọng như vậy?” Một người bạn nghi hoặc.

“Tôi cũng chỉ biết một ít, kỳ thực Cảnh thị có quan hệ với một gia tộc lớn, mà cái gia tộc nọ cũng mang họ Cảnh đó.” Người đàn ông không hề kiêng dè chút nào mà nói với một đám bạn bè, chứng tỏ ta đây lấy được rất nhiều tin tức.

“Không phải Cảnh thiếu này chính là người thừa kế cái gia tộc kia chứ?” Một người khác đùa giỡn mà trêu ghẹo.

“Khó nói lắm. . .”

Một bên khác, Cảnh Dực Tước được người quản lý dẫn đường đến một phòng VIP thượng hạng duy nhất còn sót lại của Tửu Điểm.

Mở cửa ra, so với những căn phòng khác của Tửu Điểm, bố cục lẫn cách thiết kế trang trí đã nói lên tất cả: ở đây chính là độc nhất vô nhị.

Người quản lý đem thẻ mở cửa phòng và một cái thẻ màu đen, bề mặt còn đính thêm kim cương đưa cho Cảnh Dực Tước.

“Cảnh thiếu, đây là chủ tịch nói tôi đưa cho ngài, tấm thẻ này ở bất cứ sản nghiệp nào thuộc tập về đoàn Hà thị đều có thể sử dụng.”

“Ừm.”

“Xin hỏi, ngài còn muốn dặn dò gì thêm nữa không?” Quản lý cung kính hỏi.

“Giúp tôi mua thêm mấy bộ quần áo.”

“Vâng, lát nữa tôi sẽ đưa quần áo lên.”

Cảnh Dực Tước suy tư một chút, lại hỏi “Trong số những người người đến cất bằng khánh thành có ai là họ Mộ không?”

“Mộc(2)?” Tổng quản suy nghĩ một chút, rồi trả lời “Có. Mộc tổng còn mang theo con trai của ông ấy đi cùng.”

“Như vậy tối hôm nay tổ chức một buổi tiệc rượu, giới thiệu bọn họ cho tôi.”

“Dạ được.”

Sau khi quản lý rời đi, Cảnh Dực Tước cầm điện thoại di động lên, gọi một cú.

“A lô? Ông Hà, con là Tiểu Tước. Dạ, ngài an bài thật tốt.

....

Ông nội con còn nói, chờ ngài đến để đô nhất định sẽ cùng ngài giết một ván cờ. . .”

Cảnh Dực Tước đang lập kế hoạch làm sao để có thể gặp được Mộ Mục vào tối nay, mà nhân vật vô tâm vô phế kia đã chơi vui đến mức không còn biết trời đất là đâu.

Cá của Mộ Mục tiếp tục mắc câu, cậu thuận tiện thưởng thức biểu tình của người cha nào đó vì không câu được cá mà buồn bực cùng với một tên sói đuôi to đang chăm chú quan sát hành vi của cha mình. Sao lại nhàn nhả như thế!

Bất tri bất giác đã đến giờ tổ chức tiệc tối. Trên tầng cao nhất của Tửu Điểm, Cảnh Dực Tước từ buồng tắm đi ra, tùy ý dùng khăn tắm lau khô thân thể, lấy quần áo vừa mới được đưa tới mà tròng lên vóc người kiêu mỹ của mình. Mặc quần áo là quý tộc, cởi quần áo là dã thú, lộ ra tám khối cơ bụng và vân vân.

Mặc dù chỉ tổ chức tiệc rượu tạm thời, nhưng như vậy thì không thể không nói tới hiệu suất của resort rất cao, hoàn toàn không thua những tiệc tối chính thức kia.

Tuy rằng rất nhiều người khi nhận được lời mời tối bữa tiệc mà có chút bất ngờ, nhưng họ vẫn không thể bỏ qua cơ hội tốt để kết giao.

Chính lúc mọi người đang ăn uống, Cảnh Dực Tước bước xuống, bên cạnh có quản lý đi theo.

Một số người không được thấy tình huống vào buổi sáng đều đang kỳ quái tự hỏi người trẻ tuổi kia là ai, cư nhiên khiến người quản lý của resort cung kính đối đãi như thế .

Ngoại trừ một số người không nóng vội mà tới làm quen để bầu vịu quan hệ, những người khác đều tiến lên chào hỏi. Một số ít đã nóng ruột nên vây quanh bên cạnh hai người .

Cảnh Dực Tước một mặt hồ hững nghe quản lý giới thiệu từng người, nhưng ngay cả một cái biểu tình đều lười ném cho.

Quản lý nhìn thấy người đàn ông trung niên đang đi về phía bọn họ, nhẹ nhàng vỗ vỗ Cảnh Dực Tước, “Cảnh thiếu, kia chính là Mộc tổng.”

Cảnh Dực Tước nghe được chữ “Mộ”, tầm mắt của vội vàng nhìn sang. Người đàn ông nọ đã đến. Vóc người của hắn có xu hướng phát tướng cùng với nụ cười trên mặt càng làm cho hắn giống như phật Di Lặc.

“Quản lý Cao, xin chào! Không biết vị bên cạnh ông là?” Trên mặt vị Mộc tổng luôn mang theo nụ cười mang tính tượng trưng lập tức hỏi thăm.

“Đây là Cảnh thiếu.”

“Cảnh thiếu sao.” Ánh mắt ngoan độc của Mộc tổng nhìn ra khí chất trên người của Cảnh Dực Tước tuyệt đối không giống mình, cho nên càng thêm khách khí chào hỏi, thuận tiện lấy ra danh thiếp đưa tới.”Chào ngài, chào ngài! Tôi là ông chủ của tập đoàn Ngạo thị, Mộc Việt.”

Cảnh Dực Tước nhận lấy, khiến những người chung quanh kinh ngạc quan sát Mộc Việt. Phải biết vừa rồi Cảnh đại BOSS đến một tấm danh thiếp cũng không thêm tiếp.

Cảnh Dực Tước nhìn danh thiếp, Mộc Việt. Thì ra Mộ Mục không họ Mộ, mà là Mộc sao. Như vậy lần trước Lăng Tuyết Vũ gọi là “Mộc học trưởng” .

Mộc tổng vẫn đứng trước mặt mà nói không ngừng, Cảnh Dực Tước bận tâm kia là cha vợ của mình, cho nên người luôn chán ghét đông dài như hắn vẫn nhẫn nại.

May mà quản lý Cao nghe lời đoán ý lập tức đem đề tài dời đi.

“Nghe nói con trai ngài cũng tới, sao vẫn chưa thấy đâu?”

“Nó đó hả, đang lười biếng tại một góc an tĩnh nào đó rồi. Còn nói là áp lực của đại học S quá lớn, thật vất vả nên muốn nghỉ ngơi một chút. . .”

Cảnh Dực Tước nghe thấy con trai Mộc tổng là sinh viên đại học S, càng thêm khẳng định phán đoán mình. Lúc Mộc Việt vẫn còn ồn ào, đột nhiên lại nói một câu con trai của tôi đến. Cảnh Dực Tước nghe được, thu hồi tâm tư đang bay bổng, nhìn về phía bên trái.

Một mỹ nam đáng yêu mặc một bộ tây trang màu trắng đang đi tới đây, dường như giống như một tiểu vương tử trong lời nói.

Cảnh Dực Tước nhìn, trong mắt phảng phất chỉ còn lại có “Mộ Mộc” kia .

Chú thích:

(1) Xe Bugatti: Xin hãy search GG

(2) “Mộ” và “Mộc” đều có cách phát âm giống nhau là “mù”. Đăng bởi: admin

24. Chương 24: Muốn Nhìn Thấy Cậu Thật Không Dễ Dàng!

CHƯƠNG 24: MUỐN NHÌN THẤY CẬU THẬT KHÔNG DỄ DÀNG!

Cảnh Dực Tước nhìn thấy “Mộ Mộc” đi về phía mình, trong lòng đã sớm ngứa, giống như là có một con mèo đang dùng móng vuốt không ngừng gãi gãi, may mà hắn có công lực che giấu tâm tình bên ngoài nên mới khắc chế được bản thân.

Dù vậy, quản lý Cao đứng bên cạnh hắn và những người đang vây quanh đều cảm thấy rõ ràng, thái độ của Cảnh thiếu đối với Mộc công tử thật đặc biệt.

Mà Mộc Việt thấy Cảnh Dực Tước luôn lạnh lùng với người khác, đột nhiên thấy ánh mắt của anh ta lại có chút nhu hòa thì hơi nghi hoặc một chút, lẽ nào đứa con nhà mình biết tên Cảnh thiếu thân bí này?

“Cảnh thiếu, đây là con trai của tôi, Mộc Hoa.” Cuối cùng vương tử đáng yêu kia cũng đứng trước mặt, Mộc Việt lập tức giới thiệu con trai của mình cho Cảnh Dực Tước.

“Xin chào, tôi là Cảnh Dực Tước.” Cảnh Dực Tước không kịp chờ người nọ đưa tay ra, hắn liền dùng công âm “Quý khí bá đạo” được ca tụng trên mạng để tự giới thiệu mình, trong lòng tiểu nhân còn không ngừng kêu, Mộ Mộc sẽ nhận ra ta có phải không!

Chỉ thấy mỹ nam đáng yêu nọ đưa tay ra, nắm chặt, “Xin chào, tôi là Mộc Hoa.” Âm thanh sáng ngời êm tai, còn nở nụ cười hiện lên hai cái lúm đồng tiền, tăng thêm khí chất khả ái.

Đáng tiếc, bây giờ Cảnh Dực Tước không có tâm tình để thưởng thức cái phần đáng yêu này.

Một khắc khi nghe thấy thanh âm kia, tâm tình Cảnh thiếu của chúng ta trực tiếp down xuống đáy vực. Hắn đã xác định người đối diện không phải là Mộ Mộc của mình. Chẳng lẽ bản thân lại đoán sai?

Bởi lẽ Cảnh quá thất vọng mà lười che giấu tâm tình biến hóa của mình. Người chung quanh thấy rõ, sau khi công tử Mộc gia mở miệng, tâm tình của Cảnh thiếu liền không tốt.

Mộc Hoa dùng ánh mắt nghi ngờ của mình truyền đạt cho cha cậu, con có làm sai gì không?

Đáng tiếc Mộc Việt không thể cho cậu câu trả lời. Bởi vì hắn cũng đang nghi ngờ việc Cảnh thiếu đột nhiên thay đổi cảm xúc, vốn đang cho là đứa con nhà mình có quen biết với Cảnh Dực Tước thì mình cũng có thể thơm lây, kết quả. . . Nội dung của vở kịch chuyển biến quá nhanh đi, hoàn toàn không hợp lẽ thường được chứ?!

Về phần mấy người đang vây quanh và những người lúc nào cũng chú ý đến sự tình bên này thì chỉ thuộc thể loại “Thích nghe ngóng”.

Làm như họ không nhìn thấy mấy người đến gần Cảnh Dực Tước chỉ có mục đích duy nhất chính là bắt quàng làm họ vậy.

Dựa vào việc bản thân mình không bị cảm dỗ, những người khác cũng dẹp bỏ ý nghĩ không có khả năng thành công kia.

Vì Cảnh Dực Tước nhận sai nên từ đầu đã cho Mộc Việt một thái độ bất đồng với những người khác làm họ ước ao ghen tị, cuối cùng lại thay đổi thành như vậy, những người kia có thể không cười trên sự đau khổ của người khác sao.

Sau khi Cảnh Dực Tước ý thức được mình đã nhận lầm người, hẳn hoàn toàn mất hết hứng thú với buổi tiệc rượu mà mình đã dọn đồ chuẩn bị, nhưng Cảnh Dực Tước cũng biết mình không thể vừa mới lên sân khấu mà lại bước xuống liền.

Vì vậy, hạ xuống tâm tình, không thêm để ý tới những người khác, Cảnh thiếu nói với quản lý Cao một tiếng, sau đó liền có người phục vụ đem rượu tới, nhanh chóng trốn vào một góc.

Được rồi, tuy rằng hắn ngồi trong một góc, không có ai tới gần nhưng tuyệt đối không phải vì không thấy hắn, mà là do những người kia nghe lời đoán ý, biết rõ hắn không muốn bị người khác quấy rầy.

Nhưng mà tất nhiên cũng có ngoại lệ, ví dụ như mỹ nam đáng yêu vừa nãy kia – Mộc thiếu gia.

“Hồi nãy tôi làm sai điều gì sao?” Mộc Hoa cầm một ly rượu ngồi bên cạnh Cảnh Dực Tước, hỏi.

“Không có.”

“Vậy tại sao tâm tình vừa nãy của anh không tốt?” Âm thanh sáng ngời tiếp tục hỏi.

“Không liên quan tới cậu” Cảnh thiếu vẫn đơn giản mà trả lời.

Sau khi Mộc Hoa biết mình đã đụng vào cái đinh cũng không tiếp tục hỏi, lặng lẽ rời đi, tìm kiếm bạn bè của mình.

Bên tai yên tĩnh, Cảnh Dực Tước lay động chén rượu trong tay, thỉnh thoảng uống một chút, một bên lại tính toán nên ngồi bao lâu nữa rồi mới rời đi.

Mà lúc này, Mộ Mục và cha Mộ cùng Trác Tịch đã trở lại. Bởi vì đi ra ngoài quá sớm nên ba người hoàn toàn không biết đêm nay ở đại sảnh có tổ chức tiệc rượu, vì thế có chút kinh ngạc.

Tuy rằng trang phục của bọn họ cũng không đến nỗi tùy tiện lắm, thế nhưng một thân quần áo thể dục vẫn có chút không hợp với bầu không khí của bữa tiệc.

Huống chi, ba người đi chơi cả một ngày, câu cá, hái trái cây và vân vân, quần áo ít nhiều cũng có chút bẩn. Không thể nói là mất mặt được, nhưng mà hơi lúng túng.

Tuy vậy, cả ba người đã mệt mỏi, đều nghĩ đến việc lập tức về phòng mà nghỉ ngơi.

Thế nhưng, luôn có mấy người không biết điều như vậy. Ví dụ như cái vị đang đứng trước mặt bọn họ đây.

Người kia cản trở hướng vào thang máy của ba người, vừa mở miệng liền thấy hắn không có ý tốt, “Ai da, Mộ tổng đã về rồi, nhìn một thân bẩn thỉu như thế này, người khác không biết còn tưởng rằng công ty phần mềm Mộ thị phá sản, khiến cho người nào đó thân là chủ tịch đi lao động đó.”

Mộ Mục nhìn về phía người cản đường này, từ trên xuống dưới xa xỉ không cần phải nói, vóc người giống cha không hề thay đổi hay phát tướng, hơn nữa còn tỏa ra khí chất của công tử bột.

Tuy rằng đã quá bốn mươi nhưng lại là một người đàn ông trung niên có sự nghiệp thành công khiến bao cô gái rít gào.

Nhưng hiện tại, người này đang đối địch với cha của cậu.

“Không cần anh bận tâm.” Mộ Thần không có phản ứng với lời nói của hắn ta, chỉ lễ phép trả lời một câu.

“Sao vậy, lẽ nào bị ta nói trúng rồi? Vì thế nên lần này không dám phản bác.” Người kia vẫn không buông tha.

“Cố Phồn, nếu như năm đó không có chú Cố giúp đỡ, cậu rằng Thần sẽ dễ dàng bỏ qua như thế sao?” Cha Mộ không lên tiếng, Trác Tịch cũng không nhin được.

“Khi nào ta lại cần đến sự khoan dung của mấy người? !” Vì kích động, giọng nói của Cố Phồn có chút cao lên, “Mộ Thần! Nói rõ cho ta!”

Mộ Thần dừng bước, “Tịch, cậu và Mộc Mục đi lên trước đi. Tôi cũng có mấy lời cần nói rõ ràng với hần.”
“Không, tôi ở đây với cậu.” Trác trung khuyến nào đó không yên lòng.

Rõ ràng mình ở lại đây cũng không giúp được gì, Mộ Mục khéo léo gạt đầu một cái, “Được rồi. Vậy con đi lên trước, thưa cha.”

Bởi vì bên này gây rối nên đã hấp dẫn một số ánh mắt, ba người kia ra ngoài cửa đi tiếp tục nói chuyện.

Còn Mộ Mục kéo thân thể có chút mệt mỏi bước vào thang máy, nhấn xuống tầng trệt.

Lúc thang máy đang tự động đóng cửa, một người lách vào trong.

“Mộ Mục.”

Bởi vì thân thể uể oải làm cho đầu óc trì độn, Mộ Mục vỗ đầu một cái, sau khi nghe được tên của mình liền đáp một tiếng, “Ừm.”

Đột nhiên phát hiện giọng nói gọi mình quen thuộc như vậy, Mộc Mục đang nhắm mắt dưỡng thần đột nhiên mở ra, nhìn thấy vị nam chính đã từng gặp gỡ một lần đang đứng trước mặt mình. Làm cho Mộ Mục xuất hiện vẻ mặt kinh ngạc.

Cứ ngỡ Mộ Mục đang ngạc nhiên vì có một người xa lạ gọi tên cậu, Cảnh Dực Tước tự giới thiệu mình, “Tôi là Quân Lâm.” Trên mặt không chỉ mang theo nụ cười, hơn nữa cái loại ánh mắt tuy không quá ôn nhu kia làm cậu thật tê dại!

“Làm sao anh biết tôi là Mộ Mục?” Ý thức mình không nên biết “Cảnh Dực Tước”, Mộ Mục cũng không gọi thân phận của hần ra.

“Tôi đoán.”

“ ... ”

“Được rồi. Bởi vì hôm qua cậu nói là đi cắt băng khánh thành cho nên tôi mới nhờ thư ký đi thăm dò. Lúc này còn nghe được cuộc nói chuyện của ba người. Tôi không có đi điều tra hồ sơ cá nhân của cậu đâu nha.” Nhìn thấy biểu tình rõ ràng không tin của Mộ Mục, Cảnh Dực Tước ngoan ngoãn giải thích, câu cuối cùng còn dùng giọng điệu ủy khuất, “Vì cậu không chịu gặp mặt tôi, tôi không thể làm gì khác hơn là tự mình nỗ lực thôi. Đã vậy cậu còn không cho phép tôi điều tra, để nhìn thấy cậu, thật vất vả đó.”

Hiện tại Mộ Mục có chút đau đầu, ai có thể nói cho cậu biết, vì cái gì mà vị nam chính đại nhân lạnh lùng cao ngạo trong truyền thuyết cư nhiên lại giống như một con cún lớn luôn tìm cơ hội bán manh vậy? ! Cái ánh mắt cầu khen thưởng kia của nam chính nhất định là do ảo giác của cậu phải không? ! Oh, my god! Sao anh không đi quần quít Tuyết Vũ của mình đi, tới đây tìm tôi làm gì? ! Cha ơi, người mau trở về đi, con cần người! Đăng bởi: admin

25. Chương 25

CHƯƠNG 25:

Giữa hai người đàn ông mà Cảnh Dực Tước lại bán manh, đã vậy còn có biểu hiện quần người cộng thêm bộ dáng giả vờ đáng thương, Mộ Mục không thể làm gì khác hơn là mang theo Cảnh trung khuyến trở về phòng của mình.

“Anh ngồi đợi ở đây một chút, tôi đi thay quần áo.”

Sau khi mở cửa, Mộ Mục ném Cảnh Dực Tước vào phòng khách, còn mình thì đi về phòng ngủ tắm rửa rồi thay quần áo.

Hết cách rồi, tuy rằng mùa xuân không quá ẩm áp, thế nhưng đi chơi nguyên một ngày vì thế trên người vẫn tỏa ra một mùi hương có chút đáng sợ, hơn nữa còn câu cá, hái trái cây làm bẩn quần áo. Mà bản thân Mộ Mục lại hơi có tính kiêu phách, cậu cũng không quan tâm đến việc có lẽ phép hay không, vọt thẳng vào buồng tắm.

Cảnh Dực Tước ngồi một mình ở phòng khách, trong lòng đã sớm vui mừng không chịu được. Tuy rằng không biết Mộ Mục đi làm cái gì, nhưng Cảnh trung khuyến vẫn ngoan ngoãn như trước mà ngồi ở đằng kia, chờ Mộ Mục ra.

Khoảng mấy phút sau, Mộ Mục đã trở lại. Chỉ là...

Cảnh Dực Tước rống lớn, vừa gặp mặt mà đã nhận được phúc lợi lớn như vậy, mình hời to rồi! Lén lút sờ sờ mũi, rất tốt, định lực không tồi, không có chảy máu mũi. . .

Mộ Mục mặc áo ngủ của Tửu Điểm cung cấp, bởi vì vội vàng mà buộc dây lưng hơi lỏng lẻo, cổ áo cũng không tốt lắm. Một cánh tay giơ lên để lau tóc, làm lộ ra xương quai xanh tinh xảo.

Mộ Mục nhìn mõ Cảnh ngốc lằng, lại cân nhắc một chút, đây chính nam chính lạnh lùng có bối cảnh cường đại trong truyền thuyết? ! Không nhìn ra vẻ lạnh lùng nào hết, rõ ràng rất ngốc rất ngu, lại còn thích bày ra bộ dáng giả vờ đáng thương mà!

Cảnh Dực Tước cứ như vậy mà ngơ ngác nhìn một lúc, sau đó mới hoàn hồn mà dời tầm mắt đi. Nhìn thấy tóc sau của Mộ Mục còn ẩm ướt, ánh mắt lóe lên, hỏi Mộ Mục vị trí của máy sấy...

Vì vậy, cha Mộ giải quyết xong ân oán cá nhân liền đi thay quần áo, sau đó đến phòng gọi Mộ Mục xuống ăn khuya, lại thấy đứa con nhà mình đang ngồi ở trên ghế sa lon, còn được một người đàn ông xa lạ đang sấy tóc cho? !

“Mục Mục?”

“Cha, người tới rồi.” Mộ Mục chào hỏi một chút, sau đó lại giới thiệu, “Đây là bạn của con, Cảnh Dực Tước.”

“Chào bác.” Khuôn mặt khốc khốc (*) của Cảnh Dực Tước lộ ra nụ cười.

Tuy Mộ Thần nhìn thấy cái người đàn ông anh tuấn kia đang mỉm cười với mình nhưng bản thân ông vẫn không thể nào vừa mắt. Nè nè, tôi còn chưa bao giờ sấy tóc cho Mục Mục đâu, dựa vào cái gì mà cậu có thể! Nhìn cậu cười đến mức lộ ra ý xấu như thế kia, tôi mới không bị cậu mê hoặc!

Chỉ có thể nói, tuy cha Mộ có chút mơ hồ trong việc tình cảm của bản thân nhưng đối với người có lòng mơ ước con trai của mình, EQ đột nhiên tăng lên gấp mấy lần. Nếu để Trác Tịch biết được, nhất định sẽ khóc luôn cho coi. . . .

Sau khi Mộ Mục giới thiệu thì cậu liền đắm chìm vào trong suy nghĩ của mình mà không để ý đến ánh mắt bất thiện của cha hướng về phía Cảnh Dực Tước.

Cảnh Dực Tước vừa cầm máy sấy tóc, vừa nói một câu “Trời lạnh, nên sấy khô tóc” nên cậu liền tự động cho hân sấy. Bọn họ giới thiệu tên của mình xong, liền trầm mặc.

Hai người đàn ông, một người thì đang thắc mắc kỳ quái, giao tình của cậu và đối phương có tốt đến mức khiến cho nam chính – người có địa vị cao như vậy lại hạ mình đi sấy tóc cho người có địa vị thấp giống cậu? Một người khác vì đã thấy được người mình yêu, trái lại không biết nên nói gì nên đành phải chăm chú với xúc cảm trên tay.

Mộ Thần đợi một lúc thì phát hiện ra hai đứa, một đứa vẫn cứ thất thần, một đứa thì lại chuyên tâm sấy tóc, không ai thèm để ý mình, đành mở miệng lần nữa.

“Mục Mục, xuống ăn tối không?”

Mộ Mục cũng cảm thấy có chút đói bụng, nhanh chóng đáp ứng, còn hỏi người phía sau có đi hay không.

Cảnh Dực Tước nghe thấy Mộ Mục lễ phép mời, không ngoài dự liệu, nhiệt liệt vui mừng mà đáp ứng.

Cuối cùng, Mộ Mục mang theo người cha hơi buồn bực của mình và Cảnh Dực Tước đang hưng phấn đi lên phòng ăn ở lầu ba.

Có lẽ vì tổ chức tiệc rượu nên hôm nay phòng ăn có rất nhiều người. Phần lớn là mấy người trong yến hội đều tập trung xây dựng quan hệ, khi xong việc thì mới phát hiện mình chưa ăn gì, sau đó cũng không trở về phòng, trực tiếp tới phòng ăn trên lầu ba để lấp đầy dạ dày.

Người trong phòng ăn đang dùng bữa lại thấy Cảnh thiếu trong buổi tiệc lúc này luôn trưng cái bản mặt lạnh lùng, ai tới chào hỏi cũng không tỏ vẻ gì thể mà hiện tại lại cười đến xán lạn như một bông hoa với hai người kia.

Sau khi ba người ngồi xuống, một nhân viên phục vụ cầm thực đơn tới.

“Chào ngài, xin hỏi ngài cần gì?”

“Một phần sườn cừu nướng.” Mộ Mục tiện tay mở một trang ra, rồi nói.

“Tôi cũng giống vậy.” Mặt khác, hai người nọ trầm miệng một lời.

“Ba phần sườn cừu nướng. Dạ được. Xin hỏi ngài có cần đồ uống không?”

“Ba ly nước cam.” Lần này Mộ Mục nói thẳng ba phần.

Mà ai biết được hai người nọ vẫn không thèm nghe, lại một lần nữa trầm miệng một lời “Giống vậy!”

Nhân viên phục vụ (°_°), “Xin hỏi mọi người muốn uống tổng cộng là chín ly nước cam sao?”

Mộ Mục liếc mắt một cái, hai người nào đó tự biết mình thất thố mà đỏ mặt, trả lời “Ba ly là được rồi.”

“Dạ vâng, ba phần cừu non nướng, ba ly nước cam. Xin hãy chờ một chút.” Nhân viên phục vụ thu lại thực đơn rồi lui xuống.

Thời điểm đang chờ thức ăn mang lên:

“Cảnh Dực Tước? Cậu chính Cảnh thiếu của cái tập đoàn Cảnh thị kia?” Đột nhiên nhớ tới cái gì đó, Mộ Thần liền hỏi.

“Vâng, thưa bác.” Cảnh Dực Tước trả lời ngay, phỏng chừng đối với cha của mình, hắn cũng không có cung kính đến thế.

“Làm sao cậu và Mục Mục quen biết nhau?” Tuy rằng trong lòng nhìn hắn không vừa mắt, nhưng nét mặt cha Mộ vẫn rất hiền hòa.

“Chúng cháu quen biết trên internet.” Bé ngoan Cảnh Dực Tước ăn ngay nói thật, trên mặt vẫn mang theo nụ cười như cũ, trả lời.

... ..

Thời gian hai người hỏi đáp chậm rãi qua đi. Mộ Mục nghe thấy mấy câu hỏi như muốn tổng điều tra nhân khẩu kia của cha Mộ, cứ nghĩ là sở thích mới gần đây của cha mình, lại nhìn thấy nam chính trả lời hết sức cao hứng (? !) nên cậu không có xen mồm đánh gãy .

Rốt cục, nhân viên phục vụ bưng thức ăn tới. Cảnh Dực Tước trong lòng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng coi như xong!

Chú thích:

(*) Khóc khóc = cool ngẫu Đăng bởi: admin

26. Chương 26: Nào Bỏ Không Được Đây, Không Được ~

CHƯƠNG 26: NÀO BỎ KHÔNG ĐƯỢC ĐÂY, KHÔNG ĐƯỢC

~Thời điểm đang ăn tối, giữa lúc Cảnh Dực Tước vừa thấp thỏm kèm hưng phấn đón tiếp nhạc phụ tương lai và vợ mình thì đúng lúc thang máy bên ngoài phòng ăn hé mở, ba người đàn ông bước ra.

Trong đó, có một người đàn ông trung niên bụng bia mang bộ dáng khá nịnh hót, cười híp mắt với một người đàn ông khác, đưa ra lời mời, “Giám đốc Giản, tiệc rượu vừa này không thể mời anh một ly, thực sự là rất tiếc nuối! Không ngờ bây giờ lại có duyên như vậy, lại còn có thể gặp được anh ở đây, cùng đi ăn tối nhé?”

“Bụng bia” kéo người con trai xinh đẹp bên cạnh qua, giới thiệu, “Đây là khuyển tử, Mộc Hoa. A Hoa, gọi chú Giản đi.”

“Chú Giản.” Mộc Hoa nghe lời, ngoan ngoãn kêu một tiếng.

Khéo cái gì mà khéo! Không biết ta là giám đốc của Tửu Điểm sao, trong Tửu Điểm ngoại trừ lối đi VIP thì tổng cộng có hai thang máy! Nhưng lại xây cùng một chỗ! Đi chung một cái thang máy còn thừa mà lại bị nói thành bộ dạng có duyên nông cạn như vậy! Nếu thế, ta và tên Cao Dịch kia một ngày tình cờ gặp nhau đến mười mấy lần, chẳng phải là duyên trời định sao ? ! A phi! Cái gì mà có duyên với không có duyên, đầu óc của ta có vấn đề rồi. . . Có duyên với cái tên phúc hắc kia? Đợi kiếp sau đi!

Giản Kỳ nghe thấy lời nói lấy lòng của “Bụng bia”, không khỏi liên tưởng đến khuôn mặt nghiêm túc của quản lý Cao, lại một bụng nghĩ xấu người nọ. Tuy rằng trên mặt vẫn tươi cười dịu dàng, nhưng trong lòng đã tạc mao.

Không để ý lời nói của “Bụng bia”, mãi đến lúc Mộc Hoa gọi một tiếng “chú Giản” mới hoàn hồn.

“Đây chính là Tiểu Hoa sao, lớn lên thật tuấn tú.” Giản Kỳ vừa khen, vừa nghĩ, Cao đầu gối nói Cảnh thiếu đặc biệt để ý tới Mộc thị, không phải là vì cậu ta đó chứ?! Đường đường là một công tử của Cảnh gia lại đi thích một tên con trai xinh đẹp? ! Nếu thật là như thế, tuy rằng không cần lấy lòng, nhưng mình cũng không thể đắc tội.

“Tốt, vừa vặn lúc này tôi vẫn chưa ăn gì, đang định đi ăn một chút đây. Có thể cùng Mộc tổng thật vinh hạnh.”

Không sai, ba người trong thang máy chính là giám đốc của suối nước nóng Tửu Điểm và cha con Mộc gia bị Cảnh Dực Tước nhận lầm.

Phàm là xã hội thượng lưu, đồng nghĩa với việc sẽ có nhiều mối quan hệ phức tạp trong giới truyền thông và có tin tức ngấm ở khắp mọi nơi.

Mộc Việt nghe được thông tin từ đám bằng hữu của mình, cái resort suối nước nóng này mặc dù chỉ là một sản nghiệp nho nhỏ của Hà thị, thế nhưng quản lý và giám đốc của Tửu Điểm đều là người ở để đô trực tiếp về đây quản lý, thân phận đương nhiên đáng giá để mấy nhóm xã hội thượng lưu của thành phố S nịnh bợ lấy lòng. Còn nghe nói, vì cái resort suối nước nóng này được xây dựng để lão gia tử đến an dưỡng tuổi già nên mới coi trọng như vậy.

Chính vì thế, cả hai bên đều bận tâm về hậu thuẫn của đối phương, Mộc Việt lấy lòng, Giản Kỳ đành phải thuận nước đẩy thuyền, bầu không khí giữa ba người cũng coi như hài hòa mà đi vào phòng ăn.

Mấy người bị nụ cười xán lạn của Cảnh thiếu kích thích, lại nhìn đến thái độ hoàn toàn khác của hắn sau khi gặp hai cha con kia, đều có chút ngạc nhiên với nội dung của vở kịch tiếp theo.

Thậm chí, bọn họ còn tận lực tưởng tượng phong phú, lại có người suy đoán, đều là mắt mù, không phải là lúc trước nhận lầm người sao.

Thế nhưng lại không giải thích được lý do vì sao lại nhận lầm người nên liền cảm thấy bản thân tưởng tượng quá phong phú.

Cho nên nói, chân tướng thường thường là hoang đường

~Vì Cảnh Dực Tước và hai cha con Mộc gia không ngồi ở vị trí bí mật, hơn nữa hai cha con Mộc gia lại tới, mấy người nọ liền đem tâm mắt hướng về phía Cảnh Dực Tước.

Kết quả là giám đốc Giản cùng Mộc Việt và Mộc Hoa, ba người đều đi tới muốn chào hỏi.

“Cảnh thiếu.” Giản Kỳ tới bên cạnh, cung kính mà hỏi thăm một chút.

“Cảnh thiếu, ngài cũng ở đây sao.” Mộc Việt một mặt nhiệt tình đi tới nắm tay, “Lúc này, A Hoa còn nói muốn tâm sự cùng ngài nhưng lại không tìm được cơ hội.”

“Cảnh thiếu.” Mộc Hoa nghe thấy cha lại lôi cậu vào cuộc nói chuyện, nhú nhú mày, nhưng vẫn nghe lời mà gọi một tiếng.

Sau khi Cảnh Dục Tước gặp được Mộ Mục rồi thì đều quên hết mọi chuyện trước kia, đương nhiên cũng quên luôn cha con của Mộ thị. Mà bây giờ lại thấy bọn họ, liền nhớ tới hành động thất thổ của mình, hơi hơi không dễ chịu.

Mộ Mục không hề ảnh hưởng mà tiếp tục cắt sườn cừu non. Mà Mộ Thần liền nghi hoặc một chút, Cảnh Dục Tước là đại BOSS của tập đoàn Cảnh thị, tuy rằng cũng có chút kỳ tích, nhưng chỉ là chuyện trong mấy năm gần đây thôi. Không thể khiến người có lại lịch lớn như giám đốc của Tử Điểm và Mộ Việt lấy lòng như thế đi? !

Lần trước đã nói, Mộ gia bắt đầu suy yếu bởi vì cha của Mộ Thần, hơn nữa tốc độ phát triển còn chậm.

Mà Mộ thị lại là một gia tộc đứng nhất nhì trong thành phố S, địa vị cũng có chút cáo mượn oai hùm. Cho nên nghiêm chỉnh mà nói, tuy Mộ Thần không vừa mắt với loại hành vi của Mộ Việt nhưng ông cũng biết, địa vị của mình bây giờ không thể so với hắn ta.

Hiện tại, nhìn thấy Mộ Việt khách khí với Cảnh Dục Tước như vậy, Mộ Thần không khỏi có chút kỳ quái, “Cảnh thiếu?”

“Cái gì mà Cảnh thiếu, đều là bọn họ kiêng dè mà thôi. Bác cứ gọi cháu là Dục Tước là được rồi.” Cảnh Dục Tước trả lời ngay.

“Ngài là Mộ tổng của công ty phần mềm kỹ thuật phải không, tôi là giám đốc nơi này, Giản Kỳ.” Giám đốc Giản nhìn thấy ý cười của Cảnh đại thiếu có chút lạnh lùng thì nhanh chóng nhìn thấy người đàn ông nho nhã đối diện, lập tức tự giới thiệu mình.

Trong lòng lại tàn nhẫn mà khách sáo khinh thường Cao Định: Bình thường bộ dạng thì đa mưu túc trí, thời khắc mấu chốt lại phạm sai lầm. Cảnh thiếu chắc chắn muốn hỏi đến Mộ gia, cứ nhiên lại nghĩ ra Mộ gia, làm người ta suy nghĩ rối loạn. Bây giờ người bị ta nắm được điểm yếu rồi (^O^)

Kỳ thực cũng không thể trách Cao Định, lần này tuy rằng khách mời không nhiều lắm, nhưng cũng không thể nói là thiếu. Hơn nữa phải chuẩn bị công tác nên hai người đã bận tối mày tối mặt.

Mà Mộ gia là do Giản Kỳ phụ trách nên quản lý Cao cũng không có ấn tượng gì cho lắm.

Còn Giản Kỳ lại bị thu hút bởi bề ngoài và khí chất xuất sắc của Mộ Thần nên rất có ấn tượng với ông, dù sao, những người thành công ở độ tuổi này thường chỉ là mấy tên tai to mắt lớn vớ va vớ vẩn.

“Xin chào, giám đốc Giản.” Mộ Thần cũng lập tức lễ phép trả lời, “Tôi là tổng giám đốc của công ty phần mềm kỹ thuật, Mộ Thần.”

Mộ Thần liền chuyển hướng Mộ Việt, “Xin chào, Mộ tổng.”

“Xin chào, anh nói xem, không chừng 500 năm trước chúng ta là người một nhà đó.” Mộ Việt lại bắt đầu giở chiêu thấy sang bắt quàng làm họ.

“Vậy sao.” Lúc này, Mộ Thần đã bày ra bộ dáng trên thương trường, “Đây là con trai duy nhất của tôi, Mộ Mục.”

Mộ Mục gần như đã ăn xong, buông dao nĩa xuống. Nhìn phụ thân đại nhân có chút xa lạ bên cạnh, Mộ Mục mới rõ đây chính là hình tượng bên ngoài của cha

“Giám đốc Giản, Mộ tổng.” Mộ Mục cũng lễ phép chào hỏi, cảm giác mình không thể thích ứng với loại giao tiếp này, liền đứng lên nhìn về phía Mộ Thần “Cha, con đi lên trước nhé?” Nhìn thấy cha gật đầu một cái, Mộ Mục quay lại, nở nụ cười “Thật thất lễ, không tiếp được mọi người.”

“Không sao.”

“Không sao.”

Giản Kỳ và Mộ Việt đương nhiên tỏ vẻ không để ý.

“Anh đi không?” Một khắc trước lúc Mộ Mục rời đi, rốt cục cậu cũng nhớ tới người nợ lại bị cậu bỏ quên, nhưng không biết kiểm lý do gì để gọi hắn, cho nên trực tiếp tóm tắt xưng hô.

Tuy rằng cậu cảm thấy những người kia rõ ràng là vì nam chính nên mới tới đây, nếu mình mà đem hấn rời đi, có chút không tử tế đúng không...

Cảnh Dực Tước vốn đang ai oán sự tồn tại của mình bị lãng quên, đột nhiên nghe thấy Mộ Mục hỏi mình như thế, làm sao có khả năng từ chối đây. Còn nếu như Mộ Mục không hỏi, trung khuyến nọ vẫn sẽ theo sau thôi

~Giản Kỳ và ba người nhanh chóng thấy được, khi thiếu niên nhẵn nhụi như ngọc kia hỏi một câu, Cảnh thiếu liền nở nụ cười, bỏ lại một câu “Xin lỗi không tiếp được” mà cuốn quýt đi theo, giống như cầu cầu chạy theo chủ nhân...

Còn có thể nghe thấy mỗ đại thiếu ủy khuất lên án, “Mộ, tại sao cậu không gọi tên của tôi?”

“Cảnh Dực Tước.” Chủ nhân thật bình tĩnh .

“Thật là lạnh nhạt đó, chúng ta xa lạ như vậy sao?” Tiếp tục oan ức.

“Dực Tước.” Vẫn bình tĩnh như trước.

“Vẫn xa lạ.” Cầu cầu nào đó được voi đòi tiên.

“Tước.” Bình tĩnh đến cùng.

Cho nên nói, Cảnh đại BOSS, hình tượng của anh như thế mà lại dùng cái ngữ khí “Nhược thụ” kia là muốn làm loạn đúng không! Anh muốn làm sụp đổ hình tượng của bản thân sao? TAT Đăng bởi: admin

27. Chương 27: Không Tìm Đường Chết Sẽ Không Phải Chết

CHƯƠNG 27: KHÔNG TÌM ĐƯỜNG CHẾT SẼ KHÔNG PHẢI CHẾT

Mộ Mục vốn muốn về phòng của mình nhưng lại bị Cảnh Dực Tước kéo vào thang máy VIP, rồi trực tiếp bị lôi vào căn phòng đã chuẩn bị sẵn cho hấn.

Cậu nhìn tầng lầu riêng biệt và căn phòng tiện nghi hoàn mỹ này, không khỏi cảm thán quyền thế của nam chính.

“Đến đây làm gì?” Suốt một đường không ai nói gì, rốt cục Mộ Mục cũng mở miệng hỏi.

“Ồm. . .” Nhất thời ầm đầu đem người ta kéo về phòng của mình, Cảnh đại BOSS hiếm khi ghen lời, nhưng hấn tìm cơ rất nhanh, “Hôm nay là sinh nhật của một người bạn, cô ấy mở ca hội để tổ chức sinh nhật, có mời tôi làm khách quý, cậu cũng đi chung luôn đi. ( ) ”

“... Bạn của anh mở ca hội, tôi đến làm gì?” Mộ Mục thật sự không thể hiểu nổi tư duy của nam chính.

“Cậu cũng biết người bạn kia mà.” Không đợi Mộ Mục đoán ra, Cảnh Dực Tước liền tự giác nói ra người bạn nọ, “Là Yên Nhiên Che Thành Sắc, cũng chính là học muội của cậu đó ~ ”

Đối với việc gặp gỡ Mộ Mục, trí thông minh 250 của Cảnh Dực Tước lập tức rơi thẳng xuống đáy vực.

Hấn chỉ hi vọng thông qua quan hệ bạn bè của cậu mà kéo gần khoảng cách của cả hai người nên đây chỉ là cái cớ tạm thời thôi.

Thế nhưng hấn hoàn toàn không nghĩ tới, bạn học không nhất thiết phải là bạn tốt. Hơn nữa, Cảnh Dực Tước à, anh hoàn toàn quên mất ngày đó, chính cô ta là người đã nói xấu Mộ Mục sao? !

Đúng là, câu cửa miệng nào đó nói rất chính xác, không tìm đường chết sẽ không phải chết.

Mộ Mục nghe thấy hấn muốn đi tới ca hội sinh nhật của nữ chính, người luôn bình tĩnh như cậu thật sự rất muốn dựng thẳng ngón giữa, lại xuất hiện nữa, nội dung tiểu thuyết là muốn làm loạn sao!

Nhìn mấy hành động bán manh, ủy khuất, ban tặng ân tình của nam chính như hiện giờ so với người cao quý lãnh diêm ban đầu trong nguyên văn thật sự cách nhau rất xa. Mộ Mục cứ nghĩ là nội dung tiểu thuyết sẽ không tiếp tục âm ỉ nữa, đang định bỏ qua nên không còn đối xử phiến diện với Cảnh Dực Tước nữa. . .

Vậy mà mỗi trung khuyến tự làm bậy và vân vân chính thức bị Mộ Mục dán nhãn “Nam chính của nữ chính” và “Kẻ địch ngầm của cha mình”. Cả hai nhãn mác này thật sự là chỉ có thể dùng hai chữ để diễn tả, “Đáng đời”.

Vì Mộ Mục cần quan sát nội dung của tiểu thuyết và trình độ phát triển của nam chính và nữ chính ở khoảng cách gần nên liền nhanh chóng đáp ứng.

Trên YY, hiện tại nữ chính đại nhân đang mở ca hội sinh nhật.

Vì có giọng nói tốt, hơn nữa lần này còn phối chung với Quân Lâm, sau khi phát kịch, Yên Nhiên Che Thành Sắc liền thu được một ít fan, xem như cũng có chút danh tiếng.

Mà ca hội sinh nhật lần này, cô ta cũng mời một số người khá nổi tiếng mà mình quen biết trong lúc phối kịch, cho nên qui mô cũng không tệ lắm.

Về phần Quân Lâm, lúc cô mời hắn thì hắn chỉ trả lời một câu “Để xem tình hình”, cô ta cũng không ngu ngốc đến mức mà viết tên Quân Lâm vào danh sách khách quý, tránh phải việc không được gì mà còn mất thêm.

Lúc này, chủ nhân của ca hội – Yên Nhiên Che Thành Sắc vừa hát xong một bài tình ca, đem mic (1) giao cho khách quý Vạn Chúng Lao Nhanh.

“Vừa rồi Tiểu Yên hát thật hay, làm tôi thật áp lực. Được rồi, tôi sẽ hát một bài ‘Đồng thoại’ cho mọi người phía dưới nghe ~” Vạn Chúng Lao Nhanh dùng cái ID hoàn toàn không hợp với âm thanh công tử văn nhã của mình mà nói. Trên internet, anh ta có thể được coi là một tử hòng nho nhỏ, danh tiếng cũng không tồi, cho nên ca hội lần này, hơn một nửa đều là vì anh mà tới.

“A a a a, công tử của chúng ta thật ôn nhu nha ! ! ! ( ) ”

“Công tử thích Yên Nhiên phải không, gọi thân mật như vậy (_) ”

“Đúng vậy đúng vậy, nếu công tử yêu thích thì biểu lộ liền đi, nhóm chúng tôi ủng hộ anh 233333 ”

“5555555555 công tử là của ta! ! !”

“Công tử trực tiếp theo đuổi đi XDddd~ ”

“Tôi nói, Yên Nhiên và công tử rất xứng...”

“Êm tai êm tai! ! (v^_^)v ”

... ..

Lúc Cảnh Dục Tước mới vào liền thấy một đoàn fan phía dưới đang bàn luận khả năng thành đôi của Yên Nhiên và Vạn Chúng Lao Nhanh.

Đương nhiên, Mộ Mục ngồi bên cạnh hắn cũng nhìn thấy. Cậu quan sát sắc mặt của Cảnh BOSS một chút. Rất tốt, không hề ghen, cho nên có thể nói anh ta chưa bị dụ dỗ ? !

Nhìn một lúc, Yên Nhiên thấy bí danh của Quân Lâm đại thần, vừa lúc Vạn Chúng Lao Nhanh cũng hát xong . Vì vậy, cô liền nói một câu “Hoan nghênh Quân Lâm sama.” Sau đó chuyển mạch cho Quân Lâm.

Phía dưới, fan lập tức giống như đốt pháo, sôi sùng sục.

“Quân Lâm sama? ! Thật sự sao? Thật sự sao?”

“Cầu nói chuyện

”

“Kêu gọi mấy đứa đồng bọn đi +_+ ”

“Chết cũng không tiếc XDddd ”

Cảnh Dục Tước thấy mình đã được lên tiếng, “Chào mọi người, tôi chỉ đi ngang qua đây thôi, còn nữa, chúc Yên Nhiên sinh nhật vui vẻ.”

“ *: . . o( )o . . :* thật đúng là người sống ~ ”

“Làm sao đây, lỗ tai muốn mang thai rồi ( ) ”

“Ha ha ha ha, tới đây quả nhiên là một quyết định anh minh (^o^)”

“Cầu hát một bài. . . >_ Đăng bởi: admin

28. Chương 28: Ánh Mắt Của Quần Chúng Thật Sáng Như Tuyết!

CHƯƠNG 28: ÁNH MẮT CỦA QUẦN CHÚNG THẬT SÁNG NHƯ TUYẾT!

Trên YY, lúc khí thế của ca hội mừng sinh nhật vẫn hùng hực như trước thì trên internet mọi người đang bàn luận về một bài viết rất nóng hổi.

(Mọi người đoán xem ~ Quân Lâm đại thần hiện thân trong ca hội sinh nhật như thế nào? !)

Ngày hôm nay, lâu chủ nhàn rỗi tẻ nhạt nên đi ca hội mừng sinh nhật của Yên Nhiên Che Thành Sắc (CP gần đây của Quân Lâm sama khi phối kịch BG) để giết thời gian, kết quả là không ngờ Quân Lâm sama cư nhiên lên đây! ! ! Nhóm Phi Tần (fan của Quân Lâm) đều biết, ngoại trừ PIA diễn thì bản mệnh tuyệt đối không đi dự bất cứ YY ca hội nào, kể cả ca hội mừng sinh nhật của tiểu trong suốt hay tử hồng! ! ! Nhưng vốn là! ! ! Ngày hôm nay sama cư nhiên tới dự. . . Điều này nói rõ cái gì đây? ! Các người cho rằng sự tình chỉ có như vậy, Quân Lâm sama là CP với Yên Nhiên sao, vậy người nên phun hết đồ ăn ra đi nhá ~ Ta sẽ nói cho các người biết, Quân Lâm sama và Mộ Mục sama cùng nhau lên tiếng đó~ Mộ Mục sama chỉ bài hát “Hai con hổ”, sau đó Quân Lâm sama liền làm bé ngoan mà hát đó ~ cái ngữ khí sủng nịnh kia là trái tim bé nhỏ của ta hold không được, ta nói lung tung sao? ! ! Được rồi, ta cái gì cũng chưa nói nhá

1L: Ghế sô pha! ! ! yooooooooo

2L: Tôi nhìn thấy sama liền nhào vô O(__)O ha ha

~3L: Cái ~ gì ~ cô ~ cũng ~ chưa ~ nói

~4L:Lầu trên +1

5L: Quân Lâm sama dự ca hội YY ? ! Cầu số phòng a a a a

~TAT

6L: Đồng cầu. . . .

7L: Ngân cầu. . . .

8L: Quả bóng bầu dục. . . .(1)

... ..

45L: Yên Nhiên Che Thành Sắc không phải là của Vạn Chúng công tử sao

~46L: Vách đá cheo leo, Quân Mộ là vương đạo a a a a a! ! ! Ngữ khí cương chiêu, ta đi mua máu, mất hết nửa lượng máu rồi! ! !

47L: Lầu trên định lực không tời, ta chỉ còn lại một tầng huyết thôi 233333

48L: Chúng tôi ‘Hai con hổ’ rất tiêu hồn

Bá đạo quý khí công mà hát ‘Hai con hổ’ càng tiêu hồn moahh

quyết đoán ghi âm chậm rãi tuốt(2) thôi

XDDDDDDDD

49L: Tay thật run rẩy, đầu óc choáng váng. . . . Phục hồi tinh thần, đã hát xong . . . . Cầu phát ghi âm

QAQ

50L: Lần thứ hai đồng cầu. . .

51L: Lần thứ hai ngân cầu. . .

52L: Không muốn quả bóng bầu dục. . . Bóng bàn! ! !

... ..

87L: Báo cáo kênh đã chật ních, thật HOT nha %>_

88L: Không chen vào được a a a o(> 89L: Nói cho nhóm một tin tức bi thảm. . . .

90L: (_)

91L: (_) Mau nói

~92L: Quân Lâm sama đã rời khỏi kênh

93L: (o)...

94L:

~(>_

95L: Tôi còn chưa bày tỏ nha~~(_)b

... .. (một mảnh kêu rên)

125L: Chỉ có thể cầu hiện trường lúc đó thôi

vị nào hảo tâm nói một chút đi ~~+_+

126L: Cảm giác sau khi Quân Lâm sama hát xong liền muốn rời đi. . .

127L: Lần trên +1, bị chủ nhân của ca hội Yên Nhiên gì đó kia giữ lại ~~ cô ta nói một đồng lời cảm ơn ~~ sau đó còn hỏi quan hệ của đại thần và Mộ Mục sama 233333 đây không phải rõ ràng rồi sao

Nhất định là CP thật! ! !

128L: Ta cá một bông hoa cúc! ! Bọn họ là CP thật! !

129L: Cho lần trên một bông hoa cúc. . . Đến lượt ta. . . . Ta đánh cược một đóa dưa leo

Quân Lâm sama vẫn đang bước đi trên con đường theo đuổi. Không nghe hắn dùng ngữ khí buồn bực mà nói “Hai chúng tôi là bạn bè sao” sao

~130L: Tôi phun! ! ! Tôi không phải là thụ. . . . Nhưng vẫn bị lừa gạt vào tròng. . . . ——128L

131L: Người ghép với ai cũng là thụ, còn là tiểu thụ

đối với ta mà nói

vừa vắng thiếu người làm ấm giường, ta ở trên giường chờ người nhá

——129L

132L: Thực sự là giang hồ khắp nơi có điệu tây bì(3) nha. . . . Hai vị trên lầu, các người show ân ái như thế, vì không sợ ai biết sao. . . .

133L: Ai ân ái với hắn! ! !

134L: 128 Đặc biệt tặc mao moahhh ~~ chồng đây vuốt lông

135L: Thực sự là được rồi...

136L: Thiệt mạnh nha

... ..

200L: Các người thể hiện lâu rồi. . . . Ta tiếp tục chuyển tiếp đây

ta cũng đánh cược mười đóa dưa leo, Quân Lâm đại thần chắc chắn vẫn còn đang theo đuổi bản mệnh của bọn ta~~ hơn nữa con đường vẫn còn rất dài

201L: Cho nên, tiếp đó, Quân Lâm sama nên tìm kiếm trên dưới . . . .

202L: Tìm kiếm trên dưới +1

203L: Tìm kiếm trên dưới +2

204L: Tìm kiếm trên dưới +10086+ số ID

205L: Các người cứ nói thêm đi. . . . Ta không biết nói cái gì,,,,

... ..

Cảnh Dực Tước đang yên lặng mà lướt comt, khi thấy cái “Tìm kiếm trên dưới” kia, hắn bắt đầu vuốt cằm nghĩ, nếu như gạo nấu thành cơm thì cha vợ đại nhân chắc chắn sẽ không phản đối nữa đi

~(Mộ Mục không biểu tình thoáng nhìn: Tôi là phụ nữ sao.)

Nhưng sau khi nghĩ đến đó, tưởng tượng thái độ của Mộ Mục có thể sẽ biến thành hận ý, cảnh BOSS liền nghĩ thâm, không cần mạo hiểm như vậy ( ) như bây giờ rất tốt, lâu ngày sinh tình gì đó tuyệt đối tốt, mình không cần phải làm một việc mạo hiểm như vậy.

Nếu như những kẻ địch đã từng bị hắn đối phó qua mà biết được ý nghĩ hiện giờ của hắn nhất định sẽ mạnh mẽ phỉ nhổ, lần nào người đối phó với bọn ta cũng không từ thủ đoạn, không ngại mạo hiểm! ! ! (Cảnh đại thiếu vô tội: Ta căn bản không để ý tới mấy người kia được không. . . Mất thì mất, hơn nữa ta cũng không thấy mạo hiểm ~)

Người nào yêu trước thì người đó thua, yêu sâu sắc mới có thể lo được lo mất, một chút xiu gió lạnh cũng không dám sơ xảy. Xem dáng dấp thận trọng của Cảnh Dực Tước đối với mối quan hệ của hai người có thể sâu hiểu rõ ràng đạo lý này .

Trên mạng, lúc hắn tiếp xúc với Mộ Mục liền thấy cậu có chút xa cách, Cảnh Dực Tước cho rằng Mộ Mục vì không tín nhiệm mối quan hệ trên mạng này nên mới như thế. Bây giờ gặp được người thật, mới phát hiện kia cổ lãnh đạm kia chỉ hơn chứ không kém.

Lúc Mộ Mục đối mặt với cha mình thì mới buông xuống sự xa cách kia, cô lẽ vì cha là người thân cận nhất với cậu. Nhưng mà hắn đang hãm sâu hơn vào tình cảm của chính mình.

Cảnh Dực Tước cảm giác hắn không nên xuống tay với cha Mộ đầu tiên mà nên cố gắng làm tăng thiện cảm của ông với mình, có người trong cuộc giúp đỡ, hắn mới có thể bắt bắt được bảo bối nhỏ làm mình vừa yêu vừa hận kia!

Nhưng có vẻ như độ khó cũng không nhỏ đâu. . . . Bác Mộ cũng chính là cha vợ đại nhân đã đem mình đưa vào phạm vi đề phòng. Nếu không cũng sẽ không gọi điện thoại kêu Mộ Mục đi xuống, ( ) thực sự là thật là rất khó đó! ! !

Cảnh Dực Tước nhớ đến khi này, lúc mình vừa hát xong bài “Hai con hổ” mà Mộ Mục chỉ, vừa định logout đã bị Yên Nhiên kia ngăn lại hỏi quan hệ của hai người. Hắn cảm thấy rằng nếu như Mộ Mục không ở bên cạnh nhắc nhở, bản thân không thể không đảm bảo mà bật thốt lên câu “Tôi là công của cậu ấy” .

Nhưng điều này không thể thành được! ! ! Hắn không thể làm gì khác hơn là nhẫn nhịn trong lòng, đáng chất nói “Chúng tôi là bạn bè”, còn phải chú ý đến sắc mặt của Mộ Mục, sợ rằng cậu ấy không chịu thừa nhận. Dù sao hai người vừa mới gặp mặt có mấy tiếng. . .

Thật vất vả off YY, vừa định cùng người yêu trò chuyện. . . Kết quả, cha vợ đại nhân lại điện thoại đến, không biết nói cái gì mà khiến Mộ Mục phải quay về.

(Mộ Thần: Tôi không phải cha vợ của cậu, không cần gọi loạn như thế!)

Vì vậy, bản thân chỉ có thể trở mặt nhìn Mộ Mục rồi đi, có người nào khổ khổ hơn so với hắn không! ! !

Lần thứ hai rơi vào tâm tình tẻ nhạt, Cảnh BOSS liền dự định lên mạng vào mấy topic CP Quân Mộ, kết quả thấy được bài viết trên kia. Nhìn thấy nhiều lời bình luận đều nghĩ mình và Mộ Mục là một đôi, Cảnh đại thiếu tử về chính mình rất thoải mái ~ quả nhiên, ánh mắt của quần chúng thật sáng như tuyết, tuy rằng các nàng cũng nhìn thấu cảnh khổn khổ “Đường vẫn còn dài” của mình bây giờ.

(Quần chúng: Biểu hiện của anh rõ ràng như vậy, chúng tôi không nhìn thấy mới là đồ ngu được chứ!

Cảnh BOSS chột chột hai ngón trở vào nhau: Mộ Mục lại không nhìn ra.

Quần chúng: Bởi vì cậu ấy vô tâm vô phách, còn thần kinh của cậu ta đều đi để ý gian tình của anh và nữ chính ~)

Chú thích:

(1) Bóng bầu dục: theo mình hiểu thì quả bóng này gần như có dạng hình cầu và ý của cái comt này là “Cũng cầu”.

(2) Tuốt: khụ~ là tuốt ống, ý là “Quyết đoán ghi âm về nhà chậm rãi ‘thăm.’”(Giống như chúng ta cũng hay ‘thăm’ với mấy bản Raw, QT/Convert đam mỹ ấy)

(3) Điều tây bì: là CP Đăng bởi: admin

29. Chương 29: Cái Thế Giới Trần Ngập Cơ Tình Này...

CHƯƠNG 29: CÁI THẾ GIỚI TRẦN NGẬP CƠ TÌNH NÀY...

Mộ Mục bị cuộc điện thoại của cha mình gọi về.

Cha Mộ đang chờ ở phòng thì thấy con trai bảo bối của mình đã trở lại, vội vã nhìn kỹ toàn thân cậu, trên dưới trái phải một lần, dáng dấp căng thẳng cứ như sợ rằng bảo bối của mình thiếu mất một cọng tóc, làm Mộ Mục vẫn còn đang xoắn xuýt về hành vi của Cảnh Dục Tước bật cười.

“Cha, cha làm gì vậy?” Mộ Mục vừa cười vừa hỏi.

Mộ Thần dừng động tác của mình lại, kéo Mộ Mục ngồi xuống ghế salon, lộ ra tư thế như muốn kể một câu chuyện thật dài.

“Mục Mục, rốt cục con và tên Cảnh thiếu kia có quan hệ như thế nào?” Xoắn xuýt hồi lâu, cuối cùng cha Mộ cũng quyết định nói chuyện từ từ.

“Bạn bè trên internet.” Mỗ Mộ suy nghĩ một chút, trả lời.

“Mục Mục à, vòng luyến(*) tuyệt đối không có tiền đồ.” Mộ Thần nghe được câu trả lời, kinh ngạc một chút, tiếp tục lời nói mang ý vị sâu xa.

“Người nghĩ nhiều rồi...” Mộ Mục nghe thấy từ “Vòng luyến”, cảm thấy thấy rằng cha của mình chính là vua não bồ!

Vòng luyến, đừng đùa chứ! Tuy rằng cậu là gay, cũng đã nghĩ tới việc đi câu dẫn nam chính đại nhân để thay đổi nội dung tiểu thuyết, thế nhưng cậu thật sự không biết phải làm cách nào để bẻ cong một tên thẳng nam! ! ! (Cảnh khuyến cáo cái đuôi: Ta đã cong ~~ cầu câu dẫn!)

Không biết nếu cậu ném cho hắn một quyển Sue văn thì có thể khiến hắn lao nhanh về phía cửa lớn của BL, vĩnh viễn không dám quay đầu lại nhìn BG giống như mình không nhỉ?

Mộ Thần nhìn thấy biểu tình im lặng của con trai, cuối cùng cũng coi như yên tâm. Ít nhất Mục Mục cũng không có ý với tên Cảnh thiếu kia.

Thế nhưng, cái tên nhóc thối họ Cảnh tuyệt đối có ý đồ! ! !

Không chỉ dùng cái bộ dáng nịnh nọt kia! ! ! Lại còn dùng thêm hai con mắt gian tà mà ngắm nghía trên người Mục Mục! ! !

Muốn bắt cóc con trai của ta sao, nằm mơ! ! !

Tuy rằng trong lòng đã tạc mao đến mức không còn hình dáng gì, thế nhưng tốt xấu thì cha Mộ cũng là người đã lăn lộn trên thương trường nhiều năm nên vẻ mặt của ông vẫn duy trì như cũ.

Mộ Mục nghe cha Mộ không ngừng bói móc các khuyết điểm của nam chính đại nhân, còn bày ra bộ dáng bản thân là người từng trải, cậu rất muốn phun tào, cha đây là lấy kinh nghiệm từ chỗ chú Trác sao . . .

À mà, chú Trác đi đâu rồi ta?

Nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến. Chuông cửa vang lên, cậu mở cửa, quả đúng là vị kia.

“Thần, muộn lắm rồi. Mục Mục cũng nên đi ngủ.” Quần áo vẫn không thay đổi nhưng trên mặt Trác Tịch lại mang theo mấy vết máu ứ đọng nhàn nhạt, nghiêm trang thúc giục người nào đó mau trở lại.

Mộ Thần nghĩ tới mấy ngày nay đều bị tên A Tịch phúc hắc nào đó chiếm tiện nghi liền muốn cự tuyệt, để tránh khỏi việc bị gạt đến phòng của y thêm một lần nữa.

Thế nhưng, lúc Mộ Thần nhìn thấy mấy vết máu ứ đọng trên mặt Trác Tịch, cái gì cũng đều quên hết, ngược lại thật phần nộ, “Hắn dám đánh cậu!”

“Không có gì, thương thế của hắn nghiêm trọng hơn. Tôi không sao.” Trác Tịch an ủi, chỉ là lông mày nhăn lại, chứng tỏ rõ ràng chuyện không phải chỉ đơn giản như vậy

“Cái gì mà không sao! ! ! Mau trở về, tôi thoa thuốc cho cậu.” Quả nhiên thật hiểu ý người, IQ giảm giá của Mộ Thần căn bản không nhận ra đây chính là thủ đoạn lùi một bước tiến hai bước của người nào đó, làm cho ông tự giác kéo y lại gần.

Tận mắt thấy một màn sói lớn làm thế nào để dụ dỗ thỏ trắng tự đưa mình vào hang, sau khi Mộ Mục lặng lẽ khinh bỉ con sói già đuôi to kia một chút mới bình tĩnh mà đóng cửa lại.

Mà Trác Tịch được Mộ Thần kéo đi, đắc ý mà nghĩ, bị tên nhóc kia đánh vài cái cũng không đến nỗi thiệt thòi lắm.

May mà cái tên ngu si chỉ biết đối nghịch với Thần đến bây giờ mới hiểu rõ tình cảm của mình, nếu không thì chẳng phải bây giờ y lại có thêm một tên tình địch dây dưa không rõ nữa sao.

Trác Tịch lại nhớ đến lúc tên Cố Phồn nọ nghe thấy cảm giác của hắn đối với Thần chính là tình yêu, sau khi hoảng hốt xen lẫn ngạc nhiên thì vẻ thất bại liền xuất hiện ngay trên mặt, trong lòng y thật vui vẻ.

Sau khi tắm xong, Mộ Mục chỉ đơn giản rửa mặt một chút liền lên giường đi ngủ luôn.

Nằm ở trên giường, Mộ Mục lại bắt đầu tổng kết một ngày muôn màu muôn vẻ của mình.

Đầu tiên là bị nam chính nhận ra, sau đó cùng ăn cơm với nhau, lại tận lực tiếp đón rồi lại cùng nhau tham gia ca hội sinh nhật của nữ chính. Thật là vô cùng kiều diễm và đầy màu sắc nha! ! !

Nghĩ đến thái độ không quá tốt của cha Mộ đối với Cảnh BOSS, Mộ Mục có chút nhức đầu.

Lẽ nào đây chính là trời sinh oan gia? ! Rõ ràng lúc trước cha mình đâu có quen biết gì với Cảnh Dực Tước, làm sao vừa thấy mặt đã có thành kiến lớn như vậy. Mặc dù thái độ đối địch này có thể coi như là một phương diện nào đó của cha.

(Mộ Thần: Bất kỳ kẻ nào nào ý đồ muốn cướp con trai bảo bối với ta đều là địch nhân!)

Ngày mai cậu muốn hỏi cha một chút vì sao ông lại có thành kiến với Cảnh Dực Tước. Còn chưa đợi đến lúc chính thức đối mặt với nữ chính đại nhân, không chừng vì lý do “ngựa mất lẫn nhau” mà rơi vào kết cục đồng dạng, chẳng phải là chết oan sao.

(Cảnh khuyến: *hai ngón tay chọt chọt*, ta không dám . . .)

Nghĩ đến nữ chính, Mộ Mục lại càng đau đầu hơn. Được rồi, cậu lại nhớ đến trên ca hội sinh nhật của cô ta, Cảnh Dực Tước cư nhiên thật sự hát bài “Hai con hổ” . . . . .

Có trời mới biết, khó khăn lắm cậu mới ngao kiêu với nội dung tiểu thuyết một lần như thế, vừa định thay đổi bài khác, người nào đó đã nhanh tay lẹ mắt mà nhảy vào cái hố mà cậu tự đào, có muốn kéo lên cũng kéo không được! ! !

Cuối cùng, Mộ Mục tổng kết một chút, cậu chỉ muốn làm giai nhân hài lòng. Dù sao trước đó hần ta đã nói là muốn hát, cho nên cậu mới chỉ bài “Hai con hổ” kia, tình nguyện ném cho hần chút mặt mũi, cũng giúp người trong lòng hần không lưu lại ấn tượng xấu là nói mà không giữ lời.

Cái gì, bạn hỏi “giai nhân” và “người trong lòng” của Cảnh BOSS là ai?

Phí lời, nếu không phải nữ chính, chẳng lẽ hay là tôi sao? ! (Mọi người: Cậu đã đoán đúng...)

Mộ Mục càng nghĩ càng xoắn xuýt, Cảnh đại BOSS sẽ không sẽ đem chuyện mình làm mất mặt hần để hỏi tội chứ! ! ! Mặc dù cậu cũng có chút meo meo trách nhiệm. . . Thật sự là nằm mà cũng trúng đạn mà ( )

Lúc trong lòng Mộ Mục cứ miên man suy nghĩ, dần dần mơ mơ màng màng đi vào giấc ngủ.

===== ta vốn là đường phân cách đáng yêu =====

Ngày tiếp theo, sáng sớm, Cảnh Dực Tước đã đứng trước cửa phòng Mộ Mục như một hòn vọng phu chờ đợi người nào đó rời giường.

Cảnh thiếu hoàn toàn không biết hành động hôm qua của mình lại bị người yêu không lương tâm tàn nhẫn xuyên tạc, còn hần thì lại vui sướng mà nghĩ đến việc trong hôm nay phải cùng Mộ Mục trải qua một ngày thật thỏa thích.

Cuối cùng Mộ Mục cũng tỉnh ngủ, tự mình sắp xếp lại giường, vừa mở cửa ra thì lập tức thấy nam chính đại nhân đang cười khúc khích một mình.

“Chào buổi sáng, Mộ.” Nhìn thấy cửa mở, Cảnh Dực Tước nhanh chóng thu hồi kiểu cười khúc khích phá vỡ hình tượng kia.

“...” Mộ Mục có chút bị hù dọa, dù sao bất cứ ai vừa mới mở cửa ra mà lại nhìn thấy một người đang đứng ở ngoài đều sẽ kinh sợ thôi.

“Chào buổi sáng, sao anh lại ở đây?”

“Tôi muốn mời cậu đi ăn điểm tâm, còn muốn nói thêm về việc tham gia cuộc thi kia.” Cảnh Dực Tước lập tức nghĩ ra một cái lý do.

“Hả? Cuộc thi gì?” Mộ Mục hoàn toàn không nhớ rõ mình có tham gia cuộc thi gì kia.

Cảnh Dực Tước có chút mơ hồ trả lời, “Chính là việc lần trước tôi nói với cậu, muốn cả hai chúng ta cùng tham gia cuộc thi phối âm.”

Mặc dù biết thế nào Mộ Mục cũng quên mất “Giải đấu CP đẹp nhất” kia, nhưng Cảnh đại thiếu vẫn có thể tha thứ.

“Ồ.” Mộ Mục suy nghĩ một hồi, cuối cùng cũng coi như chưa hề đem sự kiện kia quên mất triệt để, “Chúng ta ăn sáng đi.”

Cảnh Dực Tước nghe lời theo sát sau lưng Mộ Mục, do dự một lúc lâu, vẫn hỏi, “Không cần đi gọi bác sao?”

“Không cần.” Mộ Mục quyết đoán mà trả lời.

Dựa theo tình huống ngày hôm qua của cha và chú Trác, không biết hôm nay cha còn có thể rời giường hay không.

Mình vẫn không nên đi quấy rầy thế giới của hai người thì hơn, phải biết là làm phiền người ta ân ái là không có đạo đức.

Tuy rằng không rõ nguyên nhân vì sao cha vợ đại nhân lại vắng mặt, Cảnh Dực Tước vẫn rất vui vẻ, tốt nhất là không ai quấy rầy mình hẹn hò với Mộ (^o^)/

~Mà lúc này, trong phòng Mộ Thần.

Trác Tịch đang gọi điện thoại để kêu người đưa bữa sáng tới, mà Mộ Thần thì lại đang ngủ say, chần chẻ kín người. Ánh mắt cứng chiều của Trác Tịch đang nhìn đến dấu hôn trên tai của người nọ, dịu dàng đến mức có thể tích ra nước. Bầu không khí trong phòng tràn ngập hương vị ngọt ngào.

Nếu như nói đến tình cảnh tại phòng ăn tối hôm qua vẫn làm cho những người kia có chút kỳ quái và nghi hoặc thì sáng nay, hành động của Cảnh đại BOSS quả thực khiến người ta mở rộng tầm mắt .

Nhìn cái bộ dáng khắp nơi lấy lòng kia kìa. Mở cửa, kéo ghế ngồi cho cậu và vân vân thì không đáng nói. Lại còn không ngừng giới thiệu món ăn, khuôn mặt thì tràn ngập hạnh phúc như vậy

Mộ Mục người ta chỉ là không cẩn thận khi ăn bánh bao nên mới bị bỏng đầu lưỡi, hấn lại thần kinh đến mức lấy khăn lạnh với cục đá để hạ nhiệt? !

Nếu không phải Mộ Mục kiên quyết phản đối, chắc chắn hấn còn muốn đem cậu kéo đến bệnh viện kiểm tra, thực sự là quá lắm rồi. Theo đuổi vợ đến tận một nơi như thế này, đã vậy đối tượng còn là nam, kính nhờ đi, hai người khiêm tốn một chút không được sao. Cản trở một đám người chúng tôi quá đó

Kỳ thực Cảnh Dực Tước thật buồn bực, hấn cũng không muốn như vậy đâu, ai bảo thần kinh của Mộ Mục lại thô quá làm chi, nếu không làm nổi bật lên một chút thì đến năm nào tháng nào Mộ mới phát hiện ra tâm ý của mình chứ! ! ! Giống như bây giờ nè, thái độ của Mộ vẫn không thay đổi chút nào (_)

Mộ Mục đương nhiên chú ý tới một loạt biểu hiện của Cảnh Dực Tước, nhưng cậu chỉ muốn rống, anh đây coi tôi thành con gái sao ? ! Hay là một quý ông như anh đã không còn biết phân biệt được sự khác nhau giữa nam và nữ?

Chú thích:

(*) Vong luyến: tình yêu trên mạng. Đăng bởi: admin

30. Chương 30

Chương 30:

Rốt cục, dưới sự “hầu hạ” của Cảnh Dực Tước, cuối cùng thì Mộ Mục cũng đã ăn xong điểm tâm, cậu nhanh chóng có cảm giác thoải phào nhẹ nhõm.

Không cần phải chịu những ánh mắt như nhìn thấy khủng long hủy diệt của mấy người kia nữa.

Hai người rời khỏi phòng ăn, sau đó đi dạo quanh resort suối nước nóng.

“Đó là thi đấu về cái gì?” Cuối cùng, Mộ Mục cũng nhớ đến việc cần hỏi về cuộc thi kia.

“Chính là...” Cảnh Dực Tước có chút chột dạ.

Mộ Mục nhìn thấy bộ dáng của hấn, cũng bắt đầu nghĩ đến thuyết âm mưu, chẳng trách vừa rồi nhiệt tình như vậy, thật giống như muốn theo đuổi bạn gái.

(Cảnh khuyến: Đúng là theo đuổi cậu mà! !)

Thật là, đàn ông tội gì lại đi hoài nghi đàn ông, Tiểu Mộ Mục nhà người đa nghi như vậy, cha cậu có biết không?

“Chính là cái gì?”

Cảnh Dực Tước nghe Mộ Mục không kiên nhẫn hỏi, vội vã thẳng thắn, “Chính là giải đấu CP đẹp nhất, cử thứ đầu tiên yêu cầu phải phối một bản kịch ngắn.”

“CP đẹp nhất?” Sau khi nghe xong, Mộ Mục sững sốt một chút, cậu không giống như mấy tiểu bạch mới bước vào giới vong phối, đã biết thế nào là CP. Không chỉ đơn thuần được giải thích là một cặp đôi hoàn mỹ trong một vở kịch như Cầm Trạch đã nói, mà còn là gian tình mập mờ giữa hai CV.

“Anh căng thẳng như vậy làm gì?”

Mộ Mục nhìn thấy Cảnh thiếu liếc trộm thần sắc của mình, có chút buồn cười hỏi. Chẳng lẽ mình hẹp hòi như vậy, anh ta không phải cong, ngược lại mình cũng không phải thẳng, sợ cái gì.

Nhưng cậu cũng nhận ra thần kinh của mình có chút nhạy cảm, chỉ cần nam chính tùy tiện làm một động tác gì đó, lúc nào bản thân cũng cho rằng hắn không có ý tốt. Rõ ràng hắn đối xử rất tốt với cậu, thậm chí bản thân mình còn cảm thấy được rằng hắn chưa từng đối xử với nữ ân cần giống vậy. (Cảnh khuyến đầy lệ nóng: Cuối cùng cậu cũng phát hiện ra!)

“Không có căng thẳng, nào có căng thẳng.” Cảnh Dực Tước thu hồi nhãn thần, nghiêm trang trấn định, “Cái cuộc thi đấu kia, nếu cậu không thích thì không tham gia vậy.”

“Tôi tham gia.”

Cảnh Dực Tước hoàn toàn không nghe câu tiếp theo của Mộ Mục, nói tiếp, “Không tham gia cũng không sao. Vậy tôi...”

“Tôi nói, tôi sẽ tham gia.” Mộ Mục đánh gãy lời nói của hắn.

Cảnh Dực Tước nghe, một vài giây sau mới phản ứng lại, vô cùng vui mừng “Có thật không? Tôi còn tưởng rằng Mộ sẽ không đáp ứng đâu...”

“Tại sao tôi lại không đáp ứng ?.”

“Không có gì, không có gì.” Cảnh Dực Tước liền ở trong lòng lăm lăm, Mộ cũng thích mình sao, cậu ấy không ngại cùng mình trở thành CP đó! ! !

Mộ Mục nhìn hắn, không biết hắn đang suy nghĩ gì, thật giống như chú Trác, đều mang một khuôn mặt than biết tươi cười.

“Anh tìm kịch bản chưa ?” Mộ Mục hiếm khi tỏ vẻ quan tâm.

“...” Cảnh Dực Tước có chút lúng túng gãi đầu một cái, “Ngày hôm trước vừa báo danh, còn chưa kịp tìm kịch bản.”

“Vậy bây giờ chúng ta cùng tìm đi, gần đây tôi có chút nhàn rồi, qua mấy ngày nữa không biết còn có thời gian phối kịch hay không.” Mộ Mục cân nhắc tới vị trí thực tập mà chú Trác đã tìm cho mình, liền quyết định dành thời gian hoàn thành tốt cuộc thi này.

“Được.” Tất cả chỉ thị của Mộ Mục đều là tối cao, Cảnh BOSS đương nhiên không có ý kiến gì, “Tới phòng của tôi sao ?”

Mộ Mục gật đầu, “Ừ.”

Vì vậy hai người liền tới phòng của Cảnh thiếu.

Lại một lần nữa đi đến gian phòng này, Mộ Mục vẫn muốn cảm thán một câu, quả nhiên quyền thế và văn văn, con ông cháu cha và văn văn thật sự là tươi đẹp nhất rồi!

Mộ Mục mang theo máy tính xách tay của mình đi đến thư phòng của Cảnh Dực Tước, còn Cảnh Dực Tước tới nhà bếp, mở tủ lạnh ra, bên trong là đồ uống muốn hình muôn vẻ, lại còn có hoa quả mà Tử Điểm đã chuẩn bị trước từ sớm, hắn lấy hai chai nước lọc ra rồi nhanh chóng đi về thư phòng.

“Cảm ơn.” Mộ Mục nhận chai nước vừa đưa qua, nói một tiếng cảm ơn, rồi tiếp tục chăm chú tán gẫu trên QQ, hoàn toàn không nghĩ tới việc tại sao Cảnh Dực Tước không hỏi mình muốn uống cái gì.

Cảnh Dực Tước cũng mở laptop của mình ra, đăng nhập vào QQ, trong lòng vui mừng, may mà lúc trước có hỏi qua sở thích của Mộ.

(Quân Lâm thiên hạ, chỉ mình Mộ Mục)

(Vương gia) Mộ Mục: Cầm Trạch, có ở đó không ?

(Quân Mộ Thiên Hạ) Mễ Mạch Thiên: A a a a a, Mộ Mục sama xuất hiện ! ! !

(Quân Mộ Thiên Hạ) 456 Heo Nho Nhỏ: Chào sama! ! XDD, hôm nay là ngày gì mà đẹp thế

~~(Quân Mộ Thiên Hạ) Cầm Trạch: Đây đây! ! Sama có chuyện gì sao ~(_)?

(Quân Mộ Thiên Hạ) Như Hỏa Lưu Lam: Chào sama! ! Còn Quân Lâm đại đại nhà anh (o). . .

(Vương gia) Mộ Mục: Bây giờ trong tay cô có kịch bản không ?

(Bệ hạ) Quân Lâm: Tôi cũng ở đây.

(Quân Mộ Thiên Hạ) Mai Trinh Tiết: Quả nhiên là phu xứng phu tùy nha

~(Quân Mộ Thiên Hạ) Thật Lâu: Quả nhiên là phu xứng phu tùy nha ~ (bảo trì đội hình ~)

(Quân Mộ Thiên Hạ) Có Một Giao Dịch Với Ma Quỷ: Quả nhiên là phu xứng phu tùy nha ~+111111...

(Quân Mộ Thiên Hạ) Cầm Trạch: Có đây, mới vừa được trao quyền 3 bản kịch, hai cổ trang và một manh kịch ngắn. Sama muốn phối kịch nào

~(Bệ hạ) Quân Lâm: Vậy manh kịch ngắn kia đi, không thành vấn đề chứ?

(Quân Mộ Thiên Hạ) Cầm Trạch: Không thành vấn đề! ! Bản mệnh lên tiếng, nhất định phải không thành vấn đề! ! Nhưng mà . . . Có thể nói cho tôi biết tại sao đột nhiên muốn phối kịch không

( )/

(Quân Mộ Thiên Hạ) Thương Ảnh Tiêu: Đúng vậy, đúng vậy

sở thích thật hiếm thấy

~~(Quân Mộ Thiên Hạ) Không Phải Laury: Lẽ nào. . .

(Quân Mộ Thiên Hạ) Mễ Mạch Thiên: Lẽ nào cái gì (o)? Sao Laury cô lại thích nói cụt lủn như vậy chứ ! ! !

(Quân Mộ Thiên Hạ) Không Phải Laury: Chẳng lẽ là bởi vì “Giải thi đấu CP đẹp nhất” kia ? Ta nhớ rằng Quân Lâm sama có báo danh (v)

(Quân Mộ Thiên Hạ) Bên Phải Không Có Yêu: Thật ư (_)? Chết cũng không hối tiếc! ! ! ! !

(Quân Mộ Thiên Hạ) Trời Cao Đúc Cát: Ta cũng nhìn thấy đó! ! Là thật

~(Vương gia) Mộ Mục: Ừm, cửa đầu tiên của cuộc thi kia muốn chúng tôi giao một màn kịch ngắn.

(Bệ hạ) Quân Lâm: Cầm Trạch, nhân vật khác hay gì gì đó cô có thể tìm được không ?

(Quân Mộ Thiên Hạ) Cầm Trạch: Không thành vấn đề! Hai vị liền giao cho tôi đi O(_)O ha ha ~ bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ! !

(Quân Mộ Thiên Hạ) Không Phải Laury: Trong kịch bản có giọng nữ, ta có thể giúp một tay moahhhh

~~(Quân Mộ Thiên Hạ) Diệp Ly Nan Hoa; hậu kỳ giao cho ta ^-^

(Quân Mộ Thiên Hạ) Thật Lâu: Có vẻ như không cần tới kẻ tuyên truyền như tôi đâu. . . . TAT, tôi sẽ cổ vũ cho hai người, cố lên

(^o^)/

~(Quân Mộ Thiên Hạ) Ngày Hè Lang Ca: Cố lên (^o^)/

~(Quân Mộ Thiên Hạ) Thương Ảnh Tiêu: Cố lên (^o^)/

~... ..

(Vương gia) Mộ Mục: Cảm ơn.

(Quân Mộ Thiên Hạ) Cầm Trạch: Không cần đâu ~ ai bảo chúng tôi là fan CP của hai người chứ

~~(Quân Mộ Thiên Hạ) Không Phải Laury: Nếu hai người thật sự là CP, chúng tôi mới là người muốn cảm ơn đó 233333

(Quân Mộ Thiên Hạ) Thật Lâu: Nếu thật sự muốn cảm ơn thì cậu hôn một cái đi

(Bệ hạ) Quân Lâm: Hôn?

(Quân Mộ Thiên Hạ) Thật Lâu: ... Ta chỉ đùa một chút *vậy vậy*. . . . Đại thần ta sai rồi QAQ

Mọi người: Đáng đời!

(Vương gia) Mộ Mục: Làm sao hôn?

(Vương gia) Mộ Mục: (3) là cái này sao?

Quần chúng lặng yên.

Qua thật lâu đều không thấy có ai trả lời, mà Mộ Mục và Quân Lâm thì đã offline.

(Quân Mộ Thiên Hạ) Cầm Trạch: Mộ Mục sama?

(Quân Mộ Thiên Hạ) Cầm Trạch: Quân Lâm sama?

(Quân Mộ Thiên Hạ) Cầm Trạch: Thật Lâu à. . . . Cô tự cầu phúc đi. . . .

(Quân Mộ Thiên Hạ) Ngày Hè Lang Ca: Mấy ngày nay lên chùa dâng hương đi

~~(Quân Mộ Thiên Hạ) Diệp Ly Nan Hoa: Ta sẽ thấp nhan cho cô

(Quân Mộ Thiên Hạ) Không Phải Laury: Cô muốn đốt giấy không? Tôi giúp cô đốt một chút ~~23333...

(Quân Mộ Thiên Hạ) Thật Lâu: ::>____<>

~ cứu mạng! ! !

(Quân Mộ Thiên Hạ) Thật Lâu: Ta chỉ đùa một chút thôi mà TAT! ! !

(Quân Mộ Thiên Hạ) Thật Lâu: Mộ Mục sama tại sao lại đối với tôi như thế ... QAQ

(Quân Mộ Thiên Hạ) Trời Cao Đúc Cát: Lẽ nào đây chính là mượn đao giết người trong truyền thuyết?

(Quân Mộ Thiên Hạ) Mễ Mạch Thiên: Không ngờ bản mệnh nhà ta là phúc hắc thụ đó nha ( )

(Quân Mộ Thiên Hạ) Mai Trinh Tiết: Ta bắt đầu lo lắng cho Quân Lâm sama. . . .

(Quân Mộ Thiên Hạ) Cầm Trạch: Nói không chừng anh ấy rất thích thú đó

~~(Quân Mộ Thiên Hạ) Có Một Giao Dịch Với Ma Quỷ: Thích thú +1

(Quân Mộ Thiên Hạ)456 Heo Nho Nhỏ: Thích thú +số điện thoại di động

~... ..

Mộ Mục nhìn Cảnh Dực Tước thả con chuột xuống, đi tới bên cạnh mình, còn mang theo dáng vẻ tức giận.

“Mộ?” Nam chính đại nhân đúng là không có dũng khí, cũng tự biết bản thân mình không có lập trường mà phát hỏa, không thể làm gì khác hơn là thu hồi cơn giận, rồi dùng ánh mắt ủy khuất mà nhìn Mộ Mục.

“Làm sao vậy?” Mộ Mục cũng không tìm cách làm mới khung chat nữa, bình tĩnh hỏi.

“Cậu chưa từng gửi cho tôi cái biểu cảm kia.” Ngữ khí vẫn ủy khuất như trước.

“Cho nên?” Cuối cùng, Mộ Mục off QQ, khép máy tính lại, nhìn về phía mỗ trung khuyên.

“Cho nên...” Cảnh Dực Tước trầm mặc, hẳn cũng không biết bản thân hẳn muốn làm cái gì nữa, nhìn thấy người trong lòng mình lại hôn người khác, cho dù chỉ là một cái biểu cảm thôi cũng không được! ! ! Vì vậy thật sự muốn xúc động chất vấn, thật sự muốn ngăn chặn đôi môi của người nào đó, làm cho cậu ấy hiểu rõ tình cảm của mình bất tri bất giác đã sâu đậm đến mức nào, mà người trong cuộc nào đó vẫn còn mơ hồ.

“Chụt.” Mộ Mục đứng lên, hôn lên mặt Cảnh Dực Tước một cái, “Cho nên. Anh cũng muốn?”

Cảnh Dực Tước kinh ngạc mà mở to hai mắt, thân thể cũng cứng bởi vì khiếp sợ mà cứng ngắc, “Mộ?”

“Làm sao vậy?” Mộ Mục nhìn về phía hắn, căn bản không hề nhận ra mình vừa làm một chuyện gì kì quái.

“Cậu... Tại sao lại hôn tôi?” Cảnh Dực Tước bàng hoàng, giống như một thiếu nữ bị khinh bạc, bụm mặt, thấp giọng hỏi.

“Muốn hôn nên hôn thôi.” Ngữ khí của Mộ Mục không có chút rung động nào, “Anh căng thẳng cái gì?”

“Tôi đâu có căng thẳng.” Cảnh Dực Tước vì bảo vệ mặt mũi của mình nên tuy rằng trong lòng đã giống như trời đất xoay chuyển, thế nhưng trên mặt vẫn nghiêm trang trấn định, “Ở nước ngoài lúc chào hỏi vẫn hôn, chỉ là ở trong nước không có thói quen này.”

“Vậy à.” Mộ Mục gật đầu một cái.

Cảnh Dực Tước nhìn thấy động tác của Mộ Mục, tâm tình mừng như điên lúc đầu đã dần phai nhạt đi, Mộ chỉ là đùa dai thôi, cứ tưởng rằng cậu ấy cũng thích mình, quả nhiên hi vọng càng nhiều thất vọng càng lớn sao. Nhưng mà kiểm được một cái hôn, đêm nay kiên quyết không rửa mặt! !

“Kịch vốn đã làm xong. Buổi tối chúng ta phối âm đi, chỉ là một màn kịch ngắn thôi mà.” Mộ Mục lấy laptop, “Tôi về trước đây.”

“Được.” Cảnh Dực Tước đưa Mộ Mục ra khỏi cửa, mãi đến lúc không còn thấy người kia nữa mới lấy tay che chỗ được hôn kia, cười khúc khích.

Mộ Mục trở về phòng, tiện tay đem túi laptop để xuống, ngồi lên ghế salon ở phòng khách, nổi lên vài dòng suy nghĩ.

Không sai, cậu cố ý đó, bất kể là việc (3) cái nhóm kia hay là việc hôn lên mặt Cảnh Dực Tước.

Thời điểm thấy Cảnh Dực Tước áp úng không chịu trả lời, lúc đó cậu cho rằng hắn đang có âm mưu, nhưng cuối cùng hắn lại nói ra một đáp án bất ngờ như vậy, giải đấu CP đẹp nhất.

Mộ Mục đã thức tỉnh, đồng thời cũng nhận ra được dường như mình đã quên mất gì đó. Bởi vì điều đó là không thể cho nên cậu chưa từng nghĩ tới phương diện kia. Đó chính là Cảnh Dực Tước đã yêu cậu.

Cho nên hôm nay, tất cả những việc cậu làm chỉ để kiểm tra, thăm dò xem có phải Cảnh Dực Tước đã yêu mình không.

Đúng, là yêu, không phải là yêu thích hay mê luyến nhất thời mà là tình yêu sâu đậm nhất.

Bạn hỏi từ đâu mà cậu ấy nhìn ra?

Thì là trong tiểu thuyết có viết, tuy Cảnh Dực Tước và Lăng Tuyết Vũ đều là nhân vật chính, thế nhưng giữa hai người, vị trí chủ đạo vẫn là nam chính Cảnh Dực Tước.

Mặc kệ hắn vì nữ chủ mà đã làm ra nhiều chuyện, tỷ như phá tan Mộ gia, cũng chỉ bởi vì hắn bắt mắt người khác để ý đến thứ mình thích.

Trong quá trình theo đuổi Lăng Tuyết Vũ, từ trước tới nay Cảnh Dực Tước không bao giờ đi trên con đường ôn nhu mà lại đi trên con đường cao lãnh. Một người đàn ông luôn khiến bao người ngưỡng mộ đột nhiên lại nói thích mình, vì vậy tất nhiên, nữ chính đại nhân dang vòng tay ra ra, lớn tiếng nói “Em nguyện ý” .

Mà hôm nay, không, không chỉ hôm nay, Mộ Mục nhớ lại thái độ lúc trước của Quân Lâm đối với mình, cậu chỉ muốn than thở một câu, thế sự vô thường.

Bây giờ, cậu hoàn toàn không cần lo lắng đại BOSS sẽ vì nữ chính mà diệt cậu và Mộ gia.

Bởi vì tên BOSS kia đã bắt tri bắt giác mà bị cậu thuần phục, nói hắn nằm hắn tuyệt đối sẽ không dám đứng. Còn nhờ đến âm thanh tuyệt vời của nguyên chủ và chứng thanh không của nam chính đại nhân nữa, không ngờ, nữ chính mà nguyên chủ phải phục vụ trước kia giờ đây lại bị cậu cướp mất người yêu.

Cảnh Dực Tước, yêu được tôi chính là phúc khí lớn nhất của anh trong kiếp này đó. Mộ Mục cong khoe miệng lên, tà khí dạt dào, nhưng cũng ma mị mười phần. Đăng bởi: admin

31. Chương 31: Tình Cảm Không Biết Từ Lúc Nào Đã Bắt Đầu.

CHƯƠNG 31: TÌNH CẢM KHÔNG BIẾT TỪ LÚC NÀO ĐÃ BẮT ĐẦU.

Đến buổi tối, không ngoài dự liệu, Cảnh Dực Tước lại một lần nữa đứng đợi Mộ Mục ở ngoài cửa phòng. Khi đã biết rõ tâm ý ái mộ của vị nam chính nào đó, Mộ Mục đã không còn cảm thấy kỳ quái nữa.

“Đi thôi.” Mộ Mục đóng cửa phòng, bình tĩnh mà nói một câu rồi đi về phía thang máy.

Không cần quay đầu lại, Mộ Mục cũng biết Cảnh BOSS tuyệt đối sẽ vứt bỏ trạng thái cao lãnh mà phi thường khoái trá lao đến.

Đúng như dự đoán, sau khi Cảnh Dực Tước ấn thang máy, vẫn giống như lúc trước mà có chút “Chân chó” hỏi, “Bác không đi cùng sao?”

“Vừa nãy ông ấy gọi điện nói là sẽ đi ăn cùng với chú Trác...” Mộ Mục trả lời, nhưng trong đầu lại nhớ tới giọng nói có chút khàn khàn của cha, không phải là bị ăn thật chứ? !

“Vậy chúng ta đi ra ngoài ăn đi, tôi biết một chỗ tốt lắm.” Cảnh Dực Tước nhân cơ hội nói ra quyết định của mình, cùng Mộ Mục đi ra ngoài hẹn hò gì gì đó, thực sự là cực tốt.

Mộ Mục mạn bất kinh tâm(1) liếc mắt nhìn hắn, gật gật đầu. Sau đó cũng lười chú ý đến tâm tình mừng rỡ rõ ràng của người bên cạnh, nhưng lại một lần nữa cảm thán bản thân mình đúng là quá trì độn.

Lên lầu một, hai người vừa mới bước ra thì đồng thời thang máy bên cạnh cũng mở. Cha con Mộ gia cũng bước ra.

Nhìn thấy Cảnh Dực Tước, Mộc Việt vội vã mang nụ cười nịnh nọt, lôi kéo con trai lại gần để chào hỏi.

“Cảnh thiếu, trùng hợp như thế, ngài đây là đi ăn cơm sao?” Mộc Việt hoa ngôn xảo ngữ.

“Ừm.” Cảnh Dực Tước lạnh lùng mà trả lời một tiếng.

Mộc Việt bị Cảnh BOSS lạnh nhạt cũng không tức giận, chuyển hướng sang Mộ Mục đứng bên cạnh, “Cháu Mộ cũng ở đây à.” Trong lòng lại nghĩ, Mộ Thần còn giả trang nho nhã thanh cao làm gì, xem thường ta nịnh nọt lấy lòng, lần này gặp quý nhân, cứ nhiên lại bán con trai.

Nhìn thấy thái độ không thèm trả lời của Mộ Mục, tuy trong lòng Mộc Việt đã nhụt chí nhưng vẫn nở nụ cười như cũ bảo Mộc Hoa chào hỏi.

Mộc Hoa giống như một con rối của Mộc Việt, nghe lời mà cười vắn an, “Cảnh đại ca, Mộ đại ca.” Lúm đồng tiền trên mặt càng lộ khí chất khả ái của cậu.

Vì lúc trước Cảnh Dực Tước nhận lầm người nên có chút lúng túng, cũng cố gắng nặn ra một nụ cười, gật gật đầu, hi vọng chào xong là có thể rời đi, miễn cho Mộ Mục biết được gì đó.

Mộ Mục nhìn thấy mặt Cảnh đối với những khác người thì luôn cao lãnh nhưng lần này cứ nhiên lại ngoại lệ nở nụ cười, trong lòng có chút kỳ quái.

Trước khi Mộc Việt mở miệng, Mộ Mục đã đưa ra lời mời, “Chúng tôi muốn đi dạo ở sơn trang bên cạnh, không biết hai người có quen đường hay không.”

“Tất nhiên là quen rồi, cháu không biết đâu, mấy ngày trước chúng ta đã tới đó rồi, bình thường không có việc gì A Hoa cũng hay đi dạo ở đó, nó có thể dẫn đường cho hai người.” Mộc Việt vội vã mở miệng, sợ rằng nếu như chậm trễ sẽ vụt mất cơ hội ôm đùi lần này.

Cảnh Dực Tước nghe Mộ Mục đưa ra lời mời như vậy, vừa định nói mình có thể dẫn đường cho cậu ấy, tuy rằng hôm nay hắn chọn đi đến chỗ này là do nghe được từ chỗ Cao Dịch và Giản Kỳ. . .

Nhưng lúc ánh mắt của Mộ Mục lia tới, người nào đó trực tiếp câm miệng, tiếp tục ngoan ngoãn làm phong nền trang trí.

“Những người trẻ tuổi như mấy đứa hoạt động ta sẽ không nhúng tay vào.” Mộc Việt biết mình sẽ không được hoan nghênh, sau khi đem Mộc Hoa đẩy tới, cũng thức thời tìm được bậc thang của mình mà đi ra ngoài.

Bốn người đi tới Tửu Điểm để lấy xe, Mộc Việt lôi kéo Mộc Hoa qua một bên, nhỏ giọng dặn, “Xem ra tình huống lần này tên Cảnh thiếu coi trọng con trai Mộ Thần, con cũng cơ trí cho cha một chút. Tốt xấu gì cũng phải lưu lại một ấn tượng, đừng chỉ ăn xong một bữa cơm rồi vẫn trở thành người qua đường Giáp. Tên Mộ Thần kia luôn nghĩ cha là con buôn, vì tiền có thể bán con. Nhưng cha nói cho con biết, hắn chỉ là chưa gặp được quý nhân khiến hắn có thể bán con mà thôi, lần này coi như xong, liền đem con trai nhà mình bán mất...” Nói xong lời cuối cùng, Mộc Việt bắt đầu nói tới việc Mộ Thần giả thanh cao.

“Cha, xe đến.” Mộc Hoa nhìn thấy hai người nọ đã lái xe tới, vội vã mở miệng đánh gãy lời nói của Mộc Việt tự biên tự diễn.

Bốn người bước đến mới phát hiện xe này chỉ có thể ngồi hai người, nhất thời bầu không khí có chút lúng túng.

Được rồi, lúng túng chỉ có hai người của Mộc gia.

Mộc Hoa vừa muốn đánh võ trầm mặc, đột nhiên, một chiếc Mercedes cấp S(2) lái tới.

“Chú Trác.” Mộ Mục gọi người mới xuống xe.

“Mục Mục à, ” Trác Tịch không ngờ có thể gặp phải con trai bảo bối của “Tức phụ” nhà mình, “Muốn ra ngoài sao?”

“Dạ, chú Trác đi mua đồ ăn?” Mộ Mục nhìn Trác Tịch xưa nay một thân nghiêm cẩn giờ đây lại mang theo hai túi thức ăn.

“Khụ, ừm, là cháo hải sản mà cha cháu thích nhất...” Trác Tịch có chút không được tự nhiên mà giải thích.

Mộ Mục hiểu rõ mà liếc mắt nhìn hắn, sau đó nghĩ đến tình huống lúng túng vừa nãy, nhanh chóng mở miệng, “Chú Trác, cháu có thể mượn xe của chú chút được không, xe của Tước chỉ có thể ngồi hai người, cho nên...”

Không đợi Mộ Mục nói xong, Trác Tịch liền rút chìa khóa đưa cho cậu, sau đó từ ái (? !) mà nở nụ cười, “Được. Mọi người đi chơi đi. Cháo mau nguội, tôi đi lên trước.”

Sau khi Mộ Mục nhìn Trác Tịch rời đi, cầm chiếc chìa khóa lên, hỏi “Ai lái xe?”

“VẬY Ể TÔI ĐI.” Mộc Hoa nhớ vai trò người dẫn đường của mình, tiếp nhận chìa khóa.

Mộc Hoa ngồi xuống vị trí lái xe, đóng cửa.

Mộ Mục cũng đi tới, thế nhưng không có ngồi vị trí mà Cảnh Dực Tước đã chuẩn bị ra sẵn mà lại mở cửa xe ở vị trí phó lái rồi ngồi xuống, đóng cửa.

Thật may, lần này Cảnh Dực Tước cũng biết mình đang ở bên ngoài, không tiếp tục sử dụng giả vờ oan oan ức đại pháp, mà trưng khuôn mặt băng sơn, ngồi vào ngồi sau, dùng lực đóng cửa lại.

“Nhẹ một chút.” Mộ Mục nghe tiếng vang ở phía sau, dùng ngữ khí nhàn nhạt nói một câu. Khí thế của tên Cảnh khuyến nào đó lập tức bị tiêu hủy.

Mộc Hoa không chú ý hành động của hai người, hỏi một câu, “Hai người muốn ăn cái gì?”

“Tùy ý, cậu đề cử đi.” Mộ Mục nói xong liền bổ sung thêm một câu, “Ăn ngon.”

Được rồi, Mộ Mục đã bại lộ thân phận của kẻ tham ăn, rõ ràng bị Cảnh đại thiếu ngồi ở phía sau bắt được điểm yếu, hắn đã nghĩ đến việc sau này lấy gậy ông đập lưng ông, càng nghĩ càng tươi đẹp đến nỗi muốn phun vài ngụm nước bọt để biểu hiện tâm trạng của mình.

Dĩ nhiên, Cảnh Dực Tước đang rơi vào mộng cảnh tốt đẹp không hề để ý tới hai người phía trước càng tán gẫu càng vui vẻ, hơn nữa, sự tình mình giấu diếm cũng bị Mộ Mục biết đến

Nghe Mộc Hoa nghi hoặc về thái độ chuyển biến của Cảnh Thiếu, Mộ Mục đã có chút minh bạch, đại khái là hấn nhằm Mộc gia thành Mộ gia .

Trong lòng Mộ Mục không khỏi có chút thổn thức, không biết phương diện nào của cậu lại có thể khiến Cảnh Dực Tước – đại BOSS ưu tú về mọi mặt coi trọng, thậm chí còn làm cho hấn trầm luân sâu hơn so với nguyên tác, không tiếc buông xuống thân phận và địa vị để lấy lòng.

Trong khi Cảnh Dực Tước vẫn còn đang ảo tưởng đến tương lai tốt đẹp và Mộ Mục đang tìm tòi nghiên cứu sâu xa thì xe đã lái đến một nhà hàng đặc sắc.

Xuống xe, Mộc Hoa giới thiệu với hai người, “Nhà hàng ‘Nhà Hàng’ này không chỉ có một cái tên độc đáo, hơn nữa thức ăn bên trong cũng vô cùng đặc sắc. Có một số người đặc biệt đến đây chỉ vì thức ăn của nó.”

Nơi đây trang trí rất đơn giản thế nhưng lại có một loại hương vị mộc mạc.

Ba người ngồi xuống một hàng ghế riêng gọi là “Điệp luyện hoa”, dùng cốc trà mang phong cách cổ xưa để uống nước, chờ nhân viên phục vụ đem thực đơn tới.

Lúc sau, một người bồi bàn ăn mặc bình thường cầm một tấm tre được chạm khắc lên.

Vì đây là lần đầu tiên Cảnh Dực Tước và Mộ Mục tới nơi này, chính vì thế cho nên khi nhìn thấy tên của những món ăn kia đều có chút kỳ quái, hoàn toàn không nhìn ra rốt cuộc đó là món gì, thật tệ hại!

Nhìn một hàng tên:

“Tú tài gặp gỡ quân binh”

“Máu chảy đầu rơi”

“Đạp tuyết tìm con gấu”

“Vận may cả đường”

“Súp trường thọ” và vân vân, khéo miệng trong tâm của hai người có chút co quắp.

Cuối cùng, Mộ Mục chỉ “Máu chảy đầu rơi” và “Vận may cả đường”.

Cảnh Dực Tước chọn “Tú tài gặp gỡ quân binh” và “Dưới tầng băng nóng”

Còn Mộc Hoa thì “Súp ngọc trai” và “Phá băng lấy cá chép” .

Về phần những cái khác, Cảnh BOSS rống lớn, các người nhìn cái gì, mấy cái tên món ăn kia thật hung tàn, còn kỳ kỳ quái quái làm cho hấn có chút hold không được đó! ! !

Lúc hấn nghe thấy Mộ Mục chỉ “Máu chảy đầu rơi”, thân thể Cảnh Dực Tước cảm thấy lạnh lẽo, gặp phải một “người vợ” hung tàn như thế, nam chính đại nhân à, anh phải bảo trọng đó nha

Tuy rằng trong bữa ăn này, khắp phòng đều lộ ra vẻ kỳ quái, tỷ như thực đơn là tấm tre còn chưa tính, lúc gọi món ăn lại đem tấm tre kia lật qua, tên gọi tắt “Phiên bài tử” . . .

Thế nhưng không thể không nói đến việc ở đây được rất nhiều người tán thưởng về các món ăn và cách phục vụ.

Không bao lâu sau, thức ăn đã được mang lên, Mộ Mục tỏ vẻ thì ra, người đặt tên món ăn cũng là một thiên tài!

Ví dụ đậu phụ đập nát đồng thời trộn với gạch cua, lại thêm một ít gia vị chế biến, chính là cái gọi là “Máu chảy đầu rơi” .

Mà “Vận may cả đường” lại là các loại sơ quả luộc thành màu đỏ.

“Tú tài gặp gỡ quân binh” là tôm hầm miến, “Dưới tầng băng nóng” không biết tại sao vẫn chưa tới, nhưng mà Cảnh đại thiếu quả nhiên là trung khuyến tốt, gặt đầu theo nhịp liên tục để bày tỏ mình thật vừa lòng với món ăn

~Còn mấy món bên Mộc Hoa – người dẫn đường của bọn họ, “Súp ngọc trai” và “Phá băng lấy cá chép” là cải bó xôi đậu phụ canh cá và lát cá sống.

Có khả năng ông chủ “Nhà Hàng” cũng biết tên món ăn có chút kỳ quái, cho nên nhân viên phục vụ sẽ giải thích tên từng món, để tránh phải việc khách hàng không biết cái nào thật cái nào giả.

Bởi vì vừa nãy, Cảnh Dực Tước còn nói một câu “Lấy thêm một vài món ăn nữa”, nhân viên phục vụ liền thêm món “Long hổ đầu” cùng “Súp trường thọ”, kỳ thực cũng chính là thịt rắn hầm thịt mèo và súp rùa hầm.

Cuối cùng ba người cũng ăn xong bữa ăn quái lạ nhưng lại mỹ vị này, nhân viên phục vụ nhanh chóng đi vào, bưng 1 món tráng miệng là mấy ly smoothies(3) cao ngất, dưới đáy còn có một lớp dâu tây, “Chào ngài, cái này là ‘Dưới tầng băng nóng’, xin mời chậm rãi thưởng thức.”

Ba người nhìn lại những món ăn lúc trước, đã có thể bình tĩnh mà cầm lấy cái muôi tiếp tục ăn.

Cuối cùng cũng coi như ăn xong món tráng miệng, Mộc Hoa cũng nhìn thấy ánh mắt rõ ràng của Cảnh Dực Tước, thức thời mà lấy lý do muốn đi vệ sinh mà trốn mất.

“Mộ, cái hôn hôm kia...” Cảnh Dực Tước áp a áp ứng, nhưng cuối cùng vẫn hỏi.

Mộ Mục nhìn nam chính đại nhân mặt đầy “E then” (! ! !), hắn cũng không phải là đang tỏ tình. . . .

“Anh cảm thấy phiền? Việc này giữa bạn bè là rất thông thường mà, lẽ nào lần trước anh nói muốn làm bạn với tôi là giả?”

“Rất, rất thông thường?” Cảnh Dực Tước vì việc mình rủ Mộ Mục đến ca hội sinh nhật của Yên Nhiên Che Thành Sắc mà có chút hối hận, nhưng rất nhanh liền đem lực chú ý chuyển đến nơi khác, sắc mặt đỏ kị “Cậu nói chỉ cần là bạn bè thì cậu sẽ hôn ? !”

“Ừm.” Mộ Mục nhìn bộ dạng đồ phụ của Cảnh khuyến, gật đầu, nắm chắc người nào đó sẽ không dám làm gì mình.

Quả nhiên, Cảnh Dực Tước nhìn thấy Mộ Mục trả lời khẳng định như vậy, đều sắp ghen tỵ đến mù quáng, “Không cho cậu còn như vậy!”

Biết mình không có lập trường mà đề ra yêu cầu này, Cảnh Dực Tước liền muốn tỏ rõ cõi lòng.

“Được”, Mộ Mục lại ngoài dự đoán của mọi người mà đáp ứng.

“Thật sao? !” Cảnh Dực Tước có chút không xác định hỏi thêm một lần nữa.

“Ừm.” Mộ Mục trả lời lần hai, mà không đợi Cảnh Dực Tước hưng phấn, Mộ Mục liền giải thích một câu, “Tôi chỉ có một người bạn là anh, cho nên anh đã không thích, sau này tôi sẽ không hôn nữa.”

Kỳ thực cậu có thể không giải thích mà ~ xem xem, cậu làm Cảnh đại BOSS hối hận rồi kìa ~ cả ruột đều muốn xanh luôn

Mà Mộc Hoa đang mượn lý do đi vệ sinh chạy trốn, ra hàng ghế riêng sau, lại không cẩn thận đụng phải một người.

“Thật không tiện.” Mộc Hoa lập tức xin lỗi.

Mà cái người bị đụng kia, cặp mắt đào hoa liền nháy một cái, lập tức chứng tỏ mình không sao.

Thế nhưng chuyện này nhìn thế nào cũng ra là hắn đang đùa giỡn, “Không sao, bị mỹ nhân đụng vào là vinh hạnh của tôi, nhưng không biết tôi có điểm phúc được mời cậu đi uống một chén trà không nhỉ?”

Mộc Hoa bị đùa giỡn lưu manh, đỏ mặt, nhưng lại cố hết sức nghiêm nghị “Hừ” một tiếng, rời đi.

Để lại An Trưng Vũ một tay nâng cằm, lăm bằm lâu bầu, “Con mèo nhỏ thật đáng yêu, có điều lại rất thích xù lông nha.”

Chú thích:

(1) Mạn bất kinh tâm: không để ở trong lòng. Đăng bởi: admin

32. Chương 32: Một Mảnh Thâm Tình.

CHƯƠNG 32: MỘT MẢNH THÂM TÌNH.

Bởi vì dưới tình huống ghen tuông lần trước mà hắn đã tự hại mình, Cảnh đại BOSS chưa bao giờ biết hối hận là gì giờ đây lại rất muốn đi mua thuốc hối hận để uống.

Cuối cùng, khi đối mặt với Mộ Mục, Cảnh Dực Tước cũng đã học được cách phải cân nhắc trước khi hành động thay vì dựa theo trực giác và tình cảm của bản thân, thật đáng mừng.

Thế nhưng có thể chạy thoát hay không còn phải đợi nghiên cứu thêm.

Ngày đó sau khi trở về, Mộ Mục và Cảnh Dực Tước đang bị khí tức phiền muộn bao quanh đi tới phòng của hắn, dừng nghỉ bậy nha ~ chỉ là đi phối âm, dùng thân thể để an ủi người nào đó và vân vân làm sao mà được cơ chứ. . . .

Nhưng mà, nói như vậy thôi chứ mỗi trung khuyển cũng đã nhanh chóng quét hết tâm tình phiền muộn vì mất đi phúc lợi kia qua một bên để cả đêm vui cười hơn hử cùng với Mộ Mục hoàn thành xong tiểu manh kịch. Sau đó liền phụng mệnh đưa Mộ Mục trở về.

Hôm sau chính là ngày cắt băng khánh thành của resort, mà Cảnh thiếu – đối tượng đang ăn mặc anh khí mê người khiến cho một đám lão tổng hay CEO của mấy công ty lớn nhỏ nào đó đều đến để bầu vút quan hệ.

Phát hiện mục tiêu của mình cùng cha cậu ấy và Trác Tịch – bạn trai tin đồn của ông không! có! ở! đây!

Khi đó, đám người nợ bị hàn khí của hắn làm cho tản ra, không dám tới gần.

Cảnh Dực Tước tìm Cao Định để hỏi vị trí của Mộ Mục, “Quản lý Cao, một nhà bác Mộ ở chỗ nào?”

“Cảnh thiếu, ngài không biết?” Cao Định lại cảm thấy hàn khí từ cảnh BOSS lại thấp xuống một bậc, tự biết mình hỏi bậy, vội vã nói ra những gì mình biết, “Sau khi cắt băng, Mộ tổng bảo công ty có chút chuyện, phải rời đi trước.”

“Chỉ một mình ông ấy đi?”

“Không phải, còn Mộ thiếu gia và Trác tổng.”

“Tôi biết rồi.” Vì vậy nguyên ngày hôm đó, Cảnh Dực Tước mang theo nhãn mác “Gần tôi là muốn chết”, khiến cho người đứng bên cạnh hắn cứ như đang ở trên không, tình cờ lại có mấy người không có mắt, điếc không sợ súng đi tới bắt chuyện cuối cùng lại trở thành nơi trút giận.

ta vốn là đường phân cách tiêu hồn

~~Bên trong cao ốc của tập đoàn Cảnh thị, các nhân viên lại một lần nữa bị áp suất thấp của BOSS nhà mình chèn ép.

Lần này không có ai dám nghị luận về Tổng tài phụ nhân ra sao, như thế nào nữa. Bởi vì lần trước sau khi cơn bão qua đi, theo nhiều nguồn thông tin cho biết, BOSS – một trong những người đàn ông độc thân giàu có của năm đang yêu.

Chính vì vậy cho nên hội nghị kết thúc xong, sau khi bọn họ nhìn BOSS đã đi xa, một đám người cư nhiên lại bắt đầu đánh cược, lần này ông chủ rốt cuộc có theo đuổi được người yêu hay không, hay là vẫn bị người ta từ chối

Oh My God, bạn có thể tưởng tượng ra một đám tinh anh nhân sĩ đang mặc trang phục nghiêm trang đột nhiên như dân cờ bạc mà nhào vô cá cược . . . . Thật là áp lực trong áp lực đó. . . .TAT

Trở lại chuyện chính, kỳ thực nguyên nhân làm cho tâm tình của Cảnh Dực Tước thăng trầm lớn như vậy, không sai, ngoại trừ Mộ Mục của chúng ta thì còn ai khác nữa ( )

Từ lần trước, lúc mà Cảnh Dực Tước cố ý điều tra, sau đó hai người bất ngờ mặt rồi lại cùng nhau đùa giỡn, cuối cùng Cảnh Dực Tước bị mất liên lạc với Mộ Mục.

Bất luận là lần thứ hai hay lần thứ ba, Cảnh Dực Tước đã đợi một tuần lễ nhưng vẫn không thấy Mộ Mực online QQ. Hắn vô cùng hối hận, tại sao lúc trước mình lại quên hỏi số di động của cậu ấy chứ!

Vì thế nên gần đây, quanh quẩn bên người Cảnh thiếu luôn là một tầng áp suất thấp, thuận tiện cũng khiến cho thành tích và giá cổ phiếu của Cảnh thị ngày càng đi lên.

(BOSS quá khùng bố, khiến cấp dưới không thể làm gì khác hơn là làm việc chăm chỉ để tránh bị gió lốc quét đến.)

Mà Mộ Mực cũng không vui vẻ gì cho cam. Lần trước, lúc cha Mộ tiếp điện thoại xong lại vội vã cùng Mộ Mực, Trác Tịch trở về. Điều đó đã chứng tỏ công ty phần mềm kỹ thuật của Mộ thị gặp phải phiền phức không nhỏ.

Liên tiếp mấy ngày nay, Mộ Mực đều nhìn thấy cha mình và chú Trác đi sớm về trễ, cả người rõ ràng tiêu tụy đi rất nhiều, đôi mày trên trán tuy vẫn nhíu lại nhưng càng ngày càng thêm sâu sắc.

Mộ Mực biết mình không giúp được gì nên cũng không cứng rắn đi đến đó mà yêu cầu chia sẻ. Chỉ có thể dặn dò quản gia làm thêm nhiều món để tẩm bổ, rồi lại đích thân đi đưa cơm cho hai người và vân vân.

Tuy rằng, vì không muốn để cho Mộ Mực lo lắng nên Mộ Thần vẫn chưa nói cho cậu biết mọi chuyện cụ thể, nhưng dựa trên khả năng quan sát của Mộ Mực, cuối cùng cậu cũng rõ ràng, phần mềm mà công ty vừa công bố kế hoạch phát hành đã bị đánh cắp và được bán với giá cao hơn cho các công ty đối thủ.

Bây giờ, cha Mộ không chỉ muốn bắt được nội gián, hơn nữa ông còn muốn thỏa thuận với đối phương để mua lại phần mềm, tránh phải việc công khai ra ngoài, ảnh hưởng đến uy tín của công ty.

Mộ Mực kỳ quái, tại sao lúc trước không thấy Mộ gia gặp phải chuyện này, lẽ nào dù không có Cảnh Dực Tước, Mộ gia vẫn luôn gặp phải nguy cơ?

Cậu không ngừng đem nguy cơ lần này của công ty trở thành nội dung tiểu thuyết không thể xoay chuyển mà suy nghĩ.

Cuối cùng, Mộ Mực cũng bình tĩnh lại, mở laptop ra, click vào biểu tượng chim cánh cụt đã lâu chưa đụng đến.

Nhìn thấy những tin nhắn và lời thăm hỏi của Cảnh khuyến, Mộ Mực mỉm cười, ánh mắt kiên định, nội dung tiểu thuyết thì sao, cậu không tin mình không bảo vệ nổi Mộ gia.

Một tuần lễ trước

Quân Lâm: Mộ, tại sao lâu như thế mà cậu không online?

Sáu ngày trước

Quân Lâm: Mộ, là tại tôi chưa được sự cho phép của cậu mà đã tự ý điều tra nên cậu giận sao?

Ba ngày trước

Quân Lâm: Mộ, cậu lên thì trả lời tôi một câu.

Hai ngày trước

Quân Lâm: Được rồi, ngày hôm nay cậu lại không onl.

Ngày hôm qua

Quân Lâm: Tôi rất nhớ cậu...

Vừa xong

Quân Lâm: Mộ! Rốt cục cậu cũng lên TAT

Mộ Mực: Ừ.

Quân Lâm: Cậu không onl một thời gian dài rồi, tôi rất nhớ cậu đó %>__ Đăng bởi: admin

33. Chương 33: Nữ Chính Tự Làm Bật Dợt Thứ Nhất ~

CHƯƠNG 33: NỮ CHÍNH TỰ LÀM BẬT DỢT THỨ NHẤT

~Không nơi nào có thể náo nhiệt hơn đại học S lúc này. Người người đi qua đi lại tấp nập, hơn nữa đại đa số đều là nữ sinh. Nguyên nhân chính là chiếc xe thể thao màu lam nhạt cùng với chủ nhân của nó, một thân âu phục nhàn nhã dường như hơi giống sinh viên ở đây, thế nhưng lại trầm ổn tự tin hơn, khí chất bá đạo mơ hồ dù có là người ưu tú hay thiên chi kiều tử(*) cũng phải tự ti mặc cảm.

Miêu tả tới đây, chắc mọi người cũng đoán được, không sai, đây chính là nam chính đại nhân của chúng ta – Cảnh Dực Tước .

Từ vấn đề mà Mộ Mục đã hỏi hôm trước, nhân cơ hội đó, Cảnh đại thiếu đã phát huy trọn vẹn công lực được voi đòi tiên trên thương trường của mình.

Lấy lý do là muốn quan tâm người yêu, một hơi đem toàn bộ thông tin mà mình muốn biết hỏi hết.

Thậm chí, ngày tiếp theo, sau khi biết Mộ Mục muốn lên trường vì có việc, hắn lập tức bán manh, chơi xấu cộng thêm việc giả vờ oan ức, rốt cục cũng khiến Mộ Mục đáp ứng cho hắn đi đón cậu, thuận tiện tiến hành buổi hẹn hò đầu tiên của hai người.

Sau khi Mộ Mục giải quyết chuyện của mình xong xuôi, lúc bước ra thì thấy một đám nữ sinh đi ngang qua một chiếc xe, còn tung một đồng mị nhãn cho người trong xe.

Thế nhưng, cội lòng tình ý của các nàng nhất định là thất bại, vì Cảnh Dực Tước hoàn toàn không thèm để vào mắt.

Hiện tại, trong tầm mắt của hắn bắt đầu xuất hiện thân ảnh của Mộ Mục, một chút ánh sáng cũng không lưu lại cho người khác.

Mộ Mục dè xuống đáy lòng có chút khác thường của mình, đi về phía người đã xuống xe để đón tiếp cậu.

Lúc cậu nhìn thấy trong ánh mắt của người kia chỉ tràn ngập hình ảnh của mình, không thể phủ nhận, niềm vui nhanh chóng chiếm cứ đầu óc. Người đàn ông xuất sắc kia là của cậu.

Giống như những tên đàn ông khác, được mỹ nữ công khai ái mộ, dù không yêu cái nàng, thế nhưng tâm trạng hưng vinh và cao hứng nhất định là có.

Tuy Mộ Mục không có hình mẫu đồng giới yêu thích riêng cho mình, nhưng giờ đây cậu lại có được một người bạn trai được mọi người hâm mộ thì rất là đáng kiêu ngạo, mặc dù cậu không có yêu hắn.

“Cảnh tổng?” Lúc Mộ Mục còn cách Cảnh Dực Tước mấy mét, một giọng nữ quen thuộc kêu BOSS đại nhân.

Cảnh Dực Tước không cam lòng đem tầm mắt từ trên người Mộ Mục dời đi, quét về phía âm thanh phát ra.

Từ trên xuống dưới, chiếc váy màu vàng dài tay càng khiến cho Lăng Tuyết Vũ thêm xinh đẹp động lòng người. Nhưng mà, Cảnh Dực Tước chỉ “Ừ” một tiếng, rồi lại tiếp tục nhìn về phía Mộ Mục.

Lúc này, Mộ Mục đã đến trước xe.

Hai người đều không để ý đến bộ dáng muốn nói lại thôi của nữ chính. Hắn tự mình mở cửa cho Mộ Mục rồi đóng lại, sau đó ngồi trên ghế lái, Cảnh Dực Tước bóp còi hai lần, mấy người che trước mũi xe nhanh chóng tản ra, rồi hắn nhanh chóng chạy đi.

Chỉ có thể nói, không hổ là Cảnh BOSS giá lâm, chỉ chốc lát sau đã không còn thấy bóng dáng của chiếc xe, để lại Lăng Tuyết Vũ một mình trong làn gió ngổn ngang.

Bạn học bên cạnh đều như muốn cười nhạo cô ta đang tự rước lấy nhục, hoa khôi của trường biến thành chuyện cười.

===== ta vốn đường phân cách khó
lường =====

“Có người bắt chuyện với anh, sao lại không để ý tới cô ấy vậy?” Mộ Mục mở miệng, hỏi một câu vô cùng xảo quyệt.

Cảnh Dực Tước nghiêm túc trả lời, “Bởi vì em sẽ không thích.”

Mộ Mục bắt đầu dĩ hời hợt, lời ngon tiếng ngọt này là ai dạy đây!

“Em không hỏi chúng ta đi đâu sao?” Thấy Mộ Mục hỏi xong một câu liên trầm mặc, Cảnh Dực Tước chủ động gợi chuyện.

Mộ Mục vô tình nhìn về phía ngoài xe, “Dù sao anh cũng không bán em.”

Quay đầu, lại phát hiện vẻ mặt Cảnh Dực Tước tươi cười, “Anh cười cái gì?”

Bởi vì phát hiện người yêu đã đỡ xuống phòng bị, đem một mặt chân thật nhất biểu hiện ra cho mình thấy, Cảnh Dực Tước không khỏi hưng phấn.

“Không có.” Cảnh Dực Tước vì phòng ngừa Mộ Mục truy hỏi, dời đề tài, “Nghe nói công ty của bác có chút phiền phức? Cần anh hỗ trợ không?”

Trầm mặc một hồi, vì không để Cảnh Dực Tước nghĩ mình đáp ứng là vì lợi dụng hắn, Mộ Mục bác bỏ đề nghị này.

Tuy rằng, ban đầu Mộ Mục cũng có ý định này, nhưng đa phần là vì muốn thay đổi nội dung tiểu thuyết.

Cậu muốn kiểm tra một chút, nếu nhân vật chính ở bên cạnh mình, kết cục có giống như cũ hay không.

Hơn nữa, dưới tình cảm chân thành của Cảnh Dực Tước, đem một câu “Không thích” của mình khắc sâu như vậy, mặc dù Mộ Mục có chút vô tâm vô phế cũng không phải là người không biết cảm động. Chính vì như thế, cậu không muốn Cảnh Dực Tước vì chuyện này mà hiểu lầm rồi khổ sở nên Mộ Mục quyết đoán cự tuyệt.

Còn nữa, chuyện lần này dưới sự giúp đỡ của chú Trác nên mới có thể đem phần tổn thất giảm xuống.

Tuy rằng nghe thấy Mộ Mục từ chối, thế nhưng hắn đã dặn dò cấp dưới đi thu mua phần mềm bị trộm kia, Cảnh Dực Tước cười không nói.

Khi Mộ Mục và Cảnh Dực Tước chưa từng yêu đương đang trải nghiệm cuộc hẹn hò đầu tiên giống như những cặp đôi khác thì Lăng Tuyết Vũ, đối tượng bị bọn họ quên sạch sành sanh lại được một học trưởng ái mộ mình giải cứu từ trong cơn gió XDDDDDDDD

Tuy không còn Mộ Mục chịu khó nhẫn nhục trong lòng giống như nguyên tác, thế nhưng nữ chính lại câu được một anh chàng phẩm chất tốt lại học giỏi, gia thế cũng không đến nỗi nào. Cái này dựa theo nội dung tiểu thuyết ban đầu, Mộ Mục được thay bằng một học trưởng tên là Diệp Ly Hoa.

Lần này, Diệp Ly Hoa trở về trường học thì phát hiện Lăng Tuyết Vũ mang khuôn mặt thương tâm đứng ở trước cổng, nhanh chóng mang cô đến nhà của mình rồi an ủi khuyên nhủ.

Nghe học muội mà mình thầm thường trộm nhớ mang khuôn mặt thương tâm mà kể ra sự ái mộ của bản thân với Cảnh Dực Tước, học trưởng Diệp vốn sẵn lòng không thể làm gì khác hơn là nhẫn nhịn chưa xót trong lòng, cố vũ cô, chống đỡ cô và vân vân.

Nhưng mới an ủi một nửa, chuông cửa lại vang lên. Diệp Ly Hoa nhìn xuyên qua cái mắt mèo trên cửa thì thấy người mẹ đều đến đây để thăm mình mỗi tuần.

“Tuyết Vũ, mẹ của anh đến, em tới thư phòng trước đi, bà ấy sẽ đi ngay thôi” Diệp Ly Hoa có chút ấp a ấp úng.

Trên mặt Lăng Tuyết Vũ xuất hiện biểu tình bi thương, “Học trưởng, anh cũng ghét bỏ em.”

“Không, ” Diệp Ly Hoa cố gắng quít má giải thích, “Anh chỉ sợ mẹ của anh hiểu lầm em...”

“Em biết, ” Lăng Tuyết Vũ như muốn nói em hiểu lầm tình cảm của anh, “Học trưởng, thư phòng ở nơi nào?”

Sau khi Lăng Tuyết Vũ tiến vào thư phòng, liền nghe bên ngoài có một giọng nữ mang theo ngữ khí trách cứ hỏi, “Tại sao lâu như thế mới mở cửa vậy?”

“Không phải là con vì mẹ nên mới đi chỉnh trang ăn mặc đẹp để một phen sao....” Giọng nam đẹp dễ quen thuộc trả lời...

Đang quan sát bố trí của thư phòng, Lăng Tuyết Vũ không cẩn thận vấp phải dây điện, laptop và các đồ vật kẹp bên trong rơi xuống xối xả, ấn vào bàn phím.

Máy laptop vẫn nằm trong trạng thái chờ, trên màn hình là một khung chat.

Cầm Trạch: Ở đó chứ, hậu kỳ quân?

Cầm Trạch rung cửa sổ chat của đối phương.

Cầm Trạch: Thôi, tôi không thời gian, chính là việc về tiểu manh kịch mà Quân Lâm sama và Mộ Mục sama dự thi, hậu kỳ cậu chỉnh sửa một chút nữa đi. Có thắc mắc gì cứ hỏi, tôi sẽ hướng dẫn cho cậu, sau đó cậu tự mình tiếp thu, tôi sẽ luôn treo máy

~Cầm Trạch: Còn nữa, cậu thể làm xong rồi chuyển bài dự thi lên cuộc kia hay không

thật sự là tôi đang có việc TAT

Cầm Trạch: Tôi biết “Diệp” quân hòa ái dễ gần nhất chắc chắn sẽ không biết từ chối đâu

~Cầm Trạch: Đúng rồi đúng rồi, thời hạn cuối cùng để nộp bài là mười hai giờ trưa mai, đừng quên mất nhé ~~ cảm ơn, Moahhh

~Cầm Trạch gửi một tài liệu đến, nhận hay không nhận?

Là không.

Lúc Lăng Tuyết Vũ nhìn biểu tượng chim cánh cụt trong máy tính nhấp nháy, mở ra, một người mà chúng ta vẫn biết, là hậu kỳ nổi danh trong giới võng phối, Diệp Ly Nan Hoa...

Nhìn trước cửa sổ hiện ra hai cái tên Quân Lâm và Mộ Mục, Lăng Tuyết Vũ lại nhớ tới việc vừa nãy họ không coi cô ra gì, để cô trở thành chuyện cười cho hai người bạn họ.

Cô ta cầm lấy con chuột, nhận tài liệu, bởi vì tốc độ mạng khá nhanh nên không mất mấy phút nhanh chóng nhận được tài liệu kia.

Đôi tay mảnh khảnh tiếp tục di chuyển con chuột, click chuột phải lên tài liệu — cắt bỏ — xác nhận — âm thanh không thể phục hồi — xác nhận.

Rồi lại mở đoạn tán gẫu ra, click cắt bỏ đoạn đã chọn, click “Đồng ý” .

Làm xong tất cả những thứ này, trên mặt Lăng Tuyết Vũ mang theo nụ cười rồi sửa sang lại đồ đạc.

Nửa giờ sau, thời điểm đã ứng phó xong với người mẹ thích đánh người của mình, Diệp Ly Hoa liền nhanh chóng vào trong. Anh hoàn toàn không biết chuyện gì vừa phát sinh và vân vân, trên mặt con mang theo vẻ hổ thẹn, “Thật xấu hổ, để em đợi lâu như vậy.”

Lăng Tuyết Vũ để quyển sách trên tay xuống, cười nói: “Không có gì, hẳn là em nên cảm ơn anh vì đã an ủi em lâu như vậy.”

“Em, hiện tại không đau lòng nữa chứ?” Diệp Ly Hoa do dự hồi lâu, vẫn hỏi thử.

“Không đau lòng, hẳn đã vô tâm như vậy càng khiến em hết hi vọng.” Lăng Tuyết Vũ nói xong, rũ mắt xuống, khiến người đối diện không thấy rõ tâm tình trong mắt mình...

Chú thích:

Thiên chi kiêu tử [ ]: Con cưng: Đứa con được cha mẹ cưng chiều quá sinh kiêu. Đứa con cưng của ông trời. Vốn ý chỉ tộc người Hồ hùng mạnh ở phương Bắc, sau lại chỉ đứa con do được cha mẹ cưng chiều quá mà sinh hư. (Theo Baidu.com) Đăng bởi: admin

34. Chương 34: Fan Cp Thực Sự Là Vật Biểu Tượng Đó.

Chương 34: Fan CP thực sự là vật biểu tượng đó.

Trên tầng cao nhất của tập đoàn Cảnh thị, người đàn ông mặc âu phục phẳng phiu khúc khích cười với cái điện thoại di động trước mặt, không biết nghĩ tới chuyện gì tốt đẹp.

Bây giờ, Cảnh Dực Tước cảm thấy mình thật giống như đang nằm mơ. Người trong lòng chủ động đáp ứng trở thành người yêu, còn đi hẹn hò gì đó, làm những việc mà lúc trước có cho hắn không dám nghĩ tới.

Không ngờ sau khi hai người gặp mặt, những việc tốt lại liên tiếp rơi xuống đầu hắn, chắc chắn là Mộ Mục bị vẽ bề ngoài xuất sắc của mình mê đảo, Cảnh Dực Tước tự luyện mà nghĩ.

Tiếng gõ cửa “Thành khẩn” truyền đến, kéo tâm trạng đang bay tự do bên ngoài của Cảnh Dực Tước trở lại.

“Mời vào.”

Thư ký cầm một phần tài liệu bước vào.

“Cảnh tổng, đây là hợp đồng thu mua lại phần mềm kia.” Thư ký đem tài liệu đưa tới.

“Ừm, ra ngoài đi.” Cảnh Dực Tước khoát tay một cái.

Đợi đến lúc thư ký tiểu thư ra khỏi cửa, Cảnh Dực Tước mới mở tài liệu ra rồi nhìn vài lần, sau đó liền đăng nhập vào biểu tượng chim cánh cụt, dự định tranh công với người nào đó.

Nhưng đã đợi từ sáng đến giờ, cũng đã gần trưa rồi mà avatar của người nọ vẫn chưa sáng lên.

Cảnh Dực Tước xử lý mấy phần văn kiện xong liền mở cửa sổ trò chuyện phía trước ra, cuối cùng vẫn không kiểm chế được sự hưng phấn, cầm điện thoại di động lên gọi tới.

“A lô?” Âm thanh mềm mại mang theo chút buồn ngủ của Mộ Mục truyền đến, khiến tâm của Cảnh Dực Tước không tự chủ được mà cuộn tròn lại.

Sợ mình vừa mở miệng thì giọng nói sẽ trở nên khàn khàn, Cảnh Dực Tước hắng giọng một cái rồi mới bắt đầu nói chuyện, “Mộ, em còn đang ngủ à?”

“Ừm.” Bên kia, người nào đó vẫn chưa thanh tỉnh, “Có việc gì sao?”

“Việc đó để khi nào em tỉnh hẳn rồi nói sau đi, nhớ lên QQ, anh cúp trước.” Cảnh Dực Tước không chịu được âm thanh của Mộ Mục so với thường ngày càng thêm mê người, lần đầu tiên nhanh chóng cúp điện thoại, sau đó thở dài nhẹ nhõm.

Có người yêu lúc nào cũng tỏ ra mị hoặc với mình đúng là thử thách lòng tự chủ và sức chịu đựng của trái tim đó o( )o

Vì để dời đi sự chú ý của mình đồng thời quên mất cảm giác kia, Cảnh Dực Tước lại bắt đầu bò lên mấy bài viết về CP Quân Mộ và nhóm CP để dòm ngó quá trình bình luận

Nhóm QQ (Quân Lâm thiên hạ, chỉ mình Mộ Mục)

(Quân Mộ Thiên Hạ) Không Phải Laury: Cầm Trạch đại đại, có ở đó hay không vậy?

(Quân Mộ Thiên Hạ) Không Phải Laury: Cầm Trạch sama? ? ? ?

(Quân Mộ Thiên Hạ) 456 Heo Nho Nhỏ: Laury, cô tìm nàng làm chi vậy (o)! Ta nhớ nàng bảo hôm nay có việc, không thể lên đâu.

(Quân Mộ Thiên Hạ) Không Phải Laury: Laury em gái cô! Bản cô nương là ngự tỳ(1), không phải Laury! !!(2)

(Quân Mộ Thiên Hạ) Mai Trinh Tiết: xin chào Laury, Laury tạm biệt ~2333333

(Quân Mộ Thiên Hạ) Thật Lâu: xin chào Laury (^o^)/

~(Quân Mộ thiên hạ) Không Phải Laury: ... .

(Quân Mộ Thiên Hạ) Không Phải Laury: Hôm nay Cầm Trạch không onl?! ?

(Quân Mộ Thiên Hạ) Như Hỏa Lưu Lam: Đúng vậy, tối hôm qua nàng nói ngày hôm nay có việc nên không thể lên, cô không biết sao ? Quá lạc hậu đi ( )

(Quân Mộ Thiên Hạ) Ngày Hè Lang Ca: Kiến thức nông cạn +10086Y^o^Y

(Quân Mộ Thiên Hạ) Không Phải Laury: Lam Lam chơi bẩn! Chơi nữa bà đây nguyên rửa người sớm muộn gì cũng tinh phân(3)!!

(Quân Mộ Thiên Hạ) Ngày Hè Lang Ca: Tinh phân là cái gì, có thể ăn sao?

(Quân Mộ Thiên Hạ) Như Hỏa Lưu Lam: Ta đoán cô vốn là đồ kị với luân gia ~( )/~ Là Lá La

(Quân Mộ Thiên Hạ) Thiên Thu Lá Rụng Hóa Điệp: TAT tinh phân và vân vân thật là khủng khiếp. . . .

(Quân Mộ Thiên Hạ) Trời Cao Đúc Cái: Vứt bỏ trị liệu đi thôi

~(Quân Mộ Thiên Hạ) Thương Ảnh Tiêu: Tinh phân và vân vân là tươi đẹp nhất XD D D D D D

...

(Quân Mộ Thiên Hạ) Không Phải Laury: Các người đủ rồi có được hay không. . . . Hôm nay Cầm Trạch sama không lên, vậy manh kịch ngắn kia của Quân Mộ do ai truyền lên? (o)?

(Quân Mộ Thiên Hạ) Như Hỏa Lưu Lam: (o). . .

(Quân Mộ Thiên Hạ) Mễ Mạch Thiên: (o). . .

(Quân Mộ Thiên Hạ) 456 Heo Nho Nhỏ: (o). . .

(Quân Mộ Thiên Hạ) Có Một Giao Dịch Với Ma Quỷ: (o). . .

(Quân Mộ Thiên Hạ) Thật Lâu: (o). . .

(Quân Mộ Thiên Hạ) Mai Trinh Tiết: (o). . .

(Quân Mộ Thiên Hạ) Ngày Hè Lang Ca: Không biết (o). . .

(Quân Mộ Thiên Hạ) Không Phải Laury: (o). . .

(Quân Mộ Thiên Hạ) Trà Trà Cười: Nàng nói kịch còn có chút lỗi nhỏ cho nên mới đưa cho hậu kỳ quân, còn nhờ hần sau khi sửa xong thì truyền lên cuộc thi.

(Quân Mộ Thiên Hạ) Trong Mộng Vũ Hà Đình: Là tử hòng đó nha

~(Quân Mộ Thiên Hạ) Không Phải Laury: Nhưng bây giờ là 11 giờ đúng, còn có một tiếng nữa là hết hạn truyền lên rồi o( )o

(Quân Mộ Thiên Hạ) Không Phải Laury: Hậu kỳ quân

~ anh ở đâu vậy

(Quân Mộ Thiên Hạ) Không Phải Laury: Điệp Tử quân

~ Ly Ly

Tiểu Nam

~ Hoa Tử ngao ngao ngao

(Quân Mộ Thiên Hạ) Trong Mộng Vũ Hà Đình: Sao ta có cảm giác cô đang kêu gọi tình lang vậy. . .

(Quân Mộ Thiên Hạ) Gầy Thụ: Đình Đình tỷ chính là chân tướng ( )

(Quân Mộ Thiên Hạ) Mễ Mạch Thiên: Ta nhớ rằng hậu kỳ quân có người mình thích rồi nha. . .

(Quân Mộ Thiên Hạ) Như Hỏa Lưu Lam: Thực sự là thần nữ hữu tâm

~(Quân Mộ Thiên Hạ) Ngày Hè Lang Ca: Tương Vương không giấc mộng rồi
đáng thương quá Laury. . . .

(Quân Mộ Thiên Hạ) Không Phải Laury: Không để ý tới người tên tinh phân tiểu thụ! ! !

(Quân Mộ Thiên Hạ) Không Phải Laury: Hậu kỳ quân? ? ?

(Quân Mộ Thiên Hạ) Không Phải Laury: Diệp Tử?

(Quân Mộ Thiên Hạ) Thật Lâu: Đừng gào nữa, hậu kỳ quân không có ở đây.

(Quân Mộ Thiên Hạ) Mai Trinh Tiết: Vậy tác phẩm dự thi của Quân Mộ phải làm sao bây giờ. . .

(Quân Mộ Thiên Hạ)456 Heo Nho Nhỏ: Diệp Tử đi họp? Hay là hần quên luôn rồi? %>_<%

(Quân Mộ Thiên Hạ) Bên Phải Không Yêu: Bày tỏ đi. . . Điều tây bì đẹp nhất của ta TAT. . . .

(Quân Mộ Thiên Hạ) Trà Trà Cười: Ai có màn kịch ngắn kia?

(Quân Mộ Thiên Hạ) Trời Cao Đức Cát: Lúc Hoa Tử chuẩn bị xong thì hậu kỳ liền đưa cho Cầm Trạch. .
.

(Quân Mộ Thiên Hạ) Không Phải Laury: Lẽ nào tử hòng bỏ cuộc sao. . . CP của bản mệnh. . .

(Bệ hạ) Quân Lâm: Tôi đây.

(Quân Mộ Thiên Hạ) Không Phải Laury: Bệ hạ! !

(Quân Mộ Thiên Hạ) Như Hỏa Lưu Lam: Bệ hạ, anh đây là đang dòm ngó bình luận sao XD

(Quân Mộ Thiên Hạ) Ngày Hè Lang Ca: Bệ hạ, dòm ngó bình luận là không có đạo đức đâu 23333333

(Quân Mộ Thiên Hạ) Trà Trà Cười: Quân Lâm sama O(_)O

(Quân Mộ Thiên Hạ) Trong Mộng Vũ Đình Hà: Vậy thì sama anh truyền lên (^o^)/

~(Bệ hạ) Quân Lâm: Sao lại không có đạo đức, hả?

(Quân Mộ Thiên Hạ) Mễ Mạch Thiên: Bệ hạ làm cái gì cũng đều đúng!

(Quân Mộ Thiên Hạ) Thật Lâu: Tinh phân tiểu thụ tìm đường chết quen rồi, ngài không cần để ý đâu

~(Quân Mộ Thiên Hạ) Không Phải Laury: Sama, chúng ta sẽ dạy dỗ tốt đứa nhỏ này!

Mọi người: Ủm!

(Bệ hạ) Quân Lâm: Chỉ đùa một chút

~(Bệ hạ) Quân Lâm: Tôi đi truyền kịch ngắn đó lên

(Quân Mộ Thiên Hạ) Không Phải Laury: Ta lôi kéo băng ghế nhỏ đi vậy xem (_)

(Quân Mộ Thiên Hạ)456 Heo Nho Nhỏ: TAT biểu thị móng vuốt không với tới nổi. . .

(Quân Mộ Thiên Hạ) Bên Phải Không Yêu: Vậy xem +1

(Quân Mộ Thiên Hạ) Gầy Thụ: Lôi kéo băng ghế vậy xem

... ..

Cảnh Dực Tước mở trang vòng phối ra, rồi mở topic hot nhất, đem kịch ngắn truyền, sau đó mới phát hiện, thời gian đã là 11:54 .

Nhìn avatar của Diệp Ly Nan Hoa vẫn xám xịt như trước, Cảnh Dực Tước thần sắc tối tăm không rõ.

Chú thích:

(1) Ngự tỷ: là những người con gái/phụ nữ thành thực (20-36t), cao 1m6 trở lên, khí chất cao quý, làm cho người ta tin tưởng, muốn được hưởng sự bảo vệ từ nàng.

(2) Laury: trong tiếng Trung phát âm là “Luó lì” nghe hao hao như Loli, là những người có ngoại hình hoặc tính cách giống các bé gái từ 12 , 13 tuổi trở xuống.

(3) Tinh phân: tinh thần phân liệt hay người có tính cách thay đổi thất thường.

Đăng bởi: admin

35. Chương 35: Nữ Chính Tự Làm Bậy Làn Sóng Thứ Hai ~~

Chương 35: Nữ chính tự làm bậy làn sóng thứ hai

~~Vòng phối trên Internet, nhóm fan CP cuối cùng cũng đã đợi được manh kịch ngắn của hai vị sama nhà mình, mỗi người đều hưng phấn. Tốc độ của fan CP Quân Mộ thật nhanh, hoàn toàn che mất các bình luận của fan CP nhà khác.

Mà thời khắc này, Cảnh Dực Tước không có tâm tư đi để ý phản ứng của mọi người ra sao, cũng không nghĩ tới chuyện bất ngờ lần này là do ai làm, bởi vì hắn chỉ mong người mình luôn tâm tâm niệm niệm kia đã tỉnh ngủ và đăng nhập vào QQ.

Lúc Mộ Mục login, hắn vẫn duy trì thói quen tốt là luôn hỏi thăm cậu trước tiên. Ngày nào mà chưa nhận được lời thăm hỏi của nam chính đại nhân, Mộ Mục lại có cảm giác không quen. Có thể thấy rằng, kể sách lâu ngày sinh tình đã bắt tri bất giác được Cảnh Dực Tước vận dụng rất tốt.

Quân Lâm: Mộ, (3)

Mộ Mục: ...

Quân Lâm: Mộ thật là lạnh nhạt đó ~~o(>_<)o>

~~Mộ Mục thấy rằng từ khi hai người xác định quan hệ, mỗi ngày, Cảnh Dực Tước đều manh không giới hạn, cậu không biết quyết định lúc trước của mình có sai lầm hay không.

Cái này mà là Cảnh đại BOSS sở hữu trí thông minh 250, được người người tán thưởng là ưu tú về mọi mặt đây sao, nhất định là mình chưa tỉnh ngủ! ! !

Lúc trước, bản thân cậu luôn mang theo tâm tình nghi ngờ và sợ hãi đối với Cảnh Dực Tước, sợ rằng hắn sẽ lật đổ cậu và cha, thế nhưng bây giờ hình như tác giả lại ưu ái cậu, mở ra bàn tay vàng lớn như vậy. . . .

Kỳ thực, bản thân Cảnh Dực Tước vẫn còn có chút bình tĩnh, hắn chỉ muốn giúp đỡ cha vợ đại nhân của mình thôi, tranh công và vân vân, thưởng và vân vân không cần quá tốt đẹp đâu XDDDDDD

Chính vì thế cho nên, Cảnh khuyến đang nhộn nhạo lại bị chủ nhân của mình nghi ngờ IQ, còn bị ghét bỏ một chút (?).

Mộ Mục: Không có.

Quân Lâm: Vậy em cho anh một cái (3)

Mộ Mục: ...

Quân Lâm: *ai ngón tay chọt chọt vào nhau* quả nhiên là anh bị ghét bỏ TAT

Mộ Mục: (3)

Quân Lâm: (^o^)/~ (3) (3) (3)

Sau khi Cảnh Dực Tước bán xuân manh xong, cũng không tiếp tục khiêu chiến sự nhẫn nại của Mộ Mục nữa, vội vã trở về thái độ bình thường.

Mộ Mục: Lúc này anh gọi điện là muốn nói chuyện gì ?

Quân Lâm: Công ty của bác bị trộm mất phần mềm, anh đã sai người mua lại, chờ lát nữa anh nói người đưa tới

Mộ Mục sững sốt một phút, tuy rằng bất ngờ nhưng nếu suy nghĩ kỹ một chút thì rất hợp với phong cách của Cảnh Dục Tước. Đúng là vì yêu mà sống, vì hận mà chết.

Quân Lâm: Mộ?

Quân Lâm: Vẫn còn ở đó chứ?

Cảnh Dục Tước thấy Mộ Mục vẫn không trả lời, trong lòng bắt đầu thấp thỏm, Mộ sẽ không trách mình tự ý hành động chứ. Nghĩ đến đây, tâm tình muốn tranh công cũng tan thành mây khói.

Quân Lâm: Mộ, em giận rồi sao?

Quân Lâm: Anh xin thề, sau này sẽ không tự ý hành động nữa, nhất định phải báo cáo với em trước tiên!

Quân Lâm: Em trả lời một câu đi TAT

Vì vậy, lúc Mộ Mục đã lấy lại tinh thần, nhìn về phía màn hình thì thấy Cảnh Dục Tước không ngừng gửi tin nhắn tới, cảm thấy thật buồn cười, đồng thời cũng không thể phủ nhận trong nội tâm cảm thấy thật ảm áp và cảm động.

Lúc tâm tư mù mịt của Cảnh Dục Tước vẫn còn đang căng thẳng vì Mộ Mục, rối loạn mà đoán mò, điện thoại di động vang lại lên.

Không xem ai gọi tới, tiện tay tiếp, ngữ khí Cảnh Dục Tước không tốt lắm, “A lô, chuyện gì?”

“Cảm tạ.” Âm thanh mềm mại nói lời biết ơn.

“Mộ, Mộ!” Cảnh Dục Tước cả kinh suýt chút nữa đem con chuột vô tuyết trên tay quăng luôn, “Mộ, vừa rồi không phải là anh muốn rống với em.”

Bên kia nghe thấy hần cần thận mà giải thích như vậy, cười khẽ một tiếng, “Em biết, còn nữa, em thay cha cảm ơn anh.”

“Không, không cần.” Trải qua hai lần kinh hãi, Cảnh Dục Tước đã sớm quăng tâm tư đòi thưởng của mình lên chín tầng mây, “Đây là việc anh nên làm.”

Mộ Mục nghe Cảnh Dục Tước nói đây là chuyện đương nhiên, sắc mặt càng thêm nhu hòa, “Sau này không cần đối xử cẩn thận với em như thế, em cũng không có hẹp hòi như vậy.”

“Ừm.” Cảnh Dục Tước đắm chìm trong sự dịu dàng hiếm thấy của Mộ Mục, ngây ngây ngất ngất chỉ biết tán thành.

Sau khi Mộ Mục cúp điện thoại, Cảnh đại thiếu mới từ si hán khôi phục lại như cũ.

Đại não khôn khéo bắt đầu vận hành, suy nghĩ về hành động của Mộ Mục.

Sau đó, Cảnh Dục Tước lấy một quyển sổ nhỏ trong ngăn kéo, ghi lại một hàng chữ “Tấn công trái tim của đối phương bằng hành động, hoàn thành 50%, không ngừng cố gắng!”

..... ta vốn là đường ranh giới chấm chấm chấm .....

Bên này, fan CP Quân Mộ không ngừng kêu gào phẫn khích như sói tru vì manh kịch ngắn của Quân Lâm và Mộ Mục, kế hoạch truy thê của Cảnh thiếu cũng tiến hành thuận lợi.

Một bên khác, Lăng Tuyết Vũ lên trang vòng phối mới phát hiện kế hoạch của mình không thành công, cô ta chán nản tự hỏi rốt cục mình đã làm sai chỗ nào.

Bởi vì muốn xem màn kịch ngắn của Quân Mộ ra sao, hôm nay Lăng Tuyết Vũ mới đặc biệt cự tuyệt đi tới thư viện cùng học trưởng Diệp, còn khiến cho Diệp Ly Hoa lo lắng là có phải người yêu bị bệnh hay không. Thế nhưng rốt cục cô ta lại không thấy được kết quả mà mình mong muốn.

Mặc kệ Lăng Tuyết Vũ có bao nhiêu phiền muộn, người khác cũng sẽ không bị ảnh hưởng.

Nếu không phải vậy thì làm sao lúc hai người bạn cùng phòng đã cơm nước xong xuôi, vừa nói vừa cười trở về phòng lại khiến cho Lăng Tuyết Vũ đang đối bụng đến mức đau dạ dày càng thêm tức giận.

Giọng nói oang oang của Dương Duyệt vang lên trong phòng ngủ, “Ồi chào, hai người đàn ông hôm qua thật sự đẹp trai như vậy sao?”

“Đương nhiên rồi.” Phương Phi khả ái nháy đôi mắt to, cố ý làm ra bộ dáng hoa si, “Đúng là cực phẩm luôn, nam sinh trong trường chúng ta thật sự không thể sánh bằng!”

“Cực phẩm, mấy đứa đang nói gì đó.” Một người con gái ăn mặc xa xỉ, ôm một bó hồng trên tay tiến vô phòng ngủ.

Sau khi ném bó hoa vào một góc xong, nàng bắt đầu chà đạp khuôn mặt con nít bầu bĩnh của Phương Phi.

“Ồ. . .ái. . .ay. . .ủa. . .ậu...a”(*) Phương Phi một bên nỗ lực chạy trốn ma quỷ, một bên nói, nhưng cuối cùng vẫn đem ánh mắt cầu cứu lia đến Dương Duyệt.

Dương Duyệt bước tới, đem khuôn mặt đã bị dày vò đến đỏ bừng của Phương Phi cứu ra, “Được rồi, Tiểu Phi đang nói ngày hôm qua, trước cửa trường học có hai anh đẹp trai.”

“Ồ, ” thấy thú vui của mình bị ngăn cấm, Trương Vận Tư cũng không để ý, ngồi xuống một chỗ, bắt đầu tháo trang sức, “Tớ cũng nhìn thấy, đúng là hàng tốt.”

“Không phải cậu lại định đi câu dẫn người ta đó chứ, Đại tiểu thư.” Phương Phi điếc không sợ súng, chạy đến trước mặt Ma nữ lần thứ hai, “Xong xong, anh đẹp trai của tôi ơi.”

Trương Vận Tư bóp một cái lên mặt của nàng, “Đương nhiên là không, tớ biết tự lượng sức mình, hai người kia không phải là đối tượng mà tớ có thể trêu chọc, đặc biệt tên lái xe kia.”

“Tại sao?” Phương Phi tiếp tục mườn vặt câu hỏi vì sau.

Trương Vận Tư tiếp tục tháo trang sức của mình, “Bởi vì tớ sẽ không chọc vào một thứ không tốt, nhờ may chọc phải tai họa, cha tớ tuyệt đối sẽ đem tớ đóng gói đến nước ngoài.”

“Ai, quả nhiên trai đẹp chỉ có thể ngắm nhìn từ xa.” Phương Phi một mặt thở dài, “Duyệt Duyệt, tớ thật đau lòng quá, không ngờ tớ lại quên chụp ảnh!”

Dương Duyệt thấy Phương Phi làm bộ thương tâm, đành an ủi, “Có thể trong trường học của mình sẽ có người chụp lại mà.”

“Tớ có chụp được nè.” Đại tiểu thư đang tháo trang sức đột nhiên ném qua một câu, rồi tiếp tục chỉnh sự của mình.

“Oa, quá tốt rồi! Ở nơi nào? Ở nơi nào?” Phương Phi liền vội vàng hỏi.

Vỗ vỗ cái đầu nhỏ nhắn đáng yêu, vì tâm tình của Trương Vận Tư rất tốt nên giải thích cho nàng, “Trong Qzone(1) của tớ, cậu biết là tớ rất thích chụp ảnh người đẹp rồi đăng lên đó mà. Mật khẩu là 123456.”

Phương Phi có được đáp án, hào hứng mở ra máy vi tính của mình, nhanh chóng đi tìm bức ảnh .

Lăng Tuyết Vũ vẫn luôn an tĩnh đứng lên, cầm thẻ ăn cơm chuẩn bị đi đến nhà ăn vắng vẻ. Ba người họ cũng chỉ liếc mắt nhìn một cái rồi không tiếp tục để ý tới.

Bị ba người trong phòng ngủ kia cho ăn bơ thật sự chỉ có thể nói là Lăng Tuyết Vũ tự làm tự chịu .

Trong phòng ngủ gồm có Dương Duyệt suất khí, Phương Phi đáng yêu mạnh mẽ, Trương Vận Tư mỹ lệ khiêu gợi, còn có Lăng Tuyết Vũ thanh lệ mười phần. Đúng là mỗi người mỗi vẻ, cũng không có cái gì gọi là ganh ghét giữa những nữ sinh.

Thế nhưng, Lăng Tuyết Vũ vẫn cảm thấy Trương Vận Tư là một đại tiểu thư không biết khổ khó của nhân gian và thập phần kiêu căng, chính vì vậy cho nên cô ta không thèm để ý hay bắt chuyện với nàng.

Còn Phương Phi và Dương Duyệt thì thích vui chơi, mà cô chỉ muốn tự học tự làm, ngạo khí học bá mười phần nên cũng không muốn chơi chung với hai người họ.

Dần dần, ba người kia cũng không muốn dùng mặt nóng tiếp mông lạnh nữa, cứ như vậy mà chơi riêng .

Mà lúc Lăng Tuyết Vũ ra khỏi phòng ngủ, cô ta không tới nhà ăn mà lại đi đến phòng máy tính.

Một lúc sau liền nở nụ cười đi ra, bước tới nhà ăn. Dọc đường, những nam sinh ngỡ ngàng thấy mỹ nhân luôn lãnh ngạo cư nhiên nở nụ cười.

Mà ở trên BBS(2) của đại học S, một bài viết nóng hổi đang được bình luận sôi nổi.

“Cựu chủ tịch hội học sinh của đại học S là gay, có vật làm chứng”

Chú thích:

(*) Bỏ cái tay của cậu ra. (Nguyên văn: “ ... .. ”)

Mình không hiểu chỗ này nên chém đại QAQ Ai rành đọc RAW giúp mình chỗ này với T.T)

(1) Qzone:

Là mạng xã hội được tạo ra bởi Tencent vào năm 2005. Nó cho phép người dùng viết blog, giữ nhật ký, gửi hình ảnh và nghe nhạc . Người dùng có thể thiết lập nền Qzone của họ và chọn cài đặt giao diện dựa trên sở thích của các thành viên để tùy biến theo sở thích cá nhân của các thành viên. (videothuthuat-blog.blogspot.com)

(2) BBS: là viết tắt của Bulletin Board System. Một hệ thống công dựa trên nền web để chia sẻ các cuộc thảo luận, tập tin, và thông báo.(Nguồn:vivicorp.com)

Đăng bởi: admin

36. Chương 36: Những Chuyện Sau Đó ~

Chương 36: Những chuyện sau đó

~Tại thư viện, sau khi Diệp Ly Hoa mượn vài cuốn sách thì lại thấy không còn chỗ ngồi, đành mang phải trở về nhà mình.

Đem sách để lên kệ, thuận tiện theo thói quen mà mở laptop trên bàn ra, sau khi khởi động máy, QQ tự động kết nối...

Lúc Diệp Ly Hoa thay đồ xong, anh bước đến laptop đặt trên bàn, lập tức nhìn thấy có rất nhiều người PM mình.

Mở cái thứ nhất ra:

Không Phải Laury: Hậu kỳ quân, anh có ở đó không?

Không Phải Laury: Tiểu Diệp Tử

hiện tại đã gần 12 giờ, sao anh lại không trả lời vậy? Kịch ngắn của hai vị sama truyền lên chưa?

Không Phải Laury: Tiểu Ly Ly! ! !

Không Phải Laury: Được rồi, Quân Lâm sama đã truyền lên ~~ Còn nữa, không phải anh quên mất đó chứ. . .

Diệp Ly Hoa trả lời một câu “Truyền lên cái gì?” thì lập tức thấy một tin khác.

Mở cái thứ hai ra, là Mễ Mạch Thiên

Mễ Mạch Thiên: Diệp Tử, có ở đây không?

Mễ Mạch Thiên: Cầm Trạch nhờ cậu truyền màn kịch ngắn lên, không phải là cậu không thấy chứ.

Mễ Mạch Thiên: Được rồi, khi nào onl nhớ trả lời tôi.

Diệp Ly Nan Hoa: Tôi đây, cái gì mà truyền kịch lên?

Sau đó là Thật Lâu.

Nhớ Thật Lâu: Hậu kỳ sama

Cậu ở đó sao

~~Nhớ Thật Lâu : Quả nhiên cậu không có ở đây (o)

Lại còn có thêm vài tin nhắn của một số người trong nhóm CP.

Diệp Ly Hoa đều xem qua hết một lượt, nhìn thấy những câu nói kia, cảm thấy rất lạ nên không trả lời từng cái, liền trực tiếp lên nhóm CP Quân Mộ

(Quân Lâm thiên hạ, chỉ mình Mộ Mục)

(Quân Mộ Thiên Hạ) Diệp Ly Nan Hoa: Tôi vừa lên thì nhận được rất nhiều tin nhắn liên quan tới tiểu manh kịch kia, sao vậy, tôi làm hậu kỳ có vấn đề gì à?

(Quân Mộ Thiên Hạ) Trong Mộng Vũ Hà Đình: Diệp Tử, cậu lên rồi

~(Quân Mộ Thiên Hạ) Không Phải Laury: Tiểu Ly Ly, tôi chờ anh thật lâu luôn, cuối cùng cũng đến! ! !

(Quân Mộ Thiên Hạ) Gầy Thụ: Đúng vậy, Đại tiểu thư Laury rất nhiệt tình hô hoán anh, nhưng anh lại không nghe được ( )

(Quân Mộ Thiên Hạ) Không Phải Laury: Tiểu thụ chết tiệt, lặn cho tỷ tỷ!

(Quân Mộ Thiên Hạ) Gầy Thụ: Thẹn quá hóa giận không giải thích O(_)O ha!

(Quân Mộ Thiên Hạ) Như Hỏa Lưu Lam: Hậu kỳ quân, sao cậu lại không lên vậy

~~(Quân Mộ Thiên Hạ) Mễ Mạch Thiên: A Trà nói là đạo diễn nhờ cậu đem màn kịch ngắn xử lý tốt một chút, sau đó còn nhờ cậu truyền lên, sao cậu lại không biết (o)!

(Quân Mộ Thiên Hạ) Ngày Hè Lang Ca: Không phải là hẹn hò với người yêu đó chứ, quên mất thời gian luôn

(Quân Mộ Thiên Hạ) Thật Lâu: Lam Lam, cái tên tinh phân nhà ngươi! Không biết vì sao ông đây nhìn ngươi chơi đùa thì hai trướng liền đau.

(Quân Mộ Thiên Hạ) Diệp Ly Nan Hoa: Nhưng tôi vẫn chưa nhận được, Cẩm Trạch nói lúc nào?

(Quân Mộ Thiên Hạ) Trà Trà Cười: Chiều hôm qua đó, còn tối thì nàng không lên, nói là trong nhà có chút chuyện.

(Quân Mộ Thiên Hạ) Diệp Ly Nan Hoa: Thật không có. . .

(Quân Mộ Thiên Hạ) Trà Trà Cười: Không phải là nàng gửi nhầm người chứ?

(Quân Mộ Thiên Hạ) Trà Trà Cười: Mọi người có nhận được tin nhắn nào của Cẩm Trạch không?

(Quân Mộ Thiên Hạ) Mai Trinh Tiết: Không có

~(Quân Mộ Thiên Hạ) 456 Heo Nho Nhỏ: Không có đâu, tôi kiểm tra lịch sử trò chuyện rồi (_)

(Quân Mộ Thiên Hạ) Thật Lâu: Ở chỗ ta cũng không có.

(Quân Mộ Thiên Hạ) Không Phải Laury: Lỡ Cẩm Trạch sama gửi nhầm thì sao?

(Quân Mộ Thiên Hạ) Trời Cao Đúc Cát: Có khả năng nha. Nói không chừng nhất thời nhanh tay đó
~~23333

(Quân Mộ Thiên Hạ) Thật Lâu: Nhưng chúng ta đều không nhận được gì mà (_)?

(Quân Mộ Thiên Hạ) Bên Phải Không Yêu: Sẽ không truyền tới người không liên quan chứ (@ @)

~(Quân Mộ Thiên Hạ) Như Hỏa Lưu Lam: Có khả năng, rống

~(Quân Mộ Thiên Hạ) Ngày Hè Lang Ca: Chờ Cẩm Trạch đại đại lên đây hỏi một chút đi ~~ dù sao cũng đã truyền lên rồi XDDDDDDDD

Mọi người: Tinh phân quân rút đi!

(Quân Mộ Thiên Hạ) Diệp Ly Nan Hoa: A Trà, cô có biết đại khái là mấy giờ không ?

(Quân Mộ Thiên Hạ) Trà Trà Cười: Nàng nói với ta xong thì off luôn, đại khái là bốn giờ đi

~(Quân Mộ Thiên Hạ) Trà Trà Cười: Diệp Tử, không có chuyện gì đâu ~ nói không chừng nàng thật sự đến kỳ mãn kinh nên nhớ lộn đó. . .

(Quân Mộ Thiên Hạ) Diệp Ly Nan Hoa: Ừ.

(Quân Mộ Thiên Hạ) Gầy Thụ: A Trà, ta chụp ảnh rồi nha (^o^)/~ cô dám nói đạo diễn đại đại tới kỳ mãn kinh XDDDDDDDD

(Quân Mộ Thiên Hạ) Mai Trinh Tiết: Đã chụp ảnh

~(Quân Mộ Thiên Hạ) Bên Phải Không Yêu: Chụp ảnh +1, muốn nhận hồi lộ

~(Quân Mộ Thiên Hạ) Không Phải Laury: Sao các người lại như vậy! ! ! ! ! Có đạo đức hay không, có offline hay không! ! !

(Quân Mộ Thiên Hạ) Trà Trà Cười: Laury ~ Moahhhh ~ (3)

(Quân Mộ Thiên Hạ) Không Phải Laury: (3) , ta cũng chụp ảnh, lúc nói chuyện với Cẩm Trạch nhớ mang ta theo nha

Trong đám một mảnh hắc tuyến -_-”

Diệp Ly Hoa nhìn một đám làm ầm ĩ, không khỏi khẽ cười thành tiếng.

Nhưng mà, bốn giờ chiều hôm trước, trong ánh mắt anh mang theo sự nghi ngờ, đó là lúc Lăng học muội đang ở thư phòng...

Cẩn thận gieo hạt mầm nghi ngờ trong lòng, cuối cùng manh mối xuất hiện khiến cho sự nghi ngờ của anh dần dần lớn lên. Mà Lăng Tuyết Vũ vẫn chưa biết, tâm tình rất tốt mà tưởng tượng đến kết cục của Mộ Mục.

Trước tiên, không nói về người tự đi tìm đường chết và những người bị tai họa ảnh hưởng kia nữa, lúc này, giới vông phổi trên internet bởi vì “Giải đấu CP đẹp nhất” đã hoàn thành phân đoạn thứ nhất, công bố hoạt động tiếp theo, khiến mấy nhóm fan CP có chút kích động.

“Giải đấu CP đẹp nhất công bố cụ thể phân đoạn và các hoạt động tiếp theo.”

Bởi vì trong giới vông phổi có rất nhiều người để ý đến “Giải đấu CP đẹp nhất” nóng bỏng lần này, theo tin tức mới nhất, ban tổ chức còn mời được tập đoàn Hành Vân tài trợ, ba CP đẹp nhất đứng đầu sẽ có cơ hội biểu diễn ba ca khúc chủ đề trong game của tập đoàn.

Hiện tại ta tới để nói một chút về sự thay đổi trình tự thi đấu:

Đấu vòng loại không thay đổi, ngày hôm nay là thời hạn cuối cùng để truyền bài dự thi của các CP lên, đợi thông qua danh sách, ba ngày sau sẽ có kết quả.

Đấu bán kết đổi thành biểu diễn một ca khúc được chỉ định, sau đó trong vòng một ngày phải truyền lên.

Chung kết, keng keng keng ~ quyết định tổ chức tại Tửu Điểm ở thành phố S rộng lớn, hiện tại nếu các bạn có hứng thú thì hãy đăng ký ở đó để được gặp mặt họ

Thông qua một loạt các câu hỏi đáp hiểu ngầm và trò chơi, cuối cùng để cho các bạn bỏ phiếu để quyết định CP nào là đẹp nhất. Mặt khác, sẽ có thêm hoạt động cho các bạn có mặt ở đó để mọi người nhận được một số món quà nhỏ.

Được rồi ~ các vị động lòng sao

động lòng không bằng hành động, đến hiện trường cổ vũ cho các vị sama của mọi người đi

~~Đăng ký mời đến trang web chính thức của Hành Vân

chúc các bạn chơi vui vẻ

1L: Giải đấu CP trở thành một cơ hội tốt để gặp mặt ~( )/~ Là Lá La, thiết mong đợi nha, có thể nhìn thấy bản mệnh rồi! ! ! ! !

2L: Lưu một dấu móng tay ~ tôi đi đăng kí 23333333

3L: TAT luân gia cách thành phố S thật xa. . . . Còn đang đi học, TAT nhất định đi không được

4L: Đang xoắn xuýt, cuối cùng có đi hay không đây, mấy cánh hoa ơi

~5L: O(_)O ha ha ha ~ tổ chức tại thành phố S, thật tốt! ! ! Có thể nhìn thấy một nhóm sama rồi

6L: Không thể đi! ! ! ::>_<:: cầu=“” vị=“” người=“” tốt=“” nào=“” đó=“” hãy=“” quay=“” phim=“” các=“” vị=“” sama=“” rồi=“” chiếu=“” lên=“”>

đặc biệt là hai vị CP Lưu Ly ! ! !

7L: Đồng cầu

~ nếu không thể quay hết vậy thì quay Quân Lâm sama và Mộ Mục sama thôi là tốt rồi *hãy nhìn đôi mắt cún con ngập nước to tròn của ta*

8L: Đồng cầu

ngân cầu

các loại cầu

~~9L: *hai ngón tay chọt chọt vào nhau*. . . Tôi chỉ cầu lịch chiếu CP là tốt rồi, cầu

... ..

Vì vậy, bầu không khí CP lúc này còn lạnh lẽo lại bắt đầu nhộn nhịp ...

Mà bên Mộ Mục lại nhận được một cú điện thoại.

“A lô, Lâm Dạ Kiệt?” Mộ Mục đè nén âm thanh.

Ngữ khí của người đầu kia không có bình tĩnh như Mộ Mục, “Mộ Mục, cậu chọt tới vị nào vậy? !”

“Làm sao thế?” Mộ Mục hỏi.

“Cậu! Aiii! Chính cậu tự lên BBS của trường xem đi. Có người nói cậu là nhân vật trong ảnh, mặc dù không chỉ thẳng mặt gọi thẳng tên, thế nhưng ai cũng có thể căn cứ vào bức ảnh mà nhận ra cậu! ! !” Lâm Dạ Kiệt nói một hơi dài đến nỗi sắp thở không được.

“Hừm, để tôi lên xem xem, bye.”

Sau khi nhìn thấy bài viết kia, Mộ Mục lộ ra bộ dáng việc này không liên quan tới mình. Nhưng mà, nghĩ đến người mở topic kia, trong đầu Mộ Mục chỉ có một người, Lăng Tuyết Vũ.

Không thể trách cậu tại sao lại xác định như vậy. Hiện tại cậu chỉ ở trong nhà mà không bao giờ bước ra khỏi cửa, ngoại trừ mấy lần tới trường rồi tiếp xúc với nữ chính đại nhân thì cậu không thể nghĩ ra được đối tượng nào khác! Hơn nữa, căn cứ vào tư duy thần kỳ của nữ chính trong Sue văn ngày đó, Mộ Mục chứng minh, 80% có khả năng .

Thế nhưng, hiện tại Mộ Mục không cần phải nghĩ về hình thức tư duy có vấn đề của Lăng Tuyết Vũ nữa. Cậu cảm thấy rằng Cảnh Dục Tước hẳn đã biết chuyện này, bởi vì lần thứ hai cậu làm mới bài viết thì phát hiện trang web đã bị đen, một lát sau được xác nhận là đã bị xóa bỏ.

Đúng vậy, lúc này Cảnh Dục Tước giống như bị chạm vào vậy nên rất tức giận, thế nhưng bên ngoài lại như một người bình tĩnh mà trò chuyện với người khác, “A lô, hiệu trưởng, tôi là Cảnh Dục Tước...”

Đăng bởi: admin

37. Chương 37: Gặp Gia Trưởng

Chương 37: Gặp gia trưởng

Lúc cậu phát hiện Cảnh Dực Tước đã biết đến chuyện này, đã vậy hấn còn nhúng tay vào thì Mộ Mục cũng không quan tâm nữa. Cậu vô cùng bình tĩnh mà chuẩn bị cho ngày đầu đi làm ở X&C, đương nhiên, sau khi chuẩn bị xong tất cả mọi việc, Mộ Mục lên QQ, chờ người nào đó ra vẽ tranh công.

Chỉ là, ngày hôm nay cậu lại bất ngờ phát hiện Cảnh BOSS cư nhiên không online? !

Vì là lần đầu tiên phát hiện chuyện như vậy nên cậu nhàm chán mà học theo sở thích đi dạo một vòng trong giới vông phối trên internet của Cảnh khuyến nhà mình.

Chính vì thế nên mới nói, quả nhiên là phu phu . . .

Vì vậy, khi Cảnh Dực Tước xử lý tốt việc kia, sau đó lại tìm anh em đi thăm dò người mở topic, liền phát hiện avatar “Cô vợ nhỏ” của mình sáng lên, không cần phải nói, trước tiên là phải đi trình diện rồi

~Quân Lâm: Mộ (3)

Mộ Mục: Ủ, anh tới rồi.

Mộ Mục: (3)

Biết người nào đó có kỹ năng hấp dẫn chết người không đền mạng, khi Mộ Mục bắt chuyện xong, liền trả lại một cái (3) , làm Cảnh đại BOSS manh đến hai mắt hiện lên trái tim.

Quân Lâm: (^o^)/

~Mộ Mục: Hài lòng?

Quân Lâm: Ủ (_)

Mộ Mục: Ồ.

Quân Lâm: Mộ, anh rất nhớ em đó

~Mộ Mục: Không phải mới gặp hôm qua sao.

Quân Lâm: Một ngày không gặp như ba năm o(_)o

Mộ Mục: Thật sao ...

Quân Lâm: Thật! Mộ không nhớ anh ::>__ <>

Mộ Mục: ...

Mộ Mục: Hơi hơi.

Quân lâm: Đó chính là nhớ ~ Ngày mai chúng ta đi hẹn hò nữa đi XD

Mộ Mục: Không được.

Quân lâm: Vì cái gì? o(_)o

Quân lâm:

~(>_ <>

Quân Lâm: Vậy nếu có người bắt nạt em thì lập tức chuyển đến chỗ của anh đi

~~Mộ Mục: ... Anh nghĩ nhiều quá rồi

Mộ Mục: Anh không có chuyện gì để nói với em ?

Quân Lâm: Có! Đến công ty anh, đến đây đi

~Mộ Mục: . . . .

Mộ Mục: Trên diễn đàn trường em có cái topic kia, chắc anh là người xử lý việc này đi.

Quân Lâm: Em biết rồi à

Mộ Mục: Ừ.

Mộ Mục: Cảm ơn anh.

Quân Lâm: Không cần, đây là việc anh phải làm. Chỉ là không nghĩ rằng vẫn bị em biết, em không cần để ý chuyện này, anh đã xử lý tốt...

Lần thứ hai, Mộ Mục nhìn thấy cụm từ “phải làm” kia, lại nhìn người nọ có chút vụng về mà an ủi, không khỏi mắng một câu “Ngốc”, nhưng khéo miệng đã nhếch lên độ một cong, có thể hiểu rằng tâm tình của cậu đang rất tốt.

Ngón tay thon dài tiếp tục lướt lên bàn bàn phím, nhẹ nhàng bay lượn, trên màn ảnh cũng đánh ra một hàng chữ.

Mộ Mục: Ngày mai cùng nhau ăn cơm đi.

Quân Lâm: Được, em muốn ăn gì, anh đi chuẩn bị.

Mộ Mục: Đến nhà em ăn cơm.

Tiếp tục bị dọa sợ đến sững sờ, Cảnh Dực Tước theo bản năng trả lời một câu “Được”, sau đó liền lâm vào tâm trạng lo lắng.

Cảnh Dực Tước phát hiện, từ khi gặp phải Mộ Mục, sự bình tĩnh và trí thông minh của hắn đều bị tuột xuống đến giới hạn cuối. Thế nhưng hắn lại thích thú, thật là vô quýt dày có móng tay nhọn.

Sau ngày đó, tâm tình của Cảnh Dực Tước lâm vào tình trạng khẩn trương, dĩ nhiên, những người khác đều nhìn không ra sự căng thẳng đó.

Nhưng mà trong hội nghị, hắn thỉnh thoảng lại thất thần, văn kiện chưa ký tên cũng đưa cho người ta, lại hỏi thư ký những vấn đề kỳ quái, làm cho tập đoàn Cảnh thị từ trên xuống dưới phát hiện BOSS của họ không bình thường.

Đồng thời, chuyện này cũng khiến cho một tên lưu manh tức giận.

An Trưng Vũ không thèm gõ cửa, lập tức tiến vào phòng làm việc của Cảnh Dực Tước, bắt gặp lão đại nhà mình đang cầm một cây bút đến gần người.

“Này!” An Trưng Vũ đến gần, sau đó lười biếng mà dựa lên bàn làm việc, ngón tay gõ gõ trước mặt Cảnh Dực Tước.

Ánh mắt Cảnh Dực Tước bắt đầu tập trung, để bút xuống, khép văn kiện lại, ngón tay ấn ấn giữa chân mày, “Sao cậu lại tới đây, rảnh rỗi như vậy?”

“Judy nói là gần đây anh có chút khác thường, cho nên tôi mới đến đây để quan tâm anh đó, xem xem, người anh em như tôi đối với anh thật tốt ~” An Trưng Vũ nhào lên ghế sofa, thư thái mà nằm xuống.

“Thư ký mới của tôi lúc nào lại thân thiết với cậu như vậy?” Tâm tình của Cảnh Dực Tước hơi tốt lên, cầm bút ký lên văn kiện, “Còn nữa, việc kia đến đâu rồi?”

“Còn cần chút thời gian, anh biết mà, hồi trước chơi bởi hơi quá mức một chút, ông già nhà tôi thu lại mạng lưới tình báo của tôi mất rồi. Cho nên không nhanh như vậy.” An Trưng Vũ một mặt bắt đầu đi, “Đúng rồi, anh xác thực rất khác thường, cái tên cuồng công việc như anh cư nhiên có thể xuất thân với văn kiện. Mâu thuẫn với chị dâu sao?”

“Ngậm cái miệng xui xẻo của cậu lại ” Cảnh Dực Tước vút cho hắn một ánh mắt lạnh lùng.

Bị hàn khí của Cảnh đại thiếu đông lạnh, An Trưng Vũ đầu hàng, “Được rồi được rồi, là tôi nói sai. Vậy anh và chị dâu thế nào, có theo đuổi được chưa?”

Cảnh Dực Tước có vẻ như chuyên chú xem văn kiện, “Cậu ấy đã đáp ứng.” Nhưng lỗ tai lại hồng hồng.

“Chúc mừng nha ~” An Trưng Vũ dùng ngữ khí không đứng đắn nói lời chúc mừng.

“Cảm ơn.” Cảnh Dực Tước chần chờ một chút, nhưng vẫn hỏi, “Tới nhà cậu ấy ăn cơm, nên tặng lễ vật gì?”

An Trưng Vũ chấn kinh, lập tức từ trên ghế salon nhảy xuống, “Tiến triển nhanh như vậy, đến mức đi gặp gia trưởng luôn rồi! Lần trước tôi tới còn thấy anh cau mặt cau mày mà ?”

Cảnh Dực Tước bị An Trưng Vũ hỏi đến nghẹn lời, không thể làm gì khác hơn là làm mặt than nghiêm nghị toả ra hơi lạnh.

“Cái này... Tôi cũng không biết đâu, anh biết mà, xưa nay tôi chỉ có tình nhân, chưa bao giờ đến nhà vợ ăn cơm.” An Trưng Vũ cười mỉa mai, cuối cùng dưới ánh mắt uy hiếp của Cảnh Dực Tước, liền bỏ chạy.

Lúc An Trưng Vũ đi rồi, Cảnh Dực Tước khép văn kiện lại rồi đặt qua một bên, mở tư liệu tìm thấy trên internet ra, “Những điều cần chú ý khi gặp bố vợ” .

Lại nhìn “Văn kiện” đã xem qua hai lần, Cảnh Dực Tước gơ tay lên, nhìn đồng hồ, hai giờ.

Sao lại trễ thế này! Cảnh Dực Tước vội vã cầm điện thoại lên, “Judy , hủy hết lịch trình của tôi đi, nếu sau đó có người đến tìm thì nói tôi không có ở đây.” Tiếp theo liền nhanh chóng cầm lấy chìa khóa xe và áo khoác, bước chân có chút dồn dập đi ra ngoài.

Sáu giờ chiều.

Cảnh Dực Tước mặc một thân âu phục giày da, mang theo một đồng quà tặng đứng ngoài nhà Mộ Mục.

Đứng một lúc thật lâu nhưng lại không nhấn chuông cửa.

“Tước, sao anh không vào?” Mộ Mục từ trên xe Tắc Tịch đi xuống, hỏi thân ảnh đã căng thẳng đến mức cứng ngắc kia.

“Anh cũng mới vừa đến.” Lần đầu tiên, Cảnh Dực Tước treo khuôn mặt than nghiêm túc mà nói chuyện với Mộ Mục.

“Xin chào, tôi là Trác Tịch.” Lúc này Trác Tịch cũng đã xuống xe.

“Cảnh thiếu, nếu như không chê tôi ỷ lớn mà nhiều lời, cậu cũng gọi là tôi là chú Trác đi.” Trác Tịch nhìn Cảnh Dực Tước đã từng có một cuộc sống bữa bãi trước kia, giờ phút này dứng dấp lại căng thẳng như thế, liền biết hắn cũng giống mình, yêu thầm cái người kia, thái độ không khỏi hòa hoãn hơn.

“Chú Trác.” Trên mặt Cảnh Dực Tước nặn ra một nụ cười.

“Không muốn cười thì đừng cười.” Mộ Mục nhìn thấy tuần nhan hơi vện vẹo của hắn thì cảm thấy có chút đau răng. Nhưng mà cậu cũng biết đó là do quá khẩn trương, vì vậy nắm lấy tay của hắn, “Đừng lo lắng.”

Sau đó nhanh chóng bấm chuông cửa, người đến mở Lý quản gia.

“Cha, con đã trở về.” Mộ Mục nói với thân ảnh trong phòng khách.

Mộ Thần vừa định thả tờ báo xuống, nở nụ cười từ ái với Mộ Mục. . . . Lại nhìn Cảnh Dực Tước theo sát phía sau cậu.”Sao cậu ta lại đến đây!”

“Chào bác.” Cảnh Dực Tước có chút luống cuống tay chân tiến vào, lại nghe thấy Mộ Thần tức giận hỏi một câu như thế nên cứ sợ Mộ Mục bị trách cứ, liền vội vàng tiến lên cung kính mà thăm hỏi, nặn ra nụ cười, làm theo kịch bản trên internet nói, “Đây là một chút quà nhỏ của cháu, hi vọng bác thích.”

Có trời mới biết, Cảnh Dực Tước hắn còn chưa bao giờ cung kính với cha hắn như thế, chỉ có thể cảm thán anh hùng khó qua ải mỹ nhân? !

Mộ Thần biết Cảnh Dực Tước là do Mộ Mục mời về, cho nên cũng không tiếp tục truy cứu, không thể làm gì khác hơn là châm chọc chổng lể vật kia, “Tôi có già như thế sao! Cần gì mấy thứ đó!” Mộ Thần chỉ vào mấy sản phẩm chăm sóc sức khỏe cho người cao tuổi, đầy mặt ghét bỏ.

Chỉ có thể nói, cha Mộ diễn quá sâu rồi. Làm ra bộ dáng cay nghiệt này, thế nhưng vẫn khiến cho người ta cảm thấy ông như muốn chỉ giáo người khác. Đặc biệt là trong mắt Trác Tịch, dù ông có làm cái đi chẳng nữa cũng đều rất mê người. Lúc này vừa nghĩ tới việc giúp Cảnh Dực Tước nói chuyện, vậy mà một khắc nhìn thấy Mộ Thần liền quên chuyện này ra sau óc.

Người của Mộ gia dạy dỗ người yêu của mình thật tốt đó ( ). . . . . Xem xem, trước kia cả hai đều là quý súc, thế nhưng sau này đều trở thành trung khuyến ~ quá vỡ mộng có phải hay không

~Mà Cảnh Dực Tước đối mặt với sự châm chọc của cha Mộ, cũng chỉ có thể cười cười, nhưng tiểu nhân trong lòng đã rơi đầy nước mắt, mơ nó, ai ở trên mạng bảo mua những thứ đồ này, đây không phải là hại người sao, thật đáng kéo ra ngoài bắn giết mấy phút! !

Cuối cùng dưới sự hòa giải của Mộ Mục, vỡ kịch mang tên gặp gia trưởng này cuối cùng cũng coi như không quá nặng nề.

Ngoài mặt bọn họ vẫn là người một nhà hòa thuận vui vẻ ~ được rồi, là cha Mộ còn chưa biết Cảnh Dực Tước đã đem bảo bối nhỏ của mình lừa gạt đến tay một nửa, nếu không thì kẻ nhĩ khổng như ông sẽ không chịu nổi đâu! ! Đăng bởi: admin

38. Chương 38: Trác Tịch Khác Thường

CHƯƠNG 38: TRÁC TỊCH KHÁC THƯỜNG

Lúc bị cha Mộ châm chọc thì Cảnh Dực Tước cảm thấy thật căng thẳng, còn Mộ Mục và Trác Tịch thì vẫn luôn ngồi ghế vây xem như trước.

Cuối cùng Lý quản gia tới nói “Có thể ăn cơm”, Cảnh Dực Tước nhìn Mộ Thần đi trước, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, ai bảo mình thương nhớ con trai bảo bối của ông làm chi, tiếp tục nhẫn đi, nói không chừng còn có thể nhẫn thành con rùa luôn đó ( )

Bởi vì Mộ Mục và cha Mộ đều không thích cái bàn ăn dài ngoằng hoa hoa lệ lệ tạo ra khoảng cách giữa hai người, chính vì vậy cho nên Mộ gia luôn dùng cái bàn hình vuông giống như những nhà bình thường khác, ngày hôm nay cũng vậy.

Sau khi ngồi vào bàn, cha Mộ bắt đầu vỗ béo Mộ Mục, đồng thời đĩa rau biểu hiện tình thương của cha cũng bắt đầu hoạt động.

Mộ Mục cũng theo thói quen trả lễ lại, hai cha con liền ở trên bàn ăn mà “Diễn ân ái”, làm hai người ngồi bên cạnh đỏ kị nhưng lại không dám nói.

Trác Tịch thì tốt hơn, dù sao cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy, còn Cảnh Dực Tước rõ ràng không có bình tĩnh như chú Trắc, đôi mắt thỉnh thoảng nhìn chăm chú vào Mộ Mục.

Mộ Mục phát hiện đĩa rau của cha mình so với thường ngày càng thêm nhiệt tình, quả thực làm cho cậu chịu không nổi, không thể làm gì khác hơn là gấp những món mình không muốn ăn chuyển qua bát Cảnh Dực Tước, thuận tiện an ủi mỗ khuyến đang mỗi mắt mong chờ một chút.

Cảnh Dực Tước vui sướng hài lòng ăn hết những món mà Mộ Mục gấp cho mình. Người khiết phích như hấn một chút cũng không cảm thấy không quen, trái lại còn cảm thán đầu bếp của Mộ gia tốt hơn đầu bếp nhà mình, thức ăn này nấu không tệ!

Hai người đều không nghĩ rằng vừa mới trở thành người yêu, cư nhiên lại như những cặp nam nữ yêu nhau cuồng nhiệt tuy hai mà một kia, những phỏng đoán như đối phương có thể ghét bỏ mình hay không là hoàn toàn vô dụng.

Được rồi, là Mộ Mục nhìn thấu sự si mê của Cảnh Dực Tước đối với cậu. Mà Cảnh Dực Tước lại tỏ vẻ, khiết phích thì sao, ghét bỏ là cái gì, có thể ăn được không ( )

“Mục Mục!” Sau khi cha Mộ nhìn thấy động tác của Mộ Mục, nhắc nhở cậu lần thứ nhất.

Chỉ là, khi ánh mắt của Mộ Mục chuyển hướng về phía ông, khí thế liền yếu xuống, “Sao con lại để cho khách ăn món trong bát vậy.” Nội tâm lại ủy khuất chột chột hai ngón tay vào nhau, cứ nhiên lại thân mật với con sói đuôi to như thế, ăn chung một bát luôn.

“Cha, ” Mộ Mục không để ý đến câu “Trách cứ” yếu thế đến cực điểm kia, nhưng lại chuyển đề tài, “Công ty đã giải quyết xong vấn đề kia rồi sao cha?”

“Ừm.” Nhắc đến đây, trên mặt Mộ Thần mang theo nụ cười, “Bất kể có làm gì đi chăng nữa thì lần này công ty cũng sẽ bị ảnh hưởng ít nhiều. Nhưng mà hôm trước, cha có nhận được một cái bao đựng phần mềm kia, hơn nữa còn nói công ty đứng đầu đó đã bị hack. Ngày hôm qua, họ không mở hội nghị nhưng lại mở họp báo, mời các ký giả đến để xin lỗi.”

Trác Tịch vẫn luôn im lặng đột nhiên cau mày, “Thần, cậu không điều tra người gửi cái kia? Nói không chừng, đây cũng là âm mưu của bọn họ.”

“Không tra được, nhưng tôi đã nhờ nhân viên xem qua, phần mềm kia không có chút vấn đề gì, chắc cũng không sao đâu, có lẽ là người của công ty.” Mộ Thần an ủi Trác Tịch.

“Thần, cậu đừng có ngây thơ như vậy được không! Trên thương trường chả có mấy ai tốt như vậy.” Trác Tịch nhìn Mộ Thần vẫn đơn thuần như trước, cảm thấy vô lực, mình đã nói biết bao nhiêu lần, tại sao Thần lại không hiểu giới thương trường thâm sâu như thế nào.

“Thật không tiện, tôi lại đem chuyện công việc nói ở đây.” Trác Tịch gỡ bỏ nụ cười miễn cưỡng, sau đó đứng lên, nói một câu “Mọi người cứ từ từ mà ăn.”

Y nhanh chóng đi về phía nhà kính trồng hoa.

Mộ Thần nhìn Trác Tịch có chút kích động thì hơi kinh ngạc, nhìn y rời đi, Mộ Thần cũng hơi lo âu. Khi Trác Tịch rời khỏi chưa tới một phút, Mộ Thần cũng đứng lên, “Ta đi xem sao.”

“Cha.” Tiếng kêu của Mộ Mục làm bước chân Mộ Thần đình chỉ, “Phần mềm kia là do Tước mua lại từ công ty kia, còn chú Trác cũng chỉ vì lo lắng cho người thôi.”

“Cha biết.” Khuôn mặt nho nhã Mộ Thần trên hiện lên một nụ cười nhả nhặn, sau đó thần sắc phức tạp mà nhìn về phía Cảnh Dục Tước, “Cảm ơn. lát nữa cậu đến thư phòng, tôi có chút chuyện muốn nói với cậu.”

Nói xong, Mộ Thần cũng bước nhanh đến đó.

Đi vào nhà kính trồng hoa mang theo nhiệt độ ổn định, lại thấy Trác Tịch ngẩn người với một bông hoa thủy tiên đối diện.

“Tịch?” Mộ Thần cũng ngồi xổm bên cạnh y.

“Vừa dọa đến cậu?” Trác Tịch đối diện với ánh mắt vẫn ôn hòa như ban đầu của Mộ Thần, mang theo một chút áy náy

Mộ Thần vỗ vỗ bờ vai của hắn, “Không có, tôi dễ dàng bị hù dọa như vậy sao. Nhưng chỉ vì chuyện của công ty nên tâm tình của cậu mới không tốt?”

“Không phải.” Trác Tịch đã khôi phục dáng dấp tự tin lãnh ngạo như bình thường, khiến Mộ Thần không nhìn ra một tia dị dạng. Nhưng trong lòng Mộ Thần vẫn tồn tại một ít bất an như cũ

“A Tịch, việc kia tôi đã nghĩ xong.” Mộ Thần nhẹ giọng nói, mặt chuyển hướng xa xa để che giấu khuôn mặt hồng hồng, “Đúng là cảm giác của tôi đối với mẹ Mục Mục chỉ là cảm giác ỷ lại với chị gái, dù sao cô ấy cũng chính là người duy nhất mang lại cảm giác ấm áp cho tôi vào lúc đó. Cho nên, khi cô chết đi, tôi lại rơi vào nỗi sợ hãi lạnh như băng, bởi vậy mà suýt chút nữa mất đi tình cha con với Mục Mục. Mãi đến tận...”

Mộ Thần dừng lại một chút, không biết nghĩ tới điều gì, trên mặt cười hạnh phúc, “Mãi đến lúc cậu nói là vẫn luôn yêu tôi, khi đó tôi thật sự rất giật mình, thế nhưng từ tận đáy lòng cũng có chút mừng thầm. Tôi không muốn thừa nhận tình cảm này, cho nên luôn luôn trốn tránh. May mà cậu vẫn mạnh mẽ như vậy, cảm ơn cậu đã chưa từng nghĩ tới việc rời bỏ tôi, chúng ta...”

“Không vội, ” Trác Tịch lại đánh gãy lời nói của Mộ Thần, “Tôi hi vọng cậu hãy nghiêm túc suy nghĩ, tôi có thể chờ, tôi không hy vọng cậu sẽ hối hận.”

“Tôi sẽ cân nhắc...” Mộ Thần cho là y sợ nghe được đáp án không như mong đợi, cho nên mới không muốn nghe sớm như vậy. Vốn muốn nói ra nhưng vẫn bị Trác Tịch đánh gãy, “Để cho bọn Mục Mục đợi lâu như vậy, chúng ta nên trở về thôi.” Nói xong cũng đứng dậy, sau đó cầm tay Mộ Thần, kéo lên.

Mộ Thần và Trác Tịch cùng đi về phòng, trong lòng bất đắc dĩ thở dài, thôi, tâm tình của Tịch không tốt, để lần sau nói vậy.

Trở về phòng khách, nhìn thấy Mộ Mục nhàm chán xem ti vi, tư thế ngồi lười nhác, mà Cảnh Dực Tước bên cạnh vẫn khấn trương đến nghiêm mặt như cũ.

“Cha, chú Trác.”

“Bác, chú Trác.”

Mộ Thần chỉ vút một câu câu, rồi nhanh chóng lên lầu, “Cảnh tiểu tử theo ta đi đến thư phòng.”

Cảnh Dực Tước liền vội vàng đứng lên, thấp thỏm đến mức chỉ có thể dựa vào bản năng mà hành động. Cha của Mộ Mục có thể đáp ứng hay không, Mộ Mục rất kính trọng cha của cậu ấy, nếu như ông phản đối, mình lại càng không có hy vọng (—)

Mộ Thần tiến vào thư phòng, ngồi xuống ghế tựa sau bàn làm việc, nhanh chóng thấy Cảnh Dực Tước bước vào, cung kính mà đứng trước bàn đọc sách. Nhìn hành động của hắn có chút lúng túng và gò bó, nhưng vẫn lộ ra một khí chất thâm sâu như cũ.

Mà người nắm giữ hào môn gia tộc giờ phút này lại mang thần sắc căng thẳng mà đứng trước mặt mình.

“Cậu thích Mục Mục?” Mộ Thần hỏi vấn đề thứ nhất.

Cảnh Dực Tước theo phản xạ mà trả lời, “Không, không chỉ là thích, cháu yêu cậu ấy!”

Mộ Thần không có phản ứng kịch liệt gì, chỉ tiếp tục bình tĩnh mà đưa ra vấn đề thứ hai, “Người nhà cậu biết chuyện này ?”

“Hiện tại vẫn chưa biết.”

“Nếu gia tộc của cậu không chấp nhận thì sao?” Mộ Thần tiếp tục hỏi.

Cảnh Dực Tước tự tin kiêu ngạo mà trả lời một câu, “Đây là chuyện riêng của cháu, tốt nhất là bọn họ nên tiếp thu, không chấp nhận cũng không liên quan, nhưng họ không có tư cách quơ tay múa chân đối với hôn sự của cháu.”

Cảnh Dực Tước nói xong cũng cảm giác mình quá tùy tiện trước mặt cha vợ tương lai, liền vội vàng nói ra lời đảm bảo trong nội tâm, “Cháu sẽ bảo vệ Mộ, mặc kệ cậu ấy có cần hay không. Cháu biết bác quan tâm Mộ nên cháu có thể viết một đơn bảo đảm, nếu ngày sau cháu có làm gì xúc phạm đến Mộ, liền đem tất cả tài sản của cháu chuyển đến Mộ thị.”

“Được rồi, cậu đi ra ngoài đi.” Mộ Thần nhìn ánh mắt chan chứa tình cảm nóng rực của Cảnh Dực Tước giống như ánh mắt của Tịch lúc nhìn mình, có chút đau đầu mà phát phát tay.

“Hi vọng bác có thể cho phép cháu theo đuổi Mộ.” Cảnh Dực Tước khom người cúi chào Mộ Thần, sau đó ra ngoài.

Khi bước ra, thần sắc của Mộ Mục đứng bên ngoài có chút bận tâm, khuôn mặt vẫn luôn cứng nhắc của Cảnh Dực Tước rốt cục cũng hòa hoãn.

“Cha không làm khó anh chứ?” Sau khi Mộ Mục nhìn thấy Cảnh Dực Tước, vội vã đi tới hỏi.

Cảnh Dực Tước ôm Mộ Mục, đem đầu dựa trên vai cậu, “Không có.”

“Khụ.” Cha Mộ từ bên trong bước ra, “Cậu có thể đi, nhà chúng ta không phòng khách.”

“Dạ, tạm biệt bác.” Cảnh Dực Tước nghe lời liền cáo biệt.

Mộ Mục một mình đưa hân tới cửa, lại thấy khuôn mặt nghiêm túc của Cảnh Dực Tước lập tức sụp đổ, mang theo ngữ khí đáng thương, “Mộ, anh khẩn trương tới mức muốn nhồi máu cơ tim luôn rồi, em an ủi anh một chút đi ~”

“Anh có thể không đến đây mà.” Mộ Mục vẫn bình tĩnh mà trả lời.

Cảnh Dực Tước mở to mắt nhìn cậu như trước, chỉ kém viết thêm vài chữ “Cầu an ủi” lên mặt.

Mộ Mục bất đắc dĩ thở dài rồi tiến lên, hôn lên má phải của tên Cảnh khuyển đang chơi xấu nào đó một chút, nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt nước (vô cùng hời hợt), lần này Cảnh Dực Tước cư nhiên không vui mừng đến mức ngốc đi mà lại quay mặt sang, lấy ngón tay chỉ chỉ má trái.

Mộ Mục thầm than “Được voi đòi tiên”, nhưng vẫn bước lên, hôn môi một chút.

Sau đó, đêm nay Cảnh Dực bay trở về.

Mộ Mục tiễn Cảnh đại thiếu xong, thuận tiện cũng dâng lên rất nhiều đậu hũ non, trở về thì phát hiện cha mình đang ngồi ở phòng khách.

“Mục Mục, lại đây, chúng ta nói mấy câu.” Hiếm thấy Mộ Thần dùng ngữ khí nghiêm túc để nói chuyện với Mộ Mục.

Mộ Mục tới gần, ngồi bên cạnh cha, “Cha, chú Trác đâu?”

“Chú ấy không thoải mái, ngủ trước rồi.” Mộ Thần nhớ đến sắc mặt tái nhợt của Trác Tịch vừa rồi, cũng lo lắng cau mày.

“Đừng nói sang chuyện khác.” Mộ Thần vẫn có ý định hỏi ý của con trai một chút.”Con nghĩ về thằng nhóc họ Cảnh kia thế nào?”

“Cha, thật ra con không thích nữ.” Đầu tiên, Mộ Mục thẳng thắn về vấn đề tính hướng của mình, “Từ đầu đã vậy.”

Mộ Thần nghe Mộ Mục nói như vậy, âm thầm trách cứ mình quan tâm Mục Mục còn chưa đủ.

“Vậy con cũng yêu cậu ta ?” Mộ Thần lại nhớ tới tình cảm cực nóng trong mắt Cảnh Dực Tước, liền hỏi.

“Không, bây giờ còn chưa đến mức đó, chỉ là hơi hơi thích cộng với lòng cảm động.” Mộ Mục cố ý hời hợt nói về cảm giác của mình với Cảnh đại thiếu, “Nhưng mà, con nghĩ sớm muộn gì cũng có một ngày Tước sẽ khiến con yêu anh ấy, nhưng có điều tình cảm của con sẽ vĩnh viễn không bao giờ sâu sắc được như vậy...”

Mộ Thần nghe thế cũng minh bạch, đứa con nhà mình chắc chắn sẽ không chịu thiệt trong đoạn tình cảm này. Trái lại ông có chút lo lắng cho tên nhóc họ Cảnh kia.

Ý thức được điều mà mình đang nghĩ, ông vội vã loại bỏ sự lo lắng quỷ dị này, lo lắng cái sợi len, người mà tên nhóc đó bắt cóc chính là con trai bảo bối của ta đó!

“Chuyện của hai đứa, ta không phản đối.” Mộ Thần cuối cùng cũng nói một câu, “Nhưng hãy nhớ tuyệt đối không được để bản thân bị tổn thương.

“Cảm ơn cha.” Đăng bởi: admin

39. Chương 39: Mặc Em Thống Trị, Vui Vẻ Chịu Đựng

CHƯƠNG 39: MẶC EM THỐNG TRỊ, VUI VẺ CHỊU ĐỰNG

Ngày tiếp theo, Mộ Mục tiếp tục cùng Trác Tịch tới công ty giải trí X&C để đi làm.

Ngày đầu sau khi cậu ngồi xe của Trác Tịch – lão tổng X&C, đồng thời cùng y tiến vào công ty thì đám người trong đó đối xử với cậu rất cung kính, không có bộ dáng xem thường, khiêu khích, châm chọc và vân vân với Mộ Mục. Dù sao cũng đã lẫn lộn trong giới giải trí nên tâm tư cũng có chút tinh tế.

Mà Mộ Mực cũng không thèm để ý đến mấy người nhìn nọt đó, hoặc không nhìn, hoặc nhìn nhưng lại ném cho một ánh mắt khinh thường.

Làm xong công tác thư ký của mình, cậu chờ tan tầm.

Trong lúc đi dạo vòng quanh giới võng phối, onl QQ nói chuyện phiếm cùng Cảnh khuyển và vân vân. Trải qua những tháng ngày như thế này, tất nhiên không cần phải nói, là quá thoải mái được chứ ( )

Giống như hiện tại, Mộ Mực không có chuyện gì làm liền đăng nhập vào biểu tượng chim cánh cụt, cùng Cảnh Dực Tước “Nói chuyện yêu đương” .

Nhìn đối phương vĩnh viễn không ngừng thể hiện xu hướng bán manh, Mộ Mực đã thích ứng đến mức thành thói quen, hơn nữa còn học được cách trả lời làm sao mới có thể phòng ngừa mỗi khi tiếp tục cần quét tới phạm vi cuối cùng.

Quân Lâm: Mộ ~~ (3)

Mộ Mực: (3)

Quân Lâm: Em thực tập ở X&C sao rồi, có người nào bắt nạt em không? Không thích thì đến Cảnh thị đi ~Mộ Mực: Rất tốt.

Quân Lâm: Thật sao. Đúng rồi, kết quả vòng đầu tiên của cuộc thi kia đã có, chúng ta cần chuẩn bị song ca một bài XDDDD

Mộ Mực: Hát bài gì?

Quân Lâm: Không biết, để bọn họ chọn lựa một ca khúc, nhưng mà, chúng ta có thể luyện độ hiểu ngầm trước

(^o^)/

~Mộ Mực: Luyện thể nào?

Quân Lâm: Đêm nay anh đi đón em, chỗ của anh có một bộ thiết bị âm thanh, có thể tập hát ở nhà Đăng bởi: admin

40. Chương 40: Kết Cục Chuyển Hướng Ở Đây Sao?

CHƯƠNG 40: KẾT CỤC CHUYỂN HƯỚNG Ở ĐÂY SAO?

Sau khi bày tỏ với Mộ Mực, hai người nhanh chóng cao hứng, phu phu song song về nhà ~ Được rồi, thật ra chỉ có mình Cảnh đại thiếu đang cười khúc khích, nắm chặt lấy tay Mộ Mực không chịu buông ra. Mộ Mực trừng mắt vài lần, nói hẩn chuyện tâm lái xe đi, nhưng lần này Cảnh BOSS to gan hơn, không thèm để ý đến cậu.

Rất cục, dưới kỹ thuật lái xe cao siêu của Cảnh Dực Tước (lái bằng một tay), cả hai người đã an toàn về nhà hẩn.

Cảnh Dực Tước vẫn cầm lấy tay của Mộ Mực, không nghe mệnh lệnh “Buông tay” của cậu. Bởi vậy có thể thấy được, da mặt và lá gan của Cảnh Dực Tước đã phát triển hơn rất nhiều.

“Mộ, chúng ta làm gì bây giờ?” Vào cửa, Cảnh Dực Tước đã quên mất nguyên nhân mình đưa Mộ Mực tới đây, hưng phấn hỏi.

Mộ Mực đã hoàn toàn thích ứng với việc người nào đó thỉnh thoảng động kinh trước mặt mình, cho nên cậu cũng không có phản ứng gì với vấn đề mà hẩn hỏi, “Anh để thiết bị âm thanh ở đâu?”

“Ồm, ” Cảnh Dực Tước vừa nhớ đến lý do của mình, “Ở phòng kia, em tới đó đi.”Hẩn chỉ căn phòng phía sau.

Lúc Mộ Mực bước đến đó, Cảnh Dực Tước liền vào nhà bếp xưa nay chỉ để trang trí, cầm hai bình nước khoáng, còn cắt một đĩa trái cây, rồi đến mang đến phòng.

Mà Mộ Mực nhìn những vật dụng mới tinh kia rõ ràng là chưa bao giờ được sử dụng qua, nhìn thấy Cảnh Dực Tước quan tâm chăm sóc như vậy, trong lòng lại có chút hổ thẹn, cậu biết tính tình của mình lãnh đạm, sợ rằng bản thân mãi mãi cũng không thể đáp lại bằng một tình cảm sâu đậm như thế.

Đợi đến lúc Cảnh Dực Tước bưng nước và trái cây vào phòng, thấy Mộ Mực ngẩn người với những thiết bị kia, khẽ cau mày.

Cảnh Dực Tước đem cái khay trên tay đặt xuống, “Làm sao vậy? Những vật này có vấn đề à? Anh vừa mới mua, cũng chưa từng thử.”

“Không có chuyện gì, chúng ta bắt đầu đi.” Mộ Mực nhìn người kia e sợ cậu có một tia không hài lòng, cảm thấy sự cảm động trong lòng mình đã sắp tràn đầy.

Cảnh Dực Tước nghe được câu trả lời, mới yên lòng đi mở những thiết bị kia ra, “Em ăn một chút trái cây trước đi, để anh khai những thứ này ra.”

Mộ Mực đem tầm mắt dời về phía cái khay nào đó, nhìn những miếng trái cây to nhỏ cắt không đều kia, khóe miệng cong lên

Lúc Cảnh Dực Tước đang mở mấy vật dụng ra lại không nghe thấy câu trả lời của cậu, quay đầu lại thì phát hiện Mộ Mực đang nhìn những miếng trái cây hấn gọt mà mỉm cười, có chút lúng túng, “Cái kia, anh gọt có chút khó coi, nhưng mùi vị cũng không tệ lắm. Sau này anh sẽ luyện nhiều hơn một chút.”

Mộ Mực cầm tăm tre cắm vào một miếng táo tây, cắn một cái, “Rất ngon.”

Nghe thấy Mộ Mực chỉ đánh giá về mùi vị chứ không để ý đến kỹ thuật gọt trái cây của mình (...), Cảnh Dực Tước liền vui cười hơn hở mà bắt đầu bày ra những món đồ kia.

Sau khi thiết bị được bật lên, nhìn Mộ Mực nghiêm túc như vậy nên Cảnh Dực Tước cũng phối hợp với cậu hát một bài hát.

Hai người hát hơn hai mươi bài song ca, từ mới lạ đến phối hợp hiểu ngầm, từ tự nhiên đến lúc sau ánh mắt liền triển miên, thật sự khiến người ta cảm thấy hai người không có gian tình mới là lạ.

Lúc hai người luyện hát, sắc trời đã nhẹ nhàng chuyển từ sáng sang tối, độ hiểu ngầm đã không tệ lắm, cổ họng cũng nhanh chóng đạt đến đạt cực hạn, buông micro xuống.

Trải qua việc hai người đã từng phân tích tình cảm của nhau lúc trước, cộng thêm việc luyện hát lần này, tình cảm của bọn họ đã dần dần chậm rãi ấm lên.

“Mộ, hôm nay em ở lại đây đi.” Cảnh Dực Tước nhìn ngoài trời đã tối, không muốn để cho Mộ Mực cứ như vậy mà rời đi, liền đưa ra lời đề nghị cậu ngủ lại.

Mộ Mực nghe thấy hấn nói với mình như vậy, tâm tình có chút không xác định, suy tư một chút rồi cũng gật đầu một cái, “Em đi gọi điện báo cho cha biết.”

Nói xong cũng cầm điện thoại lên, gọi tới, “A lô, cha. Hôm nay con không về nhà. Dạ, là anh ấy. Được rồi, tạm biệt.”

Lúc Cảnh Dực Tước thấy Mộ Mực nhẹ nhàng đáp ứng lưu lại, hưng phấn ra khỏi phòng, gọi điện thoại báo người đưa cơm tối đến.

Mộ Mực nói chuyện điện thoại xong liền bước ra, lại bắt gặp Cảnh Dực Tước mang ngữ khí sung sướng mà dặn dò người ta chuẩn bị bữa tối, nụ cười trên mặt còn không ngừng tê dại!

Về phần mô nhân viên của Tửu Điểm cũng bị kinh hãi, vị khách này xưa nay kiêu căng lạnh nhạt như thế, hôm nay cư nhiên lại vui cười hơn hở, hơn nữa còn dùng thái độ ôn hòa gọi món ăn, đây là báo hiệu tận thế sắp đến phải không ? !

“Đúng rồi, có chuyện em quên nói cho anh biết.” Mộ Mực đột nhiên nhớ tới thái độ ngầm cho phép của cha mình.

Cảnh Dực Tước cũng rất phối hợp hỏi, “Chuyện gì?”

“Cha em không phản đối việc chúng ta kết giao.” Mộ Mục tùy ý nói ra tin tức này khiến Cảnh Dực Tước càng thêm hưng phấn.

Cảnh Dực Tước đã bị vận tốt ủa đến ngập đầu nguyên ngày hôm nay, chính vì thế hắn vô cùng bình tĩnh mà “Ồ” một tiếng, sau đó liền quan tâm tới vấn đề tình cảm của cha vợ mình, “Chú Trác rất thích bác.”

“Ừm.” Mộ Mục không hề cảm thấy quái lạ khi Cảnh Dực Tước nhìn ra, thái độ tha thiết của chú Trác và Cảnh khuyến khích nhau như vậy, không thấy được mới lạ đó.

Nghĩ đến chú Trác, Mộ Mục lại nhớ gần đây sắc mặt của y luôn tái nhợt, tuy rằng chú ấy vẫn luôn nói là bởi vì gần đây quá mệt mỏi. Hơn nữa...

Mộ Mục đột nhiên phát hiện, tiểu thuyết lúc đầu căn bản không có nói đến kết cục của chú Trác. Thời điểm trước đây, dù không có nói đến thì cậu còn có thể lý giải, dù sao nam phụ ấy lúc đó vẫn có thái độ xa cách với cha Mộ, đương nhiên cũng sẽ không biết đến bạn tốt của cha mình. Thế nhưng, lúc Mộ gia bị nam chính đồng thời cũng là Cảnh Dực Tước làm cho phá sản, dựa theo tình cảm của Trác đối với cha, làm sao lại không đứng ra hỗ trợ? !

“Tước, em có chuyện muốn nhờ anh giúp một tay.” Mộ Mục nghĩ đến điểm không bình thường này của Trác liền mở miệng nhờ người bên cạnh. Tuy rằng hắn luôn ở trước mặt mình bán xuẩn manh, thế nhưng là không thể phủ nhận đại BOSS là đối tượng duy nhất có thể giúp đỡ.

“Chuyện gì?” Lần đầu tiên Cảnh Dực Tước nghe thấy Mộ Mục mở miệng nhờ mình hỗ trợ, hắn kích động đến mức chỉ thiếu chút nữa vỡ ngực nói bảo đảm.

“Anh giúp em điều tra một chút, gần đây chú Trác có xảy ra chuyện gì hay không.” Trong lời nói của Mộ Mục còn mang theo nỗi lo lắng về Trác Tịch.

Tuy rằng Cảnh Dực Tước có chút ghen tuông, nhưng vẫn lập tức gọi cho anh em của mình.

“Triển Ngạn, là tôi. Cậu giúp tôi điều tra một chút về tổng giám đốc của công ty giải trí X&C gần đây có xảy ra chuyện gì hay không.”

“Gần đây nhân thủ không đủ, cho nên việc lần trước anh nhờ tôi điều tra còn chưa xong...” Người đàn ông ở đầu dây điện thoại bên kia bất đắc dĩ trả lời.

Cảnh Dực Tước suy nghĩ một chút, sau đó đánh gãy lời anh ta, “Trước tiên cứ điều tra việc này đi, việc kia thì để sau.”

“Được rồi, cho tôi hai ngày.” Nói xong, đầu kia liền cúp điện thoại, Cảnh Dực Tước đối với hành động của Triển Ngạn tập mãi cũng thành quen.

Cảnh Dực Tước để điện thoại xuống, nói với Mộ Mục, “Sau ngày mai là có thể biết được.”

Mộ Mục gật đầu một chút, tặng kèm một cái mỉm cười, “Cảm ơn.”

Cảnh BOSS vẫn là câu kia, “Là việc anh nên làm.”

“Leng keng.” Chuông cửa vang lên, Cảnh Dực Tước đi mở cửa, lấy đồ ăn được đưa tới, tay chân lạnh lẽo dọn bữa tối xong xuôi, liền nhanh chóng bước ra.

Mộ Mục nhìn bữa tối có ánh nến được bày trên bàn dài, khéo miệng có chút co giật, coi cậu là con gái mà theo đuổi sao?

“Sau này không cần như vậy, em thích ăn cơm ở nhà nấu hơn.” Vì phòng ngủ sau này sẽ bị đái ngộ như thế nên trước khi ăn cơm, Mộ Mục nói rõ mong muốn của mình.

Nghe thấy Mục động nói ra điều mà cậu thích, Cảnh đại thiếu rất kinh hỉ, nhưng trong lòng lại cân nhắc, món ăn ở nhà? Ý Mộ là muốn hắn đi học trù nghệ(1), sau đó ở nhà làm cho em ấy ăn? Vậy để khi nào rảnh rồi mình thử một chút đi, không phải có câu nói muốn bắt được trái tim đàn ông trước tiên phải bắt được dạ dày của hắn sao XDDD

Hai người ăn xong bữa tối lãng mạn ấm áp, liền ngồi ở thư phòng mà không nói gì.

Cảnh Dực Tước xử lý văn kiện, mà Mộ Mục liền nhàm chán onl QQ, đi dạo trên giới vông phối

Ngày hôm nay, cuộc đấu kia sẽ công bố ca khúc cho các cặp dự thi.

Mộ Mục lại làm mới trang lần nữa thì thấy một bài viết xuất hiện.

(Yooooooooo~~ nhanh nhanh tiến vào, ca khúc thi đấu mà mọi người đã đợi từ lâu có rồi đây)

Lady and gentleman ~ hôm qua đã công bố 10 CP tiến vào vòng đấu bán kết~~ ta sẽ không lừa lờ nữa
O(_)O~ tiếp theo sẽ công bố ca khúc song ca yêu cầu của vòng đấu bán kết, đó chính là

~Coong coong coong ~ “Người tuyệt”(2)

~~Cố tận nhẫn quá hay không XDDDDDDDDDD đây là do ban giám khảo tỉ mỉ chọn lựa nhá

~Cố lên đi

~ tranh thủ khiến ca khúc của các bạn mạnh đến mức tràn đầy cơ tình đi, như vậy bạn sẽ thắng 23333333
đúng rồi, lần này ban giám khảo và fan sẽ tham gia bình chọn, nhớ dành thời gian nha

~“Tước.” Sau khi thấy bài viết, Mộ Mục liền gọi Cảnh Dực Tước một tiếng, người nào đó vẫn luôn làm bộ
xem văn kiện lập tức đáp lời, “Sao?”

Mộ Mục sao chép link bài viết rồi gửi qua QQ cho Cảnh Dực Tước, “Ca khúc đã có rồi, là ‘Người tuyệt’,
địa chỉ bài viết em đã gửi qua cho anh.”

“Ừ (_).” Cảnh Dực Tước lập tức thả tờ văn kiện trên tay chưa ngó qua lần nào xuống, đăng nhập vào biểu
tượng chim cánh cụt rồi đến xem bài viết.

Mộ Mục để ý Cảnh Dực Tước vẫn không xem qua văn kiện như vẻ bề ngoài, biết mình ở lại thư phòng sẽ
quấy rối đến hiệu suất của người nào đó, liền đứng dậy, “Em đi ngủ trước. Em ngủ ở phòng nào?”

Cảnh Dực Tước bình tĩnh mà trả lời, “Phòng nào cũng được, muốn anh dẫn em đi không?”

“Không cần, anh xử lý văn kiện đi, sau đó ngủ sớm một chút, ngủ ngon.” Sau đó, Mộ Mục đã bị Cảnh
khuyến dùng ánh mắt đưa ra ngoài.

Rõ ràng hiệu suất công việc vừa nãy của mình hoàn toàn là số 0, Cảnh Dực Tước cũng không kiên trì nhìn
theo nữa mà xử lý chồng văn kiện như có thâm cừ đại hận kia.

Kim giờ đi qua số 9 liền dời qua số 10, rốt cục chỉ đúng 11 giờ, Cảnh Dực Tước cũng khép lại phần văn kiện
cuối cùng.

Để bút xuống, xoa nhẹ dưới lông mày, sau đó Cảnh Dực Tước đứng dậy, dự định tới phòng của mình tắm
một chút rồi đến phòng khách mà Mộ Mục đang ngủ. Chỉ là...

Mở đèn, nhìn ngủ Mộ Mục an tĩnh ngủ trên giường, Cảnh Dực Tước vọt vào phòng tắm ở phòng khách, sau
đó liền nhanh chóng trở về phòng.

Vén chăn lên, tiến vào ổ chăn đã có một người, “Ngủ ngon”, Cảnh Dực Tước nhẹ giọng nói.

Tắt đèn, Cảnh Dực Tước mang theo dục vọng chiếm hữu mười phần mà ôm Mộ Mục vào lòng, rõ ràng là tư
thể bá đạo nhưng lại không làm cho cái người đang ngủ kia khó chịu.

Hô hấp Cảnh Dực Tước chậm rãi đều đều, cái người lẽ ra phải đang ngủ say kia lại ở trong bóng tối mà
mở mắt ra, cũng nhẹ nhàng lấy tay ôm người bên cạnh, nói một câu nhẹ nhàng như nói mớ “Ngủ ngon” rất
nhanh liền tiêu tan trong gian phòng.

Chú thích:

(1) Trù nghệ: nghề đầu bếp

(2) “Người tuyệt”/

mp3.zing /bai-hat/Nguoi-Tuyet-Trac-Y-Dinh/ZWZDZ6CO.html Đăng bởi: admin

41. Chương 41: Nữ Phụ Đột Kích ~

CHƯƠNG 41: NỮ PHỤ ĐỘT KÍCH

~Sáng sớm, ánh nắng xuyên qua cửa kính pha lê rồi chiếu lên sàn nhà bằng gỗ. Trên chiếc giường king size có một đôi lười biếng đang nằm ôm nhau ngủ, cảnh tượng này khiến cho người ta liên tưởng đến hình ảnh đôi uyên ương quấn quýt vào nhau, tạo ra một bầu không khí lưu luyến tràn ngập khắp căn phòng.

“Ủm...” Cảnh Dực Tước luôn luôn có thói quen dậy sớm, chính vì thế cho nên hần tỉnh lại trước Mộ Mục. Chỉ là, xưa nay Cảnh Dực Tước đều ngủ một mình, hiện tại nhận ra trong lòng còn có thêm một người nữa, thân thể của hần liền cứng đờ, thuận thể đem cơ thể mềm mại của người bên cạnh ôm sát một tí.

Nhìn Mộ Mục đang ngủ, thùy nhan(*) yên tĩnh ôn hòa, không còn cảm giác thanh lãnh và xa cách như lúc trước, Cảnh Dực Tước cứ như thế mà si mê ngắm nhìn.

Không biết là tia nắng quá chói chang hay ánh mắt của Cảnh Dực Tước quá nóng bỏng, không bao lâu sau Mộ Mục liền tỉnh, chỉ là ý thức của cậu vẫn còn mơ hồ.

Mở mắt ra, Mộ Mục cứ như vậy mà ngơ ngác nhìn Cảnh Dực Tước, hai người mắt to trừng mắt nhỏ một phút, Mộ Mục mới tỉnh táo lại.

“Anh đã tỉnh mà sao vẫn chưa chịu dậy?” Vì đối phương vừa thức giấc cho nên tiếng nói vẫn mang theo cảm giác buồn ngủ, làm cho âm thanh nguyên bản đã mê người nay còn tăng thêm một phần lười biếng.

Dưới đôi mắt và âm thanh mang điện lực mười phần của Mộ Mục, Cảnh Dực Tước liền si hán đến ngây người, cứ như vậy mà nhìn chằm chằm Mộ Mục, không hề trả lời.

Mộ Mục cũng không để ý đến phản ứng của Cảnh Dực Tước, đứng dậy, thay quần áo ở trước mặt hần. Hành động này khiến Cảnh Dực Tước thật vất vả mới có chút hồi thần lại một lần nữa nhìn đến ngốc...

“Tước, anh chảy máu mũi.” Mộ Mục xoay người nhìn cái tên vẫn chưa hồi thần kia, chế nhạo nói, trong thanh âm còn mang ý cười nhàn nhạt.

Cảnh Dực Tước đã bị sắc đẹp trước mắt làm say đắm đến mức không phân biệt phải trái, chỉ có thể nghe theo chỉ thị. Thấy Mộ Mục nói như vậy, hần liền nâng tay sờ sờ mũi, phát hiện không có cảm giác ướt át, nhanh chóng chăm chú mà trả lời một câu “Không có chảy.”

Mộ Mục thở dài, liền đi tới bên giường, đem Cảnh Dực Tước kéo lên. Sau đó nắm bóp cánh tay phải của hần do bị mình đè quá lâu mà có chút tê dại. Tay trái Cảnh Dực Tước vẫn còn đặt ở lỗ mũi, trên mặt là nụ cười ngây ngốc, hình tượng này lại một lần nữa đột phá đến giới hạn cuối mà ( )

*****

Hôm nay là thứ sáu nhưng Mộ Mục vẫn muốn đi làm, chính vì vậy cho nên lúc hai người cơm nước xong xuôi, Cảnh Dực Tước liền lái xe đưa cậu đến công ty X&C, lại chơi xấu giống như lần trước, muốn Mộ Mục hôn một cái mới chịu thả cậu đi.

Mộ Mục tiến lên, đụng lên mặt Cảnh Dực Tước một cái rồi cất bước rời đi, có chút bận tâm vì sẽ bị người khác nhìn thấy. Trong lòng vừa bực mình vừa buồn cười với biểu hiện ngoan ngoãn khi chiếm được tiện nghi của Cảnh BOSS, lại nhớ đến tình cảnh sáng nay, độ cong trên khóe miệng lại tăng thêm một chút.

Mà Cảnh Dực Tước cũng mang theo tâm tình cực tốt đi làm, trên đường rạng rỡ, nụ cười không cần đưa tiền vẫn luôn treo trên trên mặt, điều này khiến một đồng tâm xuân của các thiếu nữ mạnh động.

Tại tầng trệt của tập đoàn Cảnh thị, một nữ sinh chạy đến chỗ ngồi của mình, sau khi thả túi xách xuống, liền vội vàng nói đến kỳ tích mà mình đã thấy hôm nay cho hai người cùng phòng làm việc biết.

“Dương tỷ tỷ, hôm nay BOSS đại nhân thật đẹp trai, thật tuần tú a a a a a !” Nữ sinh kia có chút hoa si mà kêu lên với người con gái ưu nhã trước mặt

Dương Nhược không nói gì, một người phụ nữ mặc trang phục thời thượng khẽ cười một cái, “BOSS nhà ta lúc nào mà chẳng đẹp trai chẳng tuần tú, cần cô nói sao.” Nói xong, đôi mắt được kẻ đến khiêu gợi của cô liếc nhìn nữ sinh kia một cái, đúng là người mới của công ty.

“Mai Mai!” Người con gái được gọi là “Dương tỷ tỷ” nọ không đồng tình mà trách cứ một câu. Sau đó liền an ủi người mới nhỏ bé kia, mỉm cười “Tiểu Âm, em nói tiếp đi.”

Tiểu Âm được nữ thần ôn nhu ưu nhã trong lòng mình an ủi, cứ tiếp tục nói chuyện, “Hôm nay BOSS mỉm cười đó! Mị lực lũy thừa tăng lên hai trăm lần nha ~~ Nhưng mà không biết chuyện gì làm cho anh ấy vui vẻ như vậy nhỉ ( ) , chẳng lẽ là có GF ? Có câu nói rằng khi người ta mới yêu đương thì sẽ làm ra nhiều chuyện khác thường.”

“Hừ, bạn gái cái gì mà bạn gái, BOSS nhà ta ưu tú như vậy, còn là quý tộc độc thân, nếu đã sớm có bạn gái, tại sao lại không có tin tức gì.” Mai Mai mạnh mẽ một tay chống nạnh, một tay chọt lên đầu Tiểu Âm, thực sự không muốn tin tưởng.

Tiểu Âm vừa muốn phản bác liền thấy sắc mặt của Dương Nhược có chút ảm đạm, “Ừ, nói không chừng là em nghĩ nhiều rồi. Lần trước có tin đồn BOSS và BOSS phu nhân cãi nhau cho nên mới có hàn khí tỏa ra, thế nhưng cuối cùng không phải cũng được chứng thực là giả sao. Còn nữa, BOSS có phong thái ưu việt như vậy thì người như Dương tỷ tỷ mới xứng.”

Tuy Dương Nhược nghe Tiểu Âm nói vậy nhưng trong lòng vẫn còn có chút nghi ngờ và lo lắng.

Từ đó đến giờ, nàng luôn có tình cảm mãnh liệt đối với Tước ca ca. Sau khi lấy được bằng kinh tế ở nước ngoài, lần đầu tiên nàng không nghe theo lời cha, không tới công ty để rèn luyện mà lại đến làm ở cơ sở của Cảnh thị.

Dựa vào tài năng và năng lực giao tiếp của chính mình, nàng bước lên tới chi nhánh quản lý rồi xuất hiện ở trước mặt Cảnh Dục Tước, tạo cho hắn một niềm vui bất ngờ. Chỉ là, từ khi thăng chức cho tới nay, nàng vẫn chưa tham dự hội nghị theo thường lệ nào, vừa đi công tác trở về liền nghe được tin tức như thế.

Dương Nhược thiếu chút nữa liền xung động mà chạy đến tầng cao nhất để hỏi Cảnh Dục Tước, có phải là hắn đã có bạn gái thật hay không.

Hiện tại, nghe suy đoán của Tiểu Âm và Mai Mai khẳng định đó không phải là sự thật, nàng mới có thể kiềm chế lại sự kích động. Nhưng trong lòng vẫn hơi bất an.

“Đến giờ rồi, mọi người mau trở lại chỗ ngồi làm việc đi.” Dương Nhược miễn cưỡng nở nụ cười, chỉ chỉ đồng hồ.

Nhìn Cố Mai chu mỏ một cái, “Nhanh như vậy lại phải làm việc, thực sự là số khổ, nếu...”

Câu nói kế tiếp, Dương Nhược không nghe cũng biết, ngoài câu “Nếu mình lên làm BOSS phu nhân thì thật tốt” ra thì còn câu nào khác nữa chứ.

Nhưng nàng cũng không bụng, những người phụ nữ có tâm tư lại ham mê hư vinh như Cố Mai, Dương Nhược chưa bao giờ coi bọn họ là đối thủ. Bình thường, nhìn Cố Mai có chút lấy lòng mình, Dương Nhược cũng chỉ duy trì hình tượng ôn hòa từ đầu đến cuối, không có biểu hiện xem thường gì. Xưa nay đều lấy thái độ bình đẳng mà đối xử với đồng nghiệp và cấp dưới như bạn bè, bởi vậy cũng thu hoạch được một ít người hâm mộ giống như Tiểu Âm.

Tiểu Âm cũng biết Cố Mai mơ hồ, làm mặt quỷ sau bóng lưng của cô ta rồi ngoan ngoãn trở lại chỗ ngồi của mình để làm việc mà Cố Mai giao cho. Hết cách rồi, ai bảo mình là người mới chứ ( )

Giờ phút này, trong phòng làm việc trên tầng cao nhất, Cảnh Dục Tước vẫn mang theo nụ cười, khóe miệng không kìm chế được mà cứ cong lên.

Nhìn thấy trên bàn có đơn từ chức, Cảnh Dục Tước mới nhớ tới việc quản lý Phong của phòng nhân sự vì dự định xuất ngoại để ở cùng con trai cho nên mới nói với hắn là muốn về hưu, còn đem cổ phần mà ông đang nắm giữ bán lại cho mình.

Cảnh Dục Tước cầm điện thoại lên, “Phòng tài vụ, tăng lương của quản lý Phong lên gấp đôi.” Nhớ đến ông lão xưa nay không làm chuyện gì vô bổ, an phận làm tốt công tác của mình, Cảnh Dục Tước cũng có chút tiếc nuối. Nhưng mà không biết người ông ta tìm để thay thế vị trí của mình là ai. Nếu an phận, Cảnh thị đương nhiên sẽ không bạc đãi, thế nhưng nếu giống như mấy lão già kia, chấm dứt là cách tốt nhất.

Hừ, bọn họ tưởng rằng hần sẽ giống như cha của mình mà nhìn niệm tình cũ sao, hần nhin cũng đủ lâu rồi. Điện thoại trên bàn vang lên, “BOSS, người tham gia hội nghị đã đến đông đủ.”

Cảnh Dực Tước “Ừ” một tiếng, nhanh chóng đến phòng hội nghị ở lầu dưới.

Đẩy cửa ra, Cảnh Dực Tước không để ý đến việc mọi người đang nói chuyện, tự động tiến vào, tiếng nói lập tức dừng lại.

Đi thẳng tới ghế chủ tịch mà ngồi xuống, nói một tiếng “Hội nghị bắt đầu” .

Tiếp theo, mỗi công ty con và các ngành tiến hành báo cáo. Cảnh Dực Tước cứ như vậy mà tùy ý ngồi, tay phải chống đỡ đầu, thỉnh thoảng đưa ra một số nghi vấn cho các cấp dưới đang báo cáo, khiến mọi người mơ hồ, mặt đỏ tới mang tai mà bị phạt đứng.

Dương Nhược đang nhìn Cảnh Dực Tước ngồi trước mặt, nỗ lực khống chế không để cho bản thân mình lộ ra thần sắc si ngốc. Đây chính là người đàn ông mà nàng yêu từ đó đến nay, tuy rằng sắc thái không tạo cảm giác uy nghiêm áp lực nhưng lúc nói ra vài câu tùy ý lại khiến cho lòng người run sợ.

Rốt cục cũng đến phiên người của phòng nhân sự.

Bề ngoài của Dương Nhược trấn định, tự giới thiệu mình đồng thời làm báo cáo, “Chào mọi người, tôi là Dương Nhược, giám đốc mới nhậm chức ở phòng nhân sự, hi vọng sau này có thể vui vẻ cùng làm việc với mọi người...”

Khi mấy người khác nhìn thấy người con gái có khí chất ưu nhã ôn hòa này đều lộ ra nụ cười tốt đẹp, chỉ là có trời mới biết trong lòng bọn họ có ý kiến gì hay không thôi.

Cảnh Dực Tước cảm giác âm thanh này có chút quen thuộc, hiếm khi nhắc mắt nhìn về phía khu vực phát ra giọng nói, vừa vận ánh mắt của Dương Nhược nhìn về phía hần, giống như là đang mong đợi điều gì đó.

“Tiếp tục.” Ngữ khí của Cảnh Dực Tước không hề phập phồng.

Lúc Dương Nhược bắt gặp ánh mắt xa lạ của Cảnh Dực Tước, trong lòng nàng hơi thất vọng nhưng vẫn biết điều mà tiếp tục báo cáo...

Hơn một giờ sau, hội nghị đã xong, mọi người lục đục ra ngoài, Dương Nhược vẫn từ từ sửa sang lại tư liệu như cũ.

Chờ đến lúc nàng chỉnh lý xong thì mọi người đã ra ngoài gần hết, chỉ còn sót lại Cảnh Dực Tước và thư ký của hần.

“Tước ca ca, anh còn nhớ em không?” Dương Nhược đi tới bên cạnh Cảnh Dực Tước, vẫn không kiềm chế được mà hỏi một câu, sau khi hỏi xong, liền ảo não cắn môi một cái.

Cảnh Dực Tước nhìn về phía nàng, cảm giác âm thanh có chút quen thuộc, nhìn kỹ một chút, suy nghĩ một hồi về những người con gái mình đã gặp qua, “Dương Nhược?”

“Ừm!” Đôi mắt Dương Nhược chứa đựng ý cười, “Biết ngay Tước ca ca còn nhớ em mà.”

“Sao cô lại đến công ty của tôi? Ba ba cô cho phép?” Cảnh Dực Tước chỉ nhíu nhíu mày, hỏi, sau đó phát phát tay bảo thư ký đi ra ngoài.

Dương Nhược lộ ra một nụ nghịch ngợm, nhăn mặt nhăn mũi, “Ông ấy muốn em từ từ làm quen với công việc của công ty thế nhưng em trốn thoát được. Sao vậy, Tước ca ca có bạn gái liên ghét bỏ em?”

“Bạn gái gì?” Cảnh Dực Tước có chút kỳ quái hỏi.

Dương Nhược nhìn thấy biểu tình nghi ngờ của hần liền an tâm, “Không có ? Vậy tại sao anh lại không nhận ra em? Nếu như em không tới nhận người thân, có phải là chúng ta sẽ trở thành người xa lạ luôn phải không ?”

“Không có bạn gái.” Cảnh Dực Tước cười cười, thế nhưng có người bạn trai XD, “Con gái mười tám thay đổi nhiều quá, nhất thời không có nhận ra.”

Hai người còn nói về chuyện lúc xưa, thỉnh thoảng cảm khái, cùng nhìn nhau rồi cười một cái, bầu không khí hòa hợp...

Chú thích:

(*) Thụy nhan: dung nhan đang ngủ Đăng bởi: admin

42. Chương 42: Che Giấu Sự Thật

CHƯƠNG 42: CHE GIẤU SỰ THẬT

Bởi vì Cảnh Dực Tước vẫn duy trì thói quen tốt là báo cáo lịch trình mỗi ngày của mình, chính vì thế cho nên Mộ Mục cũng biết đến sự xuất hiện của Dương Nhược.

Đối với Dương Nhược, Mộ Mục cũng có cùng cảm giác, bởi vì nàng chính là đệ nhất nữ phụ trong cái Sue văn kia.

Miễn cưỡng có thể xem là thanh mai trúc mã của đại BOSS Cảnh Dực Tước, Dương Nhược vẫn luôn bị Lăng Tuyết Vũ kiêng kỵ. Chính vì thế, nữ trụ đại nhân luôn cố ý diễn ân ái với Cảnh Dực Tước trước mặt Dương Nhược để đánh dấu chủ quyền của mình và vân vân, đem Bạch Liên Hoa bức thành một đóa hoa hồng đen luôn ( ) thật là, phụ nữ tội gì làm khó nhau vậy!

Trong nguyên văn, thái độ của nam chính đối với chuyện này chỉ có thể dùng câu “Buông xuôi bỏ mặc” để hình dung.

Đối với người mình thích, bất luận cô ấy làm cái gì mình đều có thể bỏ qua, hẳn sẽ phụ trách mọi hậu quả. Cho nên hiện tại, vì Cảnh Dực Tước đã trở thành trung khuyến cao cấp nhất, Mộ Mục cũng rất yên lòng mặc cho bản thân luân hồi vào vòng xoáy ôn nhu của hắn. Mà đối với nữ phụ đem lòng yêu thích nam chính của mình, cậu cũng không lộ ra biểu hiện để ý gì, tránh phải việc người nào đó ăn dấm chua bậy bạ.

Sau ba ngày, Mộ Mục và Cảnh Dực Tước lại tiếp tục thực hiện yêu cầu từ vòng bán kết của giải đấu CP đẹp nhất. Từ đó dẫn đến việc Mộ Mục thường xuyên được Cảnh Dực Tước đưa đón dưới lầu của công ty X&C, sau đó cứ tiếp tục ngủ lại, sáng sớm bọn họ cùng ôm nhau tỉnh dậy, Cảnh Dực Tước lại tiếp tục đưa Mộ Mục đi làm...

Điều này khiến cho cha Mộ vô cùng hối hận vì mình đã đồng ý, mấy ngày hôm nay con trai đều không về nhà, chỉ kém chút nữa là trực tiếp chuyển tới chỗ của Cảnh Dực Tước luôn.

Dĩ nhiên mấy ngày nay, bọn họ đều cùng tiến cùng vào, tình cảm và độ thân thiết của hai người cũng đã vèo vèo tăng lên.

Hơn nữa, một thành quả khác của hai người chính là bài hát “Người tuyết” tràn ngập tình cảm kia. Thành công của bài hát không chỉ dựa vào việc bọn họ là người quen, là một cặp thật sự còn những CP khác thì không mà còn dựa vào fan hâm mộ.

Bởi vì chuyện xảy ra lần trước cho nên Cảnh Dực Tước không để ai khác nhúng tay vào nhiệm vụ truyền bài thi nữa, mà tận dụng thời gian vào lúc nghỉ trưa, đích thân đem bài hát kia truyền lên.

Sau khi làm xong, như thường lệ, Cảnh Dực Tước đi dạo một vòng để xem các đánh giá của mọi người về tác phẩm lần này.

“Nơi nộp tác phẩm vòng bán kết của Giải đấu CP đẹp nhất”

Xin các cặp đôi dự thi hãy nộp tác phẩm của mình đúng thời hạn nha

1L: Ô ô ô ô ô

ghế sofa! ! ! !

2L: Ngồi đợi tác phẩm (_)

“Ung thư dạ dày trung kỳ.” Đầu kia nói ra kết quả điều tra.

Ngữ khí của Cảnh Dực Tước vẫn nặng nề như cũ: “Có phương pháp trị liệu nào không?”

“Bác sĩ đề nghị là xuất ngoại rồi tiến hành giải phẫu để cắt bỏ, nhưng tỷ lệ thành công chỉ có 50%.”

“Tôi biết rồi, cậu đưa một phần bệnh án về đây cho tôi.” Cảnh Dực Tước cúp điện thoại, lông mày vẫn nhíu chặt.

Trầm tư hồi lâu, Cảnh Dực Tước vẫn bấm điện thoại gọi cho Mộ Mực.

“Mộ, hôm nay anh tới đón em nhé?” Giả vờ hỏi.

Mộ Mực cho rằng hắn có ý xấu muốn dụ dỗ rồi kéo cậu về nhà của hắn lần nữa, “Ngày hôm nay không được, cha nhất định muốn em về nhà ăn cơm. Ngoan, qua mấy ngày nữa đi.” Mộ Mực cũng đã học xong phương thức dụ dỗ trẻ nhỏ để đối phó với tên vô lại nào đó.

Chỉ là lần này, Cảnh Dực Tước không chịu thỏa hiệp, “Vậy để anh đưa em về nhà, có đồ muốn cho em xem.”

“Ừ, được rồi.” Mộ Mực phát hiện mình càng ngày càng không thể lạnh lùng từ chối các loại thỉnh cầu của Cảnh đại BOSS, đây có phải là việc tốt hay không nhỉ. . . .

Mộ Mực liền bổ sung thêm một câu, “Ngày hôm nay em không qua chỗ anh được, hôm qua chú Trác xuất ngoại nên không có người ăn cơm cùng cha. Anh có thể tới đưa em đi làm vào ngày mai.” Tuy ngữ khí vẫn lạnh nhạt nhưng đã có phần thân mật hơn.

“Ừ.” Lần đầu tiên thấy Cảnh Dực Tước trả lời nhẹ nhàng như vậy, khiến Mộ Mực cảm thấy hơi nghi hoặc, tâm tình hôm nay của anh ấy không tốt hay sao?

Lúc tan việc, Mộ Mực tắt máy vi tính, sau khi lễ phép chào tạm biệt các đồng nghiệp liền bước ra khỏi cửa, nhanh chóng thấy Cảnh Dực Tước trầm ổn nội liễm đứng trước xe.

“Anh chờ lâu chưa?” Như thường lệ, Mộ Mực hỏi một câu.

Sắc mặt Cảnh Dực Tước không giống như ngữ khí nặng nề của hắn “Không lâu lắm. Mộ, việc lần trước em nhờ anh điều tra đã có kết quả.”

Mộ Mực thông qua sắc mặt và hành vi bất đắc dĩ không giống như trước của hắn thì cũng hiểu được một ít, “Chuyện của chú Trác?”

Cảnh Dực Tước lấy tập tài liệu đằng sau, đưa cho Mộ Mực.

Mộ Mực mở ra, nhìn thấy một bệnh án, mặt trên không có ghi tên bệnh nhân, tay Mộ Mực có chút run rẩy.

“Đưa em về nhà đi.” Nói xong, Mộ Mực liền nhắm hai mắt lại, không muốn sự khó chịu và nỗi đau đớn thoát ra từ trong mắt.

Chả trách, chả trách chú Trác quan tâm cha còn hơn cả sinh mệnh của mình. Lúc Mộ gia phá sản, y không hề xuất hiện là vì đang ở nước ngoài trị liệu, chắc là... Đã đi rồi...

“Mộ...” Cảnh Dực Tước nhìn thấy bộ dáng của Mộ Mực khổ sở như thế, trong lòng càng thêm đau nhói, không biết làm sao để an ủi cậu.

Mộ Mực mở mắt ra, ngữ khí bình tĩnh, “Đưa em trở về thôi, em nghĩ cha cũng không biết chuyện này.”

Xe chậm rãi khởi động, chạy về Mộ gia, nửa giờ sau đã tới chỗ cần đến.

Cha Mộ vẫn luôn để ý ngoài cửa, phát hiện có xe đến liền nhanh chóng đi ra.

Trước tiên nở nụ cười hiền lành với bảo bối nhỏ nhà mình, sau đó mới một mặt khó chịu mà hỏi Cảnh Dực Tước sao cũng tới đây.

Cảnh Dực Tước vẫn ngưng trọng như trước, kêu một tiếng “Bác” .

Lúc này, Mộ Thần mới chú ý sắc mặt của con trai và Cảnh Dực Tước không tốt lắm, liền hỏi tội “Hai đứa cãi nhau sao? Không phải là cậu ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt đó chứ!”

“Không, cháu không có. Cháu xin thề tuyệt đối sẽ không phản bội Mộ Mục.” Cảnh Dục Tước thấy Mộ Thần nghi ngờ mình, vội vã nói lời bảo đảm “Còn nữa, cảm ơn bác đã cho phép chúng cháu ở cùng nhau.”

“Vậy tại sao Mộ Mục lại không vui?” Mộ Thần nghe thấy hẳn cảm ơn, có chút không dễ chịu.

“Cha, con có chuyện muốn nói với người.” Lúc này, Mộ Mục lên tiếng, nhanh chóng quay sang phía Cảnh Dục Tước, “Anh cũng vào luôn.”

Ba người đều tiến vào phòng khách rồi ngồi xuống. Đầu tiên, Mộ Mục trấn an cha Mộ, “Cha, việc này có liên quan tới chú Trác, cha hãy bình tĩnh...”

Mộ Thần nghe thấy Mộ Mục nói thế, có chút bất an, “Chú Trác của con có chuyện gì, không phải y ra nước ngoài công tác rồi sao.” Thế nhưng ông nhớ gần đây, sắc mặt của Trác Tịch hơi trắng nên cũng có chút thấp thỏm.

Mộ Mục đem tài liệu trên tay đưa tới, liền nhẹ nhàng ôm vai cha Mộ

Mộ Thần mở ra, nhìn thấy kết quả chẩn đoán — ung thư dạ dày, trong lòng đau đớn một chút, trên tay buông lỏng, làm rớt văn kiện, té xuống đất. Cái thanh âm kia lại làm cho Mộ Thần hoàn hồn.

“Cho ta ở một mình một lát.” Nói xong, Mộ Thần lên lầu.

Đi vào thư phòng, Mộ Thần cũng không mở đèn, vài tia sáng lọt vào cửa sổ, ông cứ như vậy mà ngơ ngác nhìn cả gian phòng.

Bình thường Mộ Thần và Trác Tịch cùng nhau ở trong đây, mỗi người tự xử lý văn kiện của công ty, tình cờ giương mắt nhìn nhau rồi nở nụ cười thấu hiểu. Tuy không ai nói lời nào nhưng trong lòng lại rất yên bình và nhẹ nhàng vượt qua một ngày, trong mắt chỉ tồn tại đối phương. Mộ Thần không thể tưởng tượng nổi nếu như người kia biến mất, ai có thể lấp đầy sự trống trải trong căn phòng này.

“A lô... A lô... A lô?” Mộ Thần bấm số gọi điện thoại cho Trác Tịch, “Thần? Làm sao vậy? Sao cậu không nói chuyện?”

Mộ Thần nghe thấy đối phương vì mình trầm mặc mà ngữ khí trở nên cấp bách, “Tôi không sao.” Tiếng nói có chút không ra hơi.

“Âm thanh của cậu hơi kỳ lạ, sẽ không phải là bị cảm đó chứ, nên gọi bác sĩ tư nhân đến kiểm tra một chút xem sao.” Vẫn quan tâm như trước.

Nước mắt Mộ Thần nhịn thật lâu rốt cục rơi xuống, hít thở sâu một chút, “Không có chuyện gì, chỉ là tôi nhớ cậu.”

“Thần!” Trác Tịch nghe được câu như thế, ngữ điệu liền cao lên, biểu lộ y có bao nhiêu kinh hãi, “Xong việc ở đây tôi liền trở về!”

“Ừ, tôi chờ cậu.” Ông thấp giọng trả lời, bóng tối bao trùm cả gian phòng, thân ảnh cô đơn, một nỗi đau thương nồng đậm lan tràn.

Chú thích:

(*) SB: Sủa bực = ngu ngốc Đăng bởi: admin

43. Chương 43: Cận Thủy Lâu Thai Tiên Đắc Nguyệt? (lâu Đài Gần Nước Sẽ Được Thưởng Trăng Trước)

CHƯƠNG 43: CẬN THỦY LÂU THAI TIÊN ĐẮC NGUYỆT? (LÂU ĐÀI GẦN NƯỚC SẼ ĐƯỢC THƯỞNG TRĂNG TRƯỚC)

Ngày tiếp theo, không biết có phải là vì cú điện thoại kia của Mộ Thần hay không mà đến tối, Trác Tịch đã về nước. Mộ Thần nhìn y mang sắc mặt tái nhợt như trước cũng không hề nói gì, chỉ cho y một cái ôm. Không chỉ Mộ Mục mà cả Trác Tịch cũng có chút thụ sủng nhược kinh.

Vì Mộ Mục phải an ủi cha mình nên ngày hôm nay không có đi tới chỗ của Cảnh Dực Tước. Hôm qua, sau khi Mộ Thần tiến vào thư phòng sững sờ mấy tiếng, lại một mặt bình tĩnh mà xuống lầu, không hề có tình huống gì khác thường mà ngồi ăn cơm cùng với bọn họ, sau đó, ông lại trở về phòng ngủ của mình.

Cha không có một chút khác thường như vậy càng khiến cho Mộ Mục lo lắng.

Mộ Mục yên lặng nhìn hai người ôm nhau, lặng lẽ rời khỏi Mộ gia. Sau đó, cậu gọi điện cho Cảnh Dực Tước, không muốn quấy rầy thế giới của hai người họ. Quản gia và người hầu của Mộ gia sau khi ăn cơm tối xong cũng trở về phòng.

Trong một quán bar xa hoa, ba người đàn ông xuất sắc đang ngồi trong một góc mà uống rượu.

Một người thì đeo chiếc kính mắt viền vàng, ở cái địa phương nhân nhả này mà anh ta còn mặc một chiếc áo sơ mi nghiêm cẩn, không những vậy còn buộc ca-ra-vat.

Một người khác thì mặc một chiếc áo lông hình chữ V màu vàng nhạt, mang theo đôi mắt *** tà vẫn luôn liếc nhìn về phía sàn nhảy, dường như đang tìm kiếm mục tiêu.

Người cuối cùng lại giống như một con sư tử đang ngủ, ngồi dựa vào trên ghế sa lon, trên tay còn cầm một lon bia chưa uống qua, đó là thứ mà An Trưng Vũ nhét vào tay hắn.

“Lão đại, đừng có buồn bực như vậy mà, sắp giống Triển Ngạn đầu gỗ đến nơi rồi.” An Trưng Vũ cầm chai bia uống một hớp, đôi mắt vẫn dán lên sàn nhảy như cũ.

Cảnh Dực Tước nhắm mắt dưỡng thần, Triển Ngạn nâng chai bia rót vào cốc, cũng uống một hơi.

An Trưng Vũ nhìn thấy hai người đều không để ý đến hắn, một tên thì yên tĩnh uống rượu, một tên thì mang bộ dáng không muốn nói gì, hắn đành phải nỗ lực gọi chuyện.

“Lão đại, nếu hôm nay anh ra đây chơi mà cảm thấy nhàm chán như vậy, không bằng ngồi ngốc trong nhà ân ái với chị dâu đi.”

“Hôm nay cậu ấy về nhà.” Cảnh Dực Tước thấy đề tài liên quan tới Mộ Mục liền mới mở miệng nói, chỉ là trong âm thanh nghe thấy cảm giác buồn bực.

Vì Triển Ngạn là người được nhờ cậy để điều tra về Trác Tịch, đương nhiên cũng biết đến việc của Trác Tịch và cha Mộ, “Là bởi vì kết quả điều tra kia?”

“Ừm.” Cảnh Dực Tước trả lời vấn đề của Triển Ngạn, rồi nói với An Trưng Vũ, “Bệnh viện của các cậu có am hiểu về việc trị liệu ung thư không?”

“Ung thư? !” An Trưng Vũ bị Cảnh Dực Tước làm cho kinh sợ, cẩn thận hỏi, “Chị dâu bị...”

Vẫn chưa nói hết thì đã bị ánh mắt của Cảnh Dực Tước bắn đến, làm hắn sợ đến mức lập tức im miệng, “Tôi sai rồi, tôi sai rồi.”

Lúc này, Cảnh Dực Tước mới nhắm mắt lại, tiếp tục dưỡng thần.

“Hừm, cuối cùng mọi chuyện là sao vậy.” Rốt cục, An Trưng Vũ cũng không tiếp tục tìm kiếm mỹ nhân nữa mà nhìn qua Triển Ngạn bên cạnh, nhẹ giọng hỏi, tay chỉ trỏ Cảnh Dực Tước bên kia không hăng hái lắm.

Triển Ngạn vẫn uống rượu, không hề trả lời.

“Tôi nói nè, sao trước mặt huynh đệ mà anh lại đùa giỡn như thế, thật là.” An Trưng Vũ đoạt lấy ly rượu của hắn, “Nói đi, nhị ca ~”

Xưa nay, lúc An Trưng Vũ muốn cầu xin điều gì đó mới có thể gọi Triển Ngạn hai tiếng “Nhị ca”, lại cầm cốc lên, liếc mắt một cái, “Trác Tịch của X&C bị ung thư dạ dày, trung kỳ.”

“Trác Tịch bị ung thư dạ dày thì liên quan gì đến chị dâu, cậu ta họ Trác sao...” An Trưng Vũ vẫn không hiểu.

“Trác Tịch và Mộ Thần là bạn tốt, thậm chí so với bạn tốt còn tiến thêm một bước.” Triển Ngạn liền bổ sung thêm một câu.

An Trương Vũ nhảy lên, “Vậy thì Trác Tịch có thể là mẹ kế của chị dâu? ! Cũng không đúng, cha kế?”

Lúc hắn vẫn đang tiếp tục làm rõ Mộ Mục cuối cùng phải gọi Trác Tịch là gì thì điện thoại của Cảnh Dực Tước vang lên.

“A lô, Mộ?” Cảnh Dực Tước thay đổi trạng thái chán chường vừa rồi.

Mộ Mục vừa mới đi ra khỏi cửa, “Bây giờ anh có rảnh không?”

“Tất nhiên là rảnh!” Cảnh Dực Tước từ ghế salon đứng lên.

“Vậy anh tới nhà em đón em đi.” Thuộc tính của Mộ Mục đã có xu hướng trở thành nữ vương, ngữ khí mang theo mệnh lệnh.

Cảnh Dực Tước mặt mày hơn hớn đáp ứng.

Sau khi chờ Mộ Mục cúp điện thoại, liền ném lại một câu, “Mộ nhờ tôi đi đón cậu ấy.” Nhanh chóng vội vã rời đi, sợ Mộ Mục chờ quá lâu.

“Lão đại, lão đại!” An Trương Vũ kêu vài tiếng đều không khiến Cảnh Dực Tước đang đắm chìm trong sự hưng phấn nghe thấy, quay đầu lại, “Thật là, thấy sắc quên bạn, thê nô!”

Triển Ngạn vẫn tự rót tự uống như cũ.

“Tu đạo sĩ!” An Trương Vũ khê nguyên rửa anh ta một tiếng, sau đó cũng rời chỗ ngồi, đi tới sàn nhảy chơi đùa.

Những cô gái trên sàn thấy một tên công tử anh tuấn phong lưu như thế đều cố ý sáp vào hắn.

“Kétt ——” Một chiếc xe thể thao phanh gấp trước Mộ gia, nhìn thấy quá trình từ phóng nhanh đến dừng lại thì có thể hiểu được nó mạnh mẽ đến mức nào.

Mộ Mục ngồi ở trên bậc thang, nhìn thấy xe liền đứng lên, đi tới bên cạnh, mở cửa xe rồi ngồi xuống.

“Mộ, đi đâu?” Cảnh Dực Tước thấy Mộ Mục đã ngồi vững vàng, liền hỏi.

“Tới chỗ anh.” Mộ Mục trả lời, “Anh chạy chậm thôi, em đợi một chút cũng không sao.”

Cảnh Dực Tước thấy Mộ Mục trước sau như một mà quan tâm hắn như vậy, thật cao hứng, “Ừm!”

“Bác không có chuyện gì chứ?” Cảnh Dực Tước nhớ đến chuyện ngày hôm qua, quan tâm hỏi một câu.

“Chú Trác vừa mới trở về nên em không quấy rầy bọn họ. Sao vậy, không hoan nghênh em?” Mộ Mục đã dần dần chìm đắm vào tình cảm của Cảnh Dực Tước, rút về một chút thái độ lạnh lùng, cũng khiến cho Cảnh Dực Tước hiểu được mình phải trả giá mới ôm được mỹ nhân về nhà.

“Không có, anh vẫn luôn hy vọng em chỉ mãi ở đây.” Cảnh Dực Tước lại đưa tay nắm chặt tay trái của Mộ Mục, trên đường lái về nhà đều không thả ra, Mộ Mục đã quen cách lái xe cổ quá này của hắn nên cũng không có ý kiến.

Ngày tiếp theo, sau khi Cảnh BOSS đưa Mộ Mục đi làm, liền rạng rỡ mà trở về công ty.

Lần này, các chị em phụ nữ độc thân ở Cảnh thị đã không còn cảm thấy kỳ quái, dù sao hằng ngày đều nhìn thấy thì sẽ thành thói quen, chỉ là họ âm thầm rít gào trong lòng vì lão tổng cứ mang theo nụ cười như thế mà tới công ty.

“BOSS, bên ngoài có mấy người muốn gặp ngài, là sinh viên của đại học S.” Cảnh Dực Tước vừa tiến vào văn phòng không bao lâu, liền nhận được điện thoại của thư ký

Cảnh Dực Tước nghe thấy đại học S, tuy rằng không biết là chuyện gì, nhưng vẫn cho bọn họ lên đây.

Những người vừa vào có hai nam hai nữ, Lăng Tuyết Vũ cũng là một trong số đó. Nhìn cách bố trí của Cảnh thị, tuy rằng họ luôn tự kiêu mình là sinh viên danh giá nhưng giờ đây vẫn hơi câu nệ và thấp thỏm.

“Mọi người có chuyện gì không?” Thái độ của Cảnh Dực Tước coi như khá tốt, hỏi một câu.

Lăng Tuyết Vũ nghe vấn đề mà hần hoi, tiến lên một bước, “Hiệu trưởng giới thiệu bọn em đến công ty để thực tập.”

“Ồ.” Lúc này, Cảnh Dực Tước mới nhớ lại lần trước tới đại học S diễn thuyết, sau đó có thuận miệng đáp ứng một chuyện, vì vậy cầm điện thoại lên phân phó cho thư ký nốt chút, “Bốn người có thể đi tìm thư ký Judy của tôi, nàng sẽ mang mọi người dạo quanh từng bộ phận của công ty rồi mỗi người tự lựa chọn vị trí thực tập của mình.”

“Được rồi, cảm ơn BOSS.” Sau khi một nam sinh nghe hần an bài xong, liền nói lời cảm ơn.

Judy mặc một bộ chính trang nhạt màu, thần sắc nghiêm túc mang bọn họ dạo quanh các bộ phận.

Nữ sinh luôn an tĩnh chọn bộ phận kỹ thuật, một nam sinh khác chọn bộ phận quảng cáo, còn nam sinh vừa lên tiếng nói cảm ơn và Lăng Tuyết Vũ lại chọn phòng nhân sự.

Hôm nay Lăng Tuyết Vũ rất vui vẻ vì nhận được thông báo của hiệu trưởng cho mấy người bọn họ đến Cảnh thị thực tập.

Mặc dù lần trước, Cảnh Dực Tước không coi ai ra gì mà làm cho cô có chút tức giận, thế nhưng, cô ta lại nhận định đó là do Mộ Mục nói xấu mình với Cảnh Dực Tước, dù sao lần trước lúc hần đến trường đọc diễn thuyết, thái độ vẫn rất tốt. Thật không biết tại sao tên học trưởng họ Mộ kia lại giận dai như vậy, không phải lúc khai giảng cô chỉ muốn nhờ hần làm bìa đỡ đạn một chút thôi sao, thế mà vẫn nhớ đến tận bây giờ!

Lần trước, đến một cái liếc mắt mà Cảnh Dực Tước và Mộ Mục cũng không thêm ném qua cho cô, Lăng Tuyết Vũ nhất thời tức giận liền xóa tin nhắn của học trưởng Diệp, không muốn để cho hai người bọn họ hoàn thành cuộc thi. Trên BBS cũng ám chỉ hai người là gay, đồng thời cô ta cũng muốn Cảnh Dực Tước vì tránh xa thị phi mà xa lánh Mộ Mục. Nhưng, điều mà cô không ngờ tới chính là Cảnh Dực Tước đang đeo đuổi Mộ Mục, hơn nữa còn chưa đuổi tới tay.

Hôm nay sau khi đến đây, thái độ của Cảnh Dực Tước đối với cô vẫn không có gì đặc biệt, điều này làm cho cô ta có chút thất bại.

Trong lúc Judy mang bọn họ đi dạo quanh công ty thì Lăng Tuyết Vũ đang đi vệ sinh, nhất thời nghe được mấy người con gái đang trang điểm ở ngoài suy đoán nửa kia của Cảnh Dực, trong đó Dương Nhược là ứng cử viên có khả năng trở thành BOSS phu nhân nhất. Điều này khiến cho Lăng Tuyết Vũ ngay từ đầu đã đem Cảnh Dực Tước trở thành mục tiêu của mình âm thầm cắn răng.

Sau khi đi dạo xong, lúc Judy hỏi ý kiến của bọn họ thì cô liền chọn phòng nhân sự, cô muốn nhìn một chút, đến cùng là cái người có khả năng trở thành Tổng tài phu nhân trong truyền thuyết – Dương Nhược có điểm nào hơn được cô ta. Nghe nói là một Đại tiểu thư, còn là giám đốc mới được thăng chức.

Trong lòng Lăng Tuyết Vũ âm thầm cổ vũ bản thân, lâu như vậy rồi mà bọn họ chưa trực tiếp đối đầu, chứng tỏ Dương Nhược kia cũng chỉ có thế. Lần này mình đến Cảnh thị thực tập, cơ hội để có thể gặp gỡ Cảnh Dực Tước vẫn còn rất nhiều, không phải có câu nói, cận thủy lâu thai tiên đắc nguyệt sao ~ Đăng bởi: admin

44. Chương 44: Ngao Cò Tranh Nhau?

CHƯƠNG 44: NGAO CÒ TRANH NHAU?

Giữa lúc ý chí chiến đấu của Lăng Tuyết Vũ đang tràn đầy, dự định so sánh bản thân với Dương Nhược một chút thì bên đây, Mộ Mục cũng từ “Báo cáo” mỗi ngày của trung khuyến nhà mình mà biết được chuyện nữ chính đại nhân đã đến Cảnh thị thực tập.

Sau khi nghe thấy Lăng Tuyết Vũ vẫn chọn phòng nhân sự, cậu có chút thương thức trò vui mà cười đến híp cả mắt. Đây là muốn trình diễn tiết mục tình địch gặp mặt sao ? Thật đỏ mắt mong chờ.

Vừa vặn ngày mai là ngày nghỉ của mình, cho nên trước khi cúp điện thoại, Mộ Mục liền để lại một câu cho Cảnh Dực Tước là ngày mai cùng anh đi làm.

Mộ Mục phúc hắc muốn vây xem hai người phụ nữ đầu pháp, nói như vậy thôi chứ nhất định là rất đặc sắc. Nhưng mà lần này Dương Nhược không nhìn thấy tình huống Cảnh Dực Tước sủng nịnh Lăng Tuyết Vũ như trước kia, không biết nàng còn có thể từ Bạch Liên Hoa mà lột xác thành hoa hồng đen lần thứ hai không ta ( )

Lăng Tuyết Vũ thu tầm mắt, Judy giới thiệu từng bộ phận mà bọn họ phải thực tập.

Cảnh thị rất hiếm khi cho người lạ vào thử việc, chính vì thế khi nhìn thấy Lăng Tuyết Vũ và một nam sinh khác đến đây, thái độ của phòng nhân sự có chút vi diệu, không biết phải đối xử với hai bọn họ như thế nào.

Bầu không khí cứ giăng co như vậy, cuối cùng Dương Nhược trở về.

“Sao hôm nay mọi người đều yên tĩnh như vậy?” Dương Nhược vẫn mang theo nụ cười như cũ, trêu ghẹo những người khác. Nhất thời không thấy bộ phận của mình có thêm hai người.

“Dương tỷ tỷ, ” Cố Mai chạy đến bên cạnh Dương Nhược mà “Cọ cọ cọ”, đem sự tình vừa rồi nói ra.

Dương Nhược nghe vậy nhưng biểu tình trên mặt vẫn như gió xuân ấm áp, nhìn về phía bọn họ, “Hoan nghênh hai người đến bộ phận của chúng tôi thực tập, vị nam sinh thì theo anh Lương làm việc đi, còn vị nữ sinh, cô tạm thời làm trợ lý của tôi, cùng học tập để làm một ít chuyện như Tiểu Âm ?”

“Vâng.” Người nam sinh kia nhìn thấy thủ trưởng của mình là một mỹ nữ dịu dàng, hết sức phối hợp mà trả lời.

Lăng Tuyết Vũ suy nghĩ một chút, sau đó mới nói, “Tôi lựa chọn làm trợ lý.”

“Được rồi, ” Dương Nhược nghe thấy câu trả lời của bọn họ, nói với những người khác trong bộ phận, “Mọi người sắp xếp cho họ hai cái bàn nhé.” Nghe thấy câu khẳng định, nàng cười trả một cái, vừa định về phòng làm việc của mình, đột nhiên lại quay lại, “Đúng rồi, hai người tên gì?” Ngữ điệu vẫn ôn nhu như trước.

“Lăng Tuyết Vũ.”

“Long Thao ”

Dương Nhược bước vào phòng làm việc của mình, liếc nhìn tấm cửa sổ đã khép kín một cái, lúc này mới ném cái túi xách lên bàn, không hề quan tâm tới giá trị của nó nhiều hay ít, chỉ muốn phát tiết tâm tình của mình một chút.

Giống như lúc trước đã nói, Cảnh thị không nhận thực tập sinh, người có thể vào đây thì phải có tài, thông minh, sáng suốt và có hậu thuẫn. Mà theo Cố Mai nói, hai người kia là do Cảnh tổng bảo thư kí mang vào, hơn nữa bộ phận thực tập là do chính bọn họ tự chọn. Dương Nhược nhanh chóng có chút bận tâm, đặc biệt là khi nhìn thấy dung mạo đẹp đẽ của Lăng Tuyết Vũ, hoàn toàn không kém mình một chút nào.

Sau khi bình tĩnh lại một chút, Dương Nhược cầm điện thoại rồi gọi nội tuyến, “Judy, là tôi, Dương Nhược, có thể giúp tôi chuyển điện thoại cho anh ấy được không ?”

Cảnh Dực Tước mới cùng Mộ Mục nói chuyện phiếm xong, đang suy nghĩ vì sao Mộ Mục lại muốn cùng mình tới công ty vào ngày mai. Chẳng lẽ là thay đổi chủ ý, muốn đến Cảnh thị thực tập (^o^)/

~Hắn mơ mộng tưởng tượng về những ngày tháng tươi đẹp khi Mộ Mục cùng ra cùng vào với mình, đột nhiên bị chuông điện thoại kéo về thực tế. Nghe thư ký Judy nói Dương Nhược có chuyện tìm mình, liền để nàng chuyển điện thoại.

“A lô.” Lúc nói chuyện với người ngoài, ngữ khí của Cảnh Dực Tước vẫn không có tình cảm và sắc thái.

Dương Nhược nghe thấy âm thanh của người mình yêu thì hơi khản trương, “Tước ca ca.”

“Có việc gì thế?” Tuy rằng Cảnh Dực Tước nghe thấy sự ngưng ngừng trong lời nói của Dương Nhược nhưng vẫn không có chút rung động nào.

Dương Nhược trấn định nhịp tim không biết là vì căng thẳng hay thẹn thùng mà đập nhanh của bản thân, “Những người mới tới thực tập em nên sắp xếp như thế nào?” Nàng cẩn thận thăm dò thái độ của Cảnh Dực Tước đối với Lăng Tuyết Vũ.

“Có người chọn đến phòng nhân sự sao?” Cảnh Dực Tước tùy ý hỏi một câu, sau đó liền trả lời, “Vậy thì cô hãy hướng dẫn thêm cho bọn họ.”

Dương Nhược thấy Cảnh Dực Tước không hề có một chút thái độ nào muốn nàng chăm sóc đặc biệt cho ai đó, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, cảm giác bản thân mình nghĩ nhiều quá rồi, tiếp theo lại nghe Cảnh Dực Tước bổ sung thêm một câu.

“Cái kia, cũng không cần quá nghiêm khắc, dù sao họ vẫn là sinh viên mới ra trường.” Vì những người kia là bạn học của Mộ Mục, nếu ngày mai Mộ Mục đến đây, nhìn thấy bọn họ bị nghiêm khắc phê bình, lỡ may ý định đến Cảnh thị thực tập của cậu ấy biến mất thì sao.

Dĩ nhiên, có trời mới biết Mộ Mục muốn tới Cảnh thị vào lúc nào ( ) Chỉ có thể nói kỹ năng náo bổ của Cảnh khuyển chưa bao giờ biến mất.

Nghe thấy câu nói kia của Cảnh Dực Tước, cả người Dương Nhược đều không thoải mái. Không chỉ náo bổ giống Cảnh BOSS, mà nàng còn nghĩ tới việc Tước ca ca của nàng mở cửa sau cho Lăng Tuyết Vũ vào Cảnh thị thực tập, còn ủy thác mình chăm sóc cho cô ta! ! Trên mặt không còn treo nụ cười thường ngày, bây giờ trong nàng chỉ còn lại sự đố kỵ với nữ trư đại nhân.

Kỳ thực, lần này Cảnh Dực Tước đều không biết bốn người kia sẽ tới đây, nếu như để hắn biết Lăng Tuyết Vũ đã từng hãm hại Mộ Mục, Cảnh đại thiếu chắc chắn sẽ không nói thêm câu kia.

Nhưng mà, nhờ có câu nói đó, đãi ngộ của Lăng Tuyết Vũ sẽ có phần thảm hại hơn ( ) Cũng vừa đúng dịp Mộ Mục muốn tới xem hai người kia tranh giành tình nhân, thực sự là mèo mù đụng phải chuột chết nhà

Sáng sớm ngày tiếp theo, Cảnh Dực Tước lái xe đến Mộ gia rồi đứng ở ngoài chờ, đợi đến lúc thời gian thích hợp thì mới điện thoại cho Mộ Mục, nói cho cậu biết là mình đã đến .

Cảnh Dực Tước vì chuyện đi đón Mộ Mục mà hành động vội vội vàng vàng, không hề nghĩ tới việc hôm nay Mộ Mục cũng dậy sớm rồi đứng trên lầu nhìn thấy xe của hắn. Cậu đã đợi rất lâu nhưng Cảnh Dực Tước vẫn chưa gọi đến. Đoán được dụng ý của Cảnh khuyển, sau khi Mộ Mục cảm động thì cũng muốn vì hắn làm chút gì đó.

Vì vậy, lúc Cảnh Dực Tước nói chuyện điện thoại xong, không nóng nảy hay vội vàng mà cứ đứng chờ Mộ Mục một lúc thật lâu, sau đó mới thấy cậu ra ngoài.

Lúc Mộ Mục bước ra, trên tay còn mang theo một cái cà-mèn giữ ấm.

“Chào buổi sáng, Mộ.” Cảnh Dực Tước chào buổi sáng tốt lành với người yêu.

Mộ Mục đóng cửa xe, sau đó tự động đến gần, hôn một cái lên mặt Cảnh Dực Tước, “Chào buổi sáng.”

Cảnh Dực Tước (o), hôm nay sao Mộ Mục lại nhiệt tình như vậy, ngã bệnh ư ? !

Tâm lý M(*) của Cảnh Dực Tước run rẩy, tiếp theo liền nhận được một cái surprise nữa.

“Tước tiên khoan lái xe.” Mộ Mục ngăn cản động tác thắt dây an toàn và khởi động xe của Cảnh Dực Tước.

Hắn nhìn Mộ Mục mở cà-mèn giữ ấm ra, sau đó đưa cho mình.

“Đây là cái gì?” Cảnh Dực Tước nhìn xuống cái gì đó ở phía trong, bởi vì hơi nước bốc lên mà thấy không rõ.

Mộ Mục lần đầu tiên không được tự nhiên mà chuyển ánh mắt sang phía cửa sổ, “Đó là cháo.” Lỡ tai hồng hồng bại lộ quần bách.

“Cho anh?” Cảnh Dực Tước không ngờ Mộ Mục lại chuẩn bị bữa sáng cho mình, mặc dù đúng là vì rời nhà quá sớm mà bản thân vẫn chưa ăn gì.

Được Mộ Mục làm bữa sáng tình yêu, Cảnh Dực Tước cũng không quan tâm đến nhiệt độ của cháo, qua loa mà thổi mấy lần, thấy hơi nguội một chút liền uống một hớp lớn.

Chỉ là... Cái mùi vị vừa ngọt vừa mặn này là gì vậy?

“Mộ, đây là cháo gì?” Sau khi Cảnh Dực Tước miễn cưỡng nuốt xuống, hỏi Mộ Mực.

“Cháo trứng muối thịt nạc, mùi vị rất quái lạ sao?” Mộ Mực sợ Cảnh Dực Tước chờ quá lâu, nấu xong cháo liền đổ vào cà-mèn giữ ấm luôn, gấp đến độ không kịp thử mùi vị ra sao.

Cảnh Dực Tước nghe thấy Mộ Mực nói vậy, cũng kịp phản ứng, bữa sáng này là do cậu nấu, vội vã uống một hớp lớn, nuốt xuống sau đó, nói “Chả trách, rất mỹ vị.”

“Thật sự?” Mộ Mực bán tín bán nghi, sau đó nói một câu, “Vậy sau này lại mang bữa sáng cho anh.” Quan sát Cảnh Dực Tước một chút, không thấy biểu tình hối hận gì mới tin mình làm rất tốt.

Vì vậy, sự thật cứ như vậy tạm thời bị che giấu ( )

Rất nhanh, hai người liền đến cao ốc Cảnh thị, sau khi dùng thang máy chuyên dụng tới văn phòng của Cảnh Dực Tước, Mộ Mực liền tìm một vị trí thoải mái của mình mà ngồi xuống, còn bảo Cảnh Dực Tước cứ làm việc của mình đi, không cần phải để ý đến cậu. Rõ ràng, Mộ Mực ở đây cũng không có tác dụng gì.

Mộ Mực nhìn thấy hần không có tâm tư phê văn kiện, liền cố ý trêu chọc nói, “Sao vậy, Lăng Tuyết Vũ vừa đến công ty thực tập thì anh liền không có tâm tư công tác rồi sao?”

“Lăng Tuyết Vũ?” Cảnh Dực Tước có chút kỳ quái, “Cô ta có đến Cảnh thị thực tập? Không phải chỉ mới học đại học năm nhất thôi sao?”

“Anh lại bắt đầu giả vờ mất trí nhớ rồi, hôm qua anh nói trong mấy người từ đại học S đến đây thực tập thì có một người họ Lăng mà.” Mộ Mực tiếp tục trêu ghẹo, “Đừng nói với em là anh chưa từng gặp qua bọn họ nha ~”

“Ồm...” Cảnh Dực Tước chần chờ rồi suy nghĩ một chút, trong ký ức vẫn không có Lăng Tuyết Vũ, “Ngày hôm qua không để ý, là thư ký nói cho anh biết.”

Nội dung tiểu thuyết quân bị cậu biến thành bộ dáng oai phong này sao, khiến nam chính và nữ chính ra nông nổi như thế, gặp mặt nhưng lại không quen biết ( ), tội nghiệt của cậu thiệt sâu đậm đó!

Lẽ nào lần này Lăng Tuyết Vũ không đích thân đến đây để xin cơ hội thực tập mà là những người khác? Vậy chẳng phải mình đi chuyến này uống công rồi sao, thôi, chờ lát nữa đi nhìn một chút.

Lúc này Lăng Tuyết Vũ không có nhàn hạ thoải mái như vậy, đã nhanh chóng bị một lượng lớn công việc rườm rà chôn vùi.

Nghe thấy Cảnh Dực Tước nói một câu “Không cần quá nghiêm khắc”, Dương Nhược bị náo bở của bản thân kích thích đến mức từ tối hôm qua đến giờ, nàng luôn tìm cách “Ôn hòa” nhất để đối xử với vị trợ lý mới xinh đẹp của mình. Vì vậy, sáng sớm đến công ty, nàng liền đào ra một đồng tài liệu cũ, bảo Lăng Tuyết Vũ nhập vào máy vi tính.

Lăng Tuyết Vũ nhìn thấy mấy chồng văn kiện thật dày kia, thậm chí còn có tro bụi rơi xuống, lại nghe đây chính nhiệm vụ hôm nay của mình, trong lòng có chút không phục nhưng vẫn bận tâm Dương Nhược là thủ trưởng của mình, không dám mở miệng phản bác, u sầu mà trả lời một câu “Biết rồi.”

Ban đầu, cô chỉ là sinh viên năm nhất, thực tập và vân vân vẫn chuyện rất xa xôi ( ) Thế nhưng, Lăng Tuyết Vũ lại ngẫu nhiên nghe thấy cơ hội vào Cảnh thị thực tập thì cô liền nhớ đến người đàn ông trầm ổn cao ngạo kia, nhanh chóng dùng lý do là bản thân muốn học tập thêm và chỉ ra thành tích ưu tú của mình để xin hiệu trưởng phê chuẩn, điều kiện là thành tích của cô không được tuột dốc.

Đây là một việc ngoại lệ cho nên các bạn học đều liếc mắt bội phục. Cái gì mà phẩm hạnh không hợp, vì những lý do đó lại mất đi cơ hội này, Lăng Tuyết Vũ cảm giác mình thật mất mặt.

Cảm nhận được sự đố kỵ của Dương Nhược cho nên cô ta cũng đang suy diễn, chẳng lẽ là Cảnh tổng đối xử đặc biệt với mình trước mặt giám đốc, Cảnh tổng thích mình sao?

Nghĩ như vậy, trong lòng cô liền tốt hơn rất nhiều, mấy chồng văn kiện tài liệu kia đều là chứng cứ chứng minh rằng Cảnh Dực Tước thích cô.

Thế nhưng giờ phút này, trong văn phòng Cảnh Dực Tước lại phát sinh một chuyện, khiến cho kế hoạch đi vây xem trận chiến giữa nữ trư họ Lăng và nữ phụ của Mộ Mục rơi vào khoảng không.

Dĩ nhiên, hiện tại cậu cũng không tâm tư đi xem những thứ này, trong lòng đều bị hổ thẹn lấp đầy, bởi vì Cảnh đại BOSS bị đau bụng (_)

Chú thích:

(*) Tâm lý M = tâm lý Masochist (Khổ tâm) có nghĩa là Cảnh BOSS có tâm lý thích bị ngược (*^w^*)/
Đăng bởi: admin

45. Chương 45: Khó Nhận Nhất Chính Là Ân Tình Của Mỹ Nhân.

CHƯƠNG 45: KHÓ NHẬN NHẤT CHÍNH LÀ ÂN TÌNH CỦA MỸ NHÂN.

Lúc đầu, Cảnh Dực Tước không muốn để Mộ Mục biết việc mình bị đau bụng, thế nhưng, hành vi ba lần bảy lượt chạy vào nhà vệ sinh đã bán đứng hắn.

Mộ Mục nhìn sắc mặt của Cảnh Dực Tước rõ ràng là không ổn nên cũng cảm thấy là lạ, “Có phải là bữa sáng ăn không hợp bụng hay không?” Quả nhiên lần đầu tiên làm cháo trứng muối thịt nạc và vân vân độ khó vẫn quá cao ~>_ Đăng bởi: admin

46. Chương 46: Khiến Hiểu Lâm Mãnh Liệt Thêm Chút Đi.

CHƯƠNG 46: KHIẾN HIỂU LÂM MÃNH LIỆT THÊM CHÚT ĐI.

Cảnh Dực Tước đã cảm nhận hết sự quan tâm của Mộ Mục đối với mình. Thế nhưng sau ba ngày nhần nhin, hắn rốt cục cũng không thể chịu nổi, quyết định ăn vụng một chút, an ủi vị giác đã dần phai mờ của mình.

Nói là ăn vụng, kỳ thực Cảnh khuyến đại nhân cũng chỉ là bảo người ta đưa một chút món ăn đến văn phòng, nhưng sau đó vẫn nhận lấy bình thủy đựng cháo hoa của Mộ Mục làm cho hắn.

Thật là, quả nhiên không thể kỳ vọng trung khuyến có thể làm ra chuyện gì khác người gì mà o(_)o

Vì mấy ngày nay, Mộ Mục hoàn thành công tác sớm, nhớ tới tình trạng thân thể của Cảnh Dực Tước, cậu quyết định buổi chiều đến thăm bệnh nhân.

Nghĩ đến lúc người kia uống cháo hoa nhưng vẫn không thể che giấu được ánh mắt ai oán, trên đường, Mộ Mục liền mua cho hắn một ít món ăn thanh đạm rồi tới siêu thị mua măng cụt mà hắn thích ăn.

Nhớ lại cảnh tượng người nọ vẫn luôn ở trước mặt mình mà mờ mịt nhắc đến sở thích của bản thân, thấy mình không thêm để ý liền nhanh chóng buồn bực mà cào cào tường, về mặt Mộ Mục không tự chủ mà xuất hiện nét tươi cười.

Ngày đó khi đi tới bệnh viện, Cảnh Dực Tước lại không trở về công ty nên vắng mặt tại hội nghị hôm đó. Cho nên tin tức BOSS đại nhân sinh bệnh cũng truyền khắp Cảnh thị.

Những nữ nhân viên thầm mến Cảnh Dực Tước mấy ngày nay đều đổi đề tài từ trang điểm, thời trang, mỹ phẩm dưỡng da trở thành tình trạng thân thể của BOSS đại nhân, điều này đủ để chứng minh mị lực đàn ông của Cảnh Dực Tước rất khó chống cự.

Mấy ngày nay, Dương Nhược cũng bởi vì lo lắng cho Cảnh Dực Tước nên đã không còn tâm tư để “Ôn nhu” đối xử với trợ lý của mình.

Hội nghị của Cảnh thị chia thành cuộc họp lớn và các buổi thảo luận ngắn, thường thì trong một tuần chỉ mở một cuộc họp lớn, khi đó Cảnh Dực Tước sẽ tham gia. Mà theo quyết định chung, mỗi một bộ phận sẽ tự mình mở các cuộc họp nhỏ, hay là các bộ phận cùng nhau mở chung, không cần lãnh đạo tối cao như Cảnh BOSS tới tham gia, gọi là buổi thảo luận ngắn.

Ngày tiếp theo, vì Cảnh Dực Tước bị bệnh mà không tham gia hội nghị, cho nên Dương Nhược cũng không nhìn thấy hắn. Mấy ngày sau cũng không có cơ hội gặp được, cho nên không biết tình trạng gần đây của Cảnh Dực Tước như thế nào, vì thế Dương Nhược cũng lo lắng suốt mấy ngày. Cuối cùng đến hôm nay, nàng liền ở trong nhà làm một chút đồ bổ cho thân thể, bỏ vào bình thủy, dự định buổi trưa tới phòng làm việc của Cảnh Dực Tước thăm hắn một chút.

Vì Mộ Mục không muốn Cảnh Dực Tước phân tâm cho nên không có thông báo cho hắn là cậu tới, cầm lấy cái thẻ mà Cảnh Dực Tước đưa, cậu sử dụng thang máy dành riêng hắn để lên tầng cao nhất.

Nghe được tiếng gõ cửa, Cảnh Dực Tước đang ăn vụng tưởng thư ký Judy đưa văn kiện lên đây, cũng không có để ý, trả lời một câu “Tiến vào” sau đó ưu nhả mà ăn tiếp.

Sau khi cửa mở, không thấy người tiến vào, Cảnh Dực Tước mới giương mắt lên nhìn về phía cửa, “Đem văn kiện bỏ lên bàn...” Chỉ thị cấp dưới vừa nói đến một nửa, bỗng dừng yên lặng rồi dừng hẳn.

Mộ Mục dựa vào cạnh cửa, cổ ý ngụy trang đến mức khuôn mặt không thay đổi, “Xem ra Cảnh thiếu của chúng ta ăn rất ngon nha, lần này tôi tới đây là đang làm điều thừa thãi rồi.” Nói xong cũng quay người, làm bộ đáng phải đi.

Cảnh Dực Tước vốn là có chút quẫn bách mà ngồi ngốc ở đó, đang nghĩ đến việc nhận sai rồi thề thốt là không đáng, đành phải sửa lại là nói thân thể của mình đã tốt hơn.

Nhưng sau khi nhìn thấy Mộ Mục phản ứng, vội vã xông tới kéo cậu, trên mặt còn chất đầy nụ cười lấy lòng, “Anh sai rồi, anh bảo đảm sau này không bao giờ ăn vụng!” Trong lòng lại rơi lệ nói lời từ biệt với các loại mỹ thực.

“Thật sao?” Mộ Mục cũng không có rút về cái tay bị hắn nắm.

“Thật! !” Cảnh Dực Tước nghiêm túc đến mức chỉ thiếu chút nữa chỉ tay lên trời mà thề một phen.

Ai biết được sau khi Mộ Mục nghe xong lại nói một câu, “Buông tay.” Cảnh Dực Tước có chút cuống lên, chơi xấu mà ôm lấy cậu, “Không buông, không buông!”

Đối mặt với Cảnh Dực Tước càng ngày càng vô lại, lật đổ hình tượng vĩ đại của bản thân, Mộ Mục suy nghĩ phương pháp ứng phó một chút, dùng âm thanh không có tình cảm cương quyết ra lệnh, “Buông tay, đừng để em nói đến lần thứ ba.”

Tuy rằng giờ phút này, Mộ Mục không che giấu tiếng nói mềm mại của mình, khiến cho người ngoài nghe vào cũng không có cảm giác uy hiếp, nhưng Cảnh Dực Tước vẫn ngoan ngoãn thả tay, mở to hai mắt nhìn động tác của Mộ Mục.

Mộ Mục đem đồ mà mình mang tới đặt cạnh khay trà, sau đó triệu hồi cầu cầu đang cố gắng học tập bộ dáng bán manh mở hai mắt to như quả nho ướt ướt, “Lại đây, không ăn nhanh liền mau nguội.”

Vì này giờ Mộ Mục vẫn đang che dấu hết thảy bất ngờ, lúc này Cảnh Dực Tước mới phát hiện cậu mang theo đồ đi lên. Hắn nhìn Mộ Mục đem đồ ăn cậu mua lấy ra, lập tức quăng mắt ánh mắt ủy khuất, bộ dáng kinh hi vụn vặt khiến Mộ Mục tự hỏi có phải là mình hà khắc với hắn quá rồi không.

Tuy rằng lần này Mộ Mục vẫn mua cháo, nhưng không phải là cháo hoa, Cảnh Dực Tước cũng đã rất cao hứng, hơn nữa mấy ngày nay, hắn cố ý ở trước mặt Mộ Mục nhắc tới đồ ăn vặt và trái cây mà mình thích, Cảnh Dực Tước cảm giác nhân sinh thật là viên mãn.

Cũng không thèm nhìn tới mấy món của Tửu Điểm đang ăn dở dang, những thứ kia làm sao có thể so sánh được với bữa trưa tình yêu của Mộ ( )

Cầm lấy đôi đũa mà Mộ Mục đưa, Cảnh Dực Tước vừa định gấp một cái bánh bao, tiếng gõ cửa lại truyền tới.

Cảnh Dực Tước đi mở cửa, người đến là Dương Nhược.

Dương Nhược nhìn thấy Cảnh Dực Tước tự mình mở cửa, cũng có chút sợ hãi, chỉ là Cảnh Dực Tước cứ đứng như vậy ở cửa, không hề có một chút ý tứ muốn cho nàng vào, lại nghe Cảnh BOSS không vui hỏi một câu, “Có việc gì thế?”

Dương Nhược làm bộ không nghe thấy sự thiếu kiên nhẫn trong lời nói của hắn, vẫn cười đến ôn nhu trang nhã, “Nghe nói mấy ngày trước Tước ca ca ngã bệnh, cho nên em mới nấu một chút canh bổ...” Nói đến lúc sau, âm thanh ngưng ngừng càng ngày càng nhẹ.

Đem bình thủy đưa tới, nhưng Cảnh Dực Tước lại không có dấu hiệu nào muốn nhận, “Bệnh của tôi đã khôi phục, cái này cô cầm về đi.” Sợ Mộ Mục hiểu lầm, Cảnh Dực Tước trực tiếp từ chối.

Trên mặt Dương Nhược chợt lóe một tia bị thương, suýt chút nữa nụ cười cũng bảo trì không được, “Ừm, được rồi. Vậy Tước ca ca, em không quấy rầy anh nữa.”

Về mặt của Cảnh Dực Tước vẫn như trước, gạt đầu một cái, sau đó lưu loát mà đóng cửa. Dương Nhược không lập tức rời đi mà đứng trước cửa nghe ngóng.

Cảnh Dực Tước đóng cửa xong, vội vàng giải thích với Mộ Mục một câu, “Bảo bối, không nên hiểu lầm, anh và nàng không có gì...”

“Bảo bối cái gì, thật buồn nôn.” Bởi vì chỗ của Mộ Mục cách cửa khá xa, cho nên ở ngoài cửa không nghe được câu trả lời của cậu.

Lúc Dương Nhược rời đi, nhìn thấy bên cạnh thang máy có một cái thùng rác, liền ném bình thủy trong tay vào đó.

Cuối cùng ở trong thang máy mới bình tĩnh lại một chút, rồi nhanh chóng khôi phục tư thái ban đầu.

Về tới văn phòng, lại phát hiện Lăng Tuyết Vũ không có ở đây, không biết nghĩ tới điều gì, Dương Nhược ra khỏi phòng làm việc của mình, sắc mặt không tốt lắm hỏi cấp dưới bên ngoài, “Lăng trợ lý đi đâu rồi?”

Có thể vì Dương Nhược không chế ngự khí để làm ra vẻ ôn hòa hơn, cho nên tất cả mọi người đều không nghe ra được nàng không vui.

Tiểu Âm rất nhanh liền trả lời nàng, “Lúc Dương tỷ tỷ vừa đi cùng giám đốc bộ phận kỹ thuật để thảo luận vấn đề gì đó, Tuyết Vũ nhận được một cú điện thoại liền vội vã đi ra ngoài. Bởi vì lúc ấy sắp đến giờ nghỉ trưa cho nên em không nói cho chị. Không ngờ thời gian nghỉ ngơi sắp hết, cô ấy còn chưa có trở lại. Có cần em gọi điện thoại thúc giục một chút không?”

Dương Nhược nghe thấy câu trả lời, không muốn để cấp dưới cảm thấy mình quá hà khắc, thời gian nghỉ ngơi mà cũng phải quản, vừa định trả lời “Không cần.”

Cố Mai vén vén mái tóc dài bên tai, tình cờ mà nói ra suy đoán của mình, “Nói không chừng cô ấy được BOSS đại nhân của chúng ta gọi đấy.” Cố ý cướp lời của Dương Nhược, mở miệng nói trước, gây xích mích ly gián.

Mấy ngày nay, Lăng Tuyết Vũ đã có giao tình tốt với Tiểu Âm, người không có tâm cơ nhất phòng, chính vì thế lúc Tiểu Âm nghe thấy lời nói của Cố Mai, liền lập tức phản bác, “Mới không phải như vậy đâu! Tôi thấy lúc cô ấy đi ra thì thần sắc trên mặt có chút gấp gáp, có thể là đã xảy ra chuyện gì thì sao.” Sau đó lại hỏi Dương Nhược lần nữa, “Dương tỷ tỷ, em đi gọi điện thoại cho cô ấy nhé?”

“Không cần.” Dương Nhược ngắn gọn mà từ chối, sau đó dùng hết sức tự chủ, lựa lúc mọi người không nhìn thấy mà đẩy cửa.

Cái người trong phòng làm việc của Tước ca ca rốt cục có phải là Lăng Tuyết Vũ không? Hắn là không có chuyện trùng hợp như vậy đi, mình mới phát hiện tình nhân ở chỗ Tước ca ca, còn Lăng Tuyết Vũ lại không có trong văn phòng. Không cần nghĩ, Dương Nhược, bình tĩnh, nói không chừng đây chỉ là hiểu lầm...

Dương Nhược một bên đi qua đi lại trong phòng mình, một bên an ủi bản thân phải tỉnh táo. Chỉ là trước khi tinh thần được khôi phục, cửa bị gõ vang.

Dương Nhược hít sâu một cái, trên mặt lại treo lên nụ cười không thể chê vào đâu được rồi mới để cho người tiến vào.

“Giám đốc, nghe nói cô tìm tôi?” Bước vào chính là Lăng Tuyết Vũ, người mới bị nàng hỏi thăm. Tuy rằng vẫn vâng lời mà tiến vào, thế nhưng trên mặt cô mơ hồ có thể thấy được sự vui vẻ vẫn chưa tiêu tán hết.

“Vừa nãy cô ra ngoài làm gì?” Dương Nhược nhìn thấy giữa chân mày của Lăng Tuyết Vũ chứa đựng một tia vui mừng, câu hỏi mang theo sắc bén.

Lăng Tuyết Vũ có chút không rõ ràng, nhưng vẫn lễ phép mà trả lời, “Vừa nãy có một người bạn mời tôi đi ăn cơm, cho nên mới về trễ. Tôi bảo đảm lần sau sẽ trở về đúng giờ.”

Lăng Tuyết Vũ nhớ lại, lúc nãy cô nhận được điện thoại của học trưởng Diệp, nói là trong trường có một số việc cần cô gấp, kết quả là anh ta lại tỏ tình với cô. Trong lòng mang theo vui sướng và đắc ý, quả nhiên, nam sinh không thích mình vẫn chiếm số ít. Nét sung sướng trên mặt càng thêm rõ ràng, đồng thời cũng làm cho Dương Nhược càng nhìn càng ghét.

“Cô đi làm việc đi.” Trước khi sắp không khống chế được biểu tình của mình, Dương Nhược phát phát tay bảo cho cô ta đi ra ngoài.

Lúc Lăng Tuyết Vũ bước ra ngoài, đôi mắt ngấm nơi nào đó một chút, sau đó mới đóng cửa lại.

Cái bình thủy lúc sáng sớm kia của giám đốc giả mù sa mưa giờ đây đã không thấy đâu, cho nên nàng đã đến thăm Cảnh tổng ? ! Vậy tại sao còn lộ ra trạng thái của người mất kinh, lẽ nào đúng là Cảnh tổng có hảo cảm với cô, cự tuyệt sự chăm sóc của nàng O(_)O~ Cho nên nàng ta mới không che giấu nỗi sợ đối với cô, quả nhiên, cái tên học trưởng Mộ kia đúng là người thay thế, sau này nhất định phải cáo trạng với Dục là cái tên học trưởng nọ keo kiệt đến mức nào, sau đó nói Dục cách xa hẳn một chút!

Vì buổi trưa được Diệp Ly Hoa tỏ tình, lòng tự tin của Lăng Tuyết Vũ tăng cao, dần dần càng nghĩ càng đẹp, càng nghĩ càng thái quá, còn lên lút bật cười.

“Tuyết Vũ, cô không sao chứ?” Tiểu Âm len lén dò hỏi.

Lăng Tuyết Vũ được Tiểu Âm quan tâm đánh trở lại thực tế, ngữ khí không tốt lắm, “Không có chuyện gì, tôi rất khỏe.”

“Cho nên tôi đã nói rồi mà, Dương tỷ tỷ là người rất tốt, sẽ không trách cô!” Nghe được câu trả lời trong dự liệu, Tiểu Âm liền truyền bá tính tình của nữ thần trong lòng tốt đến cỡ nào, chỉ tiếc là chào hàng làm người ( )

Quả nhiên Tiểu Âm là fan nào tàn, Lăng Tuyết Vũ không chú ý tới, chỉ có thể qua loa mà “Ừ” một tiếng.
Đăng bởi: admin

47. Chương 47: Thi Đấu Tiến Vào Giai Đoạn Cuối Cùng.

Chương 47: Thi đấu tiến vào giai đoạn cuối cùng.

Giới vồng phối

“Số báo đặc biệt! Số báo đặc biệt! Công bố kết quả thi đấu, ba cặp CP tiến vào vòng chung kết.”

Cuối cùng đã tới thời khắc kích động lòng người này, mọi người có muốn ta không

(3)

Được rồi, ta đây sẽ không nhiều lời, trước tiên công bố ba CP tiến vào vòng chung kết ~~ nói rõ trước nha, cho dù bản mệnh của mọi người không được vào vòng trong thì cũng đừng hắc người khác, ta không thích như vậy, ta tin rằng sama của mọi người cũng sẽ không thích như vậy đâu,,

Đội thứ nhất: Lịch Ngôn (Nhất Khóa Lịch Thạch x Tương Cố Vô Ngôn)

Lời bình của ban giám khảo:

– Trong màn kịch ngắn, CP là mạnh thụ và lạnh lùng công, cả hai đều mạnh vị mười phần. Mỗi khi Lịch Thạch xuân mạnh và làm ra nhiều hành động vô nghĩa khiến cho Vô Ngôn chỉ biết bất đắc dĩ cười khổ, đều sẽ làm người ta có một loại cảm giác phun tào “Người cũng có ngày hôm nay”.

– Hợp xứng “Người tuyết” thì cảm giác hiểu ngầm rất tốt, từ phân phối và âm thanh đều khiến cho mọi người không thể soi mói. Hi vọng hai người có thể bảo trì loại cảm giác hiểu ngầm này trong trận chung kết.

Đội thứ hai: Kleng kleng kleng ~, là Lưu Ly (Phong Quá Lưu Niên x Tô Ly Thế)

Lời bình của ban giám khảo:

- Đôi này nên nói như thế nào đây, hẳn là có sức sống đồng đội nhất.
- Trong màn kịch ngắn, gian tình của trúc mã và trúc mã đúng là khiến người nghe run rẩy. Rõ ràng trong lòng có đối phương thế nhưng Tô tiểu thụ vẫn đại đại liệt liệt định nghĩa là anh em như cũ, cậu rất... Anh em sẽ ở mọi thời khắc mà đi theo sau cậu thu thập hỗn loạn, thuận tiện chặn đứng hoa đào của cậu sao ( ) chỉ có thể nói, quá trì độn rồi! !! Phúc hắc ôn nhu công Lưu Niên cũng tàn nhẫn đâm đến điểm mạnh nhất của ta rồi.
- Hãy nói một chút về hợp xướng “Người tuyết” của họ, ta chỉ có thể nói Tô tiểu thụ, hát lệch ra khỏi giai điệu không phải là lỗi của cậu. Nhưng vốn là! !! Những người khác hát lệch cũng không có high như cậu. . . . Cậu là người duy nhất đem “Người tuyết” hát thành hoạt bát như vậy, khắp nơi đều có thể nghe ra cơ tình, hai người không tiến vào chung kết thực sự là thiên lý khó chữa! !!

p/s: Tha thứ cho ta, thật sự là không phun tào thì trong lòng khó chịu, cho nên mới cảm râm nhi nhiều như vậy (_)

Đội thứ ba: Không sai, cái cuối cùng đi vào chính là tiếng hô cao nhất Quân Mộ (Quân Lâm x Mộ Mục)

Lời bình của ban giám khảo:

- Nếu như nói hai cặp trước lấy sự đáng yêu và hài hước làm điểm nhấn để truyền vào lời nói, như vậy đôi Quân Mộ này chính là dùng sự ảm áp để dành được chiến thắng.
- Trước tiên nói về màn kịch ngắn, mặc dù chỉ là tiểu manh kịch, nhưng bên trong nguyên bản là bá đạo cao lớn công gấp phải quạnh quẽ thụ sau đó liên tiếp tạo ra nhiều tình huống hài hước gây cười đồng thời cũng làm cho người ta cảm khái “Mấy người rơi vào tình yêu đều là người ngu”. Lúc Mộ tiểu thụ cuối cùng cũng thông suốt, chậm rãi tiếp thu tiểu công, ta tin rằng hết thảy mọi người nghe kịch đều đã thở dài một hơi, cuối cùng hai người họ cũng ở cùng một chỗ! !! Một cái kịch khiến người ta nhập cảm như thế, đúng là không thấy nhiều.
- Sau đó, nói tới “Người tuyết” đi, vẫn là bắt được cảm giác ảm áp kia, dường như hai người thực sự đang đối mặt với người mình yêu! !! Nghe xong bài này, ta chỉ muốn nói hai người yêu nhau đi đi đi! !!

Ba CP đã công bố xong xuôi, mọi người cũng chuẩn bị gặp mặt đi

~comeonbaby

~( )/~ Là Lá La

1L: Chiếm trước ghế sofa quân

~2L: Quả nhiên luân gia luôn đoán đúng XDDDDD 3 CP đều là ba cặp mà ta thích nhất, làm sao bây giờ. . . Ta nên chống đỡ cái nào đây ~>__

~3L: Quân Mộ, Quân Mộ! !! Bản mệnh tiến vào, (^o^)/

~4L: Hu hu hu. . . Sama nhà chúng ta không được vào. . .

5L: Lời bình của ban giám khảo thiệt mạnh! !!

6L: Lời bình thiệt mạnh +1

7L: Đây là cái thế giới bán manh khắp nơi ( ) , ta vốn là người qua đường

8L: Tô tiểu thụ hát lệch giai điệu vẫn lợi hại như vậy sao, còn lời bình của ban giám khảo thật khuynh đảo mà XDDDDDDDDDDDDDDDDDDDDDDDDDDDDDD

9L: Có người nói các Sama đều học qua âm nhạc, cho nên bọn họ hát “Người tuyết” hoàn mỹ như thế cũng có thể giải thích

10L: Lại nói, Quân Lâm đại đại, sao ngài lại phá vỡ hình tượng của bản thân như vậy, thật có thể sao. . . .
Phối rất chân thực. . .

11L: Quân Lâm sama vốn dĩ là cao phú suất. . . . Nhưng mà không phải là anh ấy thật sự đã trải qua đó chứ (o)

12L: Nếu là Quân Lâm sama cũng khổ bức như vậy, tôi thật sự là thích nghe ngóng đó ( )

13L: Lầu trên là người xấu! ! Ta chỉ muốn nói, Mộ đại đại, xin đừng khinh thường mà cứ ngược Quân Lâm Sama đi, nhưng mà nhớ HE nha (*^____^*) hì hì...

14L: Trước ngược sau HE

~15L: Trước ngược sau HE +1111111111111111

16L: Ngược cái gì, HE cái gì?

17L: Trước ngược sau HE +10086 (lầu trên phá hoại đội hình, hừ (∞) tức)

18L: Trước ngược sau HE +13343545465 (bảo trì đội hình ~)

... ..

Vì vậy bài biết này đột nhiên trở thành sân nhà của Quân Mộ.

“Mộ, ” Sau khi Cảnh Dực Tước xử lý xong một đồng văn kiện, theo thói quen quay đầu nhìn về phía ghế sofa bên kia, thấy Mộ Mục đang mỉm cười nhìn màn hình laptop.

Thật vất vả khắc chế tâm lý lúc nào cũng muốn cậu ấy chú ý đến mình, muốn cho Mộ Mục ngắm nhìn bộ dáng lúc hắn làm việc, không phải có câu nói “Người đàn ông lúc nghiêm túc luôn có mị lực nhất” sao. Kết quả người yêu của hắn một chút ánh sáng trong mắt cũng không thêm cho, vì vậy Cảnh Dực Tước hoa hoa lệ lệ ghen tị với laptop.

Cảnh Dực Tước đứng dậy đi tới bên cạnh Mộ Mục rồi ngồi xuống, đem đầu gác lên vai của cậu, có chút ai oán hỏi “Mộ, nhìn gì chứ, cái này có đẹp hơn anh đâu.”

Nụ cười của Mộ Mục không thay đổi, đem laptop xoay chuyển một góc độ, làm cho Cảnh Dực Tước có thể nhìn thấy bình luận trên màn hình.

“Chúng ta tiến vào chung kết của giải đấu CP đẹp nhất, hơn nữa các nàng đều đang cổ vũ cho em ngược anh nhiều hơn.”

“Ngược đi, ” Cảnh Dực Tước nhìn thấy những bình luận kia trong lòng cũng nở nụ cười, những fan CP thật đáng yêu quá, “Chỉ cần Mộ nhớ đừng ngược anh đến phút cuối cùng là tốt rồi.”

“Anh nói xem, ” Đột nhiên, Mộ Mục mới nhớ tới vòng cuối cùng của giải đấu CP sẽ được tổ chức ngoài đời thực, cho nên hỏi Cảnh Dực Tước, “Nếu các nàng thấy chúng ta là một đôi thì sẽ phản ứng ra sao đây?”

Cảnh Dực Tước nhìn thấy kể từ khi cả hai người đã tỏ rõ cõi lòng của nhau, hành động của Mộ Mục ở trước mặt mình ngày càng hoạt bát vui vẻ thì trong mắt hắn chỉ còn chứa đựng sự dung túng, không hề để ý đến trò vui ác ý của Mộ Mục, “Chắc chắn sẽ kinh ngạc và vui mừng.”

“Nếu như chúng ta không quen biết thì sao?” Mộ Mục lại hỏi một vấn đề khác.

Cảnh Dực Tước hơi suy tư, “Nếu như chúng ta đều là công, các nàng nên để anh giật dây. Nếu không thì các nàng cũng chỉ có thể lực bất tòng tâm .”

Mộ Mục nghe trả lời, đánh gãy “Vậy coi như chúng ta là một đôi gay xa lạ đi!”

“Tại sao?” Cảnh Dực Tước tò mò hỏi một câu.

Mộ Mục hứng thú mười phần mà nheo cặp mắt phượng kia lại, “Bởi vì em muốn trải nghiệm một chút, các nàng sẽ giật dây cho chúng ta như thế nào, a...”

Lời còn chưa nói hết, đã bị Cảnh Dực Tước dùng môi ngăn miệng lại.

~~ đường phân cách

Lúc này, Lăng Tuyết Vũ cũng thấy bài viết đó trên giới vông phối, tức giận đến tàn nhẫn mà cắn môi dưới. Nhưng mà lần trước vì dùng bí danh mà bị công kích, cuối cùng cũng coi như ngã một lần khôn ra, nữ trư đại nhân không có đi đến bài viết kia mà phản đối, để tránh khỏi việc thật sự chọc giận mấy người kia, nếu bị hacker làm tuột bí danh sẽ không tốt.

Tuy rằng lần này không có hộ giá của Quân Lâm hộ tống, thế nhưng dựa vào chất giọng tốt và có một số người hâm mộ, lần lộn trong giới vông phối cũng coi như là người có tiếng. Tuy rằng bây giờ không thể so sánh với Mộ Mục, nhưng vẫn có một đám fan và người theo đuổi, tỷ như trong giới BG có âm thanh công tử gọi là Vạn Chúng Lao Nhanh.

Gần đây vì quan sát được địch ý và lòng đố kỵ của Dương Nhược đối với cô, cho nên trong lòng Lăng Tuyết Vũ đã có tám phần mười nắm chắc suy đoán Cảnh Dực Tước thích mình.

Anh ấy không trực tiếp thăng thấn với cô chỉ là vì không muốn lời đồn của công ty thương tổn đến cô mà thôi ( )

Nhìn đến những comment kia tru lên khiến Mộ Mục ngược Quân Lâm trước sau đó mới HE, Lăng Tuyết Vũ thật sự rất muốn rống một câu “Lão nương mới là chính cung nương nương của Quân Lâm!”

Mặc dù đã khắc chế cảm giác kích động, nhưng Lăng Tuyết Vũ vẫn đăng ký tới xem vòng chung kết của giải đấu CP đẹp nhất, cũng chính là “Cơ hội lớn để gặp mặt” kia .

Cô ta rất muốn nhìn xem những fan CP Quân Mộ kia mà thấy Quân Lâm sama của họ lấy lòng cô thì còn có thể rêu rao khẩu hiệu “Quân Lâm thiên hạ, chỉ mình Mộ Mục” nữa hay không ! !

Giờ tan sở, lúc Dương Nhược từ trong phòng làm việc bước ra thì thấy biểu tình buồn bực của Lăng Tuyết Vũ, cái người mà nàng nhận định là “Hồ ly tinh câu dẫn Tước ca ca của nàng”, trong lòng liền lén lút cười trên sự đau khổ của người khác, chẳng lẽ là hai người cãi nhau ? Vậy tôi thật thích nghe ngóng đó ha ha ha. . .

Nàng hoàn toàn không biết suy đoán của mình và sự thật lại chênh lệch xa như khoảng cách từ cực nam tới cực bắc... Đăng bởi: admin

48. Chương 48: Cậu Không Nói Thì Tôi Vẫn Hiểu.

CHƯƠNG 48: CẬU KHÔNG NÓI THÌ TÔI VẪN HIỂU.

Một ngày sáng sủa, trong công ty giải trí X&C có rất nhiều người bận bịu thành một đoàn, một ít khuôn mặt thường thấy trên TV cũng vội vàng vàng chạy đi báo cáo và vân vân.

Một người đàn ông tuần mỹ bước vào đại sảnh ở lầu một, khí chất nho nhã của hắn mang theo một loại mệnh lực khiến cho người khác phải liếc nhìn.

“Xin hỏi ngài có hẹn trước không?” Tiểu thư tiếp tân lễ phép hỏi.

Mộ Thần cũng rất phối hợp mà dừng bước, “Không có hẹn trước, tôi tìm Trác tổng, cô giúp tôi gọi điện thoại hỏi một chút đi.” Mặc dù ngữ điệu không mềm mại, thế nhưng lại làm cho tiểu thư tiếp tân nhiệt tình hẳn ra bốn phía, giúp hắn gọi điện thoại.

Rất nhanh nội tuyến đã được kết nối, “A lô, thư ký Lâu, dưới lầu có người muốn tìm Trác tổng. Không có hẹn trước...” Tiểu thư tiếp tân nhìn về phía Mộ Thần, “Xin hỏi ngài là?”

Chữ “Mộ” sắp ra khỏi miệng liền sửa lại, “Tôi đến từ công ty phần mềm kỹ thuật Thần Quang.”

Mộ Thần cảm thấy rằng nếu mình mà nói tên ra, thế nào tên BOSS kia cũng sẽ không để ý công việc mà lập tức chạy gấp rút đến đại sảnh để đón mình.

Tiếp tân cúp điện thoại, cười đầy mặt hoa si như trước, “Thật không tiện, Trác tổng đang họp, cho nên mời ngài ngồi chờ ở phòng khách một chút. Phòng đó ở tầng năm, cần tôi tìm người mang ngài đi lên không ạ?”

Mộ Thần gật đầu một cái biểu thị biết rồi, giọng điệu ôn hòa, “Cảm ơn, không cần.”

Lúc Trác Tịch đã họp xong thì Mộ Thần đã ngồi chờ ở phòng khách một tiếng.

“Trác tổng, ” thư ký đi theo sau Trác Tịch, “Vừa nãy có người tìm ngài, nói là đến từ công ty phần mềm kỹ thuật Thần Quang.”

Trác Tịch nghe thấy “công ty Thần Quang”, bước chân dừng lại, suýt chút nữa làm thư ký phía sau đụng vào hần, “Người đâu?”

“Vẫn đang chờ ở phòng tiếp khách.” Thư ký lại bổ sung, “Khoảng một giờ trước.”

Trác Tịch cho rằng công ty của Mộ Thần gặp phải vấn đề khó khăn gì đó cho nên mới sai người tới công ty tìm mình, bước chân hơi gấp gáp mà đi đến phòng khách.

Thư ký ở phía sau nhìn bóng lưng có chút nóng nảy kia, trong lòng vui mừng, may mà mình đã mời người lên, quả nhiên BOSS của chúng ta và Mộ tổng đích thực là một cặp, lại vội vã đi gặp nhân viên của người ta như vậy ( ) anh muốn đổi việc sang làm ở Mộ thị có đúng không?

Trác Tịch đẩy cửa phòng khách ra, liền thấy thân ảnh gầy gầy quen thuộc đang đứng cạnh cửa sổ sát đất, chăm chú nhìn ra bên ngoài.

“Thần, sao cậu lại tới đây?” Trác Tịch kinh ngạc hỏi.

Mộ Thần xoay người, nhìn Trác Tịch đang đi tới gần mình, “Tới thăm cậu.”

“Không phải là cậu chưa ăn cơm chứ?” Mộ Thần nhìn đồng hồ, kim giờ đã chỉ về số 2.

Trác Tịch không nghĩ tới Mộ Thần sẽ hỏi cái này, có chút quanh co, “Cái kia... Cậu biết... Tôi vừa vừa mới họp xong mà...” Hình tượng cứng rắn đối với người ngoài lập tức bay mất không còn một mẩu dư thừa khi đứng trước mặt Mộ Thần.

Bởi vì cửa không đóng kín, thư ký theo đuôi phía sau nhìn xuyên qua khe cửa thì thấy cảnh này, rất muốn cos vua rít gào, giỏi ạ! ! ! Vừa cái người xuẩn xuẩn mạnh mẽ kia đúng là Trác tổng cường thế của chúng ta sao! ! ! Rất thử thách trái tim có biết hay không! ! !

“Trước đây cậu còn dám giáo huấn tôi, tôi thấy cậu mới đúng là tên cuồng công việc.” Mộ Thần dùng lời nói trước kìa của Trác Tịch lời mà phản bác lại.

“Hôm nay có vẻ hơi muộn thôi.” Trác Tịch vẫn tiếp tục giải thích, “Hơn nữa gần đây Thần gần đi rất nhiều, Thần Quang có vấn đề gì cần giải quyết sao?”

“Giải quyết xong hết rồi, là tên nhóc họ Cảnh kia giúp đỡ.” Mộ Thần nhìn Trác Tịch gần đây có chút tái nhợt mà vẫn không thay đổi sắc mặt, trong lòng thở dài “Chúng ta đi ra ngoài du lịch đi.”

“Sao đột nhiên cậu lại muốn như thế?” Trác Tịch hơi kinh ngạc, “Cậu có ý định đem Mộ thị giao cho Tiểu Mục quản lý?”

“Ừm, Mục Mục cũng sắp tốt nghiệp, nên cho nó tiếp xúc với công việc trong công ty sớm một chút.” Mộ Thần không biết nghĩ tới điều gì, “Cũng đề phòng lỡ may tôi xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nó cũng sẽ không có chút không chuẩn bị nào mà chấp nhận. Hơn nữa, còn có cái tên Cảnh thiếu kia giúp đỡ, tôi cũng không cần quá lo lắng.”

“Nói cái gì đó, cậu làm sao có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn!” Trác Tịch nghe thấy Mộ Thần giống như đang nguyên rửa bản thân, sắc mặt ban đầu vốn không hồng hào lắm giờ đây có chút tái nhợt.

Mộ Thần cũng không nói gì, cứ như muốn tiến vào trong ánh mắt của y, phảng phất muốn đem tất cả bí mật đều nhìn thấu.

Trác Tịch né tránh tách ra, gần đây không biết tại sao Thần luôn tự nhủ với bản thân như thế, còn làm ra nhiều hành động khác thường. Bệnh của mình sẽ không phải bị Thần biết rồi chứ...

Trác Tịch không dám nghĩ đến việc đó, cứng đờ nói sang chuyện khác, “Cậu muốn đi du lịch thế nhưng gần đây công ty của tôi có chút bận bịu, không đi được.”

“Tôi chờ cậu.” Mộ Thần đi tới, nắm đôi tay hơi lạnh kia, “Chừng nào cậu chuẩn bị xong thì chúng ta đi”

Lời cự tuyệt tiếp theo của Trác Tịch đều bị nghẹn ở cuống họng, những câu nói này y đã chờ mười mấy năm, cuối cùng cũng nghe được, thế nhưng, lại đến nhằm thời điểm.”Để tôi suy nghĩ thêm một chút, nếu không thì cậu nên đi cùng Tiểu Mục, vừa vắn trao đổi tình cảm cha con...”

“Thói quen lúc căng thẳng thì lại nói nhiều của cậu vẫn không thay đổi.” Mộ Thần nói chỉ nói một câu như vậy, sau đó bước đến cửa, “Mục đích hôm nay tới đây của tôi đã đạt được, tôi đi về trước. Nhanh ăn chút gì đi, dạ dày của cậu...tuy khỏe mạnh nhưng chưa chắc chịu đựng nổi sự hành hạ như thế. Còn nữa, tôi chờ cậu sắp xếp công việc xong, sau đó cùng đi du lịch.”

Nói xong, Mộ Thần không chần chờ mà rời đi, mãi đến lúc ngồi vào trong xe. Mộ Thần mới dựa vào ghế, lấy tay che lại đôi mắt, dùng âm thanh trầm buồn nói với tài xế, “Trở về công ty.”

Sau khi Trác Tịch đưa mắt nhìn từ cửa sổ thấy xe đã rời đi, mới rời khỏi phòng khách, trở về phòng làm việc của mình. Thư ký nhìn bọn họ kẻ trước người sau, sắc mặt cũng không tính là vui vẻ mà đi ra, trong lòng nói thầm, vừa nãy không phải còn rất tốt ư, làm sao chỉ chớp mắt một cái liền rùm beng như vậy ?

Đến văn phòng, sau khi thư ký thông báo lịch trình tiếp theo, vừa định phất tay bảo nàng đi ra ngoài, liền nhớ lại lời nói của Mộ Thần, “Giúp tôi mua một phần cơm đưa tới đây.” Trác Tịch luôn luôn tuyệt thực lần này cư nhiên nhớ tới việc ăn cơm sao o(_)o

Trác Tịch muốn nghĩ đến lời nói vừa nãy của Thần nhưng lại thôi, có chút buồn bực mà ần ần sống mũi. Sau đó lấy điện thoại di động ra gọi cho bác sĩ nước ngoài, tiếng anh thuần thục tài hoa từ trong miệng y tuôn ra, nghe nội dung của đầu bên kia, lòng mày càng thêm nhũu chặt, rốt cục cúp điện thoại, Trác Tịch lại vẫn duy trì tư thế kia một lúc lâu một lúc lâu.

“Tình huống chuyển biến xấu ...” Giọng nói tự lảm bảm thấp đến mức không nghe thấy được

“A...” Điện thoại di động rớt xuống đất, tay phải đột nhiên co giật mà nắm chặt áo sơ mi ở bụng, Trác Tịch nhin xuống cơn đau bất ngờ, tìm thuốc giảm đau trong ngăn kéo.

Chờ y tìm được thuốc rồi lấy tách trà đã nguội uống vào, Trác Tịch đã đầy người mồ hôi, ở cái khí trời đầu xuân này...

*****

Giờ phút này,Cảnh Dục Tước đang nhận một cú điện thoại, nghe ngữ khí nghiêm chỉnh trước sau như một của Triển Ngạn, Cảnh Dục Tước lại cảm thấy cơn tức giận ngày càng dâng cao không ngừng.

“Cho nên, theo phân tích của cậu, Lăng Tuyết Vũ hãm hại Mộ chỉ vì Mộ không thừa nhận là bạn trai của cô ta, đồng thời còn gạt tay của ả ra?” Sau khi Triển Ngạn nói xong kết quả điều tra và phân tích, Cảnh Dục Tước tổng kết một câu.

“Theo điều tra cho thấy, hai người cũng không có mâu thuẫn gì, chuyện này miễn cưỡng tính là một cái mâu thuẫn.” Ân thanh bằng phẳng của Triển Ngạn tiếp tục, “Nếu như tính luôn việc cô gái này rất chú trọng mặt mũi, lần trước lần đầu đại anh không thèm để ý chào hỏi với cô ta, mà lại cùng chị dâu rời đi, cũng coi như là một mối dẫn lửa...”

“Có ý gì?” Bởi vì việc có liên quan đến Mộ Mục nên hẳn không có kiên nhẫn mà nghe Triển Ngạn thường ngày có chút nghiêm cần làm đông dài quá trình phân tích, Cảnh Dục Tước đánh gãy lời của anh.

Triển Ngạn cũng không cảm thấy tức giận, liền nói tóm tắt, “Nói chính xác hơn, Lăng Tuyết Vũ cảm thấy anh thích cô ta, thế nhưng bị chị dâu đoạt mất, hoặc là cảm thấy rằng chị dâu nói xấu mình trước mặt anh, đơn giản chính là đồ kị.”

“Shit!” Cảnh Dực Tức tức giận đến mức nói lời thô tục, “Ông đây lúc nào cũng nghĩ cô ả là cái loại giả tạo này mà!”

“Theo một số nữ cấp dưới của tôi nói, trong tiểu thuyết ngôn tình có một loại nữ chính ưa náo bỗ lại còn tự cho mình là trung tâm, trong cuộc sống hiện thực cũng có thể có loại người này, đều gọi là Mary Sue.” Dùng giọng điệu giống như khẩu chứng nói những lời này thì có chút làm cho người ta buồn cười, thế nhưng giữa hai người lại không cảm thấy thế.

“Còn phát hiện được gì nữa không?” Trước khi cúp điện thoại, Cảnh Dực Tức liền hỏi một câu.

“Ngoại trừ sự kiện BBS kia, tôi đoán rằng, rắc rối xảy ra lúc hai người tham gia thi đấu vòng một chắc chắn là do cô ả gây ra. Diệp Ly Nan Hoa cũng là sinh viên của đại học S, hơn nữa còn là người theo đuổi Lăng Tuyết Vũ. Những việc khác không còn.”

Cảnh Dực Tức thấy không còn việc gì nữa liền lập tức cúp điện thoại, hiện tại hắn không muốn nghe đến ba chữ “Lăng Tuyết Vũ” một chút nào.

Người theo đuổi? Rõ ràng người phụ nữ này có tư duy khác biệt với nhân loại như thế cư nhiên lại có người theo đuổi?

Tính toán một chút, hắn không nghĩ ra được điều gì, hay là đi tìm Mộ tán gẫu đi.

“A lô, Mộ, là anh.” Vừa nãy còn tức giận khắp nơi như thế, hiện tại liền vui sướng nhanh như vậy, anh thật giống Trư Bát Giới đó!

“Ừ, có chuyện gì?” Bên kìa, Mộ Mục có vẻ như đang bận, đáp lời có chút hờ hững.

Cảnh Dực Tức vẫn mê muội cái âm thanh nghe hoài không chán kia, một đồng lời ngon tiếng ngọt tuôn ra ngoài, “Không có chuyện gì, chỉ là nhớ em, ngày hôm nay anh đi tới X&C đón em nhé?”

“Không cần, ” Mộ Mục cự tuyệt đề nghị này, sợ rằng người nào đó lại tiếp tục loạn tưởng, “Em không tới công ty giải trí X&C thực tập nữa, sau này đều ở Mộ thị.”

“Bác bảo em đi sao?” Cảnh Dực Tức chỉ có thể nghĩ đến khả năng này.

Không phải, theo hắn quan sát, tính tình của người yêu mình lười biếng như thế, ngay cả ỏ cũng không thêm dịch nữa mà.

“Ừm.” Tâm tình của Mộ Mục rõ ràng có chút âm trầm, “Cha định để em quản lý công ty một chút, rèn luyện năng lực của em, thuận tiện để ông và chú Trác ra ngoài giải sầu.”

Trong lòng Cảnh Dực Tức cũng biết đến bệnh tình của chú Trác giống như hai người ở Mộ gia, cũng không biết phải an ủi như thế nào, “Chắc chú Trác không có việc gì đâu, đi du lịch cũng tốt. Không phải tâm tình khoan khoái cũng có ích với bệnh tình sao, anh đã sai người tìm kiếm chuyên gia về phương diện này.”

“Mẫu chốt là nghe cha nói, chú Trác vẫn không đáp ứng. Hai người cũng không mang việc này nói ra. Một người liều mạng gạt, một người khác cũng làm bộ không biết, aii...” Mộ Mục chỉ có thể bất đắc dĩ với bọn họ.

“Đừng nghĩ nhiều, đây có lẽ là cách mà hai người họ ở chung với nhau.” Cảnh Dực Tức vội vã thử nói sang chuyện khác, “Em ở công ty có gặp phải vấn đề gì không, anh vẫn có thể giúp cho em.”

“Cảnh thị rất rảnh sao?” Mộ Mục có chút kỳ quái, bên này cha mình có rất nhiều công việc và văn kiện cần phải xử lý.

Cảnh Dực Tức liếc nhìn đồng văn kiện mà thư ký vừa đưa vào, tròn tròn mắt nói dối, “Ừ, không có chuyện gì làm hết.”

Mộ Mục nghĩ đến Cảnh Dực Tức tuy rằng luôn ở trước mặt mình bán manh ngốc ngốc, nhưng mà có thể xây dựng nên một tập đoàn Cảnh thị lớn như thế, hẳn là cũng còn là có chút tài năng. Ngược lại dù như thế nào đi chăng nữa, thì hắn cũng có kinh nghiệm về mấy việc này hơn, nghe được câu trả lời của hắn, cậu cũng bắt đầu đem những vấn đề mà mình gặp phải nói ra để hắn giúp cậu giải đáp.

Về phần bí mật thương mại?

Mộ Thần buồn rầu mà tỏ vẻ, Cảnh thị giống như một thứ mà Cảnh thiếu tiện tay xây dựng nên, mặc dù là có chút mượn gia thế sau lưng, thế nhưng vẫn chứng minh năng lực của bản thân hắn, không lý nào lại để ý đến sản nghiệp của Mộ thị được.

Hơn nữa, mấy người không thấy đứa con nhà ông đã đem hắn điều giáo thành bộ dáng đến chỉ đông không dám đi tây, đánh chó không dám mắng gà sao (_)

Cho nên vừa mới bắt đầu, Mộ Thần mới mặt mũi như thế để Mộ Mục có thể tìm tới Cảnh Dực Tước hỗ trợ, dù sao ông cũng không muốn đứa con nhà mình mặt mũi. Đăng bởi: admin

49. Chương 49: Thời Điểm Tiếng Hành Gặp Mặt.

CHƯƠNG 49: THỜI ĐIỂM TIẾNG HÀNH GẶP MẶT.

Trong nháy mắt đã đến mặt đại hội gặp mặt, à không, là vòng chung kết của cuộc tranh tài CP đẹp nhất.

Thành phố S.

Vì phải gánh vác một hoạt động lớn nên vừa mới sáng sớm thì Tử Điểm đã bắt đầu bận bịu. Chưa tới mười giờ, những fan hâm mộ CP đã đến đông đủ ở đại sảnh ở lầu một. Đại đa số mọi người đã biết nhau trên internet, nên thời điểm gặp mặt liền nhanh chóng từ xa lạ trở nên quen thuộc.

Bình thường lúc trò chuyện trên mạng thì mọi người đều không kiêng kị gì, thế nhưng khi gặp mặt thì vẫn hơi ngại ngùng, dĩ nhiên còn có chút nhanh nhẹn. Nhìn thấy người bạn nọ ngoài đời thật không giống với những bức ảnh ở trên mạng, vẻ mặt đó, chà chà ~ Dùng một ca khúc để hình dung chính là “Người xa lạ quen thuộc nhất” o(_)o

Bởi vì chỉ còn đúng ba CP nên vòng chung kết cũng không mất nhiều thời gian, hơn nữa họ còn muốn chăm sóc cho một số fan và CV đi đường xa, cho nên thời gian thi đấu sẽ bắt đầu từ một giờ chiều.

Mà lúc này ở đại sảnh, các nhóm CV đang làm quen với fan, ăn một chút gì đó rồi lao vào tán gẫu (_) ngược lại tất cả các phương thức uống đều do ban tổ chức chi trả. Chính vì thế nên một ít fan cũng tới thành phố S để đăng kí rồi vào đây ăn uống, tuy rằng Sama nhà bọn họ không tiến vào chung kết, nhưng tham gia chút náo nhiệt cũng không tồi XDDDDDD

Sau khi Cảnh Dực Tước họp xong liền lái xe trực tiếp đến công ty phần mềm kỹ thuật Mộ thị, tiến thẳng vào phòng làm việc của Mộ Mục.

Trong phòng làm việc, Mộ Mục đang cau mày xử lý chồng văn kiện làm cậu có chút đau đầu kia.

Tuy rằng mấy ngày nay đều “học bù” với Cảnh Dực Tước, nhưng mà thành La Mã không phải cứ một ngày là có thể xây xong, Mộ Mục cũng không có tư chất từ một tiểu bạch không biết gì biến thành hồ ly lão luyện ngay tức khắc, bây giờ còn có thể cau mày là nhờ lúc trước có Cảnh Dực Tước giảng giải, đồng thời còn làm cho Mộ Mục biết được người đàn ông của mình ngoại trừ việc lấy lòng và giả bộ đáng thương cũng có một mặt khác.

“Sao anh lại tới đây?” Nghe được tiếng cửa mở, ngẩng đầu nhìn thấy người nào đó đến, Mộ Mục hỏi.

Cảnh Dực Tước đến bên cạnh cậu, tháo mắt kính của cậu xuống, ngón tay ấm áp nhẹ nhàng xoa xoa hai bên huyệt thái dương cho cậu, “Xử lý văn kiện đau đầu sao?”

Mộ Mục cũng nhắm mắt lại, hưởng thụ Cảnh BOSS phục vụ, vừa nghe đến văn kiện, lông mày liền không tự chủ nhăn lại, “Cũng bình thường.”

Tay Cảnh Dực Tước rời khỏi vị trí ban đầu, vuốt lên giữa chân mày chữ “Xuyên”, thử thăm dò, “Muốn anh giúp em không?”

Mộ Mục rất muốn lười biếng mà đem cái đồng này ném cho hắn, thế nhưng, “Không cần, em cũng không thể dựa vào anh cả đời được. Anh cũng hiểu mà.”

“Tại sao không thể cả đời.” Biểu tình của Cảnh Dực Tước ngạc nhiên như vừa phát hiện được đại lúc mới, “Lời của em nhắc nhở anh, anh nên nuôi em đến mức cái gì cũng không cần biết, như vậy cả đời em chỉ có thể dựa vào anh.”

Mộ Mục bị biểu hiện của hắn chọc cười, “Được rồi, anh vẫn chưa trả lời em, anh tới đây làm chi?”

“Mộ, em quên mất?” Cảnh Dực Tước nhìn thấy Mộ Mục vì lời nói của hắn mà buông lỏng vầng trán, cũng nói ra mục đích của bản thân, “Hôm nay là ngày thi đấu tại Tửu Điểm đó.”

“Thi đấu?” Mộ Mục suy nghĩ một chút, mới tìm thấy kí ức từ mấy ngày nay đều bị văn kiện nhồi vào trong đầu, “Là ngày hôm nay .”

Nhìn chông văn kiện cơ hồ không giảm xuống kia một chút, Mộ Mục chần chờ, “Nếu không tham gia?”

Cảnh Dực Tước theo tầm mắt của cậu nhìn sang, sau đó dùng tay cậu đối mặt mới mình, “Ngoan, việc này không thể trong một chốc là có thể học được, những ngày qua lòng mày của em đều cau đến mức sắp biến thành nếp nhăn. Hôm nay ra ngoài để buông lỏng một chút, ngày mai anh giúp em xử lý những thứ này.”

Mộ Mục nhìn trong mắt Cảnh Dực Tước mơ hồ có sự lo lắng và đau lòng, gật đầu, lúc này mới để bút trong tay xuống, đứng dậy đi lấy áo khoác “Khi nào cuộc thi bắt đầu?”

“Một giờ chiều...”

Trước khi Mộ Mục mở miệng nói “Lại xử lý một số văn kiện trước đi”, Cảnh Dực Tước liền nửa đẩy nửa ôm mà đem người lôi ra văn phòng.

Thế nhưng, lúc họ đều ngồi vào trong xe, Cảnh Dực Tước không đi đến Tửu Điểm, “Anh lái sai phương hướng rồi.” Mộ Mục nhắc nhở.

“Không có.” Cuối cùng cũng đem người này lừa gạt ra khỏi văn phòng, khuôn mặt Cảnh Dực Tước mang nụ cười, “Thời gian còn sớm, chúng ta đi ăn một bữa cơm trước.”

“Ở đó không thể ăn ?” Mộ Mục có chút kỳ quái.

Cảnh Dực Tước thừa dịp đèn đỏ, quay đầu liền sử dụng một chiêu giả bộ đáng thương kia, “Nhưng đã đặt xong hết rồi.” Trong lòng lại ngạo kiều mà nghĩ, mới không cho Mộ bị mấy đám con gái kia vây quanh sỗ sàng mà YY đầu, Mộ là của mình! Cứ đến chậm một chút, trước hết cứ để cho những CP mới đến kia phân tán hết lực chú ý đi ~ quả nhiên hắn luôn đủ cơ trí XDDDDDDDD

Mộ Mục không thèm quan tâm đến Cảnh Dực Tước đang vui mừng hay mấy cái văn kiện tràn ngập trong đầu, đem tầm mắt quay lại Tửu Điểm.

Mọi người đều đang ăn uống uống hăng say. Một chiếc xe BMW màu trắng đậu trước cửa Tửu Điểm. Một người con trai khoảng chừng hai mươi mặc đồ thể thao màu trắng, đẹp trai tỏa nắng đang đứng ở cửa ký tên trên giấy đỏ, viết xuống ba chữ “Tô Ly Thế”, bị nữ sinh bên cạnh rít gào dọa sợ, “Ly Thế sama! ! !”

Không biết là đề-xi-ben của cô nàng quá cao hay là lỗi tai của mấy fan bên trong quá mẫn cảm, sau khi nữ sinh kia gọi lên một tiếng, mấy cô gái bên trong ào ào ào chạy ra, tìm kiếm sama nhà mình khắp nơi, cuối cùng liền đem tầm mắt tụ tập đến vị nam sinh đẹp trai tỏa nắng đang mặc quần áo thể thao kia.

Không phải các nàng trông mặt mà bắt hình dong, thật sự là bởi vì bên ngoài ngoại trừ nhân viên của Tửu Điểm đang làm việc thì chỉ có mình anh ta là nam, hơn nữa còn đang đứng tại bàn mà ký tên, bị một nữ sinh kích động trông như là fan NC mà nắm chặt cánh tay.

Tìm thấy mục tiêu, mấy người kia đều xông tới, tự giới thiệu mình và xin ký tên, cầu chụp ảnh chung, người con trai nọ cũng tự nhiên hào phóng mà thỏa mãn nguyện vọng của các nàng. Qua mười phút sau, các fan khác ở đại sảnh mới nhìn thấy một nam sinh tuấn lãng tỏa nắng bị vây quanh.

Biết đây nhất định là một vị sama, các nhóm fan đều hỏi đây là CV nào, gặp phải bản mệnh liền hơi đi tới, không phải là bản mệnh của mình cũng chỉ có thể tiếp tục mong đợi, thuận tiện xa xa mà vỗ cái chiếu.

Ngược lại đủ loại phản ứng đều có ( )

Giờ phút này trong góc của đại sảnh, một nhóm người đều đang trao đổi số điện thoại để sau này lên kế hoạch mà tụ tập cùng một chỗ, chính là fan CP Quân Mộ.

Một nữ sinh mặc trang phục thời thượng, thể nhưng lại mang khuôn mặt con nít nhìn Tô Ly Thế đang làm náo loạn một chút, “Quân Lâm đại đại và Mộ Mục nữ vương khi nào mới đến vậy.” Vừa mở miệng còn phát ra một âm thanh trẻ con.

“Laury, cô gấp cái gì, sẽ nhanh tới thôi.” Nữ sinh tướng mạo thanh tú bên cạnh nói.

“Không phải Laury mà, nhân gia đã 20 rồi, Vũ Đình tỷ ~” âm thanh trẻ con nũng nịu càng thêm mềm mại.

Một tiếng phun tào chen vào, “Không phải Laury chẳng lẽ là ngự tỷ, cô nhìn cái thân thể nhỏ nhắn kia kìa, cố gắng ...”

Một nữ hán tử ăn mặc trung tính, “Chào mọi người, đó là Như Hỏa Lưu Lam, còn tôi là Ngày Hè Lang Ca.”

“Xin chào, Cầm Trạch.” Cầm Trạch vẫn luôn yên tĩnh nghe các nàng thảo luận, đưa tay ra.

“Cái đẹp, thì ra Cầm Trạch người là nam sao!” Lam tinh phân kinh ngạc nói.

Mấy người khác nhìn thấy phản ứng của nàng cũng nở nụ cười có chút hả hê, giọng nói trẻ con của Laury lại xuất hiện, “Cô cũng bị giật mình phải không, chúng ta đều không nghĩ tới.”

“Tôi còn tưởng Cầm Trạch là hậu kỳ quân đó.” Lưu Lam đồng bệnh tương liên gật đầu.

“Tiểu Ly Ly còn chưa có đến.” Laury cũng nói, “Có ai lưu số điện thoại của Tiểu Ly Ly không?”

Cầm Trạch một thân chính trang lật qua lật lại điện thoại di động, “Có.” Sau đó đề nghị “Tôi gọi cho cậu ấy?”

Laury giục “Mau gọi mau gọi!” Lại nhận được những ánh mắt trêu chọc của người khác.

Lúc này, Diệp Ly Hoa đã đến cửa, chỉ là bên người còn mang theo một nữ sinh. Không sai, đó chính là của nữ chính của chúng ta, Lăng Tuyết Vũ.

Sau khi biết được ID của học trưởng Diệp là hậu kỳ nổi tiếng Diệp Ly Nan Hoa, đoán rằng ngày hôm nay anh ta cũng tới đại hội gặp mặt này cho nên Lăng Tuyết Vũ đặc biệt hẹn anh ngày ra ngoài chơi. Đường nhiên, nhận được câu trả lời là “Có việc không thể đi”, cô ta cũng biết thời biết thế mà tỏ vẻ hiểu kỳ, thuận tiện tham gia luôn.

Lúc Diệp Ly Hoa tiếp điện thoại cũng chính là lúc đã đăng ký ID xong, nhìn thấy bên cạnh là Lăng Tuyết Vũ, trong lòng thật cao hứng, Tuyết Vũ muốn biết đến thế giới của anh, điều này có phải chứng tỏ cô ấy cũng thích mình hay không.

Mà Lăng Tuyết Vũ lại nghĩ đến việc lập tức vào xem Cảnh BOSS “thích” mình, còn tính chiếm lấy vị trí chính thất của Mộ Mục trong giới võng phối, hoàn toàn không có chú ý tới ánh mắt dịu dàng của người bên cạnh đang rơi vào sung sướng.

“A lô? Cầm Trạch, tôi lập tức tới ngay. Ghế sofa bên phải đại sảnh đúng không, được rồi...” Diệp Ly Hoa tiếp điện thoại xong liền mang theo Lăng Tuyết Vũ, theo chỉ thị của Cầm Trạch cấp mà bước đến, nhìn thấy đồng người bên kia đang hướng ánh mắt về mình, anh cũng theo thói quen mà bày ra nụ cười nhã nhặn của bản thân.

“Thì ra Tiểu Ly Ly lại đẹp trai như vậy sao!” Laury len lén nhỏ giọng kích động bên tai Vũ Đình.

Vũ đình lại thấy được mỹ nữ thân thể như ngọc đứng bên cạnh hậu kỳ quân, đang định khuyên Laury đã nãy mầm xuân tâm, liền nghe thấy Lưu Lam có ý tốt giới nước lạnh, “Cao hứng cái gì, không thấy nhân gia mang theo bạn gái tới sao. Nên thay mục tiêu kịp lúc đi.”

“Hừ.” Laury được Lưu Lam nhắc nhở cũng chú ý tới Lăng Tuyết Vũ, nhìn hai người đều mặc quần áo màu xanh lam, còn có như khí chất như gió xuân ấm áp, chu miệng lên, “Giả tiên!”

“Chào mọi người, tôi là Diệp Ly Nan Hoa, có thể gọi tôi Diệp Tử.” Diệp Ly Hoa đi vào, trước hết liền giới thiệu bản thân, định tìm cách làm sao để giới thiệu Lăng Tuyết Vũ bên cạnh thì nghe thấy một âm thanh sang sảng.

“Xin chào, hậu kỳ quân. Tôi là Như Hỏa Lưu Lam.” Hóa ra là Lưu Lam nhìn thấy bộ dáng của Laury tha thiết mong chờ như vậy, trước hết thay nàng hỏi, “Anh mang theo bạn gái đến đây gặp mặt luôn sao?”

“Chúng tôi chỉ là bạn bè bình thường.” Lăng Tuyết Vũ nghe được vấn đề của nàng thì cướp lời trước, “Chỉ là tôi hiếu kỳ cho nên học trưởng Diệp mới dẫn tôi tới nơi này.” Sợ bị hiểu lầm, càng sợ sự hiểu lầm này truyền tới chỗ Cảnh Dực Tước, Lăng Tuyết Vũ vội vã làm sáng tỏ.

“Ồ ~” đạt được mục đích, Lưu Lam rõ ràng mà gật gật đầu, lại gõ nhẹ xuống đầu Laury, làm khẩu hình nói, “Chúc mừng cô ~”

Diệp Ly Hoa còn tưởng rằng Lăng Tuyết Vũ chỉ là đang thẹn thùng nên cũng không có phản ứng gì đặc biệt. Lúc những người khác báo ID của mình ra thì nhanh chóng rối loạn tưng bừng.

Đã quen với tình cảnh này, cho nên khi nghe đến một câu của ai đó kêu lên “Quân Mộ cùng đi với nhau, ôi chao, lẽ nào thật sự chính là CP?” Mọi người đều đem ánh mắt chuyển hướng về phía cửa, nghe thấy hai bản mệnh của mình, Laury đã sớm không thể kiềm chế nổi, chạy về phía cửa.

Hai người một trước một sau đều mặc tây trang đi vào đại sảnh, Cảnh Dực Tước mặc trên người một bộ tây trang màu đen, cho người ta thấy được rằng đây là một nhân sĩ thành công trầm ổn tự tin, còn Mộ Mục lại mang trên người vẻ mị hoặc cấm dục, kính mắt mà cậu đang đeo càng tăng thêm khí chất ôn văn nho nhã ngả mê người thừa kế từ cha Mộ.

Tuy phong cách của họ không đồng đều, nhưng khí chất lại đẹp trai giàu có xuất chúng khiến cho mọi người phải liếc mắt, rất nhiều fan CP Quân Mộ đều đang thở dài, đúng là đàn ông chất lượng tốt đều đi làm gay !
Đăng bởi: admin

50. Chương 50: Hoa Thủy Tiên Mở Hai Mươi Mốt.

CHƯƠNG 50: HOA THỦY TIÊN MỞ HAI MƯƠI MỐT.

Tuy rằng trong lòng Cảnh Dực Tước tính toán rất khá, thế nhưng bởi vì chất lượng phục vụ của nhà hàng quá tốt nên đến đó bọn họ chỉ có thể ăn và ăn, cuối cùng ăn xong thì chỉ mới có hai tiếng trôi qua.

Cảnh khuyến hoàn toàn không dự liệu được tình huống này nên nhất thời không thể tìm ra lý do thích hợp để tiếp tục trì hoãn. Nếu để cho Mộ Mục biết được là mình đang kéo dài thời gian đến đại hội gặp mặt, nói không chừng cậu ấy sẽ tiếp tục trở lại đối mặt chồng văn kiện kia.

Mặc dù Cảnh Dực Tước thấy mình vắng mặt cuộc thi kia cũng không có gì là quá đáng, thế nhưng hai người đồng thời thành đôi thành cặp mà xuất hiện ở nơi đó, tương đương với việc tuyên bố quyền sở hữu của mình, như vậy CP của Mộ cũng chỉ có thể là mình mà thôi

~Vừa muốn tiêu diệt người có khả năng yêu thích cậu, vừa không nỡ để Mộ Mục nhà mình đến quá sớm, sẽ bị những ánh mắt của những khác mơ ước.

Cảnh trung khuyến, anh được lắm!

Cuối cùng vì tính toán thời gian không chính xác nên lúc họ đến Tửu Điểm thì lại sớm hơn một giờ trước khi thi đấu.

Lúc này, fan và các CV đã đến đông đủ. Thời điểm Cảnh Dực Tước và Mộ Mục báo ID tại cửa thì cũng bị nhận ra giống như Tô Ly Thế, sau đó chính là tiếng hưng phấn rít gài liên tiếp.

Mọi người đều biết cầu cầu luôn bảo vệ chủ, thân là trung khuyến, Cảnh Dực Tước cũng đã học tập thật tốt đức tính duyên dáng này của cầu cầu, hiếm thấy hắn đứng bên cạnh Mộ Mục mà lại tỏa ra hàn khí, chọc cho Mộ Mục liên tục liếc mắt.

Mà những người kia lúc đầu nhìn thấy bản mệnh đại đại, muốn bao vây để van cầu ôm một cái, cầu chụp ảnh chung, xin chữ ký, sau khi nhận ra hàn khí của BOSS, cũng không dám vây quá gần.

Chỉ là vài tiếng rít gào nọ vang tới mức làm người bên trong nghe được, cho nên sau khi hai người tiến vào đại sảnh, fan CP Quân Mộ cũng đều xông tới, một số khác không rõ tình hình cũng theo dòng người đi đến mà xem trò vui.

Đợi đến lúc Laury vừa mới bước ra khỏi cửa thì hai người đã bị fan vây quanh, mà một lần sóng fan cũng khiến cho khí thế của Cảnh Dực Tước bị giảm hơn phân nửa, dù sao nhân gia cũng không phải là nhân viên Cảnh thị, tất nhiên là không có cảm giác kính nể với BOSS đại nhân.

Nhưng may mà những người hâm mộ này không phải như đám fan cuồng minh tinh kia, tuy rằng nhiệt tình nhưng vẫn bảo trì khoảng cách nhất định. Cảnh khuyến một bên dùng ánh mắt bắn phá đám fan bên kia của Mộ Mục, một bên thì lúc nào cũng chú ý đến bảo bối nhỏ nhà mình có bị sờ sảng hay không.

“Mộ Mục sama, Quân Lâm đại đại, em là Laury nè

~” giọng nói ngọt ngào của trẻ con phá lệ tăng cao.

Mộ Mục nghe được liền nhìn về phía âm thanh phát ra thì thấy một nữ sinh đáng yêu luôn luôn nhảy cà tưng mà vẫy tay với họ, kéo tay Cảnh Dực Tước, bước đến.

Hành động nắm tay này khiến fan CP ở bên ngoài thấy được, nhanh chóng dẫn đến một loạt tâm tình kích động.

Mà Mộ Mục và Cảnh Dực Tước cũng đã sớm quên việc lúc trước nói với nhau, ngụy trang thành người xa lạ rồi nhìn những người khác làm sao lập nên kế hoạch để tác hợp hai người họ.

“Sama! ! ! Đại đại! ! ! !” Thấy Mộ Mục đi về phía mình, Laury càng thêm kích động hô hoán. Cô nhóc thiếu thông minh này lại không hiểu ý đồ trong ánh mắt Cảnh đại thiếu, định nắm tay Mộ Mục nhưng nhanh chóng bị Lưu Lam ngăn lại đứng lúc.

“Mộ Mục sama, Quân Lâm sama~” một bên giữ cái tay mũm mĩm của con nhóc nào đó, vừa chào hỏi Cảnh Dực Tước bọn họ, “Tôi là Như Hỏa Lưu Lam, con nhỏ gốc này là Laury .”

“Lam tinh phân, cô mới gốc đó! Đừng ở trước mặt bản mệnh mà sỉ nhục hình tượng của tôi!” Laury dùng giá trị vũ lực cực thấp mà phản kháng, còn Lưu Lam cũng nhanh chóng phản bác.

Từ nãy đến giờ, Cảnh BOSS vẫn luôn cos vua lãnh diêm cao quý, hiếm khi cho Lưu Lam một cái ánh mắt tán dương, thuận tiện cũng ra hiệu năng nhớ đem cái người thuộc loài động vật nguy hiểm kia canh chừng

“Những người khác đâu?” Cậu luôn có thói quen quan sát cuộc trò chuyện của hai nàng nên cũng biết mọi người đã lên kế hoạch tụ tập, Mộ Mục liền trực tiếp hỏi Lưu Lam về vị trí của những người khác.

“Ở nơi đó.” Bởi vì hai tay Lưu Lam đều đang bận rộn quần áo đưa nhỏ không nghe lời, cho nên chỉ có thể dùng cằm ra hiệu, suy nghĩ một chút vẫn kéo người nào đó trở về đường cũ, “Theo tôi đi thôi ~ ”

Dọc đường đi, Quân Lâm và Mộ Mục vẫn thỉnh thoảng gặp phải fan qua đường.

“Mộ đại đại, cầu chụp ảnh chung ~~ ”

“Quân Mộ hai người trong đời thực là một đôi sao?”

“Quân Lâm sama, dục vọng chiếm hữu của anh có thể yên tĩnh một chút hay không

~ ”

...

Mộ Mục chỉ lễ phép từ chối, mà Cảnh Dực Tước nhận được thỉnh cầu muốn chụp ảnh chung thì không thêm đếm xỉa tới, nếu bọn họ mà dám đánh chủ ý lên người của Mộ Mục, ta sẽ dùng ánh mắt đông chết các người! ! !

Vì vậy khi đại hội gặp mặt kết thúc, những người ái mộ không còn đến hỏi han hai vị sama này nữa. Công nhận, càng hỏi thì càng xa cách, sợ rằng nếu đến thăm hỏi Mộ Mục – người bị xiềng xích của Quân Lâm bao vây như thế thì chỉ có thể nhận được đáp án không như mong muốn.

Cuối cùng xin tử mĩ tường thuật lại chân tướng của hiện trường:

... Đối với CP Quân Mộ được quan tâm nhất, tui chỉ có thể nói hu hu hu, hai người họ tuyệt đối là CP thật đó, nhưng đúng là giống như hình dung của mọi người, chênh lệch quá lớn! ! ! Dĩ nhiên, không phải sự chênh lệch giống như một số suy đoán của fan, xiềng xích vây quanh khiến tui không thể tiếp thu được. Ngoài ra, đánh giá về mọi mặt, từ vẻ ngoài đến khí chất đều là những người đẹp trai giàu có không cần giải thích. Cho nên làm cho một số fan nhan không hô thiên hưởng địa(*) thật tệ đại (_).

Hơn nữa, nguyên nhân khiến cục hoa của nhóm tui chấn động chính là cứ ngỡ rằng sẽ được nhìn thấy các loại hành động xuân manh gì gì đó, trung khuyến Quân Lâm nhiệt tình lại là tổng tài cao quý lãnh diễm. Mà cái vị luôn được cho là âm thanh dụ thụ trong giới vông phổi, Mộ đại đại, chân chân thật thật lại là một người ôn văn nho nhã a a a a, vì vậy các loại mong đợi bị phá vụn.

Tuy rằng trung khuyến vẫn là trung khuyến, chỉ ôn nhu đối với một mình chủ nhân, còn với những khác người thì như gió thu cuốn hết lá vàng, hành động lạnh lùng nghiêm nghị càng thêm manh, thế nhưng sự thật là đã kích quá lớn, tui chỉ có thể chậm rãi đi thưởng thức cái manh diễm này o(_)o Còn nữa, Quân Lâm sama, nhân gia đều bị anh đốt cháy bằng sóng đóng băng rồi, làm sao có thể tới chỗ của Mộ mỹ nhân chụp ảnh chung và kí tên đây! ! ! ...

Đến “Cứ điểm” của bọn họ, Mộ Mục nhìn thấy sắc mặt không tốt của Lăng Tuyết Vũ, cô ta có chút ghen tỵ nhìn chằm chằm lúc bọn họ nắm tay nhau.

“Chào mọi người, tôi là Mộ Mục, tên thật cũng là Mộ Mục.” Cậu nói xong cũng kéo kéo Cảnh Dực Tước không biết đọc đường đã nảo bở cái gì mà lại vui vẻ như thế, ra hiệu hân hoan hân, tự giới thiệu mình.

“Tôi là Quân Lâm, Cảnh Dực Tước.” Cảnh Dực Tước lấy lại tinh thần, nghe lời mà giới thiệu bản thân thì lại nhìn thấy Lăng Tuyết Vũ.

Nghĩ đến kết quả mà Triển Ngạn điều tra cho mình, trong nháy mắt, sắc mặt Cảnh Dực Tước không tốt. Tuy rằng dựa vào kỹ năng che giấu đã học tập trên thương trường nên hắn đã lập tức thay đổi lại như cũ, thế nhưng vẫn để hai người chú ý, một là Mộ Mục, một người khác chính là Lăng Tuyết Vũ.

Bởi vì vẫn cho rằng Cảnh Dực Tước yêu mình, hôm nay Lăng Tuyết Vũ liền ôm mục đích lấy lại danh phận chính thất mà tới. Thật là, một chút ám chỉ rõ ràng cũng không có, sao nàng lại tự tin như thế chứ, đúng là phải đa tạ cử chỉ đồ kị của đại tiểu thư Dương Nhược, sự thực chứng minh về phương diện nảo bở, 1+1 luôn lớn hơn 2 (_)

Nếu không thì làm sao một khắc trước, Lăng Tuyết Vũ còn đang ghen tỵ với Mộ Mục và Cảnh Dực Tước thân mật nắm tay như vậy, phát hiện lúc hắn nhìn thấy mình thì trong nháy mắt sắc mặt liền thay đổi, cư nhiên lại nhận định là Cảnh Dực Tước đang sợ cô ta hiểu lầm mà khấn trương.

Mà người mang tư duy Mary Sue hoàn toàn không biết, sau khi Cảnh Dực Tước thấy Lăng Tuyết Vũ quăng mị nhãn xấu hổ phong tình cho mình thì bị dọa sợ luôn.

Nghĩ đến kết quả phân tích của Triển Ngạn thì càng cảm thấy tư duy giữa cô ta và nhân loại hoàn toàn không cùng tần sóng, Lăng tiểu thư không cần tiếp tục ở công ty của hắn chơi đùa, hắn rất sợ nhân viên nhà mình bị lây bệnh đó (_)

Chờ tất cả mọi người giới thiệu xong, sau khi mọi người đều ngồi xuống, Mộ Mục nhỏ giọng hỏi hắn, “Sao vừa rồi nhìn thấy Lăng Tuyết Vũ, anh lại phản ứng lớn như vậy, không có làm chuyện gì đui lý với em đó chứ?”

“Nào có!” Cảnh Dực Tước vội vã rũ sạch quan hệ, “Việc lần trước anh đã điều tra được, là cô ta làm.”

“Chuyện gì?” Mộ Mục hoàn toàn không theo kịp tiết tấu.

“Chính là bài viết trên BBS của trường em, còn nữa, lần trước cũng có khả năng cô ta xóa ghi chép tán gẫu trên QQ của hậu kỳ, chính vì vậy mới có thể khiến cho Diệp Tử không biết là Cẩm Trạch gửi tin nhắn đến.

Tuy rằng không tham gia cuộc thi này cũng không có gì to tát, nhưng mà nếu gặp người khác, không chừng Diệp Tử sẽ bị nói thành trốn tránh trách nhiệm. Cho nên, Mộ, lần sau em nên tránh xa cô ả một chút, coi chừng sẽ bị cô ta chơi xấu, thật không tốt tí nào.”

Bên này Cảnh Dực Tước đang truyền đạt cho Mộ Mục nghe tư duy Mary Sue là không bình thường cỡ, được rồi, Cảnh Dực Tước có trí nhớ tốt chỉ là đem lời của Triển Ngạn thuật lại một lần, cuối cùng rút ra kết luận là nên cách xa mấy nữ sinh trẻ tuổi kia một chút.

Cảnh thiếu, nếu như người anh em của anh mà biết anh bóp méo kết luận của hắn như thế thì sẽ nghĩ thế nào đây? Tiêu diệt tình địch thì cũng đừng mượn cái kế hung tàn như vậy chứ ồ( )o

Mà Lăng Tuyết Vũ cứ nhiên khẳng định Cảnh BOSS có tâm tư với cô, đem tư thái không thêm giải thích của hắn, đem việc hắn không trực tiếp tỏ tình và vân vân trở thành đáng về ngại ngùng. Vì để kích thích Cảnh Dực Tước, cố ý kéo dài thời gian bên cạnh học trưởng Diệp, đợi thời cơ lúc nào thì Cảnh BOSS mới có thể xông tới, đem mình mạnh mẽ kéo vào trong ***g ngực, tuyên bố với học trưởng Diệp, cô là người đàn bà của hắn.

Nữ chính à, cô thật sự không chú ý tới hành động của bản thân sao, ngoại trừ chọc Laury đỏ mắt đứng bên ngoài, ngay cả một tia sáng Cảnh đại thiếu cũng không thêm thối qua cho cô đó ! ! ! Đối việc với này, ta chỉ có thể sử dụng một bài đồng dao (cải biên) để hình dung, đó chính là:

Hoa thủy tiên mở hai mươi mốt,

hai năm, sáu,

hai năm, bảy,

hai tám, hai chín, ba mươi mốt,

ba, năm sáu,

ba, năm bảy,

ba tám ba tám là duy nhất

~~Chú thích:

(*) Hô thiên thưởng địa: theo mình hiểu là “Gàoร้อง với trời đất”.

Mình không hiểu bài đồng dao ở trên là sao nữa, chỉ biết hoa thủy tiên tượng trưng cho người tự luyện (Mấy chương đầu trong truyện có nhắc tới). Chắc ý của tác giả trong bài đồng dao này là đang “ca ngợi” mức độ tự luyện và ATSM của nữ chính ấy mà. ^^ Đăng bởi: admin

51. Chương 51: Nữ Chính Tự Làm Bậy Làn Sóng Thứ Ba ~~~

CHƯƠNG 51: NỮ CHÍNH TỰ LÀM BẬY LÀN SÓNG THỨ BA

Dưới tình huống côi lòng Lăng Tuyết Vũ tràn ngập mong đợi, Laury ghen tuông đầy mặt, mục đích thật sự của đại hội gặp mặt lần này —— trận chung kết của cuộc thi CP đẹp nhất chính thức bắt đầu.

Không biết là do mị lực của các nhóm CV quá lớn hay những fan hâm mộ kia quá rảnh rỗi mà lần này có rất nhiều người tới đây, chính vì thế cho nên bầu không khí cũng hết sức náo nhiệt.

Rốt cục, phần lớn fan đã tìm được đội ngũ bạn bè của mình, đồng thời cũng rất nhanh trò chuyện với nhau. Nhưng thời điểm bọn họ đang tán gẫu thì hai MC dẫn chương trình, một nam một nữ bước lên sân khấu đã được Từ Điểm thiết kế đặc biệt cho hoạt động đợt này.

“Chào mọi người, thật vui khi thấy các bạn đến đây để tham gia trận chung kết của cuộc thi đấu lần này, tôi tin rằng thời gian lúc trước dài như vậy thì mọi người đã tìm được nhóm của mình, cũng coi như là chân chính biết nhau. Nếu các bạn cảm thấy thời gian tán gẫu vẫn chưa đủ, vậy thì đừng lo, chờ sau khi thi đấu xong mọi người có thể tiếp tục giao lưu với nhau, đồng thời đi dạo xung quanh thành phố cũng là một lựa chọn không tồi. Nếu như còn muốn ở đây thêm mấy ngày thì có thể đến trước sân khấu đăng ký, ngoài ra

còn được được giảm 50%, dài nhất là một tuần.” Nữ MC mặc một cái quần dài màu hồng nhạt, khí chất trang nhã mang theo nụ cười giới thiệu phần mở màn.

“Đầu tiên, chúng tôi muốn cảm ơn Tửu Điểm và tập đoàn Hành Vân đã tài trợ cho hoạt động lần này. Trước tiên, tôi sẽ nói sơ qua một chút về quy tắc của trận chung kết. Tôi nghĩ mọi người đang tò mò lúc ở cửa ký tên thì tại sao mình lại nhận được hai chiếc thẻ tre nhỏ có đúng không? Kỳ thực cái đó chính là công cụ để mọi người bỏ phiếu cho cuộc thi hôm nay. Bởi vì đây là giải đấu CP đẹp nhất cho nên trọng điểm chính là ở CP. Lúc trước chúng tôi dùng màn kịch ngắn và một ca khúc để khảo nghiệm độ khớp của CP, như vậy ngày hôm nay sẽ có có hai phân đoạn, một là có cảm giác trong lòng, hai là tâm lý tương thông. Sau mỗi lần kết thúc sẽ có một lượt bỏ phiếu, cuối cùng đội nào có số phiếu nhiều nhất chính là CP đẹp nhất.”

Sau khi MC nam nói xong, MC nữ cũng tiện đà mở miệng, “Được rồi, trước tiên mời ba CP của chúng ta lên đây đi.”

“Xin mời đội thứ nhất, Nhất Khảo Lịch Thạch sama và Tương Cố Vô Ngôn sama.”

Lời của người dẫn chương trình còn chưa dứt, một thiếu niên đội mũ lưỡi trai vô cùng đáng yêu và theo phía sau là một thanh niên sắc mặt lạnh lùng mặc âu phục bước lên, tiếp nhận micro của người dẫn chương trình đưa tới, thiếu niên đáng yêu dùng phương thức xuẩn manh mà người hâm mộ quen thuộc để chào hỏi, “Hello ~~ tôi là Nhất Khảo Lịch Thạch ~~ cái người như khúc gỗ đứng bên cạnh tôi chính là Tương Cố Vô Ngôn, hi vọng mọi người ủng hộ chúng tôi

”

“Lịch Thạch bao nhiêu tuổi rồi, đã thành niên chưa?” MC nữ thay fan dưới khán đài hỏi vấn đề này.

Nghe thấy vậy, khuôn mặt dương quang rực rỡ lập tức ủ rũ, tức giận cường điệu “Tôi đã 24 rồi! ! !” Nói xong còn trừng Vô Ngôn bên cạnh một chút, cậu vẫn còn nhớ rõ câu nói “Anh bạn nhỏ” của anh ta lúc mới gặp mặt.

Vô Ngôn vẫn trưng ra cái biểu tình mặt than, chỉ là sự bất đắc dĩ trong đáy mắt nhiều hơn một chút, tất nhiên, bạn nhỏ Lịch Thạch xuẩn manh không nhận ra được.

Fan phía dưới yên lặng rít gào trong lòng, cặp đầu tiên so với ấn tượng ban đầu thật sự quá phù hợp, đồng thời khiến cho các nàng càng thêm mong đợi hai đôi sau.

Người dẫn chương trình nhanh chóng hỏi những vấn đề đơn giản mà fan muốn biết, thí dụ như có đối tượng chưa, mấy câu hỏi về tính hướng và vân vân.

Hòn đá nhỏ đáng yêu lại có chút trẻ con nào đó vẫn luôn nhấn mạnh cậu ta đã thành niên, fan CP đều không có ý kiến, thành niên mới thuận tiện cho các nàng kéo tơ hồng đó ( ) không ngờ rằng Lịch Thạch sama lại gấp gáp như vậy nha

Sau đó chính là đội thứ hai, Lưu Niên và Tô Ly Thế một thân dương quang đẹp trai lên đài liền gây nên một trận rít gào, nhưng mà... Người đi theo phía sau chính là một đại thúc ôn nhuận treo nụ cười bình tĩnh ở trên mặt, dưới đài yên tĩnh vài giây, suýt chút nữa khiến ôn nhu đại thúc không nhận được mà nở nụ cười.

Tô Ly Thế nắm lấy tay đại thúc, nhanh chân đi về phía người chủ trì, lấy micro qua, “Chào tất cả mọi người, tôi là Tô Ly Thế, còn bên cạnh chính là đại thúc nhà tôi, Lưu Niên. Mọi người yên tĩnh như vậy không phải là bị sự phong lưu lỗi lạc của tôi chấn động rồi chứ?” Lời nói đùa giỡn cố ý hóa giải bầu không khí, chỉ là phía dưới bắt đầu xì xào bàn tán, làm người phía trên đều sắp nghe được.

“Lúc đầu còn tưởng là ôn hòa phúc hắc công và kiện khí thụ, hóa ra là kiện khí công và nhân thê đại thúc thụ đó! ! !”

“Cái này cũng rất manh a a a a! ! ! ! ! Lại còn có thể nhìn thấy đại thúc thụ, ha ha ha! ! !”

“Nhưng mà, nói không chừng Lưu Niên đại thúc mới đúng là công.”

“Không thể! Niên hạ mới là vương đạo!”

...

Lưu Niên vốn đang cho là mọi người vỡ mộng đối với hình tượng của mình, thế nhưng nghe được thảo luận dưới đài thì chỉ có thể đỏ mặt, làm bộ không nghe, còn Tô Ly Thế bên cạnh lại cố ý ghé sát vào bên tai, “Đại thúc ~ anh nói chúng ta ai mới là công nhi?”

Nhìn thấy hai người để kề sát bí mật như thế, trong đầu những người ái mộ lại bắt đầu tưởng tượng thấy cuộc sống hạnh phúc của đại thúc thụ và niên hạ công, vẫn cùng đồng bạn bên cạnh thảo luận “Lặng lẽ”, suýt chút nữa đem Lưu Niên đang xấu hổ dọa chạy mất.

Sau khi được hỏi những vấn đề đồng danh giống như vậy, cuối cùng hai người cũng đã được thả xuống, không cần ở lại trên đài chịu đựng những ánh mắt của mấy lang nữ YY.

Sau khi cả hai đôi đã làm nổi bật hình ảnh của mình xong, vì tiếp theo là CP Quân Mộ mà các fan chưa được thấy lúc trước nên độ mong đợi càng cao.

Bị Cảnh Dực Tước giữ trò chơi xấu Mộ Mục càng ngày càng không thể chịu nổi nên đành đáp ứng yêu cầu của hắn, cùng Cảnh Dực Tước nắm tay lên đài, lần này làm những cô gái chạy đến đây để xem cơ tình càng kích động rít gào.

“Đôi cuối cùng của chúng ta chính là Quân Lâm sama và Mộ Mục sama, trước tiên để cho bọn họ tự giới thiệu bản thân một chút đi.”

Mộ Mục bởi vì nắm tay mà lúng túng, cố ý không quan tâm đến Cảnh Dực Tước hiềm khi cường thế mà yêu cầu “Trên đài không cho cười”, nhanh chóng nở một nụ cười thật tươi, “Tôi là Mộ Mục.” Nói xong cũng đem lời nói chuyển tiếp cho Cảnh Dực Tước.

Nhìn thấy Mộ Mục mỉm cười với đám lang nữ kia, Cảnh Dực Tước lia đôi mắt sắc bén như đao đến mấy người đang chụp ảnh, Mộ là người có thể để cho mấy người muốn chụp liền chụp sao! ! ! ! !

Nhìn thấy Mộ Mục đưa micro tới liền lấy qua, bởi vì tâm tình khó chịu mà âm thanh mang theo hàn khí, “Quân Lâm!” Một cơn gió lạnh buốt thổi qua đại sảnh, nhưng nhiều hủ nữ bên dưới vẫn không cảm thấy được.

Dưới đài, Lăng Tuyết Vũ nhìn hai người dắt tay nhau đi ra, suýt chút nữa trên mặt xuất hiện biểu tình phẫn hận, tuy rằng không chế tốt nhưng sắc mặt của cô ta vẫn khó coi như trước.

“Tuyết Vũ, thân thể của em không thoải mái sao?” Diệp Ly Hoa bên cạnh Lăng Tuyết Vũ thân thiết hỏi.

Miễn cưỡng nặn ra một nụ cười, “Không có chuyện gì, ” Lăng Tuyết Vũ đứng lên, “Học trưởng, em đi rửa tay một chút.”

“Được.” Tuy rằng, Diệp Ly Hoa cảm thấy sắc mặt của cô có chút khó coi, nhưng vẫn hiểu ý mà không hỏi ra.

Sau khi các đội CP đều giới thiệu xong, tiếp theo nhanh chóng bắt đầu phân đoạn thứ nhất – Cảm giác trong lòng, kỳ thực chính là một người khoa tay múa chân, một người đoán từ ngữ và vân vân, thời hạn là một phút.

Nhờ bạn nhỏ ngốc nghếch Lịch Thạch ra sức không để ý đến hình tượng của bản thân mà biểu diễn, dẫn tới một tràng cười ở dưới đài lẫn trên đài, dĩ nhiên thành tích của bọn họ cũng là tốt nhất, đã đoán đúng bảy cái.

Đội thứ hai là Lưu Ly, dương quang suất khí Tô Ly Thế khoa tay, ôn nhu Lưu Niên đại thúc đoán từ. Tổ này hiệu suất cũng rất tốt, chỉ đứng sau Lịch Ngôn, đoán đúng sáu cái.

Mà Quân Mộ...

Bởi vì Mộ Mục thật sự là không biết làm sao để diễn tả, vì vậy Cảnh Dực Tước đã bị cậu ra lệnh đi khoa tay múa chân.

Cảnh Dực Tước một mặt đông lạnh cứ như vậy mà đứng ở đằng kia, ngoại trừ việc lâu lâu mới múa tay múa chân, Cảnh Dực Tước đều trừng cái từ kia một lúc, sau đó khò khò nói một câu “Bỏ qua”.

Kết quả đương nhiên là thấp nhất, chỉ đoán được ba cái.

Mà sau một tràng cười này là bắt đầu lượt bỏ phiếu đầu tiên.

Lúc những người ái mộ đang rục rịch bỏ phiếu, Lăng Tuyết Vũ đã trở lại, cầm một khay bia, để từng lon lên chỗ ngồi của từng người, “Tôi nghe học trưởng nói mọi người đều là lần đầu tiên gặp mặt, tôi nghĩ chuyện này dù sao cũng phải chúc mừng một chút, cho nên mới nhờ phục vụ của Tử Điểm lấy một ít bia, rượu đỏ và vân vân rất dễ say.”

Thấy Mộ Mục và Cảnh Dực Tước ngồi ở đó, Lăng Tuyết Vũ cũng tự mình để lên một lon.”Xem xem đầu óc của tôi, quên mất hai người bọn họ còn chưa có trở lại, nếu không chờ tranh tài xong liền uống vậy nhé?”

Những người khác cũng không có ý kiến gì, chỉ là trước khi Lăng Tuyết Vũ mới trở về, rõ ràng Laury không có hề có chút cảm tình gì đối với đề nghị của cô ta. Lưu Lam còn tưởng rằng em gái này vẫn đang kiềm nén ghen tuông trong lòng nên liền lôi kéo tay của nàng, nói chuyện với nàng, khuyên nàng.

Trong lúc nói cười, vòng thứ hai cũng đã bắt đầu, lần này vẫn là thử thách độ hiểu ngầm, hình thức tranh tài là một người hỏi, người khác viết đáp án trên giấy, kiểm tra độ hiểu rõ của CP.

Lần này, người trả lời vấn đề chính là Tương Cố Vô Ngôn, Tô Ly Thế và Quân Lâm, chọc các fan dưới khán đài lên lút nghị luận, đây thật ra là thử thách trình độ hiểu biết của tiểu công đối với tiểu thụ đó.

Trên thực tế, trận này Quân Mộ chiếm ưu thế rất lớn, hai đôi khác vừa nhìn liền biết là lần đầu tiên gặp mặt, mặc kệ trên internet quen thuộc đến cỡ nào thì vẫn không thể so với quan hệ trong hiện thực.

Cảnh Dực Tước đã đem sở thích và thói quen của Mộ Mục đều ghi nhớ rồi học thuộc lòng, không cần suy nghĩ cũng có thể bật thốt lên.

“Xin hỏi, loại trái cây mà CP của các bạn thích nhất là gì?”

“Dâu tây.” Câu hỏi còn chưa dứt, Cảnh Dực Tước liền nhanh chóng trả lời, vừa lúc Mộ Mục cũng viết xong đáp án, không cần hoài nghi, chính là dâu tây.

Hai người khác cũng suy nghĩ một chút rồi mới đáp lại, chỉ là Tô Ly Thế đáp sai rồi.

...

“Một vấn đề cuối cùng, dùng một loài động vật để hình dung CP trong lòng của mọi người.”

Cảnh Dực Tước suy tư một chút, mới nói, “Gấu trúc.”

Mở câu trả lời của Mộ Mục ra, nhưng lại là mèo.

Hai người khác thì một người đoán là gấu koala, một người khác đoán là con cừu. Mà Lịch Thạch tự nhận mình là con hổ, dẫn tới một trận cười, Lưu Niên viết một con cừu ở giữa hồng tâm, khiến Tô Ly Thế cười càng thêm mà xán lạn.

Người chủ trì bắt đầu phỏng vấn ý nghĩ của mọi người, Cảnh Dực Tước không hề nghĩ mình đáp sai, “Lúc này tôi cũng nghĩ tới đáp án con mèo, bởi vì Mộ thật kiêu ngạo, nhưng đôi khi lại rất mơ hồ. Thế nhưng, trong lòng tôi, cậu ấy càng giống một chú gấu trúc quốc bảo, muốn vô điều kiện mà cưng chiều cậu ấy cả đời.”

Cảnh khuyến một mực ở trên khán đài trưng ra vẻ cao quý lãnh khốc đột nhiên lại thâm tình mà bày tỏ như thế, làm một đám dưới khán đài manh đến mức khiến người ta kêu “Hôn một cái”, nhưng mà vì vấn đề chừng mực, người chủ trì cũng bỏ qua, hỏi hai người khác.

Mộ Mục thấy đáp án “gấu trúc” của Cảnh Dực Tước đúng như dự đoán, nhưng chính tai nghe được vẫn khiến cậu có chút đỏ mặt.

Lúc bầu không khí trên đài dưới đài đều hài hòa như vậy, móng tay của Lăng Tuyết Vũ nói rằng nó đang rất thống khổ, nhanh chóng từ trận, thật tệ đại o( )o

Sau khi vòng thứ hai kết thúc, sổ phiếu rất nhanh được thống kê, Quân Mộ trở thành CP đẹp nhất, nhưng fan CP khác cũng không có nhiều dị nghị lắm. Bạn hỏi vì sao ư? Không thấy cơ tình của hai người bọn họ sáng chói như vậy sao! ! Không thấy đều là người mù! ! !

Sau khi công bố kết quả, Cảnh Dực Tước lên lập tức lôi kéo Mộ Mục rời khỏi vũ đài, trốn đến góc của Cầm Trạch.

Lăng Tuyết Vũ kiểm chế lòng ghen tỵ, nâng cốc của mình lên, “Để ăn mừng Quân Mộ giành được giải CP đẹp nhất, chúng ta uống một ly đi.”

Nhìn lon bia chẳng biết từ lúc nào đã được đặt sẵn ở vị trí của mình, Cảnh Dực Tước nhíu mày một cái, lại nhìn thấy Mộ Mục cao hứng mà cầm cốc lên, hần cũng chạm cốc với mọi người.

Laury một mặt sốt sắng mà nhìn bia trong tay Diệp Ly Hoa, một mặt chuẩn bị tư thế đi đoạt lại, Lưu Lam lúc nào cũng chú ý em gái Laury, nâng rót bia vào cốc, có ý đồ dùng bia thúc đẩy tình cảm cho em gái nọ...
Đăng bởi: admin

52. Chương 52: Duyên Phận Trời Xui Đất Khiến.

CHƯƠNG 52: DUYÊN PHẬN TRỜI XUI ĐẤT KHIẾN.

Sau khi tất cả mọi người uống bia xong, không biết là ai có hứng thú dạt dào mà đưa ra đề nghị đi hát karaoke, thưởng thức “Người tuyết” của CP đẹp nhất.

Bởi vì Mộ Mục vẫn luôn bị Cảnh Dực Tước xem như trâu bảo mà bảo vệ nên không có cơ hội đùa giỡn với các em gái, cho nên đề nghị này chiếm được nhiều sự tán thành, thậm chí còn quên luôn chuyện ăn cơm.

“Này, trong Tửu Điểm có phòng KTV riêng, tới đó ca hát một lúc đi.” Cảnh Dực Tước thấy Mộ Mục cũng không có ý kiến gì liền quyết định địa điểm, tính toán hát xong sớm một chút, rồi tìm một cơ hội lôi Mộ Mục chuẩn đi.

Đoàn người menh mông cuộn cuộn dưới tầng trệt trong KTV của Tửu Điểm, Cảnh Dực Tước đặc biệt bao một phòng lớn riêng, còn chuẩn bị rất nhiều đồ ăn và thức uống, chờ các nàng chơi đến mức high rồi ôm người bỏ chạy.

“Ồ, còn có bia và rượu đỏ, Quân Lâm sama, nếu chúng tôi đều uống say, lẽ nào anh và Mộ Mục sama đưa chúng tôi về sao?” Lưu Lam trêu ghẹo nói.

Vì Cảnh Dực Tước giành được danh hiệu CP đẹp nhất với Mộ Mục cho nên tâm tình rất tốt, trả lời một câu, “Ai say thì cứ ở lại đây đi, tôi đã nói với người của Tửu Điểm rồi, tiền thuê phòng cứ ghi vào trong tài khoản của tôi.”

Nghe nói như vậy, các em gái khác đều hoan hô một tiếng, sau đó mở đồ ăn thức uống ra, Cầm Trạch đã chọn sẵn bài “Người tuyết”, Vũ Đình đem micro đưa cho hai người. Nghe thấy khúc nhạc dạo quen thuộc kia, Mộ Mục và Cảnh Dực Tước cùng nhìn nhau rồi nở nụ cười, ngọt ngào mà hát lên, bầu không khí tốt đẹp, thảnh thơi còn trao đổi ánh mắt một chút.

Mọi người trong phòng đều nhìn hai người họ âm áp mà biểu diễn, đều mang ánh mắt chúc phúc và hâm mộ nhìn, ngoại trừ một người, không sai, đó chính là Lăng Tuyết Vũ.

Đôi mày của cô ta nhíu lại đến mức có thể gấp chết một con ruồi, mang theo đố kỵ và một tia không cam lòng, nôn nóng nhìn hai người. Sau khi Cảnh Dực Tước hát xong liền thả micro xuống, thì thầm bên tai Mộ Mục một trận rồi ra khỏi phòng, Lăng Tuyết Vũ không tỏ vẻ gì mà theo ra ngoài.

Mộ Mục chưa bao giờ lơ là Lăng Tuyết Vũ cho nên cũng thấy cảnh này, nhưng không hề để ý mà chỉ cười cười, cậu tin tưởng người đàn ông coi mình như quốc bảo kia.

Cảnh Dực Tước đi tới phòng rửa tay, chỉ là...

“Bước ra.” Dù sao cũng xuất thân trong gia tộc lớn, hần phát giác được phía sau có người đi theo mình.

“Cảnh tổng.” Lăng Tuyết Vũ nhút nhát đi tới trước mặt hần, bộ dáng mảnh mai ngọt ngào làm cho đàn ông vừa nhìn liền muốn nâng niu trong lòng bàn tay mà an ủi.

Ngoài Mộ Mục ra, đối với những người khác thì Cảnh Dực Tước không bao giờ dùng ngữ khí ôn hòa, “Cô theo tôi làm gì?”

Nhận ra trong lời nói của Cảnh Dực Tước có sự chán ghét, Lăng Tuyết Vũ mới thật sự hiểu rõ là lúc trước là bản thân cô nghĩ nhiều quá rồi. Thế nhưng, cô vẫn không chấp nhận mà tự mình cứ vãn hảo cảm cho bản thân, “Có phải là học trưởng Mộ đã nói gì đó với anh không, dù sao trước kia giữa tôi và hắn có chút hiểu lầm, tôi hy vọng có thể giải thích với hắn...”

“Đủ rồi, đừng giả bộ.” Lần này, Cảnh Dực Tước không còn che giấu cảm giác chán ghét nữa, “Mộ mới không thèm đếm xỉa tới cô. Cô làm cái gì thì bản thân cô tự biết.”

“Tôi làm gì?” Lăng Tuyết Vũ vẫn giả vờ vô tội như cũ, nhưng trong lòng đã thấp thỏm bất an.

Cảnh Dực Tước không nghĩ rằng Lăng Tuyết Vũ vẫn còn dám hỏi như vậy, đơn giản nói ra, “Lúc cô phát cái tin tức đó lên BBS của trường sao không biết Mộ là học trưởng của mình, bây giờ lại gọi đến thân thiết như vậy. Còn nữa, chính cô là người đã xóa ghi chép tán gẫu của Cẩm Trạch và Diệp Tử nhĩ, làm cho cậu ta không thấy được việc mà Cẩm Trạch nhờ vả. Tôi không cần biết mục đích của cô xuất hiện ở trước mặt tôi là để làm gì, thế nhưng tôi chỉ muốn nhắc nhở cô một lần cuối, sau này đừng có làm thêm việc gì mà để tôi điều tra ra được, nếu không...” Cuối cùng ném ra lời cảnh cáo tiếp theo, Cảnh Dực Tước liền nhanh chân rời đi.

Lăng Tuyết Vũ bị Cảnh Dực Tước lạnh lùng nghiêm nghị nhắc nhở có chút sợ hãi, lảo đảo mà chạy ra khỏi Tửu Điểm.

Chỗ ngoặt ở phía hành lang, một thân ảnh thon dài đi ra, “Ha ha, đây chính là người con gái mà mình đã bắt chấp tất cả áp lực từ mẹ để yêu sao...”

Những người trong phòng hoàn toàn không biết tất cả mọi chuyện đã xảy ra ở bên ngoài, chỉ là lúc hậu kỳ quân Diệp Tử trở về liền liên tiếp uống bia, uống đến mức nửa say nửa tỉnh thì bị Laury thấy được, vội vã đến gần quan tâm hỏi thăm, “Tiểu Diệp Tử, anh không có chuyện gì chứ?”

“Không, không có chuyện gì.” Khi Diệp Ly Hoa trả lời còn cố ý cười vài tiếng, nhưng lại nghe như tiếng ghen ngào.

Laury nhìn thấy anh ta không ngừng tự rót bia cho bản thân, trong đầu có chút hỗn loạn suy đoán, lẽ nào cái người phụ nữ giả tạo kia đã bỏ thuốc vào rượu? !

“Đến, tôi uống cùng anh!” Nói xong cũng cầm lấy một lon bia cùng ly với Diệp Ly Hoa một cái, uống một miếng lớn .

Hai người uống vui vẻ như thế cũng kéo theo những người khác, họ đều cầm bia mời nhau uống, chỉ còn dư lại vài người vẫn ca hát gào thét.

“Laury, cô vẫn khỏe chứ?” Lưu Lam đi ra ngoài nhận điện thoại, sau đó liền thấy cảnh tượng Laury rót bia với hậu kỳ quân, “Tôi có việc phải về, tôi đưa cô về phòng của Tửu Điểm trước nhé?”

“Không, không có chuyện gì.” Laury đã hơi say, nhưng chưa say đến mức nháo loạn. Trái lại chỉ biết yên tĩnh, máy móc uống bia, “Tôi rất khỏe, không có say.”

Lưu Lam có việc gấp nên không chú ý đến sự khác thường của Laury, cứ tưởng rằng nàng chỉ uống một chút cho nên chỉ dặn dò với mấy người bên cạnh liền vội vã mà rời đi, để lại một đám đang chơi đến high.

Đợi đến lúc Cảnh Dực Tước trở lại liền thấy một đồng người nửa điên nửa say đến chuẫn choảng, “Mộ, chúng ta đi thôi.” Gãi đúng chỗ ngứa, hắn liền dự định mang theo Mộ Mục trốn đi, trở về thế giới của hai người.

Mộ Mục chỉ chỉ người xung quanh, “Vậy các nàng thì làm sao bây giờ?”

“Có Cẩm Trạch và Vũ Đình.” Cảnh Dực Tước liếc mắt thì thấy một nam một nữ bình thường đều mang khí chất trang trọng, lúc này lại đang hát hò, đã vậy còn cướp micro của nhau.

“Cẩm Trạch, các nàng giao cho hai người, say rồi thì cũng tới phòng của Tửu Điểm đi, nói họ ghi vào tài khoản của Cảnh Dực Tước. Tôi với Mộ Mục đi trước.”

Vũ Đình đột nhiên nghe thấy âm thanh của Cảnh Dục Tước nên bị dọa sợ, cũng cảm thấy hình tượng của bản thân bị phá vỡ, trên tay buông lỏng, micro đã bị Cầm Trạch đoạt đi.

“Được rồi, tôi và hắn sẽ sắp xếp các nàng xong xuôi, hai người cứ an tâm mà dành thời gian cho nhau đi ~” Vũ Đình làm ra biểu tình “Tôi hiểu mà”.

Sau khi Cảnh Dục Tước nhận được câu trả lời liền lôi kéo Mộ Mục rời khỏi.

Vũ Đình nhìn ngó bốn phía, căn bản không có người nào thanh tỉnh, liền bắt đầu hành trình cướp micro với Cầm Trạch. Trên ghế salon vẫn còn thừa một cái micro khác không được người ta hỏi thăm...

Tại sao hai người lại làm như vậy? Không biết là micro sẽ khóc sao!

Sau khi Cảnh Dục Tước thừa dịp mọi người say chuẩn choảng mà lừa gạt được Mộ Mục chạy trốn thì hai người nọ làm loạn hết hai tiếng trong phòng mới mệt mỏi mà ngã xuống, Cầm Trạch và Vũ Đình nhìn thấy tình cảnh như vậy thì cũng bật cười.

Bấm chuông gọi nhân viên phục vụ của Tửu Điểm, sau khi Cầm Trạch thuật lại sự sắp xếp của Cảnh Dục Tước, dưới sự giúp đỡ của nhân viên phục vụ liền bắt đầu đem một đám người đang say ngất ngây kia trở về từng phòng.

“Ê, Diệp tử và Laury đâu?” Vũ Đình nhìn căn phòng đã trống rỗng, hỏi Cầm Trạch.

“Có khả năng là bị nhân viên phục vụ vác đi rồi.” Cổ họng của Cầm Trạch cũng giống như Vũ Đình mà sắp tắt tiếng, “Thật sự là hai người họ có thể uống, đến bây giờ cũng chưa từng nói qua.”

“Vậy sao .” Sau khi uống rượu, đầu óc Vũ đình cũng có chút trì độn, “Cuồng hống đau quá.”

“Đi, chúng ta đi uống chút trà, làm mát cổ họng.” Cái tay của Cầm Trạch khoác lên vai Vũ Đình, bộ dáng của hai người dường như đã hơi say o( )o

Tại tầng bốn của Tửu Điểm, Diệp Ly Hoa và Laury đi nhau đi tới, Diệp Tử kể lể mình thích Lăng Tuyết Vũ bao nhiêu thì thất vọng về cô ta bấy nhiêu, Laury ngoan ngoãn lắng nghe, thỉnh thoảng còn gật đầu.

“Tiên sinh, tiểu thư, có cần tôi giúp hai người chuẩn bị một căn phòng không?” Một nhân viên phục vụ xông tới trước mặt, thân thiết hỏi.

“Chúng tôi tới tham gia đẹp giải đấu CP đẹp nhất đó nha.” Laury nhìn thấy người xa lạ cũng có chút ngại ngốc nói một câu, “Quân Lâm sama nói say rồi là có thể ở nơi này, khả khả khả, tôi không có say.”

“Ừ, chúng tôi đều không say!” Diệp Ly Hoa bên cạnh cũng nhấn mạnh một câu.

Lúc trước, nhân viên phục vụ có đứng ở đại sảnh đưa rượu và vân vân, biết Quân Lâm trong miệng nàng chính là Cảnh Dục Tước cho nên cũng không để bọn họ chứng minh thân phận mà chỉ lấy một cái ghế, sau đó đưa bọn họ vào một cái phòng.

Hết cách rồi, nhìn thấy Laury và Diệp Tử thân mật lôi kéo nhau như vậy thì ai cũng tưởng rằng là một đôi thoi ( )

Sau khi hai người ngã xuống giường vẫn không ngừng lẩm bẩm nhai, bên này một câu “Tôi thật sự rất thích Tuyết Vũ”, bên kia đến một câu “Tôi cho anh biết nha, vừa nãy tôi thấy người phụ nữ kia len lén đến nhà bếp không biết đã làm gì.”

“Cô ấy không phải là loại người như vậy đâu! Không phải là tôi uống say rồi chứ? Nóng quá.” Diệp Ly Hoa cảm thấy thân thể có chút khô nóng, tư duy mơ hồ, bắt đầu tự động cởi hết quần áo.

“... Sau đó tôi liền thay đổi lon bia, nhưng mà kẻ ngu như anh lại thay cô ta cầm lấy cái lon đó! !” Laury thấy xúc cảm của người bên cạnh thật tốt đẹp, coi anh ta thành con búp bê mà ôm lấy.

Diệp Ly Hoa cởi quần áo của mình xong, lại cảm thấy quần áo của Laury thật thoải mái, sau khi mò mẫm sự nhẵn nhụi đó, càng khó nhịn kích động trong lòng, bắt đầu tìm kiếm một phần mềm mại kia...

... ..

Vì Lăng Tuyết Vũ bị Cảnh Dực Tước nói ra sự thật và bị hấn cảnh cáo, cô ta sợ đến mức chạy khỏi Tửu Điểm, ngay cả túi xách cũng quên lấy, không thể làm gì khác hơn là khổ bức(*) dùng xe công cộng để trở về trường.

Trên đường gió thổi lạnh, nhưng trong lòng vẫn không hết hi vọng, giấu lại kế hoạch của mình đến cùng là sai chỗ nào, sao lần này lại xuất hiện sơ suất.

Lúc trước nhìn thấy bộ dáng của Mộ Mục và Cảnh Dực Tước trên sân khấu ảm áp như vậy, trong lòng Lăng Tuyết Vũ căm ghét mà nghĩ ra một chiêu, liền len lén dựa vào lý do đi vệ sinh rồi tới nhà bếp của Tửu Điểm, lấy một chút bột ngọt, lại gọi nhân viên phục vụ chuẩn bị bia. Sau khi len bỏ một ít bột ngọt đó vào đó liền mang một khay trở về, không chú ý tới ánh mắt của Laury chột lóe lên ở phía sau.

Tự tay đem lon bia đặt tới chỗ Cảnh Dực Tước trước, tâm tình Lăng Tuyết Vũ liền sung sướng mà nhìn về phía cuộc thi tiếp tục bắt đầu, chờ kế hoạch thành công.

Đây là điều mà Lăng Tuyết Vũ nghe được từ một học tỷ nói, bia thêm bột ngọt có hiệu quả thúc tỉnh, dự định chờ Cảnh Dực Tước uống xong, nếu như mình xuất hiện ở trước mặt hắn, như vậy, hắn có thể kích động làm ra điều gì đó với mình hay không. Nghĩ đến những thứ kia, Lăng Tuyết Vũ rất có cảm giác thành công rồi nở nụ cười.

Cô rất tin tưởng, không chỉ dựa vào sự kiêu ngạo đối với sức hấp dẫn của bản thân, hơn nữa thật lâu trước kia cô ta đã từng thử một lần, sau khi người nam sinh nọ nổi lên phản ứng với cô, cứ tưởng rằng cô mới chính là tình yêu đích thực của mình liền nhanh chóng đá bạn thân của cô rồi theo đuổi cô...

Nhưng Lăng Tuyết Vũ lại không ngờ tới, lúc mọi người đều đi bỏ phiếu cho vòng hai thì Laury đã bắt gặp cô ta len thả cái gì đó vào trong bia nên liền thay đổi vị trí lon của Lăng Tuyết Vũ và Cảnh Dực Tước.

Vốn dĩ cô ta phải gặp ác giả ác báo, thế nhưng sau khi Lăng Tuyết Vũ trở về liền ngồi ở chỗ Diệp Ly Hoa, vì vậy người uống lon bia kia lại trở thành Diệp Ly Hoa...

Rất lâu sau đó, Laury và Diệp tử đã kết hôn đồng thời vẫn luôn ân ái lần thứ hai hồi tưởng về việc bọn họ kết duyên, trong lòng cảm ơn vận mệnh “Ma xui quỷ khiến” lần đó.

Chú thích:

(*) Khổ bức: khổ sở, bức bách Đăng bởi: admin

53. Chương 53: Khách Hàng Lần Lượt Thành Đôi ~

CHƯƠNG 53: KHÁCH HÀNG LẦN LƯỢT THÀNH ĐÔI

~Mà bên này, Cảnh Dực Tước thật vất vả mới có thể đem Mộ Mục gạt chạy, đang định hưởng thụ thế giới của hai người, kết quả là lại bị một cú điện thoại của cha Mộ gọi về, hai người liền song song đi đến Mộ gia...

Trở về Mộ gia liền thấy cha Mộ và chú Trác đang ngồi trên ghế salon ở phòng khách để chờ bọn họ, bộ dáng như muốn tuyên bố chuyện gì đó.

“Cha, chúng con đã trở lại.” Mộ Mục mang theo Cảnh Dực Tước phía sau, hai người tiến vào phòng khách.

Cảnh Dực Tước nghe thấy câu “Chúng con đã trở về” của Mộ Mục, trong lòng lại bắt đầu si hán mà hưởng thụ vui mừng, chúng con, ôi chào, trở về đó XDLLLLLLLLLLLL

Cha Mộ không như thường ngày mà đứng lên mỉm cười nghênh đón Mộ Mục, chỉ giống như Trác Tịch ngồi trên ghế salon, an tọa như núi.

Đợi đến lúc Mộ Mục và Cảnh Dực Tước đều ngồi xuống, mới mở miệng, “Mục Mục, gần đây con đã thích ứng với việc xử lý chuyện của công ty chưa?”

“Dạ rất ổn.” Mộ Mục nhìn sắc mặt của cha Mộ và Trác Tịch đều tái nhợt, hơi hơi đem sự thật là những vấn đề làm cậu nhức đầu kia bỏ qua một bên.

Cảnh Dực Tước nghe thấy cậu trả lời như thế, mặc dù có chút kỳ quái nhưng cũng không hề nói gì, luôn giữ quy tắc vàng là “Những điều mà Mộ Mực (vợ) nói hay làm đều là đúng.”

“Vậy thì tốt.” Bây giờ tâm tư của Mộ Thần chủ yếu chỉ đặt trên người của Trác Tịch nên không phát giác ra điều gì, thở phào nhẹ nhõm, “Cha và chú Trác của con dự định đi ra ngoài giải sầu, cho nên tính đem chuyện của công ty giao cho con.”

Ban đầu còn lo lắng vì xưa nay Mộ Mực chưa từng tiếp xúc với những việc này, lúc xử lý sẽ rối ren đau đầu. Bây giờ lại nghe con trai trả lời như vậy, về sau cũng không cần quá lo lắng.

Nhưng ông vẫn đem sự sắp xếp ban đầu nói ra, “Cha an bài cho con hai trợ thủ, nếu như có gì không biết thì con cũng có thể hỏi bọn họ.”

“Đã được.” Mộ Mực nghe được kế hoạch ra ngoài du lịch của cha mình và chú Trác, gật đầu một cái rồi tiếp nhận nhiệm vụ này.

Cảnh Dực Tước thấy Mộ Thần an bài hai trợ thủ cho Mộ Mực, bắt đầu giác được sự nguy hiểm, “Bác, nếu Mộ gặp khó khăn thì cũng có thể hỏi cháu.”

Mặc dù lúc đầu Mộ Thần cũng có dự định là vậy, nhưng khi nhìn thấy Cảnh Dực Tước háo hức tình nguyện tự đề cử mình như thế thì có chút kỳ quái.

“Hai người trợ thủ kia luôn đi theo bên người Thần, cũng đã bốn mươi, năm mươi tuổi rồi.” Trác Tịch bên cạnh đoán được Cảnh Dực Tước ghen tuông, có chút buồn cười mà chen vào một câu.

Vừa nói xong, cuối cùng hai người thần kinh thô Mộ Mực và Mộ Thần cũng hiểu rõ.

Mộ Thần cảm nhận rõ ràng dự vọng chiếm hữu của con rể nhà mình.

Mà Mộ Mực đây thì vừa bức mình vừa buồn cười mà trừng Cảnh Dực Tước một cái, nhìn thấy bộ dáng cây ngay không sợ chết đứng của hắn, thực sự không nhịn được, tay chuyển qua bên hông hắn, tóm lấy một nhúm nhỏ, dùng sức xoay một cái...

“A...” Cảnh Dực Tước đau đến nhếch miệng nhưng trong lòng lại ngọt xị xị, rất M đến mức vui mừng lắm lắm, đánh là thương mắng là yêu, nhéo là món ăn riêng của vợ bé nhỏ đó ( )

“Được rồi.” Cha Mộ cũng không nhìn nổi hai người, chán ngán đứng lên, định cùng Trác Tịch lên lầu, “Ở nơi nào thì nên trở về nơi đó đi.”

“Tạm biệt cha! Tạm biệt chú Trác!” Hiểu rõ trong lời nói của cha Mộ đã ngầm đồng ý, Cảnh Dực Tước hưng phấn ăn nói linh tinh, một tiếng “cha” làm cho Mộ Thần đang lên cầu thang lão đảo một chút, may mà nhờ có Trác Tịch bên cạnh đứng lúc anh hùng cứu mỹ nhân o( )o

Cảnh Dực Tước hưng phấn nói lời tạm biệt xong liền lôi vợ nhỏ bé của mình về. Bây giờ cha vợ đã ngầm cho phép, nếu không lập tức ôm về nhà thì là đồ ngu sao.

Lúc hai người về nhà Cảnh Dực Tước thì đã nửa đêm.

Mấy ngày nay đầu óc của cậu đều bị văn kiện của công ty làm cho choáng váng, Mộ Mực cũng đã mở mắt không nổi. Cảnh khuyến nhân cơ hội nửa ôm Mộ Mực về phòng, sổ sàng và vân vân cũng sẽ không nói được.

Không biết có phải rượu làm cho gan của con người ta lớn hơn không, người luôn ném hết khí thế cường ngạnh, biểu hiện sự lúng túng trước mặt Mộ Mực như Cảnh Dực Tước hôm nay cư nhiên vẫn cứ muốn ngủ chung giường với cậu.

May mắn là Mộ Mực đã mệt mỏi rã rời nên cũng lười so đo với hắn, liền gật đầu đáp ứng. Sau đó chính là để Cảnh Dực Tước như hầu hạ như lão phật gia, cho hắn lau mặt, lau tay, lau chân...

Cuối cùng cậu cũng cau mày. Lúc cái người đang gây trở ngại cho giấc ngủ của cậu đã làm xong tất cả mọi việc, Mộ Mực mơ mơ màng màng nhanh chóng muốn chìm vào mộng đẹp. Cảnh Dực Tước tắt nhanh bằng vòi sen xong liền đào cậu lên từ ổ chăn, “Mộ, hôn chúc ngủ ngon.” Cảnh Dực Tước đem mặt tiến đến gần Mộ Mực, cầu hôn hôn.

Thế nhưng...

“Chát!” Mộ Mục đang muốn ngủ hết lần này tới lần khác bị quấy rối, rốt cục cũng có khí lực rời giường, thường cho Cảnh BOSS nắm đầu ngón tay, sau đó liền xoay người, trùm chăn ngủ.

Chỉ để lại trong lòng Cảnh Dực Tước nỗi thê lương ngổn ngang trong bóng tối...

*****

Lăng Tuyết Vũ so với Cảnh BOSS thì càng thêm thê thảm mà đi bộ về trường.

Nguyên đường vẫn còn muốn ngẫm nghĩ là mình đã làm sai chỗ nào, lại không phát hiện phía sau có mấy thân ảnh đang lén lút đi theo.

“Các người là ai?” Quay đầu lại một cái, khoe mắt liếc về phía mấy người kia, Lăng Tuyết Vũ vội vã bước nhanh rời đi, muốn kéo khoảng cách xa. Ba người kia cũng nhanh chạy tới mà vây cô ta vào giữa.

Ba người đội mũ và khẩu trang vây thành hình tam giác, một tên trong đó trả lời, “Chúng tôi là ai không quan trọng, chỉ là có người phái bọn tôi mời cô tới.” Bởi vì mang theo khẩu trang nên âm thanh buồn buồn cũng có chút không thật.

“Tôi không...” Hai chữ vừa ra khỏi miệng Lăng Tuyết Vũ thì cô đã bị cái tên sau lưng đánh ngất xỉu.

Cái tên vừa trả lời cô ta sợ hết hồn, “Con mẹ nó, mày đánh ngất ả làm gì? !”

“Tao, tao, tao, cô, cô ta không vâng, vâng, lời, không, không đi, đi!” Cái người kia lắp bắp mở miệng.

Tên ban đầu nói, “Mày chờ một lát sẽ chết sao! Bây giờ còn muốn bọn tao vác ả trở về, thật là!”

Người thứ ba ngăn cản không cho hai người tiếp tục biện luận, “Được rồi, hai người lại tranh cãi, cô ta sắp tỉnh rồi. Nói lắp, chính mày đã đem cô ả đánh ngất thì tự mình vác người về đi.”

“Hắc hắc! Sao tao lại không nghĩ ra nhỉ!” Tên lúc đầu bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Nói lắp, nhanh lên một chút.” Sau đó liền một thân dễ dàng đi trước, còn ngâm nga điệu hát dân gian.

Rất nhanh, ba người liền đến một con hẻm nhỏ khác rồi bước vào một căn phòng cho thuê.

Ngồi trong phòng là nữ sinh có sắc đẹp diễm lệ.

Nhìn thấy ba người trở về, nữ sinh từ trên ghế đứng lên, “Đem cô ta thả trên giường, các người có thể đi.”

“Cô, cô, cô, sẽ không phải, đánh, đánh, đánh, tính cái kia, cô ta phải không? !” Tư duy của nói lắp không biết phi ngựa đến chỗ nào, đột nhiên một mặt hoảng sợ chỉ vào nữ sinh.

“Bà đây có bụng đói ăn quàng cũng không coi trọng ả!” Bị nói lắp chọc giận đến bạo phát, nữ sinh hiếm khi buông xuống cử chỉ tự phụ, “A phi, bà đây mới không phải là đồng tính! !”

“Được rồi, chúng ta ra ngoài thôi.” Người đàn ông thứ ba vừa nói một câu, liền mang hai người rời khỏi.

Móng tay được tô vẽ tinh xảo của Đồng Mỹ Tình vỗ lên mặt Lăng Tuyết Vũ, “Đột nhiên cảm thấy vì một thứ như cô mà khiến cho bọn họ phải trả hết ân tình cho tôi, đến một cái cũng không còn, thật là có chút không đáng đây...”

Hơi buồn phiền mà nhíu lông mày, bỗng nhiên nghĩ ra một ý kiến hay gì đó, Đồng Mỹ Tình kích động vỗ hay tay một cái, “Vậy cứ làm như thế đi! Không phải cô thích làm bộ sao, đã vậy còn cướp đàn ông của người khác ...”

Đem quần áo và tóc tai của Lăng Tuyết Vũ làm cho ngổn ngang không thể tả, rồi lại đẩy tay chân của cô ta, bày ra một ít tư thế, Đồng Mỹ Tình mang theo nụ cười đùa dai, không ngừng mà bấm điện thoại di động chụp một đồng ảnh...

Ngày tiếp theo, lúc Lăng Tuyết Vũ tỉnh lại liền phát hiện mình đang ở trong một căn phòng đơn sơ xa lạ, thế nhưng, trên người ngoại trừ ngày hôm qua bị đánh ở nơi kia thì cũng không có gì cảm giác khó chịu. Quần áo vẫn còn, cô ta loại bỏ tính khả thi của việc kia. Đi tới cạnh cửa, không phát hiện dấu hiệu bị khóa trái, cho nên cũng không phải bắt cóc.

Vậy việc cô bị đánh xui là sao? Lễ nào ngày hôm qua có một người đàn ông cứu cô? ! Nghĩ đến khả năng này, tâm tư của Lăng Tuyết Vũ không tự chủ được mà mơ mộng, người kia có đẹp trai hay không, có tiền hay không, có phải là coi trọng cô ta hay không...

Nhưng mà quan sát căn phòng thuê đơn sơ này một chút, Lăng Tuyết Vũ lập tức loại bỏ khả năng có tiền đầu tiên. Sau đó cũng không kiên trì mà chờ đợi, sửa sang quần áo và tóc, cố gắng tìm đường trở về trường học.

Lúc này, trong một căn phòng rộng rãi nào đó của Tửu Điểm, Laury nhúc nhích thân thể một chút, lại bị cảm giác đau nhức khiến cho ý thức thanh tỉnh.

Nhìn thấy giường xóc xệch và người đàn ông nằm bên cạnh kia, Laury hiển nhiên có chút bị dọa.

Nhắc cánh tay nặng nề lên, xoa xoa huyết thái dương, dùng sức nhớ lại chuyện lúc trước chỉ có thể kết luận, hai người bọn họ say rượu loạn tính ? !

Vì sự thật này nên đầu óc nàng càng thêm hỗn loạn, theo bản năng, Laury lựa chọn trốn tránh. Thừa dịp lúc Diệp Ly Hoa vẫn chưa tỉnh lại, nhẩn nhẩn thân thể không khỏe, có chút khó khăn mà mặc quần áo, không nói lời nào mà lặng lẽ rời khỏi Tửu Điểm...

Khi Lăng Tuyết Vũ thật vất vả mới trở về trường học thì đã là chín giờ sáng. Chỉ là, cô phát hiện ánh mắt của bạn học lúc nhìn mình có chút quái lạ, dường như là xem thường.

Không cho cô ta có cơ hội nghĩ rõ ràng, một nữ sinh lướt qua bên cạnh có chút sắc bén mà chỉ cây dâu mà mắng cây hòe(*), “Thật là, trường học mà lại có một đứa con gái như thế, thực sự quá bôi đen chúng ta! ! ! Còn giả bộ làm ra vẻ vô tội, chỉ khiến cho người buồn nôn! Trừng cái gì mà trừng, nói cô đó, có bản lĩnh lắm mà không có bản lĩnh nghe sao.”

Lăng Tuyết Vũ phát hiện mấy người khác chẳng những không có thay cô bất bình giùm mà còn toát ra thần sắc tán đồng. Đi tới cửa sổ tuyên truyền bên kia, liền thấy một đám người vây quanh, thấy cô đi tới thì giống như nhìn thấy bệnh độc, trốn tránh đến cùng, không bao lâu sau...

Đã không còn thừa một bóng người.

Tờ giấy tuyên truyền bị gió thổi xuống, vừa vụn bay đến chân Lăng Tuyết Vũ, trên giấy còn in vài hình ảnh màu sắc rực rỡ, nhân vật chính đều là bản thân mình đang bày ra các loại tư thế xinh đẹp, trên mặt còn mang theo thần sắc mê man hưởng thụ, một luồng mị hoặc lẳng lơ tầm thường kéo tới...

Chú thích:

(*) Chỉ cây dâu mà mắng cây hòe: còn có biến thể khác là chỉ chó mắng mèo, tấn công gián tiếp kẻ địch thông qua một trung gian khác. Ý nói vì không tiện mắng thẳng mặt nên mượn một sự kiện khác để tỏ thái độ. Đăng bởi: admin

54. Chương 54: Phiên Ngoại: Kiếp Trước Kiếp Này

CHƯƠNG 54: PHIÊN NGOẠI: KIẾP TRƯỚC KIẾP NÀY

Lăng Tuyết Vũ vẫn luôn biết bản thân cô rất xinh đẹp, ánh mắt của những người bên cạnh và mẹ đều rất vui mừng mà thích thú xoa xoa khuôn mặt cô.

Từ nhỏ cô đã được mẹ dạy là phải hiểu được ưu thế của bản thân và cố gắng phát huy nó, đồng thời cũng phải giỏi về việc nắm bắt nhược điểm của người khác.

Xưa nay cô đều là học sinh giỏi, vì vậy, cô luôn biết nắm bắt hai ưu thế này mà lớn lên

Mẹ chết rồi, là ốm chết, trước khi chết bà không còn đẹp như xưa, đưa cho Lăng Tuyết Vũ một phong thư để cô đến tìm Đồng gia.

Người của Đồng gia rất đơn giản, chỉ có Đồng Vũ Khoan và con gái của ông – Đồng Mỹ Tình, còn vợ ông thì đã mất từ mấy năm trước.

Chính vì vậy, khi Đồng Vũ Khoan xem xong bức thư mà Lăng Tuyết Vũ cầm tới, ông cảm khái vạn phần rồi thở dài một hơi, sau đó Lăng Tuyết Vũ nhanh chóng thuận lợi mà ở lại, không có ai phản đối.

Dưới sự dẫn dắt của cha, Đồng Mỹ Tình vui mừng hoan nghênh chị gái nọ đến nhà mình ở, vậy là có người cùng chơi với nàng rồi.

Bất đồng với vẻ ngoài mỹ lệ của bản thân, tâm tư của Đồng Mỹ Tình hoàn toàn ngây thơ như một cô bé. Tuy rằng nàng đã là một nữ sinh mười bảy, nhỏ hơn Lăng Tuyết Vũ một tuổi.

Tuy Đồng Mỹ Tình nhiệt tình hoan nghênh, thế nhưng Lăng Tuyết Vũ nghe vậy chỉ cảm thấy thật chói tai. Cái gì mà hoan nghênh chị đến nhà em, cái gì mà em vừa vặn muốn có người chơi chung với mình. Đây rõ ràng là coi cô như một món hàng để chơi, là một con rối ! ! !

Mỗi khi Lăng Tuyết Vũ chán ghét một người nào đó thì cô ta sẽ làm bạn bè với đối phương, như vậy mới có thể biết được thứ quan trọng nhất trong sinh mệnh của người nọ là gì, hoặc là đoạt lấy, hoặc là hủy diệt!

Tình cảm thanh xuân của thiếu nữ ghé thăm, Đồng Mỹ Tình đang yêu, là một nam sinh cùng lớp ưu tú. Nàng không kịp chờ liền đem bí mật này nói cho chị em thân thiết nhất của mình.

Rất cục nàng hoàn toàn không biết mình bị Lăng Tuyết Vũ giở trò sau lưng, ba ba biết được chuyện nàng yêu sớm, vì vậy bị cưỡng chế không cho phép ra ngoài hẹn hò, đã vậy còn sắp đặt người canh trước cửa phòng nàng.

Không muốn thất hẹn, Đồng Mỹ Tình không thể làm gì khác hơn là uỷ thác Lăng Tuyết Vũ đi giải thích nguyên nhân. Đúng là Lăng Tuyết Vũ có giải thích, nhưng trọng tâm của nguyên nhân thì cô ta lại nói với người nam sinh kia rằng Đồng Mỹ Tình chỉ là đang đùa bỡn tình cảm của hắn, kỳ thực nàng còn có thêm mấy người bạn trai tốt hơn nhiều, và những điều tương tự như vậy...

Kết quả, đương nhiên là Đồng Mỹ Tình thất tình, vì thế nàng bị bệnh nặng một hồi, dường như là đang thương tiếc mối tình đầu vô khuyết nhưng lại chấm dứt quá sớm.

Nhờ tính cách và vẻ ngoài xinh đẹp của Đồng Mỹ Tình nên lúc hai người họ hợp lại ở cùng một chỗ với nhau thì luôn có một loại mị lực đặc thù, dù dễ ong bướm tới đây truy đuổi, trong đó cũng có mấy con bướm chất lượng tốt.

Thế nhưng, mỗi khi tình yêu của nàng mới vừa nảy nở thì cũng sẽ bị Lăng Tuyết Vũ bất động thanh sắc mà phá hỏng, khiến những nam sinh kia quỳ rạp dưới váy của cô ta...

Dù có là kẻ ngu ngốc đến mấy thì cũng phải kịp phản ứng, nhóm bạn thân của nàng bày ra một vở kịch để nàng tận mắt chứng kiến Lăng Tuyết Vũ bày trò. Cuối cùng cũng nàng hiểu rõ, bên người người mình luôn có một bạch nhãn lang(1) đang ngủ đông.

Vì vậy, Đồng Mỹ Tình ngã bài với Lăng Tuyết Vũ, tổng cổ cô ta cút khỏi Đồng gia, Lăng Tuyết Vũ chơi đủ rồi thì chỉ nhắc tới một yêu cầu, tiền.

Sau khi có tiền, Lăng Tuyết Vũ dứt khoát cầm thư thông báo từ một tháng trước, đi tới đại học S.

Sinh hoạt ở đại học S thật đơn điệu và vô vị.

Một lần Lăng Tuyết Vũ đang buồn chán ngồi lướt web, phát hiện ra giới vông phổi. Vì vậy, một người yêu thích tình phong huyết vũ(2) như cô liền dựa vào âm thanh tốt đẹp trời sinh, tiến vào giới.

Mặc dù lúc phối kịch thiếu kỹ xảo và tình cảm nên có, thế nhưng vì âm thanh dễ nghe cộng thêm trong lòng lại có mưu tính, sau khi cô phối xong khoảng hai, ba bộ kịch liền trở thành một phần hồng(người mới có tiếng).

Sau này, khi được phối một bộ kịch lớn, cô ta gặp được CV Quân Lâm tử hồng thần bí nhất giới vông phổi.

Lăng Tuyết Vũ vừa nghe ngữ khí và âm điệu khi nói chuyện của người kia, liền đoán rằng đó là một người có thói quen lãnh đạo người khác, cũng cảm thấy hấp dẫn thú vị với mình.

Cô rất hiểu rõ những người như thế này, gặp trở ngại mới có thể khiến hắn bảo trì hứng thú mà truy đuổi. Vì vậy, Lăng Tuyết Vũ rất nhanh liền xây dựng hình tượng thanh cao kiêu ngạo cho mình. Phẩm chất tốt

hiều mặt, vừa học vừa làm, một nữ sinh viên không chịu nhận trợ cấp của trường, như vậy sẽ làm tăng hảo cảm của hắn đối với mình.

Quân Lâm không biết nguyên nhân tại sao mình lại thích Lăng Tuyết Vũ, sau khi hắn theo đuổi thì cô vẫn giữ chiêu dục cự còn nguyên.

Quả nhiên, hết thấy đều đều phát triển theo phương hướng mà cô ta dự liệu, Quân Lâm thích mình. Thậm chí hắn còn khiến cho học trưởng Mộ, người luôn theo đuổi cô nhà tan cửa nát, mà tên học trưởng luôn luôn ôn hòa kia cuối cùng cũng cô tịch cả đời, có thể nói là vì cô nên mới không kết hôn đi ( )

Quả nhiên mình không đoán sai, Quân Lâm là chủ nhân đời tiếp theo của gia tộc, nhìn Cảnh Dục Tước bên cạnh ôn nhu không giả dối mà chờ đợi cô, Lăng Tuyết Vũ cười tỉnh rồi.

Đúng, cười tỉnh luôn rồi!

Mở mắt ra thì cô phát hiện mình đang nằm trong phòng y tế, chẳng biết vì sao thái độ của y tá trong phòng đối với cô có chút kỳ quái. Đợi đến gần cửa sổ tuyên truyền lần nữa, cô ta mới nhớ tới sự kiện ảnh khiêu *** của mình. Còn bản thân cô thì bị mấy nữ sinh chen nhau ném tiền vào mặt nên tức giận đến ngất đi...

Tất cả những thứ này sao lại bất đồng với trong mộng như vậy, không, không đúng, sự tình trong mộng so với trước kia giống nhau, thế nhưng rốt cuộc là chỗ nào bắt đầu xuất hiện điểm cong? !

Lăng Tuyết Vũ suy nghĩ hồi lâu rốt cuộc cũng tìm được mấu chốt, Mộ Mục! ! !

Hắn ta trong mộng và trong thực tế hoàn toàn khác nhau. Hơn nữa, ngay cả Quân Lâm, cũng chính là Cảnh Dục Tước đều bị hắn đùa giỡn rồi dùng mưu kế lừa gạt tới tay! ! !

Lăng Tuyết Vũ nghĩ đến đây, sắc mặt hung hãn đến mức khiến cho mấy nữ sinh đi ngang cũng không dám đến gần phun tào vài câu biểu hiện các nàng đang khinh bỉ.

Mộng cảnh dù sao vẫn là hư huyền, Lăng Tuyết Vũ tự an ủi bản thân cô suy nghĩ quá nhiều rồi. Nhưng tiếp theo, giấc mộng kia lại không ngừng tái diễn, khiến cho cô ta ghen tỵ, đồng thời dưới áp lực từ những ánh mắt của người khác, rốt cục cô quyết định đi đến chỗ kẻ cầm đầu mà bản thân tự nhận định là đã tạo ra những việc này, bạo phát sự phẫn nộ của mình...

Chú thích:

(1) Bạch nhãn lang: vong ân phụ nghĩa

(2) Tinh phong huyết vũ: mưa gió, máu tanh (= khó khăn, gian khổ) Đăng bởi: admin

55. Chương 55: Năm Tháng Yên Bình Nhưng Phù Du Vẫn Chưa Nghỉ Ngơi.

CHƯƠNG 55: NĂM THÁNG YÊN BÌNH NHƯNG PHÙ DU VẪN CHƯA NGHỈ NGƠI.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu vào phòng, đánh thức Mộ Mục dậy.

“Ừm...” Âm thanh mới tỉnh vẫn còn mang theo nét mơ hồ lười biếng.

Mộ Mục dụi dụi con mắt, cảm giác hông mình như bị cái gì đó giữ lại, quay đầu mới phát hiện Cảnh Dục Tước ở bên cạnh vẫn còn ngủ say. Khuôn mặt xưa nay chưa bao giờ mang theo nét nhu hòa giờ phút này đã bớt đi vài phần ác liệt vì đang say giấc.

Nhìn đồng hồ trên tường một chút, mới sáu giờ. Mộ Mục quyết đoán trở lại giường. Bởi vì không có cửa sổ ngăn cản nên ánh sáng mặt trời chói mắt trắng trợn không có chút kiêng dè nào chiếm lĩnh toàn bộ căn phòng. Mộ Mục xoay người, đem đầu tiên vào cái ôm ấp của Cảnh Dục Tước, ôm nhau ngủ tiếp.

Đợi đến lúc Mộ Mục tỉnh lại lần thứ hai thì Cảnh Dục Tước đã không còn trên giường.

Sau khi thức dậy rồi rửa mặt xong xuôi, Mộ Mục bước ra khỏi phòng ngủ, nhanh chóng dựa theo vị trí của âm thanh mà đi tới.

Cậu liền thấy Cảnh Dực Tước đang mặc tạp dề, tay chân có chút luống cuống mà chuẩn bị bữa sáng trong nhà bếp, trong miệng còn cắn nhẩn linh tinh cái gì đó không biết.

“Bánh mì nướng xong, sữa bò cũng khá, tiếp theo là làm gì... Đúng rồi! Trứng ốp lếp, còn có salad! Động tác phải nhanh lên chút, chắc Mộ Mực sắp tỉnh rồi đây!”

Đi vào thì nghe Cảnh Dực Tước nhỏ giọng lầm bầm lâu lâu, “Anh đang làm gì vậy?” Mộ Mực phúc hắc biết rõ mà vẫn hỏi.

Nghe thấy âm thanh của Mộ Mực, Cảnh Dực Tước cả kinh suýt chút nữa làm rớt trứng gà trên tay xuống đất, “Em tỉnh rồi à, sao không ngủ nhiều thêm một chút.” Hơi ngượng ngùng mà đỏ vành tai, “Anh đang làm điểm tâm...”

“Vậy anh cứ làm đi, em không giúp được gì nên chỉ ngồi ở bên ngoài chờ ăn thôi ~” Mộ Mực nhớ đến quá khứ đen tối của mình, không định càng giúp càng rối, cái chân lý nhiều người thì thêm sức mạnh sử dụng ở chỗ này tuyệt đối là không thích hợp!

“Được, được rồi, rất nhanh liền xong!” Cảnh Dực Tước vội vã bổ sung thêm một câu, “Em đi xem báo trước đi, anh đặt trên khay trà.”

“Chụt ~” Mộ Mực không lập tức ra ngoài ngay mà đi tới trước mặt Cảnh Dực Tước, hôn nhẹ lên môi hắn một chút, sau đó bước ra ngoài giống như chưa có gì phát sinh, “Hôn chào buổi sáng.”

Lần này, trứng gà quân vừa được cứu trở về cuối cùng cũng không chịu được sự tác động của lực hút trái đất, rớt “Bộp” xuống đất, tan xương nát thịt...

Cảnh Dực Tước nhận được nụ hôn chào buổi sáng của Mộ Mực, ngoại trừ làm rớt trứng gà thì sau đó liền nhiệt tình mười phần mà chuẩn bị bữa sáng.

Có thưởng mới có động lực, không tới năm phút đồng hồ sau, Cảnh Dực Tước nhanh chóng đem trứng gà có vẻ ngoài không tệ lắm, bánh mì nướng, salad và sữa bò bưng lên bàn.

Mộ Mực buông tờ báo, di chuyển đến bàn ăn rồi ngồi xuống. Thấy ánh mắt chờ đợi đánh giá của Cảnh Dực Tước, Mộ Mực bình tĩnh mà ăn một miếng, nghiền ngẫm, nuốt xuống.

Sau đó, không có đánh giá mà cứ tiếp tục ăn, làm Cảnh Dực Tước đang chờ đợi khích lệ giống như cầu cầu thất vọng, cúi đầu.

Sau khi Mộ Mực làm thức ăn cho Cảnh Dực Tước rồi cuối cùng khiến hắn phải vào bệnh viện, Cảnh Dực Tước liền biết trừ nghệ cũng cần phải có thiên phú, Mộ Mực đương nhiên không có cái thiên phú này, hắn không thể làm gì khác hơn là phải tự mình rửa tay nấu hết, dù sao món ăn trong nhà vẫn khác món ăn ở ngoài.

Mấy ngày nay, Cảnh Dực Tước đặc biệt tìm một vị bếp trưởng để học nấu mấy món đơn giản dành cho buổi sáng. Sau khi bảo đảm mùi vị, Cảnh Dực Tước nhanh chóng muốn tìm cơ hội làm điểm tâm cho Mộ Mực.

Mộ Mực vẫn luôn yên tĩnh mà nghiêm túc ăn, không nói một lời.

Không có được sự ca ngợi và khẳng định như hy vọng, Cảnh Dực Tước không thể làm gì khác hơn là vừa ăn bữa sáng mà mình làm, vừa nghĩ đến việc lần sau nên cố gắng hơn nữa.

Ăn điểm tâm xong, hai người sửa sang trang phục của mình một chút rồi cùng ra ngoài đi làm. Sau khi Cảnh Dực Tước cos đầu bếp, hắn nhanh chóng trở thành tài xế của Mộ Mực, chở cậu đến dưới lầu công ty phần mềm kỹ thuật.

Mộ Mực tháo đai an toàn, không lập tức mở cửa xuống xe ngay mà là nói một lời ca ngợi muộn màng, “Bữa sáng ăn thật ngon.”

Lại còn đến gần, hôn lên má phải của Cảnh Dực Tước một chút, “Nụ hôn ngủ ngon của ngày hôm qua.”

Vì vậy nhân viên Cảnh thị thấy hàn khí của Cảnh Dực Tước giảm bớt, cư nhiên mang còn mang theo nụ cười đi làm! Người đàn ông băng sơn biến thành ấm áp, đây chính là uy lực của tình yêu đó ( ) Trong đoạn thời gian này, tình yêu trong tràn ngập trong phòng làm việc của Cảnh thị.

Lại nói tới Diệp Ly Hoa vừa tỉnh lại trong Tử Diêm.

Bởi vì hoang mang nên Laury không hề dọn lại căn phòng liền rời đi, vì vậy nó vẫn bừa bộn như trước, khiến Diệp Ly Hoa hiểu được, bản thân say rượu loạn tính.

Cuối cùng vẫn không nhớ được những gì phát sinh sau khi say rượu, nội dung tiểu thuyết ngày càng cầu huyết, đang hồi tưởng lại ban đầu là bản thân vì Lăng học muội cho nên mới mượn rượu giải sầu, kết quả lại phát sinh ra tất cả những thứ này.

Diệp Ly Hoa dùng dòng nước lạnh như băng cọ rửa từ đầu đến chân, muốn để đầu óc thanh tỉnh rồi nghĩ ra biện pháp để giải quyết tất cả những việc này...

*****

Trên chuyến bay đến Hy Lạp, hai người đàn ông khí chất bất đồng nhưng lại xuất sắc giống nhau đều hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của phụ nữ.

Vì một đêm trước bị mất ngủ nên lúc Mộ Thần ngồi xuống vị trí của mình thì có chút mơ hồ, nhưng vẫn là kiên cường chống đỡ mí mắt, nói chuyện với Trác Tịch.

“Thần, máy bay vừa mới cất cánh, chúng ta ngủ một chút nhé? Như vậy mới có tinh lực.” Tuy rằng Trác Tịch thấy Mộ Thần như vậy thì rất đáng yêu, nhưng vẫn uyển chuyển mà khuyên hấn ngủ một hồi để dưỡng tinh thần.

Nghe lời Trác Tịch, chỉ chốc lát sau, Mộ Thần liền ngủ bù. Trác Tịch gọi nữ tiếp viên hàng không tới, nhờ nàng lấy một cái chăn.

Nhận lấy chăn, y không để ý đến ánh mắt nóng bỏng của nữ tiếp viên hàng không, giờ đây, trong mắt của Trác Tịch chỉ có Mộ Thần. Tỉ mỉ đắp chăn lên, sợ hấn bị cảm lạnh mà sinh bệnh.

Đối với thái độ ân cần phục vụ của nữ tiếp viên, Trác Tịch nhỏ giọng từ chối, cũng không để ý đến ánh mắt phiền muộn “Có phải là đàn ông chất lượng tốt đều đi làm gay ” của nàng, trong tầm mắt của y lúc bấy giờ chỉ tràn ngập thùy nham của Mộ Thần.

Tình cờ nhìn bầu trời trong xanh mây trắng ngoài cửa sổ, than thở phù du(1) sao còn chưa nghỉ ngơi...

Những ngày ấm áp bình thần trôi qua, tình cảm của Mộ Mục và Cảnh Dục Tước giống như người một nhà mà ổn định phát triển. Buổi sáng dưới ánh mặt trời ôm nhau tỉnh lại, sau khi ăn xong bữa sáng hoàn mỹ do Cảnh Dục Tước nấu, lại cùng nhau đi làm.

Tình cờ, Mộ Mục lại làm ra một ít hành động khiến Cảnh Dục Tước kinh hỉ, làm cho hấn ấm áp hoà thuận vui vẻ đến công ty, nhân viên Cảnh thị đã có định lực miễn dịch với điều này.

Gặp phải trong khó khăn trong công tác, Mộ Mục cũng không phụ lòng ám chỉ của cha Mộ, chia sẻ tình cảm với Cảnh Dục Tước, gọi một cú điện thoại cho hấn để người đàn ông của mình hỗ trợ.

Trong thời gian này, Cảnh Dục Tước có thể nói là buồn vui đan xen. Quan hệ của hấn và Mộ Mục càng ngày càng thân mật thân cận giống như những cặp vợ chồng bình thường khác, đều cùng tiến cùng ra, cùng ăn cùng ngủ. Tình cờ còn giúp Mộ Mục giải quyết những vấn đề kia một chút.

Chỉ là, tình cảm càng ngày càng sâu đậm, thái độ của Mộ Mục ở trước mặt hấn cũng càng ngày càng thân mật. Hấn cũng không là Liễu Hạ Huệ, cũng không phải là bị vô năng, người yêu trong ngực như vậy ai cũng sẽ kích động đó! ! !

Đặc biệt là sau khi bị Mộ Mục phát hiện, cậu còn cố ý mượn lời cảm ơn để trêu chọc hấn, rõ ràng Mộ Mục biết nếu chưa có sự cho phép của cậu, hấn cũng không dám làm cái gì hết! ! !

Ngày đó, Cảnh Dục Tước nhận được điện thoại của Mộ Mục liền lái xe về nhà. Sau khi Mộ Thần và Trác Tịch xuất ngoại giải sầu, Mộ Mục vẫn ở chỗ Cảnh Dục Tước, chính vì thế cho nên nơi hấn về chính là nhà của mình.

Vì Cảnh Dục Tước không có ở nhà, cậu gọi điện thoại để kêu người đưa bữa tối tới, sau khi mở cửa rồi lấy đồ ăn vào, Cảnh Dục Tước liền phát hiện Mộ Mục lấy một chai Lafite(2) từ trong tủ rượu ra.

“Mộ?” Cảnh Dực Tước có chút kỳ quái mà gọi cậu một tiếng.

Mộ Mục như đang chuyên tâm khai rượu, “Hôm nay em muốn uống chút rượu.”

Sau khi Cảnh Dực Tước dọn bữa tối xong, liền đi qua giúp Mộ Mục mở rượu, “Ngày hôm nay có dịp gì đáng để chúc mừng sao?”

“Lát nữa nói cho anh biết.” Mộ Mục vì phải che giấu cái gì đó, liền chạy đi lấy Decanter(3) trong phòng chứa rượu vang.

Sau khi cơm nước xong, Mộ Mục cũng đã uống đến mức sắc mặt ửng đỏ, ánh mắt thủy nhuận mà nhìn Cảnh Dực Tước, câu dẫn như vậy làm cho hắn suýt chút nữa là niệm “Đạo Đức kinh”.

Nhưng mà tên yêu tinh Mộ Mục này lại còn không yên tĩnh mà đi tới bên cạnh hắn, ôm lấy cổ của hắn rồi chà xát lên đùi, bên kia thì sờ sờ chỗ đang nóng lên.

“Đừng nhúc nhích!” Cảnh Dực Tước luôn nén ý nghĩ “muốn” cậu, không khống chế được ngữ khí mà có chút găm nhẹ găm nhẹ.

Thế nhưng, Mộ Mục uống rượu say lại hóa thân thành dụ thụ, “Anh rống em ~”

“Không, không có.” Cảnh Dực Tước vừa nhìn thấy bảo bối nhà mình ủy khuất, vội vàng xin lỗi, “Anh sai rồi, anh không bao giờ rống em nữa. Đi xuống trước được không?”

“Không!” Mộ Mục xoay xoay nhúc nhích một chút, vừa vặn đụng tới chỗ yếu của người nào đó, “Vì sao anh không có một chút cảm giác nào với em vậy!”

“A... Sau anh lại không có cảm giác với em được chứ, toàn bộ cảm giác của anh đều đặt trên thân thể em.”

“Vậy tại sao anh không bị em câu dẫn?” Mộ Mục xệch xệch miệng, không ngừng cố gắng mà thăm dò thân thể Cảnh Dực Tước.

Cảnh Dực Tước bị Mộ Mục làm kinh sợ đến mức qua vài giây mới phản ứng kịp, Mộ đang mượn rượu đánh bạo, sau đó câu dẫn mình? ! Nghĩ tới điểm này, Cảnh Dực Tước cũng không tự chủ được, ôm lấy Mộ Mục tiến về phòng ngủ

Không đem em ấy ăn hết thì tuyệt đối không phải là đàn ông rồi! ! !

...

Ngày tiếp theo, lúc Mộ Mục tỉnh lại, cảm giác đầu thật nặng, thân thể bủn rủn, nơi nào đó còn có cảm giác đau đau. Không thèm đếm xỉa đến khuôn mặt siểm nịnh của Cảnh khuyển bên cạnh, Mộ Mục định tự mình rời giường rửa mặt. Rõ ràng là do thân thể vất vả quá độ, không thể làm được động tác có độ khó “Cao” như thế, cuối cùng dưới sự hầu hạ ân cần của Cảnh Dực Tước, chăm sóc tẩy rửa tất cả xong, thân thể cũng dần dần thích ứng hơn một chút.

Xét thấy ngày hôm qua thì chính cậu là người chủ động, tuy rằng do Cảnh Dực Tước làm nhưng Mộ Mục cũng không có từ chối hắn.

Sau khi ăn điểm tâm xong, cậu liền đề nghị một câu, “Bữa trưa em muốn ăn đồ anh làm.”

Xưa nay cậu đều muốn gì được đó, đối với điều này Cảnh Dực Tước đương nhiên không có ý kiến gì.

Sau khi hai người đều gọi điện thoại cho thư ký nói là không tới công ty liền đi tới siêu thị.

Tối hôm qua, sự tình vẫn luôn YY trong trong mộng rất cực cũng thành sự thật, tâm tình của Cảnh Dực Tước tốt đến mức tăng cao không ngừng.

Hắn luôn mang theo khuôn mặt tươi cười, đi siêu thị cùng với Mộ Mục như những cặp tình nhân khác, không thèm đếm xỉa đến lời than thở và ánh mắt ngạc nhiên xung quanh.

Bởi vì sợ Mộ Mục đi nhiều làm thân thể khó chịu, một mình hắn mang theo hai túi đồ lớn, tới bãi đậu để lái xe ra, Cảnh Dực Tước lại nhìn thấy Lăng Tuyết Vũ đứng bên cạnh Mộ Mục, không biết đang kích động nói cái gì đó.

Không khỏi có chút bất an, vừa định xuống xe, liền thấy Mộ Mục bị người phụ nữ kia đẩy lên đường cái, một chiếc xe đang chạy nhanh đến...

Chú thích:

(1) Phù du: Phù du là loại sâu bọ cánh màng có ấu trùng sống ở nơi nước chảy, đến khi trưởng thành chỉ sống một thời gian rất ngắn trên không. Đó là loại côn trùng sớm sinh tối mất. Như vậy, phù du để chỉ cuộc sống tạm bợ của con người, một cuộc sống quá là ngắn ngủi. (Nguồn: Yahoo hỏi đáp)

(2) Lafite: mời các bạn search GG.

(3) Decanter (bình đựng rượu vang): Tìm hiểu kỹ hơn: [s://m.facebook.com/riedelvietnam/photos/a.149943655202309.107374](https://m.facebook.com/riedelvietnam/photos/a.149943655202309.107374)
Đăng bởi: admin

56. Chương 56: Kết Cục Như Vậy.

CHƯƠNG 56: KẾT CỤC NHƯ VẬY.

Trên đường cái, chiếc xe cấp cứu gào thét chạy qua, mặt sau là một chiếc xe thể thao bám sát, vì đuổi theo xe cấp cứu mà vượt đèn đỏ, nhiều lần còn va chạm nguy hiểm với những chiếc xe khác.

Môi Cảnh Dực Tước mím thật chặt, trong mắt chỉ còn lại ánh đèn xe lóe lên.

Lúc Mộ Mục bị đụng trong nháy mắt, hần cảm thấy hết thảy như đang ở trong mơ, không dám đến gần, sợ chạm vào rồi biết tất cả những thứ này đều là thật. Mãi đến lúc có người qua đường gọi 120, sau đó xe cấp cứu mới chạy đến.

Những người mặc quần áo trắng kia đem Mộ Mục nằm trong vũng máu đặt lên xe.

Lúc xe đã sắp đi xa, Cảnh Dực Tước mới tỉnh táo lại, liều mạng mà lái xe, bám thật sát ở phía sau, quên hết tất cả những thứ khác...

Ngày đó, bệnh viện trung ương của thành phố S hoàn toàn không bình tĩnh. Vào buổi trưa, nhân viên y tế và các bệnh nhân thấy xe cấp cứu đã trở lại, phía sau còn có một chiếc xe thể thao như đang nổi cơn thịnh nộ mà bám sát. Chủ nhân của chiếc xe kia dừng lại, đi thẳng tới chỗ của xe cứu thương, còn chiếc xe thể thao đáng giá ngàn vàng cứ như vậy mà mở cửa ra, chìa khóa vẫn còn cắm trong ổ, đậu ở cổng.

Trước phòng cấp cứu, người đàn ông nghiêm mặt đứng chờ, lời nói mang theo chút cảnh cáo làm bác sĩ hơi sợ, “Tôi không muốn nghe tin tức xấu.”

Trước mắt, nhân viên y tế đẩy Mộ Mục vào phòng cấp cứu, sau khi cửa đóng mạnh, Cảnh Dực Tước cầm điện thoại lên gọi về để đồ, “Điều kiện của anh tôi chấp nhận, bây giờ lập tức đem tất cả những bác sĩ có thể liên lạc tập trung đến bệnh viện trung ương ở thành phố S, nhớ rõ, lập tức!” Nói chuyện điện thoại xong, hần liền trở thành một bức tượng điêu khắc, vẫn duy trì một tư thế cứng ngắc nhìn màu đỏ chói mắt kia: “Bên trong đang phẫu thuật” ...

Lúc chạng vạng, một chiếc máy bay đáp xuống, trên phi cơ có mấy người mặc áo trắng kì lạ bước xuống, có người trẻ tuổi, có người tóc hoa râm, ngoài ra còn có thêm những khuôn mặt quen thuộc trên tạp chí y học.

“Phòng cấp cứu ở đâu?” Một người đàn ông mặc âu phục kéo một vị y tá tới hỏi, sau khi nhận được câu trả lời liền dẫn đường cho mấy người kia, đi thẳng đến chỗ cần đến.

“Thiếu gia.” Người đàn ông mặc âu phục kia gọi Cảnh Dực Tước.

Một bên nghe thấy tin tức liền đến phòng cấp cứu để đợi, viện trưởng nhìn thấy mấy chuyên gia y học nọ liền vội vã đi tới bắt chuyện.

“Để cho bọn họ vào đi.” Cảnh Dực Tước nói một câu như vậy rồi trầm mặc.

Viện trưởng nghe thấy Cảnh Dực Tước mở ra miệng, liền dẫn bọn họ đi vào, cũng dặn dò y tá phải nghe theo sự sắp xếp của họ.

Ra khỏi cửa, trong lòng viện trưởng lén lau mồ hôi. Thật không biết bên trong là nhân vật lớn nào có thể khiến cho Cảnh thiếu để bụng như thế, còn đưa bác sĩ của Cảnh gia tới, nếu không trị hết mà còn khiến cho gia tộc lớn như đề đô nổi giận thì ông gánh không nổi đâu.

Đồng hồ báo thức tích tích tách tách mà di chuyển, mặt trời lặn xuống rồi nhô lên, Cảnh Dực Tước vẫn duy trì cái tư thế kia, ánh mắt chăm chú khiến thuộc hạ bên cạnh chua xót trong lòng, mua thức ăn nước uống đều bị đặt một bên, một chút cũng không nhúc nhích.

Rốt cục, ánh đèn sáng một đêm đã tắt, nhóm bác sĩ mặc áo trắng quải lạ đều mang về mỗi một mà bước ra, Cảnh Dực Tước lập tức từ trên ghế đứng lên, nhưng bởi vì cứng đờ quá lâu mà suýt chút nữa thì ngã sấp xuống.

Một vị bác sĩ người Mỹ lúc trước mang theo thần sắc không tính là tốt, nói một đoạn văn, tư duy của Cảnh Dực Tước hỗn độn chỉ nghe được mấy từ.

“Anh mau nói tình huống.” Vì vậy hẳn chỉ một bác sĩ mang khuôn mặt Châu Á rõ ràng.

“Ý của bác sĩ Gibson là nội tạng không bị tổn thương quá lớn, vấn đề chủ yếu là ở não bộ. Thế nhưng đại não là bộ phận phức tạp nhất của con người, đến nay y học cũng không thể hiểu rõ triệt để. Chính vì vậy cho nên, tình trạng cụ thể như thế nào còn phải chờ sau khi bệnh nhân tỉnh táo mới biết được.”

Vị bác sĩ bị chỉ tới thuật lại lời nói của bác sĩ Gibson bằng tiếng Trung một lần, dừng lại một chút, lại tiếp tục nói, “Thế nhưng theo tôi và một bác sĩ chuyên khoa thần kinh phỏng đoán, nếu như bệnh nhân có thể tỉnh lại thì cũng sẽ gặp phải các loại vấn đề như mất trí nhớ...”

Khóe miệng của Cảnh Dực Tước không kịp ung dung liền cứng ngắc lại. Nghe thấy nội tạng trong thân thể Mộ Mục không có gặp phải tình huống nguy hiểm như mình tưởng tượng, chỉ cần tĩnh dưỡng nhiều một chút là có thể khôi phục, tâm của Cảnh Dực Tước cũng buông xuống.

Sau khi đưa Mộ Mục đã giải phẫu xong chuyển đến phòng bệnh VIP, Cảnh Dực Tước không để ý đến thân thể mình chưa từng được nghỉ ngơi hay ăn uống thì đã bắt đầu rửa tay xử lý cái kẻ cầm đầu kia.

Giờ phút này, Lăng Tuyết Vũ hoảng loạn trên đường để đi tìm người có thể dựa vào, liền đến chỗ của Diệp Ly Hoa.

Diệp Ly Hoa nhìn thấy khuôn mặt của nữ thần trong lòng mình ngày xưa giờ đây lại mang dáng vẻ chật vật như vậy, mặc dù đã biết cô ta chỉ lợi dụng anh, nhưng vẫn không trực tiếp ra mặt đuổi thẳng.

Chỉ là ngày hôm nay trong nhà lại có nhiều hơn một người, Lạc Lệ cũng chính là Laury nghe thấy âm thanh cửa mở, liền từ trong nhà bếp vội vàng đi ra.

Nhìn thấy Lăng Tuyết Vũ lại ra vẻ đáng thương với Diệp Ly Hoa, nàng liền xông lên trên, nhanh mồm nhanh miệng mắng, “Cái ả đàn bà như cô tại sao còn dám về đây vậy, lần trước cô đem thứ gì đó bỏ vào bìa của Quân Lâm sama thì cho rằng tôi không thấy sao? Lúc đầu còn dự định cho cô tự ăn quả đắng, kết quả lại khiến Diệp Tử...” Lạc lệ nói đến một nửa đột nhiên đình chỉ, “Cô bỏ thuốc X?” Đường như đã hiểu rõ ra cái gì đó, Lạc Lệ cõng tạp dề trên người ra, ném ra câu tiếp theo liền bỏ chạy “Việc kia không cần anh phụ trách, bà đây bị chó cắn rồi!”

“Thật không tiện, học muội, cô đi tìm người khác đi, tôi nghĩ tôi không giúp được cô.” Diệp Ly Hoa nghe đến mấy câu này thì cũng rõ ràng, vẻ đẹp của Lăng Tuyết Vũ chỉ là do mình tưởng tượng ra, đẩy cô ta ra ngoài, sau khi đóng cửa lại cũng đuổi theo Lạc Lệ.

Tuy rằng việc hai người gặp nhau tất cả đều do bất ngờ tạo thành, thế nhưng làm đàn ông thì phải phụ trách. Hơn nữa thông qua mấy ngày nay qua lại với nhau thì anh cũng phát hiện, cái cô gái nhỏ kia không ngờ lại ngây thơ như vậy, không biết lúc bị bán mất có thay người ta đếm tiền hay không đây. Bản thân anh vẫn nên tự kiểm điểm thôi.

Lăng Tuyết Vũ bị bỏ rơi có chút luống cuống, ngay cả học trưởng Diệp vẫn luôn hướng về phía mình cũng đã bỏ rơi mình, lẽ nào mộng cảnh cuối cùng cũng chỉ là mộng cảnh.

Hôm nay cô chỉ muốn học trưởng Mộ trả lại Cảnh Dực Tước cho cô mà thôi, không hiểu sao lại đẩy anh ta ra chỗ chiếc xe đang chạy.

Những việc hôm nay phát sinh đều là giấc mộng đi, đúng, là mộng, ngủ một giấc, ngủ một giấc là tốt thôi...

Lăng Tuyết Vũ thất hồn lạc phách bước đi trong sân trường, trở lại phòng ngủ liền trực tiếp nằm vật xuống giường, đắp chăn lên, trong miệng còn lẩm bẩm, “Đều là giấc mộng, tỉnh mộng là tốt rồi, là tốt rồi. Tỉnh lại Dực Tước vẫn còn có thể cưng chiều mình, học trưởng Mộ Mực vẫn thích mình...”

Cảnh Dực Tước đang nhận diện thoại của thuộc hạ, hần dựa vào giường bệnh của Mộ Mực đang ngủ.

“Cảnh thiếu, Lăng Tuyết Vũ mà ngài nhờ chúng tôi điều tra đã tìm được, chỉ là... Về mặt tinh thần, có vẻ như cô ta không được bình thường.”

“Tinh thần không bình thường?” Cảnh Dực Tước trầm ngâm một chút, nhìn Mộ Mực trên giường bệnh sắc mặt tái nhợt, trả lời, “Tôi mặc kệ cô ta đang giả bộ hay không bình thường thật, anh đưa cô ả vào viện tâm thần đi. Nói với viện trưởng, nhốt ả chung với mấy bệnh nhân khác. Còn nữa, nhớ tới định kỳ thì mời bác sĩ tâm lý tốt nhất đến trị liệu.” Động tác ôn nhu dùng tăm bông thấm ướt đôi môi của Mộ Mực, trong miệng lại nói ra một mệnh lệnh khiến Lăng Tuyết Vũ sống không bằng chết.

Hàn khí của Cảnh Dực Tước càng ngày càng mạnh mẽ hơn, cái người trên giường bệnh đã hơn ba ngày rồi nhưng vẫn chưa có dấu hiệu thức tỉnh.

Tất cả chỉ tiêu đều bình thường, đối với việc Mộ Mực hôn mê bất tỉnh, chuyên gia cũng chỉ có thể trả lời theo cách nghìn bài một điệu như trước, “Não bộ bị tổn thương, dẫn đến việc bệnh nhân hôn mê, thời gian thức tỉnh không có cách nào dự đoán” .

Cuộc sống hằng ngày dần dần trôi qua, sự tức giận và lo lắng của Cảnh Dực Tước đan xen nhau làm hần muốn lấy roi đánh thi thể để ra lệnh.

Sau ba ngày từ khi Lăng Tuyết Vũ tới viện tâm thần thì tự sát. Điều này khiến Cảnh Dực Tước có chút ảo não. Vì sao bản thân lại không để người trông chừng cô ta, nếu không bây giờ có tức giận thì vẫn có chỗ để phát tiết.

Xuân đi thu đến, đảo mắt một cái thời gian nửa năm liền vội vã mà trôi qua. Trong thời gian này, Cảnh Dực Tước thực hiện cam kết tiếp nhận vị trí gia chủ.

Sau khi trải qua mấy chuyện trong gia tộc, thủ đoạn của hần so với trước đây càng thêm lão luyện, càng thêm thành thực. Tuy rằng chuyện đặt trên người hần không ít, thế nhưng mỗi ngày hần đều dành ra một chút thời gian để đến phòng bệnh của Mộ Mực mà trò chuyện, báo cáo lịch trình giống như trước đây, gió mặc gió, mưa mặc mưa. Mộ Mực cũng được hần chuyển đến bệnh viện ở để đỡ.

Ba tháng trước, Mộ Thần đã mang theo tro cốt của Trác Tịch trở lại, xem đứa con nhà mình được Cảnh Dực Tước đối đãi như bảo bối trân quý, cũng không phản đối thỉnh cầu tiếp quản và chăm sóc Mộ Mực của Cảnh Dực Tước.

Sau đó ông lưu lại một câu “Thay Tịch xem hết những cảnh đẹp còn lại” liền đem công việc của Mộ thị toàn bộ giao cho Cảnh Dực Tước rồi rời đi.

Đại hội gặp mặt lần kia đã thúc đẩy hai đôi Cầm Trạch và Vũ Hà Đình cùng với Diệp Ly Hoa và Laury.

Thế nhưng sau buổi gặp mặt đó liền không thấy Quân Lâm và Mộ Mực xuất hiện nữa, một đám fan đều ở nơi đó tru lên cầu trở về. Tại Cầm Trạch biết rõ sự việc liền gửi đến một tin thông báo, những nhóm fan CP kia cũng đều yên lặng cầu nguyện, mong ước Mộ Mực sớm ngày tỉnh lại.

Hôm đó, Cảnh Dực Tước được đồng hồ báo thức nhắc nhở, buông bút xuống. Nói thư ký đem những văn kiện cần được phê chuẩn mang vào rồi mang về nhà, cầm áo khoác lên, chuẩn bị đi ra ngoài.

“Sao hôm nay BOSS đi gặp Mộ tiên sinh sớm như vậy?” Thư ký theo bên cạnh hần lâu năm hiếm khi lăm mồm hỏi một câu.

Nghe thấy Mộ Mực, ánh mắt Cảnh Dực Tước nhu hòa, “Hôm nay là sinh nhật Mộ.”

“Ồ ~.” Thư ký chúc phúc, “Thay tôi chúc mừng Mộ tiên sinh~ sinh nhật vui vẻ ~ ”

“Ừm.” Cảnh Dực Tước trả lời một câu, “Nói với phòng tài vụ, tháng này tăng lương.” Cũng không để ý tiếng hoan hô phía sau, trực tiếp đi tới thang máy.

Đến tiệm bánh gato mua bánh ngọt, rồi lại đến một cửa tiệm đặt làm riêng hai chiếc nhẫn cho đàn ông, Cảnh Dực Tước có chút hưng phấn đi đến phòng bệnh của Mộ Mục, nhưng lại thất không có một bóng người trên giường.

Sắc mặt có chút khó coi mà tóm lấy một vị y tá dò hỏi Mộ Mục đi về hướng nào, lao nhanh đến hoa viên của bệnh viện, liền thấy Mộ Mục mặc một trang phục bệnh nhân rộng thùng thình càng lộ ra vẻ gầy gò, hân mừng rõ như điên mà ôm lấy cậu.

Bị một lực yếu ớt thoáng đẩy ra, âm thanh tốt đẹp của Mộ Mục trước sau như một truyền vào bên tai, “Anh là ai?”

Chính Văn Hoàn

Tác giả có lời muốn nói:

Rất cực cũng kết thúc! ! ! Một chữ thật sướng khoái! ! ! Đối với kết cục này kỳ thực lúc vừa mới bắt đầu viết văn, Nhất Trúc cảm thấy như vậy rất tốt, thật sự thích kiểu kết thúc mở, khiến người ta có thật nhiều suy nghĩ.

Đối với những kết cục đại đoàn viên kia, cảm thấy không thể viết ra. . . Cho nên nếu như không thích kết cục này chỉ có thể say sorry (_) Đăng bởi: admin

57. Chương 57

CHƯƠNG 57 PN1

Nam chính, chủ nhân gọi anh về nhà ăn cơm

Đế đô, trong nhà của chủ gia tộc Cảnh thị, từ trên xuống dưới mọi người đã bắt đầu bận túi bụi.

Lúc này, gia chủ của họ vừa đưa ra một mệnh lệnh, mà trọng tâm của nó chính là bảo bối nhỏ của bốn gia chủ đã từ bệnh viện trở về, bảo họ phải dọn dẹp thật tốt, tuyệt đối không được có một vết bẩn, nếu hù dọa Mộ Mục thì hậu quả, hừ.

Cảnh gia chủ là người yêu ái nhân như mạng, tại tầng trên cùng của đế đô cũng không có bí mật gì.

Nửa năm trước, Cảnh Dực Tước không muốn tiếp nhận Cảnh gia đã từ thành phố S trở về. Sau khi tiếp nhận vị trí của cha, hắn liền bắt đầu dứt khoát hẳn hoi tiến hành cải cách gia tộc và những việc bên ngoài. Thủ đoạn lão luyện và tàn nhẫn khiến những thế hệ gia chủ trước kia phải thán phục, đồng thời cũng thờ dài mà so sánh người thừa kế nhà mình với người thừa kế của Cảnh gia, thực sự là như so sánh với người chết, thật đáng vứt đi!

Trên nghiêm dưới chỉnh, đem bầu không khí xấu trong gia tộc quét sạch một chút. Nhưng mà nước trong ắt không có cá, Cảnh Dực Tước lười quản những tên trộm vặt kia, chỉ cần họ không chạm đến ranh giới cuối cùng của hắn.

Còn một thứ cũng nổi danh giống như thủ đoạn của Cảnh Dực Tước chính là vấn đề tình cảm của hắn. Có người đồn, Cảnh gia chủ là vì muốn người yêu nhà mình tiếp thu phương pháp trị liệu tốt nhất nên mới đáp ứng đỡ lấy Cảnh gia. Nhưng mà giả thiết này rốt cuộc có phải là sự thật hay không còn chưa có ai xác nhận được.

Cái này chỉ là do mấy người kia căn cứ vào hành vi của hắn mà suy ra. Cảnh Dực Tước rất ít tham gia vào những buổi tiệc rượu trong xã hội thượng lưu, lại rất hiếm khi lộ mặt ra ngoài. Đã vậy, mỗi ngày hắn đều đi tới một khu nhà trong bệnh viện của Cảnh thị. Do biện pháp bảo mật của bệnh viện kia quá tốt, đặc biệt là mỗi lần Cảnh Dực Tước thường xuyên đi tới phòng bệnh kia thì tuyệt đối không để người khác tới gần hắn.

Trước một ngày, từ trên xuống dưới trong Cảnh gia cư nhiên nhận được thông báo từ gia chủ nhà mình, bảo họ phải sửa sang lại nhà cửa cho tốt, phu nhân của bọn họ phải quay về.

Người hầu và người trong gia tộc đang khiếp sợ, thấp thỏm đồng thời cũng thật tò mò, rốt cuộc là người phụ nữ nào có thể hold được tên ngọc diện diêm vương kia, đã vậy còn có thể trụ được hơi lạnh mạnh mẽ như thế. Nếu không phải là một nữ vương đồng dạng thì cũng là một người vợ hiền ôn nhu đến chảy nước.

Đến trưa, dưới sự ngóng trông mong đợi của một đám người, cuối cùng thì xe của gia chủ cũng đã chậm rãi lái vào nhà, chạy một đường dài đến tận lầu chính mới dừng lại.

Quần gia mặc trang phục nghiêm cẩn mở cửa xe, đôi chân dài của Cảnh Dực Tước bước xuống trước.

Ra khỏi cửa, thân thể như ngọc của hắn khiến đám gia nữ hầu bắt luận xem bao nhiêu lần cũng sẽ than thở nhan sắc gia chủ quá đẹp, nhưng khí thế lại quá bá đạo thâm trầm khiến người bình thường chịu không nổi. Sau đó lại tò mò lên lút đem sự chú ý tụ tập bên trong xe, thấy Cảnh Dực Tước xoay người, có vẻ như nhẹ giọng dỗ vài câu, sau đó đỡ cậu ra ngoài.

Đúng, cậu! ! ! Tuy rằng nhan sắc của gia chủ phu nhân rất xinh đẹp, thế nhưng không thể quên đó là một người đàn ông! ! ! Những đôi mắt mong đợi kia đều sắp lọt ra ngoài.

“Kính chào phu nhân!” Một đám người được an bài tốt nghiêng mình vấn an.

Mộ Mục đỡ lấy tay của Cảnh Dực Tước để bước ra thì nghe được một câu nhiệt tình như vậy, không có chuẩn bị trước nên liền co rúm một chút.

Cảnh Dực Tước nhận ra Mộ Mục “Chấn kinh”, dùng ánh mắt khiển trách nhìn đám người xung quanh rồi bắt đầu dùng sóng đông lạnh, trong lòng thì thầm mắng, mẹ nó, Mộ của ông đây vừa mới tỉnh, muốn đem em ấy dọa ngất tiếp sao ! ! ! Có rắp tâm gì vậy! !

Từ lúc Mộ Mục tỉnh lại cho đến bây giờ thì vẫn luôn nằm trong trạng thái mơ hồ. Nhưng mà trước đó một ngày, cậu nhớ mình có đọc một cuốn BG văn, lúc tỉnh dậy cư nhiên lại nằm trong bệnh viện. Sau đó bị bộ dáng xa lạ trong gương hù dọa, đành phải đến hoa viên của bệnh viện đi dạo một chút để điều chỉnh tâm tư, đột nhiên một người đàn ông kích động xông tới ôm lấy cậu, sau khi nghe cậu hỏi câu “Anh là ai” kia, sắc mặt của hắn nhanh chóng thay đổi.

Gia thế của người nọ rõ ràng là rất hiển hách, nhưng cậu không biết hắn và chủ nhân của thân thể này có quan hệ như thế nào. Đối xử với cậu thì cẩn thận từng li từng tí một như bảo bối ngậm trong miệng sợ tan, nâng trong tay sợ ngã.

Vào hôm nay, sau khi trải qua một loạt kiểm tra, hắn cư nhiên nói với cậu là có thể trở về nhà, còn bày ra bộ dáng đáng thương.

Không phải anh rất cao lớn sao? Làm ra sự tình hủy hoại hình tượng này thật sự là thích hợp à? !

Sau đó, trên đường từ viện về nhà, cái tên đàn ông xuất sắc kia lại ân cần tỏ vẻ ta đây ra lệnh cho những tên âu phục mặt than kia để chứng minh thái độ của hắn đối với “mình” tuyệt đối là bất đồng với hình tượng bình thường.

Tất cả những việc tiếp theo càng làm cho Mộ Mục luôn luôn bình tĩnh cũng phải đau “bi”.

Chỉ xe quý báu thôi thì không nói, tòa nhà lớn như vậy cũng không nói luôn, thế nhưng một đoàn người hầu kia là chuyện gì đang xảy ra vậy! ! ! Đúng là Alexander mà!

Cuối cùng cũng vượt qua thế trận nghi thức hoan nghênh lớn như vậy, Cảnh Dực Tước mang Mộ Mục đến xem phòng của mình, có một thời gian hai người ở chung với nhau.

Lần đầu tiên Mộ Mục chủ động mở miệng, “Cái kia... Tôi có chuyện muốn hỏi anh.”

“Chuyện gì?” Cảnh Dực Tước ngừng soi mói bố trí của căn phòng, đem lực chú ý dời đến việc Mộ Mục sắp nói.

“Người nhà của tôi đâu?” Mộ Mục thử dò hỏi.

Cảnh Dực Tước bật thốt lên, “Anh nè.”

“Anh là gì của tôi? Còn nữa, tôi không có người nhà sao?” Mộ Mục tiếp tục hỏi.

“Là chồng em!” Cảnh Dực Tước thấy vẻ mặt kinh ngạc của Mộ Mục, mới nhớ là bản thân còn chưa kịp đem Mộ Mục lừa gạt đến nước ngoài để đăng kí kết hôn, không thể làm gì khác hơn là nói sang chuyện khác, “Còn có cha của em, nhưng mà lúc này bác mang theo chú Trác đi du lịch rồi, hiện tại đang ở Tây Tạng.”

“Du lịch?” Quả nhiên, lực chú ý của Mộ Mục lập tức bị câu trả lời phía sau dời đi, đây là kiểu cha gì vậy, chủ nhân của bộ thân thể này sẽ không phải là bị cha không đau mẹ không yêu đi. Còn nữa, câu trả lời “Chồng em” phía trước là mình nghe nhầm có phải vậy không? !

“Quan hệ của chúng ta sẽ không phải là người yêu, đúng chứ?” Mộ Mục thử thăm dò hần.

Cảnh Dực Tước nhận ra Mộ Mục miễn cưỡng, lập tức bày ra kỹ năng giả bộ đáng thương thứ hai, “Mộ định ăn xong mà không nhận sao...” Chỉ kém chút nữa là chọt chọt hai ngón tay vào nhau để diễn tả bản thân thật ủy khuất.

Một luồng phát tửm dâng lên, rõ ràng là một vị khốc huyễn cuồng bạo có khả năng thôn tóm người khác lại làm ra bộ dáng cô dâu nhỏ như thế, Mộ Mục biểu thị việc này rất khiêu chiến sức chịu đựng của cậu có được không.

“Xin lỗi.” Tuy rằng, Mộ Mục cảm thấy là do mình chiếm thân thể này nên có chút đuối lý, thế nhưng để cậu lập tức tiếp thu một người yêu đồng tính xa lạ vẫn có chút khó khăn, “Nhưng trí nhớ của tôi không có anh, cho nên...”

“Anh biết em mất trí nhớ, cũng quên luôn tất cả nhưng việc đã xảy ra giữa chúng ta.” Cảnh Dực Tước sợ Mộ Mục muốn phân rõ quan hệ, hoảng loạn vội vàng cắt đứt lời cậu, “Không sao, chúng ta có thể sáng tạo ra ký ức mới, còn nữa, bác sĩ nói trí nhớ của em cũng không phải là không có khả năng khôi phục. Trong thời gian này, nếu không được sự cho phép của em, anh bảo đảm sẽ không làm ra bất cứ hành vi quấy rối nào!” Hần sốt sáng đến mức nói đầu đầu, cuối cùng lại làm ra một lời bảo đảm, khiến Mộ Mục an tâm đồng thời cũng cảm thấy có chút hổ thẹn, rõ ràng là do mình chiếm thân thể của người yêu hần...

Sau đó, Cảnh Dực Tước quả nhiên nói được là làm được, lại dùng sự kiên trì lúc trước theo đuổi Mộ Mục, dự định từng bước một mà đánh gục phòng bị trong lòng cậu.

Hần đã có kinh nghiệm một lần cho nên việc khiến Mộ Mục áy náy và cảm động xem như thuận thực.

Mà qua mấy ngày nay, Mộ Mục phát hiện bản thân cậu cứ nhiên xuyên đến quyển sách trong lúc ngủ? !

Tuy rằng không biết vì sao Cảnh Dực Tước – thân là nam chính đại nhân, lại vây quanh “cậu”, chỉ là một vị nam phụ nhỏ nhoi, hơn nữa nữ chính cũng không biết đi đâu.

Ngoài ra còn một điều làm cho Mộ Mục càng thêm nghi hoặc, khi Cảnh Dực Tước kể chuyện của “cậu” và hần, tính cách của “cậu” thật giống mình.

Hôm nay, Cảnh Dực Tước phải tham dự một buổi tiệc rượu, mà Mộ Mục lại không thích những việc này nên không muốn đi.

Đã dần dần có thói quen được người nào đó ân cần chăm sóc từng phút từng giây nên Mộ Mục cảm thấy có chút tê nhạt, liền mở laptop ra, định tìm hiểu những việc có liên quan đến bản thân một chút. Mở QQ ra, rất tốt, giống như mình lười nhớ mật mã cho nên đã lưu giữ lại.

Click đăng nhập, mấy giây sau, trên QQ hiện lên rất nhiều thông báo chưa đọc, mở ra một cái nhiều nhất “Quân Lâm thiên hạ, chỉ mình Mộ Mục”

Mộ Mục yên lặng mà dòm ngó một trận tán gẫu không có dinh dưỡng của các nàng, sau đó gửi đến một lời thăm hỏi.

(Vương gia) Mộ Mục: Chào buổi chiều ^__^

(Quân Mộ Thiên Hạ) Không Phải Laury: Nhân gia mới không có ở chung với Diệp Tử! ! !

(Quân Mộ Thiên Hạ) Như Hỏa Lưu Lam: Cắt ~ lời này cũng giống như ID của cô, không thể tin ( )

(Quân Mộ Thiên Hạ) Diệp Ly Nan Hoa: Những gì Laury nói đều là thật

Mà lúc Mộ Mục đang hồi lịch sử phát triển quan hệ của “mình” và Quân Lâm trong nhóm CP, cậu kinh ngạc phát hiện việc đó rất giống với phản ứng của bản thân. Vì sự nghi ngờ của mình, Mộ Mục còn leo lên những bài viết về CP Quân Mộ, nghe những bản kịch mà hai người phối âm, đầu óc thỉnh thoảng thoáng hiện một ít hình ảnh khiến Mộ Mục càng thêm cấp thiết muốn biết sự thật.

Đóng QQ lại, Mộ Mục tiến hành khám phá bộ sưu tập trong máy vi tính của mình, cuối cùng thì tìm được một tài liệu ẩn được đặt tên là nhật ký.

Mở ra, nhìn sự việc và tâm tình được ghi chép bên trong, từ lúc mình vừa mới bắt đầu xuyên vào trong sách rồi luống cuống một chút, đến lúc sau phát hiện Cảnh Dực Tước yêu mình thì kinh ngạc, vừa mới bắt đầu vẫn luôn phòng bị Cảnh Dực Tước, đến sau cùng cũng dần dần mềm nhũn, thử tiếp thu...

Nói vậy, cha cũng hiểu rõ được tầm quan trọng của cậu trong lòng Cảnh Dực Tước giống như vị trí của ông trong lòng chú Trác thì mới yên tâm mà giao cậu cho hắn.

Nếu như cả đời cậu thể không thức tỉnh thì chắc tên ngốc kia cũng sẽ chờ cả đời đi...

Cảnh Dực Tước nghe thấy lời mời, đặt ly rượu xuống, đi lên đài.

Đang định nói chuyện thì đột nhiên, một bảo tiêu cầm điện thoại vội vã mà đi tới bên cạnh hắn. Phía dưới, những nhóm thương nhân có tiếng liền thấy Cảnh Dực Tước vừa rồi còn nghiêm mặt, lúc nhận điện thoại một khắc liền nhanh chóng trở mặt, nụ cười như đèn flash kia làm đôi mắt của mọi người đui mù hết rồi! !

Cảnh Dực Tước cúp điện thoại, thu liễm vẻ mặt của mình một chút, “Đối với tiệc rượu này, tôi không có gì muốn nói. Còn nữa, vợ tôi gọi tôi về nhà ăn cơm.”

Mặc kệ biểu tình của thuộc hạ ngạc nhiên hay ngốc đi, Cảnh Dực Tước cứ như vậy rời khỏi tiệc rượu, bảo tài xế tăng tốc trở về nhà.

Vừa nãy Mộ gọi hắn là “Tước” rồi đó, có phải cuối cùng cũng bị sự chân thành của hắn làm cảm động rồi không?

Cứ như vậy mang theo tất cả những suy đoán mà trở về nhà, lại phát hiện trong phòng đen thui lúi một mảnh, tìm một vài chỗ, cuối cùng cũng tìm thấy Mộ Mục ở phòng ăn.

Mấy ánh nến lấp lánh, âm nhạc dịu êm chảy xuôi, bữa tối bày trên bàn ăn, còn trên tay của Mộ Mục thì cầm hoa hồng.

Cảnh Dực Tước có chút há hốc mồm.

“Yên tâm, đó không phải là do em làm đâu, anh ăn vào sẽ không bị đau bụng rồi phải vào viện thêm lần nữa.” Mộ Mục đột ngột nói một câu làm cho Cảnh Dực Tước mừng rỡ như điên, “Mộ, em... em nhớ ra rồi?”

“Ừ, đều nhớ ra rồi.” Mộ Mục cầm bó hoa trên tay nhét vào ***g ngực của Cảnh Dực Tước, “Cám ơn anh đã vì em mà làm tất cả, còn nữa, em có thể gả cho anh không?”

Cảnh Dực Tước cầm một chiếc nhẫn tìm được từ trong phòng ngủ đi ra... Đăng bởi: admin

58. Chương 58

CHƯƠNG 58 PN2

Cuộc sống hạnh phúc

Sau khi Mộ Mục hiểu rõ dụng tâm bất lương của Cảnh Dực Tước đối với mình thì xoắn xuýt một chút, cuối cùng kẻ vô tâm vô phế như cậu liền tiếp nhận sự tình này.

Dĩ nhiên, thời điểm mà cậu đối mặt với Cảnh BOSS thì càng thêm thân mật. Khiến Cảnh thiếu xưa nay luôn thuận buồm xuôi gió phiền muộn đến mức nhanh chóng thổ huyết, ức chế đến nội thương.

Cho nên nói, Mộ Mục cậu còn có tiềm chất phúc hắc thụ nữa đó! !

Ai nói cậu không phải dụ thụ, đôi mắt kia tuyệt đối là không dễ xài đâu. Nhìn cậu bất tri bất giác lộ ra bả vai, dựa vào cái ngực, mò cái tay nhỏ và vân vân. Chọc Cảnh Dực Tước hai mắt bốc hỏa lại còn không biết thu liễm, cậu là đang ý vào việc hấn quá sủng cậu phải không. . . .

Mộ đại nam phụ tỏ vẻ, mình chỉ là đang báo thù cho nguyên chủ thôi, thật sự đó!

Tuy rằng Cảnh BOSS vẫn không làm gì và cũng sẽ không làm gì, nhưng mà ngẫm lại còn chưa sảng khoái đâu. Cho nên, nam chính đại nhân, muốn trách thì trách tác giả đi thôi

~Rất cục, Cảnh Dực Tước bị trêu chọc đến n lần, sau khi bản thân miễn cưỡng nhịn được n+1 lần nữa, rốt cục IQ cao của hấn hiem khi dùng trên người cậu cuối cùng cũng đã hiểu rõ, Mộ Mục làm như vậy chỉ là đang muốn đùa hấn, sau đó bản thân cậu lại vụng trộm vui mừng bên cạnh

Cảnh thiếu có chút tức giận quyết định áp dụng “Phu cường”. Thế nhưng khi đối mặt với bảo bối nhỏ nhà mình lại đánh thì không đành lòng xuống tay, mắng thì không đành lòng xuống miệng.

Làm sáng tỏ một hồi, BOSS đại nhân biểu thị, không thể làm gì khác hơn là dùng một chiêu kia .

Hấn cũng đã nhìn ra rồi, Mộ Mục không phải là không có cảm giác đối với mình, dù sao hành vi hấn cứng chiều, che chở cậu không phải là vô dụng. Chỉ là trong lòng cậu có vẻ như đang lo lắng điều gì đó cho nên vẫn không chịu đáp ứng hấn.

Bất đắc dĩ, Cảnh Dực Tước đành phải sử dụng kế “Gạo nấu thành cơm”, đứng thứ hai sau kế “Lâu ngày sinh tình”.

Hôm nay, Mộ Mục tới biệt thự của Cảnh Dực Tước để phối âm bởi vì người nào đó vừa nói là mới mua một bộ thiết bị phối âm tốt. Đối với người mê mẩn phối âm như Mộ Mục mà nói, đương nhiên là không thể từ chối rồi. Mặt khác, cậu cũng bắt đầu yêu thích việc mê hoặc Cảnh BOSS.

Sau khi PIA xong một bộ kịch mới đây của hai người, Mộ Mục lại bắt đầu hành trình cảm dỗ của mình, cậu hoàn toàn không chú ý tới việc ngày hôm nay, không có người hầu nào ở trong biệt thự.

Ngay sau đó, Mộ Mục mới hiểu được câu nói kia “Không tìm đường chết sẽ không phải chết ~” (_ ‘)

Mà lúc này, Mộ Mục dùng tiếng nói mềm mại luôn luôn không che giấu trước mặt Cảnh Dực Tước, hỏi, “Tước, hơi toát mồ hôi, em đi tắm, cho em mượn quần áo.”

“Ừm.” Sau khi Cảnh Dực Tước nghe vậy, đôi mắt ngày càng thâm trầm, “Em đi đi, chờ lát nữa anh đem áo ngủ vào.”

“Ừ.” Nghe hấn trả lời như thế thì Mộ Mục sững sờ, nhưng vậy thì hiệu quả sẽ tốt hơn nên không có cự tuyệt.

Sau khi Mộ Mục đi đến buồng tắm ở phòng khách, một lát sau, Cảnh Dực Tước cũng đứng lên, chỉ là, không đi đến phòng để tìm áo ngủ mà lại lấy thuốc bôi trơn đã chuẩn bị từ trước ra, bước tới phòng khách.

Mộ Mục đang tắm trong buồng tắm, nhắm mắt lại, nghĩ đến Cảnh Dực Tước suốt ngày phải dội nước lạnh, không tự chủ được mà nở nụ cười.

Nghe thấy tiếng cửa mở, Mộ Mục bình tĩnh mà nói một câu, “Để chỗ ấy đi.”

Chỉ là một lúc thật lâu, không nghe tiếng đóng cửa, Mộ Mục mở mắt ra, kính mắt đã xuống, mắt phượng lộ ra vẻ mê hoặc.

Cảnh Dực Tước nhìn thấy cái người mang khí chất thanh nhã kia mở mắt ra liền tăng thêm một phần câu nhân, cảm giác mâu thuẫn làm cho nơi nào đó của hấn càng nóng.

Mộ Mục nhìn thấy Cảnh Dực Tước đi tới, ngồi ở bồn tắm bên cạnh, cả người bao phủ cậu, rốt cục cũng có chút cảm giác nguy hiểm.

Nhưng biểu tình trên mặt vẫn bình tĩnh, đôi mắt nhìn về phía hấn “Tại sao anh cũng tới.”

Mẹ kiếp! Cảnh Dực Tước bị đôi mắt tràn ngập hơi nước của Mộ Mục thoáng nhìn, thân thể có một loại cảm giác tê tê. Đây là em tự tìm! (Mộ Mục: ...)

“Anh tới làm. . . A. . .” Lời nói bị chặn ở trong miệng, không hề phòng bị mà bị người ngoài xâm lấn .

Tay tìm điểm nhạy cảm xung quanh thân thể, đầu lưỡi hần quét sạch mỗi góc cho đến khi hít thở không thông mới nhàn từ mà rời đi, một sợi chỉ bạc treo móc giống như đầu lia ngó ý còn vương tơ lòng, bầu không khí đặc biệt kiều diễm.

“Em.” Cảnh Dực Tước đột nhiên nói một chữ.

Bởi vì vừa thiếu dưỡng khí mà không nhận được thở dốc, Mộ Mực nghe một câu không đầu không đuôi như thế, kỳ quái nhìn về phía hần, hàng này hôn đến mức đầu óc hổng luôn rồi?

“Làm em.” Lần này nói hai chữ, lại kèm theo một nụ cười cực kỳ xảo quyệt.

Nhìn thấy ánh mắt Mộ Mực vẫn mơ hồ không biết gì như trước, Cảnh Dực Tước không kịp đợi, cúi người bế cậu lên, không quan tâm đến quần áo đã bị hần làm ẩm ướt, rời khỏi buồng tắm trực tiếp đi đến giường.

Sau khi thả Mộ Mực xuống giường, một tay thì bắt đầu làm loạn xung quanh, một cái tay khác thì nắm chặt tiểu Mộ Mực, không ngừng đùa giỡn đến tận lúc tiểu Mộ Mực hoàn toàn đứng lên.

“Ưm ~ không ~ không muốn ~~” bởi vì lần này miệng không bị ngăn chặn, tiếng nói mê người rên rỉ kêu lên.

Tay Cảnh Dực Tước cầm lấy gậy nhỏ, nhớ lại các loại hướng dẫn đã xem qua, di chuyển xuống phía dưới, hé miệng ngậm tiểu Mộ Mực vào, cẩn thận thu hồi hàm răng, đầu lưỡi lạng quàng liếm láp .

“Ha ~ ưm ~ thả ra ~ không muốn ~ như vậy ~~ ư ~” Mộ Mực cảm thấy phía dưới được bao lấy bởi một địa phương mềm mại, nỗ lực mở mắt ra, nhìn thấy động tác của Cảnh Dực Tước, giật mình nhưng lại có chút cảm động.

“Không muốn ngậm cái kia ~ chỗ đó ~ ưm ~ bắn ~ ha a ~” thân thể lại không khỏi cắm sâu vào chỗ ẩm áp kia.

“A.” Cảnh Dực Tước tiếp tục ngậm lấy, tuy rằng vì động tác của Mộ Mực có chút lỗ mãng mà xâm nhập vào sâu cuống họng nên hần có chút khó chịu, nhưng vẫn nhẫn nại cảm giác đó như trước, từ từ dựa theo hướng dẫn mà động động đầu lưỡi, khiến người phía dưới thoải mái hơn.

“Không ~ không muốn ~ không muốn liếm ~ a ~” Mộ Mực nắm lấy tóc của Cảnh Dực Tước, không tự chủ được trườn động, cuối cùng thân thể ưỡn lên trên một cái, phóng thích ra ngoài.

“Khụ khụ. . .” Cảnh Dực Tước bị chất lỏng bắn ra làm sặc, thoáng ho khan. Nhì Mộ Mực cao trào qua đi mềm mại ở trên giường, đôi môi thoáng sưng tấy, đôi mắt liếm diễm, còn tiểu Mộ Mực phía dưới mang theo chất lỏng màu trắng.

Cảnh Dực Tước cảm thấy phía dưới nhanh chóng sưng thêm một phần.

“Anh có thể không?” Hần tận dụng mọi thời cơ hỏi, tay lại bắt đầu không an phận, xoa bóp bộ ngực đầy đặn, sờ sờ phía trong đùi lớn nhạy cảm, trêu chọc tiểu Mộ Mực vừa mới mềm xuống một chút. . .

“Có thể cái gì?” Mộ Mực vẫn chưa hồi thần.

“Cho anh tiếp tục đi ~ Mộ ~” Cảnh Dực Tước dựa đầu vào cái cổ bên cạnh, không ngừng cọ .

“Cho anh đi ~” thấy cậu không đáp lại liền ngẩng đầu lên, ủy khuất nhìn Mộ Mực.

Mộ Mực nhìn ánh mắt đáng thương của mỗ cầu cầu, lại nghĩ đến những việc trước kia mà hần làm, hiềm thấy nhẹ dạ mà gạt đầu một cái, nhắm mắt lại, thả lỏng thân thể, mặc hần làm.

Editor: Bạn muốn ăn thịt thì hãy quên điều đó đi thôi :)))) TÁC GIẢ SỢ BỊ KHÓA BLOG LẮM, LÚC VIẾT BỘ NÀY THÌ Ở BÊN ĐANG GẶP NẠN CUA ĐỒNG MÀ ^^ Đăng bởi: admin

59. Chương 59

CHƯƠNG 59 PN3

Mộ Thần

Lúc Mộ Thần mười tuổi, Mộ gia vẫn còn là một gia tộc có tên tuổi, bởi vì khi đó ông nội của Mộ Thần vẫn đang làm gia chủ. Mà cha của Mộ Thần, Mộ Dương thật sự là bần nhãi không trất lên tường được (vô dụng).

Từ nhỏ, sinh hoạt đầy đủ khiến hắn trở thành một tên công tử phú nhị đại ăn chơi trác táng, chơi gái đánh cược, tinh thông mọi thứ hư hỏng. Thế nhưng, bởi vì chỉ có Mộ Dương là con trai cho nên cuối cùng, ông nội Mộ Thần vẫn muốn hắn lập gia đình. Vì sợ con trai không quản được nửa người dưới của mình, ông dùng sự quan tâm chăm sóc để chọn cho hắn một người vợ nhỏ có tài lại có điều kiện.

Bị cha mẹ chỉ định hôn nhân thì tất nhiên đứa con nào cũng sẽ phản kháng. Mà cái tên Mộ Dương này chỉ biết ăn chơi, dưới sự khuyến khích cười cợt của một đám hồ cầu bằng hữu, hắn cứ nhiên mang theo tình nhân của mình ra vào tiệc rượu, chờ thời cơ để chứng tỏ sự phản đối của bản thân.

Hành động này khiến cho con gái của Phương gia tộc bất mãn, vì vậy, việc trở thành thông gia cũng coi như thất bại. Điều này khiến cho cha của Mộ Dương suyết chút nữa là đánh hắn nhập viện.

Nhưng mà vốn dĩ, tính cách của Mộ Dương rất phản nghịch, trước sau như một mà làm theo ý mình, thậm chí càng thêm trắng trợn không hề kiêng dè, có thể nói lúc đó hắn chính là mối họa của thành phố S.

Cha của Mộ Dương đối với việc quản giáo đứa con cưng của mình đã quá mệt mỏi, đành phải để hắn tự tung tự tác. Ông cảm thấy thân thể của mình còn khỏe mạnh, dự định sau này điều giáo cháu nội thật tốt để kế thừa sự nghiệp. Bởi vậy ta có thể thấy được, trong Mộ gia không chỉ có mỗi mình Mộ Thần là cưng chiều con trai mà là di truyền hết cả gia tộc o( )o

Chúng ta đều biết lý tưởng là tốt đẹp, thế nhưng mà thực tế thì lại quá tàn khốc.

Ở đây không phải là nói đến việc đại thiếu gia Mộ Dương làm ra chuyện gì đó không ngờ tới chẳng hạn như không muốn kết hôn hay chỉ thích chết già. Ngược lại, sau khi cha của Mộ Dương nhường lại vị trí để hắn tiếp quản gia nghiệp thì hắn lại gặp được chân mệnh thiên nữ đích thực của đời mình, cũng chính là mẹ của Mộ Thần, Tạ Di.

Tạ Di không xuất thân từ danh môn hay lớn lên ở một nơi nào đó thấp kém, mà gia đình cô chỉ thuộc dạng khá giả. Cả nhà luôn hòa thuận làm cho Tạ Di trở thành một người dịu dàng hào phóng, không mất đi tính tình hoạt bát.

Điều đó khiến một kẻ luôn nhìn thấy mấy tiểu thư trưng ra khuôn mặt quý khí hoặc là đám tình nhân ồn ào ồn ào còn làm ra vẻ như Mộ Dương sáng mắt lên.

Cuối cùng, mấy tháng khi theo đuổi nàng, hắn vẫn luôn giữ mình trong sạch. Sau khi khiến người nhà Tạ Di tin tưởng vào sự chân thành của mình, hai người liền đột xuất kết hôn.

Bởi vì cha của Mộ Dương đã bỏ mặc để hắn giằng co, chỉ cần ông có thể ôm được cháu trai liền không phản đối hôn sự của hai người. Thậm chí còn nhiệt tình tiếp đãi Tạ Di, người có thể khiến con trai của ông từ một tên công tử nhà giàu biến thành một người đàn ông tốt trong gia đình.

Sau khi kết hôn, đối với vợ mình, Mộ Dương vẫn làm một người chồng tốt nói gì nghe nấy, không theo quen thói cũ mà biến thành công tử bột như trước.

Một năm sau, cha của Mộ Dương thành công ôm cháu nội.

Vợ chồng Mộ Dương quanh năm ngọt ngào liền ném con trai cho cha, đến cuối tháng sau khi Tạ Di tính đường xong, liền đi du ngoạn vòng quanh thế giới, tiếp tục tuần trăng mật.

Hết thấy đều phát triển theo hướng tốt nhất, chỉ còn chờ Mộ Thần được giáo dục thật tốt, sau này ông có thể đỡ được gánh nặng trên vai xuống.

Lúc Mộ Thần mười tuổi, ông cậu đột ngột qua đời.

Sự tình phát sinh bất ngờ như vậy, cho nên lúc Mộ Dương từ nước ngoài trở về còn tưởng rằng cha hắn đang cầu kinh nên mới gọi hắn về nhà.

Thế nhưng, hắn cảm thấy sự thật này quá tàn khốc. Đến khu nhà được bố trí trắng toát, hắn mới ý thức được người cha thân yêu của hắn thật sự đã đi rồi.

Bao nhiêu gánh nặng đột nhiên ập tới như vậy khiến Mộ Dương xưa nay chỉ biết vui đùa có chút mờ mịt. Chưa kịp bị thống, hấn ép buộc bản thân phải đem chuyện này quảng ra sau đầu, dùng mấy chồng văn kiện để làm tê liệt tình cảm của mình.

Tạ Di không phải là người lẫn lộn trên thương trường nên đành phải quản lý chu toàn mọi việc trong nhà, giáo dục tốt Mộ Thần, khiến Mộ Dương có thể ở nhà nghỉ ngơi trong chốc lát. Trong trí nhớ của Mộ Thần, đọng lại nhiều nhất chính là sự dạy dỗ nghiêm nghị của ông nội, người mẹ dịu dàng từ ái nói lí lẽ, cùng với đôi lông mày không bao giờ thư giãn của cha.

Sau khi Mộ lão gia chủ mất đi, ai cũng biết Mộ Dương là con vịt bắt ngờ bị đuổi tới giá, một công tử bột nổi danh đương nhiên không thể lập tức biến thành một vị tinh anh.

Vì vậy, tranh cướp giành giật khiến Mộ gia chán nản đến mức phân thành một bát canh (ý là nội bộ bị chia rẽ, lỏng lẻo).

Còn những người khác trong Mộ thị thì đều không phục Mộ Dương kế vị, nhưng vì có di chúc nên không thể sửa đổi được sự thực này, người có dã tâm liền nhanh chóng hợp tác với người ngoài để đánh chủ ý lên Mộ gia.

Đây thật sự là nội忧 ngoại hoạn(*), ở thời điểm này mà lại gặp phải việc như thế thì đến Mộ lão gia tử cũng sẽ đau đầu, huống chi là Mộ Dương.

Khi đó, mỗi ngày nhìn thấy cha mẹ vì những chuyện này mà thở dài rầu rĩ, Mộ Thần liền quyết định phải cố gắng học, sau này mới có thể giúp cho cha.

Trong đoạn thời gian Mộ Dương trở thành gia chủ, bởi vì quản lý không quen và dưới tình huống nội忧 ngoại hoạn, Mộ gia cũng dần dần mà suy tàn. Mộ Dương vì tâm huyết của cha mình mà bôn ba khắp nơi, cuối cùng dưới sự giúp đỡ từ mấy người bạn tốt của cha, tình huống suy yếu cũng từ từ mà dịu xuống.

Một lần ra nước ngoài công tác, Mộ Dương phải đi lôi kéo một đơn đặt hàng lớn cho công ty thì máy bay xảy ra sự cố.

Đột nhiên mất đi hai gia chủ liên tiếp, đối với Mộ gia mà nói là hai lần đả kích trọng đại nhất. Lúc trước, thế lực của Mộ gia không lớn, đã vậy còn có một số kẻ thừa dịp cháy mà nhà hôi của, khiến cho tình hình của Mộ gia càng tồi tệ hơn.

Khi đó Mộ Thần chỉ mới mười tám tuổi, dưới sự giúp đỡ của mấy người chú mà mẹ mời về, cậu đã trở thành người nắm quyền trẻ tuổi nhất của Mộ gia.

Nhờ sự hỗ trợ của bọn họ, sự nghiệp dần dần tiến vào quỹ đạo.

Mà về phần Tạ Di, lúc nàng nhìn thấy Mộ Thần có thể tự mình chống đỡ một phương, lưu lại một bức thư, uống thuốc ngủ, đuổi theo chồng mình.

Mà ở thời điểm đó, Ninh Ngưng xuất hiện, đồng thời cũng đi vào lòng Mộ Thần, tuy rằng đó không phải là tình yêu.

Ninh Ngưng là con gái của một người chú, khi còn bé cũng đã từng chơi đùa với nhau, nghiêm ngặt mà tính, cô ấy lớn hơn Mộ Thần mấy tháng.

Ninh Ngưng có một loại tình cảm khác phái đối với vị thiếu niên nho nhã lễ độ này, sau khi nghe thấy Mộ Thần gặp phải việc như vậy, liền mang theo nụ cười âm áp và tình cảm thương tiếc để an ủi Mộ Thần đang bị thống trong lòng.

Cảm nhận được sự âm áp quen thuộc, Mộ Thần đem sự ỷ lại đối với mẹ chuyển đến trên người Ninh Ngưng. Mộ Thần chưa từng nói chuyện yêu đương nên không biết tình cảm của mình đối Ninh Ngưng không là tình yêu, mà là tình thân.

Vì vậy, Trác Tịch vẫn luôn thăm mền cậu cuối cùng cũng đã du học trở về, thời điểm định comeout với người trong nhà thì nghe được tin Mộ Thần kết hôn. Rõ ràng lúc Mộ Thần cần sự an ủi nhất thì y lại vắng mặt, giờ chỉ có thể mang theo một nỗi tiếc nuối mà chúc cho hai người.

Sau khi Mộ Thần kết hôn với Ninh Ngưng thì sinh hoạt hết sức bình thường, hình thức ở chung giống như một đôi vợ chồng già đang sống cùng với người thân.

Nhớ lại những biểu hiện tình cảm nhàm chán của cha mẹ mình, tuy rằng Mộ Thần cảm thấy hình thức ở chung của bọn họ có cái gì đó không đúng, thế nhưng, cậu cũng không thể nghĩ ra được đến cùng là không đúng chỗ nào.

Ninh Ngưng thân là một người phụ nữ nên tâm tư càng thêm tinh tế, cô cũng phát hiện Mộ Thần đối với cô không phải là tình yêu nam nữ. Nhưng mà, phụ nữ khi rơi vào bể tình đều là kẻ ngốc, cô tình nguyện ôm một phần tình yêu hư huyền chứ không muốn chọc thủng tất cả những thứ này.

Vội vàng hi vọng nắm được trái tim của chồng, Ninh Ngưng không để ý đến lời khuyên bác sĩ là thân thể của cô quá yếu, không thích hợp để mang thai, nhanh chóng gạt Mộ Thần về tình huống thân thể của mình, muốn một đứa con.

Kết quả, tại thời điểm sinh nở, cô bị khó sinh, cuối cùng khi đưa con ra đời, bản thân cô vì xuất huyết quá nhiều mà chết.

Lúc trước vì không biết tình trạng thân thể của vợ, Mộ Thần lại một lần nữa mà không chuẩn bị trước tình huống, mất đi người thân.

Sau đó chính là sự xa cách với đứa con nhà mình.

Một mặt bởi vì Mộ Mục là nguyên nhân khiến cho vợ mình chết, mặt khác, người thân bên cạnh mình cứ từng người một rời đi, khiến Mộ Thần có một suy nghĩ điên rồ là bản thân mình đã hại bọn họ.

Cho nên phải giữ khoảng cách với con trai, Mộ Mục mới không giống như bọn họ mà gặp bất hạnh.

Khi đó, Trác Tịch không biết đã khuyên bao nhiêu lần nhưng cũng không thể thay đổi suy nghĩ cố chấp của cậu.

Cuối cùng, cũng chỉ có thể mặc cho quan hệ của Mộ Thần và Mộ Mục giăng co như vậy.

Chú thích:

(*) Nội ưu ngoại hoạn: lo trong lo ngoài Đăng bởi: admin

60. Chương 60

CHƯƠNG 60 PN4

Trác Tịch

Lần đầu tiên Trác Tịch phát hiện, thì ra bản thân y cũng chỉ là quỷ nhát gan khi nhận được bệnh án...

Trác Tịch vẫn còn nhớ rõ cảnh tượng lần đầu tiên khi nhìn thấy Thần, thời điểm đó là lúc cha mang y tới Mộ gia để làm khách.

Khi bước vào phòng, Trác Tịch liền thấy Thần tò mò nhìn y, nhưng bởi vì có ông Mộ bên cạnh nên sống lưng cậu thẳng tắp, ngồi xuống, nỗ lực làm ra bộ dáng người lớn. Chỉ là, ánh mắt vẫn luôn trốn tránh đã nói lên tính cách trẻ con của cậu.

Lúc y lôi kéo tay Thần đi tới hoa viên chơi, đứa nhỏ biết nữ kia vẫn cố ý giả dạng thành dáng dấp già đời, ra vẻ chủ nhân ta đây rồi giới thiệu tất cả những gì trong hoa viên cho y.

Tâm của trẻ con rất dễ dàng tiếp cận, sau khi cùng nhau chơi đùa, hai người họ đã thân mật như anh em. Lúc y trở về thì thấy ánh mắt của đứa nhỏ nào đó vẫn chưa rời khỏi.

Mỗi khi Trác Tịch nghĩ đến đây, nét lạnh lẽo cứng rắn trên mặt luôn hiện lên ảm áp.

Lúc theo cha đến Mộ gia, y mới biết được từ nhỏ Thần đã bị ông Mộ nhận định là người thừa kế. Chính vì vậy cậu phải tiếp nhận một ít phương thức giáo dục tinh anh.

Trác Tịch liền bắt đầu đau lòng cho đứa trẻ biệt nữ kia, thân thể nhỏ nhỏ như vậy thì làm sao có thể chịu đựng được sự kỳ vọng lớn như thế. Tuy cậu ấy không oán giận nhưng đôi mắt thì lại chứa một nỗi cô quạnh.

Trác Tịch nghĩ, chắc là chưa từng có ai chơi đùa cùng với cậu ấy nên cậu ta mới có thể hưng phấn và hiếu kỳ đối với việc có người cùng lứa tới gần như vậy.

Lúc bắt đầu chỉ là vì thương tiếc mà dần dần tiếp cận, nhưng sau khi y đã hiểu rõ tất cả về Thần thì tình cảm thương tiếc này càng ngày càng dày đặc.

Thần biết ông Mộ yêu thương mình, tuy ông ấy luôn cho cậu một đồng bài tập, mà Thần nói đó là bởi vì ông chỉ mong mình mau chóng hóa rồng.

Vì thế Thần cũng đang cố gắng tới gần hình tượng mà ông cậu mong đợi, chỉ vì vẻ vui mừng ánh lên trong mắt ông lão tóc bạc trắng kia.

Nhiều lần Trác Tịch tới Mộ gia tìm Thần để rủ cậu ra ngoài chơi, lúc ấy Thần vẫn đang hoàn thiện bài tập của mình.

Nhiều lần khi hai người ra ngoài cùng lúc, đôi mắt Thần đều không thể mở ra được vì buổi tối trước đó cậu phải thức đêm đọc sách.

Tuy rằng Trác Tịch cũng là người thừa kế của Trác gia, thế nhưng bên trên có cha y chống đỡ nên hoàn toàn có thể mặc y tiêu dao thêm nhiều năm nữa, huống hồ đây còn là khoảng thời gian ngày thơ ấu nhất của đời người.

Trác Tịch nhìn thấy Mộ Thần khổ cực như vậy, còn luôn bắt buộc bản thân, cũng có chút oán giận cha của Mộ Thần .

Tình cảm trong lòng vô tình chảy xuôi, mà có chút tình cảm đó một khi đã trả giá rồi thì cũng không thể thu lại.

Trác Tịch và Mộ Thần xem như là trúc mã, từ nhỏ cùng nhau vui đùa, cùng nhau học lên, cũng từng tùy hứng mà trốn học, quấy rối ở thời kỳ phản nghịch. Tình cảm anh em đơn thuần đã dần dần biến chất. Ánh mắt Trác Tịch từng tia từng tia mà ngưng tụ trên người Mộ Thần, mãi đến lúc trong mắt y chỉ còn có cậu

Thời điểm Trác Tịch mười bốn tuổi, một lần bất ngờ, cha y cảm thấy kinh sợ với thứ tình cảm mà Trác Tịch dành cho Mộ Thần. Đối mặt với gia đình, y không có năng lực phản kháng, Trác Tịch bị cha đưa ra nước ngoài.

Hai người cứ như vậy mà mất liên hệ.

Ở nước ngoài, Trác Tịch nhẫn nhịn nỗi nhung nhớ, dốc sức xây dựng sự nghiệp cho riêng mình, cuối cùng lúc trở về thì lại nhận được thiệp cưới của Mộ Thần.

Y cho người đi điều tra về sự tình của mấy năm gần đây, mới biết được mình bỏ lỡ không ít việc, ông Mộ đột ngột ra đi, chú Mộ gặp tai nạn máy bay, cùng với dì Tạ Di từ trần.

Sau khi biết tin, Trác Tịch có chút biết ơn với việc Mộ Thần kết hôn cùng Ninh Ngưng, cảm ơn cô ấy đã ở bên Mộ Thần trong lúc cậu ấy bất lực nhất, lời cậu ra khỏi bóng tối. Tuy rằng y thật tiếc nuối, người kia không phải là mình.

Trác Tịch rất nhạy bén đối với cảm xúc và tình cảm của Thần, sau khi quan sát quá trình sống chung của cậu ấy và Ninh Ngưng, nhìn thấu Thần đối với cô ấy không phải là tình yêu, thế nhưng cũng chỉ có thể yên lặng chúc phúc, ai bảo do mình đến muộn...

Trác Tịch cứ cho là những ngày tiếp theo cứ bình thản mà trôi qua tiếp, y sẽ nhìn thần kết hôn, sinh con, sau đó cũng theo thời gian mà già đi.

Ai biết được, trời cao lại đối xử tàn nhẫn với Thần như vậy. Ninh ngưng cũng đi, để lại Thần và con trai.

Thời điểm y nghe được chuyện này, không để ý đến hội nghị đang đàm phán, lái xe bay thẳng đến bệnh viện. Nhìn thấy là Thần cứng ngắc như tượng sáp.

Khi nghe thấy Thần hỏi mình, cậu ấy có phải là thiên sát cô tình(*) không, ai thân cận cậu ấy thì sẽ gặp bất hạnh.

Trong lòng Trác Tịch rất đau rất đau.

Vì sao lúc Thần đã ra khỏi cảnh khôn khó, vận rủi lại tiếp tục kéo tới.

“Cậu không phải, mà nếu như cậu phải, tôi cũng sẽ không rời đi.” Ngày đó, lần đầu tiên Trác Tịch ôm Thần vào trong ***g ngực, nói cho cậu biết câu nói này.

Tư tưởng bướng bỉnh không thể dựa vào ngôn ngữ liền có thể thay đổi.

Mộ Thần cho rằng Mộ Mục là nguyên nhân khiến Ninh ngưng rời đi, cho nên lúc cậu nhìn Mộ Mục giống như là đang nhìn không khí.

Trác Tịch bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là bảo quản gia nói cho Mộ Mục, đó là bởi vì cha nó quá yêu mẹ.

Kỳ thực xưa nay, Thần rất yêu thương Mộ Mục, Trác Tịch nghĩ vậy.

Rời xa chỉ là vì không muốn làm cho đối phương gặp phải vận mệnh giống như bị nguyên rửa kia, Thần một thân một mình chạy ra nước ngoài.

Thời gian sẽ bồi nhặt hết thấy đau thương. . .

Trên MSN, Thần oán giận với y là làm sao để có thể bồi thường cho con trai đồng thời khiến nó để ý tới cậu. Trác Tịch nhân cơ hội nói là bản thân muốn về để nước phát triển, định ở nhà cậu ấy mấy ngày, thuận tiện giúp cậu giải quyết khoảng cách trong tình cảm cha con.

Ở phi trường, Trác Tịch liếc mắt một cái liền nhận ra Mộ Thần trong đám người. Mười mấy năm chỉ dựa vào thiết bị điện tử giao lưu, nhưng không hai người không hề sản sinh ra sự xa cách.

Lần đầu tiên nhìn thấy Mộ Mục ở Mộ gia, Trác Tịch liền biết đứa nhỏ này có tình cảm quá khứ với Thần, chỉ là bọn họ đều thuộc về loại người EQ quá thấp, không biết làm sao để vạch trần tầng sương mù kia thôi.

Cung cấp một bước ngoặt, hai người liền cởi bỏ hiểu lầm, Thần bộc lộ tình cảm với Mộ Mục, khiến Trác Tịch nhìn thấy chỉ có thể ở trong lòng yên lặng ăn dấm chua.

Lần này về nước, Trác Tịch mang theo mục đích theo đuổi mỹ nhân, lấy lòng đến mức rõ ràng làm cho Mộ Mục đều nhìn ra rồi. Đối với việc cha mình có người theo đuổi, hơn nữa còn là đàn ông, Mộ Mục cũng không có biểu hiện thái độ phản đối, mà chỉ ngầm cho phép. Đại khái Mộ Mục cũng hiểu rõ những năm qua, cha mình bị cô quạnh và khổ sở đi.

Vận mệnh đều ở thời điểm mà người ta đặc ý liền chơi một vệt đen dí dỏm, bất kể có được hoan nghênh hay không.

Trác Tịch nỗ lực, Mộ Thần dần mềm nhũn, hai người muốn đi đến kết cục hoàn mỹ.

Bởi vì thân thể không khỏe mà đi kiểm tra dạ dày, thế nhưng Trác Tịch lại nhận được kết quả tàn nhẫn như vậy —— ung thư dạ dày trung kỳ.

Gạt Thần, Trác Tịch mượn một cái lý do rồi đi tìm vị bằng hữu làm bác sĩ ở nước ngoài, chuẩn bị làm một cuộc kiểm tra toàn diện, thuận tiện dò hỏi tính khả thi khi chữa trị.

Tiếp điện thoại của Thần, Trác Tịch buồn vui đan xen.

“Tôi chờ cậu”, giống như lời dặn dò của thê tử đối với trượng phu bên ngoài, khiến trong lòng Trác Tịch nhảy nhót, không biết kết quả bệnh tình lại như tảng đá lớn đặt ở trong lòng.

Chỉ vì mấy câu nói kia mà y liền cấp thiết trở về nước.

Thần bất ngờ thương cảm và nhu tình như thế nhưng sắc mặt lại khó coi giống y, làm Trác Tịch có dự cảm, Thần đã biết rồi.

Hai người cũng không nói ra việc này, bảo trì một loại cảm giác nào đó chỉ có hai người bọn họ ngầm hiểu.

Ngày ấy lúc y đưa thần đi du lịch Trác Tịch cũng nhận được cuộc điện thoại báo kết quả của bác sĩ, bệnh tình xấu đi, trở thành thời kì cuối, thời gian chỉ còn có mấy tháng...

Lần này, Trác Tịch có chút hối hận về quyết định lúc trước của mình. Không phải y sợ chết, chỉ là sợ Thần không chịu đựng nổi việc người và người mãi mãi cách xa như trời với đất một lần nữa.

Nếu như lúc đó không trở về nước, cũng không có hành động theo đuổi, cứ như vậy mà liên lạc qua các thiết bị điện tử, Trác Tịch vẫn còn có thể nguy trang bản thân rồi sống giả tạo như cũ, thế nhưng, không có nếu như...

Kết quả đã rõ ràng, chỉ có thể nắm lấy hiện tại thật chắc. Sau khi Trác Tịch sắp xếp chuyện của công ty xong, thuận tiện cũng gọi luật sư đến để hoàn thành di chúc, nắm lấy đôi tay mà mình vẫn luôn mơ ước kia, bắt đầu chuyến du lịch ngắn ngủi đồng thời cũng là chuyến du lịch cuối cùng.

Hai người mang theo giấc mộng thời thiếu niên, đi tới Hy Lạp, Đan Mạch, đi xem hoa oải hương ở Provence và Kim tự tháp Ai Cập...

Ba tháng đi qua mười mấy quốc gia, mỗi khi Trác Tịch phát bệnh, Mộ Thần cũng chỉ yên lặng mà tìm thuốc, lấy nước, lặng lẽ từ ngày này sang ngày khác nhìn sắc mặt y dần dần tái nhợt

Cứ như thế mà chậm rãi đếm ngược, chung quy sẽ đếm tới 0.

Trác Tịch dự cảm đây là lần phát bệnh cuối cùng của mình, ngăn lại động tác lấy thuốc của Mộ Thần, dựa vào ngực của cậu, “Tin tưởng anh, em không phải là điềm xấu của anh mà là lý do duy nhất khiến anh cảm ơn vận mệnh, bởi vì nó đã cho anh gặp em. Anh hi vọng em sống thật tốt, thay anh ngắm hết những cảnh đẹp chưa xem qua, còn nữa, anh yêu...”

“Em yêu anh.” Mộ Thần khẽ hôn bờ môi đã lạnh kia, khép lại đôi mắt luôn tràn đầy yêu thương của Trác Tịch, bù đắp lời tỏ tình không thể nói hết...

Tác giả có lời muốn nói:

Viết chương này cư nhiên suýt chút nữa đem mình ngược khóc, nhưng là sau đó nhìn lại một lần nữa cũng khá tốt. . . . Khả năng lúc mình viết nào bỏ quá nhiều thôi ( )

Về phần nếu có người bị ngược XDDDDDDD tỏ vẻ ta đây rất vinh hạnh

Còn nữa, người chết không có thể sống lại. . . . Đừng có muốn xác chết của chú Trác vùng dậy nữa.

Chú thích:

(*) Thiên Sát Cô Tinh: Đó là sao chiếu mệnh của một người. Túc nghĩa tất cả những người thân xung quanh người đó sẽ gặp tai họa. Đăng bởi: admin

61. Chương 61

CHƯƠNG 61 PN5

Che chở em cả đời

Một khắc trước khi Trác Tịch nhắm mắt lại, người luôn mang chủ nghĩa duy vật(*) như y lại cầu khẩn trời cao, nếu như thật sự có linh hồn tồn tại, y hy vọng mình có thể ở lại nơi đây để đợi Thần.

Không biết ngủ bao lâu, Trác Tịch tỉnh lại trong một mảnh âm ỉ.

Mở mắt ra, y phát hiện mình đang nằm trong một phòng bệnh trắng xóa.

Lẽ nào Thần vẫn đưa mình đến bệnh viện?

Không đợi y nghĩ rõ ràng, sự huyền ảo ngoài cửa đột nhiên yên tĩnh, sau đó cửa phòng bệnh mở ra, người bước vào chính là người cha đã mất của Trác Tịch? !

“Ta sẽ giúp con liên hệ với trường tốt, chờ con khỏi rồi, liền xuất ngoại đi.” Sau khi nói xong ông liền rời khỏi.

Trác Tịch cảm thấy cảnh tượng này quen thuộc đến mức dường như là đang tái diễn thêm lần nữa.

Thời điểm y vẫn chưa kịp nhớ ra thì cửa phòng bệnh liền từ từ hé mở, Mộ Thần trẻ hơn hai mươi tuổi mặt đầy hồ thẹn bước vào.

“A Tịch, xin lỗi, tôi không nên kích động rồi đánh nhau với bọn chúng. Đã vậy còn làm phiền tới cậu.” Trác Tịch nhìn bộ dáng của người yêu hồ thẹn mà cúi đầu xưng tội thì không khỏi muốn cười.

Đã bao nhiêu năm rồi chưa từng nhìn thấy dáng vẻ này của Thần.

Sau khi liên hệ lời nói của cha và Mộ Thần, Trác Tịch cũng nhớ lại.

Đây rõ ràng chính là lúc cha phát hiện ra tình cảm của y dành cho Thần rồi sau đó bị đóng gói ra nước ngoài mà.

Lẽ nào, mình trở lại quá khứ ? !

Nhấn nhẹn đau nhức trên đầu, an ủi đứa nhỏ ấy vậy kia, sau đó khi đưa cậu ấy ra ngoài xong rồi thì Trác Tịch mới bình tĩnh để suy nghĩ về tất cả những thứ này.

Lúc trước vì không để ý tới bản thân mà thay Thần đỡ một gậy rồi bị cha phát hiện tâm tư của mình đối với Thần.

Sau đó y liền bị phụ thân dứt khoát sắp xếp xong tất cả, đưa ra nước ngoài, mãi đến khi Thần sắp kết hôn rồi mới trở về.

Tuy rằng không biết nguyên nhân mình trở lại quá khứ, thế nhưng nếu đã trở lại, không thể bỏ qua Thần thêm một lần nữa!

Ngày tiếp theo, lúc Mộ Thần lại trốn tiết để đến chăm sóc Trác Tịch, cậu liền cảm thấy hôm nay A Tịch có chút kỳ quái, lời nói cũng trở nên thật nhiều.

“Những gì tôi nói cậu nhớ kĩ chưa?” Trác Tịch phát hiện ánh mắt của Thần bay bổng, dừng lại hỏi một câu.

Mộ Thần bưng tỉnh, “Hả? Cậu nói cái gì?” Thấy ánh mắt nghiêm túc của Trác Tịch, âm thanh càng hỏi càng nhỏ.

“Ai...” Trác Tịch thở dài, “Tôi lặp lại lần nữa...”

“Tôi bảo đảm sẽ nghiêm túc nghe.” Bé ngoan vội vã chứng tỏ quyết tâm.

“Sau khi tôi xuất viện thì sẽ lập tức ra nước ngoài. Cậu phải học tập thật giỏi, không nên lãng phí thời gian để nói chuyện yêu đương, vả lại tuổi cậu còn nhỏ. Còn nữa, nhớ kĩ không nên kích động, nếu không thì sẽ đánh nhau, lỡ may bị thương thì làm sao bây giờ... Phải nhớ dùng MSN vì mỗi ngày tôi đều muốn liên lạc! Thỉnh thoảng tôi sẽ viết thư cho cậu, cậu phải nhớ hồi âm...” Trác Tịch bắt đầu nhắc lại.

Trước khi Mộ Thần đi, Trác Tịch còn nhét vào tay cậu một bức thư căn dặn trước khi chia tay.

Thật là, chú Trác à, tâm lý của chú cũng biến nhỏ theo thân thể luôn rồi sao ? !

Quả nhiên, giống như “Kiếp trước”, sau nửa tháng khi Trác Tịch nằm viện, cha Trác liền trực tiếp đóng gói y tới nước Mỹ, thậm chí còn không kịp nói lời tạm biệt với Mộ Thần.

Ngồi ở trên máy bay, Trác Tịch ngắm bức ảnh của Mộ Thần trong tay, khẽ hôn “Tạm biệt, my love.”

Đã từng có kinh nghiệm từng trải ở đời trước, lần này, Trác Tịch tay trắng dựng nghiệp ở nước Mỹ rõ ràng buồn lòng hơn rất nhiều. Hơn nữa, y cũng đặc biệt chú ý đến thân thể của mình.

Nhớ lại một đời trước, vì muốn sớm ngày thoát khỏi sự kiểm soát của cha mà bản thân y ngày đêm mất ăn mất ngủ để dốc sức làm, kết quả là lần lượt bỏ qua nhiều thứ, cuối cùng bởi vì thân thể xảy ra vấn đề mà phải vĩnh biệt Thần thêm một lần nữa, có thể tưởng tượng được nỗi tiếc nuối trong lòng Trác Tịch.

Lần này Trác Tịch đã chuẩn bị đầy đủ, không có cắt đứt liên hệ với Mộ Thần.

Đoạn thời gian đó, mỗi ngày y đều dậy sớm để cùng tán gẫu với Thần, đó đã trở thành động lực mỗi ngày của Trác Tịch.

Ở nước Mỹ, nhờ nỗi nhớ nhung xúc tác cho hai người nên tình cảm cũng dần dần dày đặc.

Ông chú già phúc hắc Trác Tịch từng bước một mà đưa bạn nhỏ ngốc ngốc đơn thuần Mộ Thần vào “Cạm bẫy” tốt đẹp do mình đặt ra, nhận thấy cảm giác ỷ lại của Thần ngày càng tăng, ông chú già nham hiểm mà nở nụ cười.

Sinh lão bệnh tử, Trác Tịch không có cách nào ngăn cản, vì thế cho nên ông Mộ vẫn mất đi.

Lần này, Trác Tịch tránh được sự khống chế của cha, đúng lúc mà trở lại an ủi người yêu, đồng thời, tình cảm của Mộ Thần đối với y cũng đã bắt đầu biến hóa, tuy rằng Trác Tịch chỉ về nước có hai ngày liền rồi đi.

Một đốm lửa có thể biến thành một ngọn lửa, hướng hồ Trác Tịch còn dẫn thêm lửa quấy phá.

Đang bận bịu gây dựng sự nghiệp nhưng đồng thời y cũng không quên nhiệm vụ từng bước một công chiếm trái tim Mộ Thần, dùng một đề cấu hình dung chính là sự nghiệp ái tình cả hai đều không thất bại.

Vì để thay đổi bất hạnh của Thần, Trác Tịch nhờ người để ý đến động thái của bác Mộ.

Lúc hần muốn leo lên chiếc máy bay bị nổ kia, y cố ý sai người đi ngăn cản hần.

Khi nghe tin chú Mộ bỏ lỡ thời điểm lên máy bay, cục đá vẫn luôn đè nặng trong lòng Trác Tịch cuối cùng cũng được thả xuống.

Rốt cục vận mệnh của Thần cũng bị y thay đổi.

Mấy năm sau, tại sân bay của thành phố S, một người đàn ông mặc âu phục trắng tắp từ sân bay đi ra, phía sau còn có hai người đàn ông khác đang đeo kính râm đi theo.

Mấy người nọ ngồi vào trong xe, Trác Tịch mở miệng nói, “Đi tới đại học S.”

“Vâng, thưa boss.” Tài xế quay đầu xe.

Buổi trưa, khi Mộ Thần rời khỏi trường học liền thấy cái người quen thuộc kia đứng ở trước cổng trường, mang theo nụ cười ấm áp cười nhìn cậu.

Ngoại trừ việc ông nội đã qua đời, Mộ Thần cũng không còn trải qua những cảnh khốn khó của đời trước làm cậu đau lòng rồi trở nên thành thực.

Tình cảm kinh hỉ che mất lý trí, Mộ Thần xông lên ôm chặt lấy cái người kia, một lúc sau mới phát giác có chút không đúng.

Trác Tịch nhìn thấy Mộ Thần bây giờ hoạt bát thoải mái thì rất vui vẻ.

Thật may mắn, đời này có anh bảo vệ em, đem hết thấy những vận rủi và bất hạnh ngăn cản bên ngoài.

Từ đây, thế giới của em chỉ có nhiều điều tốt đẹp và vui sướng, còn có thêm anh...

—————oOo—————

Chú thích:

(*) Chủ nghĩa duy vật: là một hình thức của chủ nghĩa duy vật lí (physicalism) với quan niệm rằng thứ duy nhất có thể được thực sự coi là tồn tại là vật chất; rằng, về căn bản, mọi sự vật đều có cấu tạo từ vật chất và mọi hiện tượng đều là kết quả của các tương tác vật chất. (Trích wikipedia.com)

=> Tóm lại là chỉ tin vào khoa học, không tin mấy thứ huyền ảo. Đăng bởi: admin

62. Chương 62

CHƯƠNG 62 PN6

Chừng mấy ngày nay, Trác Tịch đã trở lại.

Vốn tưởng rằng sau khi loại bỏ hết thấy những trở ngại, lúc y về nước là có thể cùng cái người mà mình luôn tâm tâm niệm niệm niệm kia hưởng thụ cuộc sống ngọt ngào của bọn họ, thế nhưng lý tưởng luôn tuyệt đẹp mà thực tế lại tàn khốc.

Mặc dù biết rằng, dưới sự dụ dỗ dằng dãi của y suốt mấy năm nay thì Thần không thể nào chạy trốn khỏi “Cạm bẫy” tình yêu của mình.

Thế nhưng ông chú già phúc hắc Trác Tịch không ngờ tới một điểm, Mộ Thần cư nhiên lại coi tình cảm cậu dành cho y là cảm giác lệ thuộc vào anh trai. Ngay thơ ấu trĩ tới mức khiến y muốn học ba lít máu

Nhìn cừu nhỏ Mộ Thần phất tay với bằng hữu rồi đi ra, sau đó chạy về phía mình, tâm tình Trác Tịch phải nói là cực kỳ tốt, điều kiện tiên quyết là không nghe thấy câu kia, “Anh tôi tới đón rồi, đi trước đây” .

Trác Tịch cố gắng khống chế bản thân, tránh làm ra việc gì đó không thể văn hồi với đứa nhỏ.

Thế nhưng khi nhìn người trong lòng vẫn u mê như thế, tâm trạng và cảm giác mệt mỏi hơi hiện ra trên mặt.

“A Tịch, anh không cần tới đón em nữa đâu, em nghe cha nói anh đã tiếp nhận trọng trách của bác, sẽ phải bề bộn nhiều việc hơn. ” Cho rằng Trác Tịch vì chuyện của công ty mà mệt mỏi, Mộ Thần có chút đau lòng mà nói.

“Ừ, anh biết.” Trác Tịch trả lời như thế.

Hả? A Tịch đáp ứng, y cư nhiên đáp ứng sau này không đến đón cậu ?

Mộ Thần cũng không biết tại sao giờ phút này, trong lòng cậu lại nghĩ như thế, hơn nữa còn có chút buồn bực. Theo miêu tả lúc trước của Ninh Ngưng, khi cô ấy cũng nói chuyện này với anh họ, rõ ràng anh ta không có trả lời như vậy!

Mộ Thần buồn bực nên không nhìn thấy trong mắt Trác Tịch đang lái xe bên cạnh chợt lóe lên một tia vui vẻ .

Ngày kế tiếp, Mộ Thần âm thầm theo phía sau đám bằng hữu, an tĩnh nghe bọn họ nói chuyện trời đất.

“Mộ Thần, sao hôm nay cậu lại an tĩnh như vậy, tâm tình không tốt à? ” Người bên cạnh cảm kỳ quái, lúc bình thường, mặc dù Mộ Thần không nói nhiều nhưng cũng không quá ít, sao hôm nay im lặng như thế .

“Tôi có sao ?” Mộ Thần ngẩng đầu lên.

“Sao lại không, hôm nay cậu trầm mặc nguyên một ngày luôn.” Người trước mặt nghe thấy cũng phụ họa để giải thích.

“Ừm.” Mộ Thần muốn nặn ra một nụ cười để chứng minh tâm tình của cậu rất tốt, tuy nhiên lại thất bại. Vì vậy lại cúi đầu lặng lẽ theo ở phía sau.

Đám anh em kia hai mặt nhìn nhau, cuộc nói chuyện hăng hái cũng chậm lại .

“A Thần, anh cậu thật đúng là anh trai tốt suốt 24h giờ đó.” Lại thấy chiếc xe kia chờ ở cổng trường, một nam sinh trêu ghẹo nói .

“Là sao?” Mộ Thần kỳ quái, tại sao lại nhắc tới A Tịch vậy.

“Mỗi ngày đều đến đón cậu đúng giờ, đơn giản là còn ân cần hơn với bạn gái!” Mộ Thần nhìn theo tầm mắt của nam sinh, liền thấy cái xe quen thuộc kia.

Tâm tình trên mặt trong nháy mắt thay đổi.

“Anh tôi tới đón, đi trước nha!”

Bước chân nhẹ nhàng nhanh như làn khói chạy vào trong xe .

“Lại .....” Nam sinh kia còn chưa nói hết, người bên cạnh đã không thấy, lẳng lẳng nói xong, người bên cạnh tiếp thêm chữ “nữa .....”

“ A Tịch, sao anh lại tới đây!” Mộ Thần hưng phấn nhiệt liệt hỏi Trác Tịch.

“Không phải anh vẫn luôn tới đón em sao.” Trác Tịch bình tĩnh mà di chuyển đầu xe, vững vàng lái trơn tru.

“Nhưng mà, ” Mộ Thần có chút u oán mà tố cáo, “Không phải hôm qua anh nói là không tới đón em sao?”

“Anh có nói à?” Trác Tịch hỏi ngược lại .

“Có mà, em nói anh đừng tới,sau đó không phải là anh đã đáp ứng rồi sao!” Mộ Thần một mực khẳng định.

Trác Tịch nhìn người bên cạnh như đứa nhỏ sức sống mười phần, khoe miệng cười lên một nụ cười ôn nhu, “VẬY à, nhưng anh nhớ là anh chỉ trả lời đã biết thôi.”

Mộ Thần có chút trợn mắt há mồm nhìn Trác Tịch bên cạnh vừa nghiêm trang vừa nói lời nguy biện cho bản thân.

Vậy thì có thể nói, anh hiểu ý tôi nhưng lại không làm theo có đúng không?

Đột, vậy hôm nay mình buồn bực nguyên một ngày là vì cái gì vậy ?

Giờ phút này, Mộ Thần rất muốn hành hung người đàn ông bên cạnh một bữa, nhưng suy nghĩ một chút lại không tìm ra được lý do gì, chỉ có thể an ủi bản thân là bây giờ y đang lái xe, tạm thời tha cho y.

Trước tiên, Trác Tịch đưa Mộ Thần đi ăn tối, sau đó lại đi xem phim, cuối cùng đưa cậu về nhà.

Nhìn dáng vẻ của Mộ Thần không có chút kỳ quái gì, lại quan sát đôi tình nhân nam nữ bên cạnh một chút, Trác Tịch triệt để bị thần kinh thô của Mộ Thần đánh bại.

Tính đến nay đã chờ đợi cậu ấy một thời gian dài như vậy, cũng không ngại đợi thêm mấy năm nữa.

Trác Tịch nhìn Mộ Thần đi tới cửa, sau đó vẫy vẫy tay với mình.

Trong lòng đành thở dài để an ủi bản thân.

Một năm .....

Hai năm .....

Ba năm .....

.....trôi qua .....

Mộ Thần đã tốt nghiệp đại học được một năm nhưng quan hệ của hai người vẫn không có gì tiến triển.

Điều duy nhất có tiến triển đó chính là thông qua mấy biểu hiện của Trác Tịch, y đã thuận lợi thuyết phục được cả hai nhà. Cha Trác và cha Mộ mẹ Mộ cũng coi như đã chấp nhận mối quan hệ của hai người, thuận tiện vậy xem Trác Tịch theo đuổi vợ.

Năm ấy sau khi Mộ Thần tốt nghiệp đại học xong, y liền trộm Thần bảo bảo về nhà sống chung, nói một cách mỹ miều chính là giúp cậu học được cách tự lập.

Có trời mới biết, sau khi cùng Trác Tịch ở chung một chỗ, kĩ năng sống của Mộ Thần ngày càng thấp hơn, nhưng mà kĩ năng làm sâu gạo lại cao hơn một chút.

Hôm nay Mộ Thần sẽ tụ tập với đám bạn đại học. Vì Trác Tịch vừa nhận được một cú điện thoại cần y đến công ty, Mộ Thần nhìn ánh mắt không yên lòng của Trác Tịch, vỗ ngực để y yên tâm, sau đó cậu liền lái xe đến địa điểm gặp mặt.

“Uống ít rượu thôi, chờ chút nữa giải tán thì điện thoại cho anh, anh sẽ tới đón em.” Mộ thần mới vừa dừng xe xong liền nhận được cuộc gọi của Trác Tịch, nghe đầu bên kia nói huyền thuyên, Mộ Thần có chút bất đắc dĩ đáp lời, sao người này luôn xem mình như trẻ con mà chăm sóc thế?

Cúp máy, Mộ Thần bước vào căn phòng đã hẹn, bạn bè cậu đã bắt đầu trao đổi cảm tưởng và kinh nghiệm của bản thân trong mấy năm gần đây với nhau.

Lúc đầu, mọi người có chút che giấu, đợi khi cơn nước no nê xong, cũng đều buông thả. Có người uống say thì mắng to nơi nào trong xã hội cũng không có chỗ công bằng, còn mấy người sung sướng thì kể lịch

sử thành công của mình, số còn lại chính là tìm một chỗ để hồi tưởng lại kỉ niệm cùng với mấy người thân thiết.

Mộ Thần thì cùng mấy anh em tốt ôn lại tình cảm, đồng thời còn trò chuyện một năm nay đánh liều như thế nào trong xã hội.

Lúc họ nói chuyện, một người phụ nữ uống say vòng qua bọn họ , “Ô, Mộ Thần, hôm nay anh cậu không có tới sao? ”

Mộ Thần và mấy người kia nhìn thấy hoa hậu luôn mang theo vẻ ngạo khí của lớp kiêu hoa khô của trường, giờ đây lại không còn vẻ kiêu ngạo đó nữa, hơn nữa đôi mắt vì say rượu mà trở nên mờ mịt hỏi Mộ Thần.

“Ồm, Diêu Phi, cô tìm anh tôi có chuyện gì sao? ” Mộ Thần nhớ lại một chút, A Tịch và cái người trước này dường như không có giao tình gì hết.

“Có!” Diêu Phi say đến lợi hại, “Tôi muốn câu dẫn hần, nhưng mà hần không có tới, làm sao mà tôi theo đuổi được đây!”

Thấy biểu tình khiếp sợ của Mộ Thần và mọi người, Diêu Phi cười , “Sao lại có vẻ mặt này vậy. Lúc đầu thấy anh cậu ngày ngày lái xe đón cậu tan học, người đàn ông đẹp trai, nhiều tiền lại biết chăm sóc như thế, chắc chắn là có rất nhiều người theo đuổi. Chỉ là anh cậu đều không chấp nhận thôi. Chẳng qua là bây giờ tôi có chút hối hận, sao ban đầu mình không thử theo đuổi một lần chứ!”

Nói xong một đồng chuyện mà chỉ có mình nàng biết, Diêu Phi có chút tập tễnh rời khỏi, lưu lại một đám người bị lời của nàng làm chấn động đến hóa đá.

“Mộ Thần, cậu có khỏe không ? ” Những người khác hồi thần lại nhìn thấy Mộ Thần vẫn như cũ, nhẹ nhàng đẩy cậu một cái, quan tâm hỏi.

“Hả ? ” Cậu không giống với những người khác là bị Diêu Phi lớn mật tỏ tình và biến hóa to lớn của nàng làm cho khiếp sợ, nhưng lại bị lời tỏ tình của Diêu Phi gợi lên tình cảm ẩn sâu trong lòng mình cho nên suy nghĩ có chút hỗn loạn.

“Ừm, tôi không có sao.” Mộ Thần lấy lại tinh thần, trong đầu vọt ra rất nhiều ý nghĩ hỗn loạn khiến cậu có chút đứng ngồi không yên.

Vì vậy đứng lên , “Cái kia, tôi đột nhiên nhớ đến còn có chút chuyện phải làm, đi trước đây.”

Bị mấy người kia giữ lại một trận mà Mộ Thần kiên quyết phải đi, vì vậy không thể làm gì khác hơn là phát tay từ biệt.

Mộ Thần ra khỏi cửa tiệm cơm, muốn đến bãi đậu xe nhưng nhớ tới việc mình mới uống rượu, vì thế liền đến bên đường bắt taxi, dự định về nhà suy nghĩ thật kỹ.

“Cám ơn, đã đến nơi. ”

Taxi ngừng lại, Mộ Thần mở cửa xe ra lại phát hiện mình đến công ty của A Tịch, thì ra mới vừa rời nơi mà cậu bật thốt lên chính là địa chỉ công ty của y.

Quay đầu lại thì phát hiện xe taxi đã đi. Mộ Thần nghĩ dù sao cũng đến rồi, đi lên xem A Tịch đang bận gì, thuận tiện nói cho y biết có một nữ sinh muốn theo đuổi y.

Người khác quẹt thẻ, Mộ Thần cũng quẹt thẻ rồi đi lên tầng cao nhất của toàn nhà, được thư ký báo là A Tịch đang ở tầng dưới để gặp khách hàng.

Vì vậy, Mộ Thần lại đi xuống một tầng.

Cậu nhìn xuyên thấu qua tấm kính thủy tinh liền thấy A Tịch đang đưa lưng về phía mình, rồi còn có một người phụ nữ xinh đẹp ngồi đối diện y, nàng ta ngẩng đầu nhìn thấy cậu rồi cười một cái, sau đó đột nhiên tiến lên hôn A Tịch ?

“Em? ” Trác Tịch nhìn cô em họ thừa lúc mình không để ý liền hôn lên mặt mình một cái, vừa nãy còn ngồi yên nói chuyện chính sự, hiển nhiên Trác Tịch bị tình hồng đột nhiên phát sinh này dọa ngây người, mấy giây sau mới kéo nàng ra, sau đó cau mày lấy tay không ngừng lau mặt, “Em làm gì ?!”

“Anh họ, em đang giúp anh mà. ” Tạ Lan cảm thấy mình còn oan hơn so với Đậu Nga, rõ ràng là vì muốn giúp anh họ, nhưng lại bị y xem thường,

“Anh không biết để cho một người hiểu rõ tình cảm của bản thân thì phương pháp tốt nhất chính là ghen sao ? Không phải có câu nói, tiểu dâm di tình, đại dâm thương thân ~”(*)

“Cái lý lẽ gì vậy.” Cuối cùng Trác Tịch cũng cảm thấy lau như vậy là được rồi, liền dừng tay lại.

“Cuối cùng anh cũng sẽ biết thôi, đây tuyệt không phải nói sai.” Tạ Lan cười híp mắt cầm lên túi của mình, bước tới cửa .

“Em đi đâu thế?” Trác Tịch kỳ quái hỏi một câu, bởi vì chuyện của hai người còn chưa có nói xong .

“Em cho là chuyện quan trọng nhất của anh bây giờ không phải là công việc đâu ” Tạ Lan không đợi Trác Tịch đặt câu hỏi liền lại bổ sung thêm một câu , “Vừa nãy em mới thấy chị dâu bé nhỏ, lúc em hôn anh thì cậu ấy đi luôn rồi ~”

“Shit!” Nghe thấy câu này, Trác Tịch cũng không kịp tìm Tạ Lan tính sổ, trực tiếp đứng dậy, bước chân vội vã bước tới thang máy, đồng thời còn lấy điện thoại di động ra gọi cho mộ thần. Nhưng điện thoại một mực không có ai tiếp.

Sau khi đến bãi đậu xe, Trác Tịch nhìn cuộc điện thoại vẫn không có ai nhận, quyết định về nhà nhìn người nọ một chút xem cậu ấy có ở đó hay không.

Nhưng đến khi y về đến chỗ mà hai người ở chung thì không thấy Thần.

Trác Tịch nhanh chóng gọi điện tới Mộ gia, sau khi biết Thần cũng không có trở về đây, trong lòng gấp đến mức không ổn, chỉ có thể lái xe ở trên đường tựa như một con ruồi không đầu tìm kiếm lung tung, dĩ nhiên là một chút đầu mối đều không có .

Vô tình đến một căn hộ gần đó, ngẩng đầu lên thì thấy đèn trong nhà đang sáng

Trác Tịch vui mừng đến độ ngay cả xe cũng không kịp dừng, trực tiếp ném ở ven đường, sau đó chạy vào.

Vừa mở cửa, Trác Tịch đã ngửi thấy một mùi rượu nồng nặc, y nhìn thấy Mộ Thần đang dựa vào ghế sa lon, ngồi trên thảm, bên cạnh còn có mấy chai rượu vứt lung tung. Sau khi cậu ấy nghe thấy tiếng động thì hai gò má đỏ bừng, ánh mắt mông lung mà nhìn y, trên tay còn cầm một chai rượu, đang muốn rót vào trong miệng.

“Thần, ngoan, đừng uống nữa.” Biết rõ sau khi Mộ Thần uống say thì tính khí của cậu sẽ giống y như một đứa trẻ, Trác Tịch nhẹ giọng dỗ dành, đoạt lấy chai rượu, sau đó định dìu cậu vào phòng ngủ .

“Không! Tôi muốn uống!” Mộ Thần không ngừng giãy giụa, còn muốn tiếp tục uống rượu , “Anh là ai vậy, quản tôi làm cái gì!”

“Anh là A Tịch đây, Tiểu Thần ngoan, chúng ta đi ngủ có được hay không?” Trác Tịch tiếp tục dụ dỗ .

“Anh gạt tôi, ợ ~” Mộ Thần vẫn không phối hợp như cũ, miệng vừa ợ rượu vừa không biết là đang nói đến ai, “A Tịch có bạn gái, anh ấy sẽ không quan tâm tôi nữa.” Trong giọng nói còn mang theo ủy khuất.

Nghe thấy lời nói của Mộ Thần, Trác Tịch sẽ nhớ khoản nợ này mà em họ mình gây ra, thật muốn kêu nàng đến để giải thích rõ ràng hành động của mình.

Nhưng trước mắt, quan trọng nhất là phải dụ dỗ bé quỉ say rượu này, ngữ điệu êm ái không hề thay đổi, “Không đâu, A Tịch sẽ không bỏ rơi em, hơn nữa chỉ quan tâm em. ”

Mộ Thần nghe giọng nói quen thuộc, cố gắng mở to hai mắt, muốn nhìn rõ người trước mặt. Sau khi thấy rõ, cậu liền nhú mày, “Thì ra anh thật sự là A Tịch sao!”

“Đúng vậy.” Trác Tịch nửa ôm Mộ Thần dìu cậu đến phòng ngủ của mình, y đang muốn tới phòng tắm cầm khăn lông lau cho Thần một chút, lại bị cậu kéo tay, sau đó liền té nhào trên giường .

“Anh đi đâu vậy, không cho phép đi, anh là của em!” Mộ Thần uống say khí phách tỏ tình một lần, làm cho người nào đó lần đầu tiên nghe được liền vui mừng đến mức thân thể cứng lại, hoài nghi mà nghĩ, y hẳn không phải là đang nằm mơ đi

Rất nhanh, Trác Tịch liền biết bản thân y không phải là đang nằm mơ vì cậu ấy đã nhào lên người mình rồi bắt đầu hôn lên mặt.

Đúng là chỗ bị Tạ Lan hôn phải, Mộ Tiểu Thần suy nghĩ mảnh đất này là nơi bị người khác đụng phải, cần trừ độc!

Bất tri bất giác, chỗ hôn cũng không còn giới hạn ở phạm vi trên mặt nữa, mà cậu còn chặn lại đôi môi của Trác Tịch.

Anh bạn nhỏ ngốc ngốc không có kinh nghiệm, chỉ dựa vào bản năng mà dùng kỹ thuật hôn của mình rồi gặm môi ông chú Trác đến mức miệng y đầy thương tích.

Tuy ngoài môi đau đớn nhưng lại làm cho Trác Tịch ngày càng cao hứng hơn, bởi vì đây không phải là mơ!

Hai người đàn ông khí huyết phương cương mà lại hôn môi kịch liệt như vậy, hậu quả chính là Mộ Thần đầy mặt mong muốn rồi nhìn Trác Tịch, trên tay còn bắt đầu cởi hết quần áo cản trở hai người.

“A Tịch , A Tịch .....” Vì say nên không còn lý trí, trong mắt Trác Tịch bây giờ thì Mộ Thần chỉ còn dư lại bản năng dụ dỗ tự nhiên mà không cần phải nói.

Nhìn Thần nho nhỏ và Tịch nho nhỏ xem, cả hai đều đã đứng dậy chào cờ, Trác Tịch lọt vào tình huống tiến thoái lưỡng nan.

Mặc dù hiểu trong lòng của Thần có ý, nhưng nếu cứ như vậy mà thừa dịp cậu ấy say rượu rồi ăn sạch..... Trác Tịch lại lo lắng, sau khi Mộ Thần tỉnh dậy sẽ không tiếp thụ nổi.

“A Tịch ~” Sau khi cởi áo sơ mi xong, cậu lại không biết nên làm gì tiếp theo, Mộ Thần hơi nức nở mà kêu Trác Tịch, nhờ y giúp đỡ.

“Ai!” Trác Tịch nhìn cái người mang theo giấc mộng của mình ở cả hai đời này một chút, thở dài tựa như thỏa hiệp.

Sau khi Trác Tịch cởi luôn quần của cả hai, tay y bắt đầu mò về phía sau rồi tìm kiếm.....

Cái này được gọi là hậu quả của việc xen vào chuyện của người khác

Trên tay Tạ Lan cầm một ô cháo gà mà dì nhờ nàng mang đến phòng bệnh VIP, liền thấy anh họ mấy ngày nay gầy đi rất nhiều, đang cầm rượu sát trùng hạ nhiệt cho người nằm trên giường bệnh.

“Anh họ.” Tạ Lan mang theo chút áy náy kêu một tiếng ,

“Anh họ, mấy bữa nay anh chưa ăn được bữa cơm nào no hết, em nhờ dì nấu một nồi súp gà, anh uống chút đi!”

“Không cần,” lại là câu nói kia , “Anh không đói bụng . ”

“Sao lại không đói! Hôm nay anh vẫn chưa ăn gì ” Tạ Lan liền khóc , “Anh không biết mấy ngày nay anh gầy đi bao nhiêu sao .Đều tại em xen vào việc của người khác, nếu không cũng sẽ không bị như vậy .....”

Trác Tịch lắc đầu một cái , “Anh biết em muốn Thần hiểu tâm ý của bản thân, mặc dù phương pháp không đúng, nhưng anh cũng không trách em.”

“Vậy anh uống chút cháo gà có được không ? Anh cứ gầy đi như vậy, chị dâu chưa kịp hồi phục thì anh đã gục ngã trước, như vậy thì ai tới chiếu cố cậu ấy đây ? ” Tạ Lan khuyên nhủ .

Trác Tịch nhìn tâm tư nỗ lực của Tạ Lan chỉ vì muốn mình ăn chút gì đó, cuối cùng cũng đáp ứng. Sau khi uống một ít cháo gà, y lại bắt đầu tiếp tục việc trước đó, hạ nhiệt cho Mộ Thần đang nóng sốt bên cạnh

Tuy ô cháo được uống còn chưa tới một nửa nhưng Tạ Lan cũng không khuyên gì thêm mà rời đi, để lại không gian cho trác tịch.

Tạ Lan thật hối hận vì mình đã tự ý hành động, ngày hôm đó sau khi trở về, nàng cứ cho là anh họ có thể mang được chị dâu mà y theo đuổi nhiều năm về nhà.

Thế nhưng kết quả lại là sáng ngày tiếp theo, nàng nhận được cú điện thoại của anh họ, y nhờ nàng nhanh đi mua thuốc rồi tới chỗ của người hai. Gì mà thuốc chống viêm, thuốc hạ sốt.

Trên đường, Tạ Lan bắt đầu bát quái mà suy nghĩ, anh họ hành động thật nhanh, mới xác nhận quan hệ mà đã ra tay luôn rồi, nhưng mà điều này cũng khó trách, dù sao cũng đã nhịn nhiều năm như vậy mà! Cuối cùng cứ nhiên lại làm người ta sốt cao, hắc hắc, đoán chừng sau khi chị dâu tỉnh lại, anh họ chần chẫn phải quỳ bàn giặt.

Thế nhưng lúc tới chỗ của Trác Tịch, Tạ Lan vịn vịn không ngờ tới chính là hai người thật sự lăn lên giường, thuốc chống viêm là để dùng cho chỗ đó.

Mộ Thần sốt cao suốt ba ngày, Tạ Lan cũng thấy suốt quãng thời gian đó, anh họ nàng đã ở trong bệnh viện để canh chừng Mộ Thần, cân nặng giảm sút đến mức có thể dùng mắt thường lấy được luôn. Tạ Lan nhìn tình huống của hai người thì thật muốn lấy thân tạ tội.

Buổi sáng ngày thứ tư, Trác Tịch sờ sờ cái trán của Mộ Thần, sau đó cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, may mà đã hạ sốt rồi.

Lại qua hai giờ sau, Mộ Thần tỉnh lại, nhìn cậu từ từ mở mắt ra, Trác Tịch khẩn trương đến mức không biết nói cái gì cho phải.

Y cũng không biết sau khi trải qua sự kiện kia, quan hệ của hai người sẽ trở nên như thế nào. Nhưng nếu Thần xem như chuyện gì cũng không phát sinh hoặc là quên luôn lời tỏ tình. Trác Tịch suy nghĩ một chút, chẳng lẽ y còn muốn để Thần phụ trách sao.

Mà sau khi Mộ Thần tỉnh lại, thấy khuôn mặt tiều tụy của Trác Tịch, giùng giàng thân thể hư nhược, ngồi dậy, tay run run xoa xoa khuôn mặt quen thuộc của y, trong mắt còn có thủy quang thoáng qua. . .

“Thật tốt quá, đời này anh khỏe mạnh.”

TOÀN VĂN HOÀN

Chú thích:

(*) Tiểu dấm di tình, đại dấm tương thân: theo mình hiểu là càng ghen càng yêu.

Truyện “Tôi là nam phụ, không phải dụ thụ” được Edit và Beta bởi Nữ Vương Đại Nhân – Queen’s Blog
Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-la-nam-phu-khong-phai-du-thu>